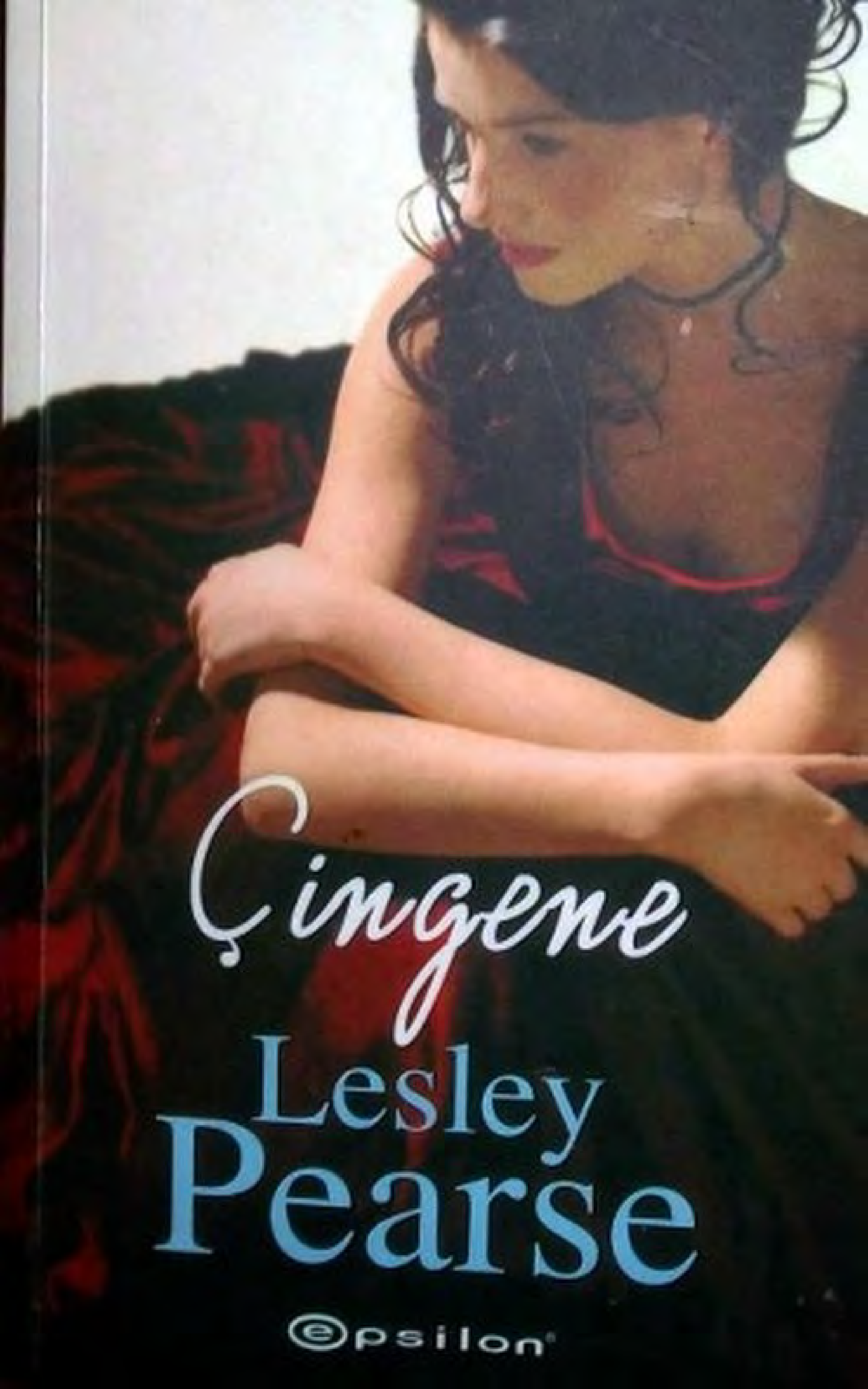

Çingene
Lesley
Pearse
epsilon

Çingene

Orijinal Adı: Gypsy
Yazarı: Lesley Pearse
Çeviri: Ayşe Bekoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Mehmet Erkmen
Editör: Esra Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mart, 2011

ISBN: 978-9944-82-383-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 99 10
Fx: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Çingene

Lesley Pearse

tarama : irem

Çeviri
Ayşe Bekoğlu

düznleme :vero

epsilon

twilightturk.com

Bölüm 1

Liverpool 1893

Alice Bolton mutfaktan, "Şu şeytan müziğini çalmayı bırak da gel bana yardım et!" diye öfkeyle seslendi.

On beş yaşındaki Beth sırıttı, annesinin keman çalmasıyla ilgili tasviri onu daha fazla gürültü yapmaya teşvik etmişti.

Fakat Alice son zamanlarda oldukça incitici davranıyordu ve muhtemelen az sonra gelip kemanı parçalayacaktı. Bu yüzden Beth kemanı kutusuna yerleştirdi ve isteneni yapmak için odadan çıktı.

Mutfağa henüz ulaşmıştı ki evlerinin alt katındaki dükkândan bir patırtı ve hemen ardından malzemelerin devrilme sesi duyuldu.

"Ne bu şimdi?" dedi Alice heyecanla, elindeki demlikle sobanın başındaydı.

"Sanırım babam bir şeyleri devirdi," diye cevap verdi Beth.

"İyi, ne bekliyorsun git bak," diye terslendi annesi.

Beth, tırabzanlardan dükkâna uzanan merdiven boşluğuna doğru bakındı. Yuvarlanan bir şeylerin sesini duyardı hep ama böyle zamanlarda, yani bir kazanın hemen ardından duyulması gereken küfürleri ortada yoktu.

"Her şey yolunda mı baba?" diye seslendi.

Ortalık karanlıktı, buna rağmen merdivenlerdeki gaz lambaları yanmıyordu. Beth dükkândan ışık gelmediğini gördüğünde şaşırdı. Babası kunduracıydı ve çalışırken kuvvetli ışığa ihtiyacı olduğu için gün doğmadan önce daima lambaları yakardı.

"O beceriksiz sersem yine ne yaptı?" diye bağırdı annesi.

"Söyle ona bugünlük çalışmayı bıraksın. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Church Sokağı, akşam yediye kadar sadece birkaç araba ve nakliye aracının geçtiği, Liverpool'un en merkezi alışveriş caddelerinden biriydi. Bu yüzden babası eşinin aşağılayıcı sözlerini duymuş olmalıydı. Cevap vermediğine göre arka bahçedeki tuvaletteydi muhtemelen. Belki de başıboş dolaşan bir kedi dükkâna girmiş ve bir şeyleri devirmişti. Son kez böyle bir şey olduğunda, bir kavanoz dolusu tutkal yere dökülmüş ve dağınıklığı temizlemek saatlerini almıştı. Bu yüzden kontrol etmek için çabucak aşağıya koşturdu.

Bahçeye açılan kapının içeriden sürgülü olduğunu gördüğünde, babasının dışarıdaki tuvalette olmadığını anladı. Dükkâna indiğinde panjurlar inik olduğundan ortalık yarı karanlıktı.

"Neredesin baba?" diye seslendi. "Bu gürültü de neydi?"

Bir kedi, hatta dışarıdan gelen bir şey olduğuna dair tek bir iz bile yoktu. Kapı kilitli ve sürgülüydü, yer süpürülmüş, çalışma tezgâhının üzeri toplanmış ve önlüğü her akşam olduğu gibi askısına asılmıştı.

Kafası karışan Beth babasının malzemelerini koyduğu odaya doğru yöneldi. Babası orada olmalıydı fakat babasının bu kadar az ışıkta nasıl görebildiğini anlayamamıştı.

Hissettiği tedirginlik yüzünden elleri uyuşmuştu. Keşke kardeşi Sam evde olsaydı. Ancak birkaç kilometre ötedeki bir müşterinin botlarını teslim etmek için dışarıya çıkmıştı. Bu yüzden bir süre daha gelmeyecekti. 'Hayalperestliğinden' ötürü alay edilmekten korktuğu için annesine seslen-

meye cesaret edemedi. Alice, Beth'in abarttığını düşündüğü zamanlarda hep bunu söylerdi. Hayalperest. Annesi on beş yaşındaki bir kızın, dikiş dikmek, yemek yapmak gibi ev işleri konusundaki becerilerini geliştirmekten başka hiçbir şeyle ilgilenmemesi gerektiğine inanırdı.

Beth ardiye kapısının tokmağını çevirirken, "Baba! Orada mısın?" diye seslendi. Kapı, sanki arkasında bir şey varmış gibi aralandı. Beth omzuyla kapıyı itti. Parke zeminde bir sürtünme sesi duydu. Belki de bir kutu ya da sandalye kapıya dayanmıştı. Daha kuvvetle itip kapıyı açtı. Çok karanlıktı ama babasının içeride olduğunu biliyordu. Kokusunu alabiliyordu; tutkal, deri ve sigara karışımının o bildik kokusu.

"Baba! Ne yapıyorsun? Burası zifiri karanlık!" diye seslendi ama konuşurken bile babasının üzerine bir şey düştüğünü ve yerde baygın yattığını düşünüyordu. Panikle dükkânın arka tarafındaki gaz lambasını yaktı. Gaz lambasının ortalığı yeterince aydınlatmasını beklemeden malzeme odasına geri dönmüştü bile.

Bir ya da iki dakika sonra, pencerenin önünde kocaman bir deri çuval gördüğünü sandı ancak lambanın ışığı odayı yeterince aydınlatınca, gördüğünün çuval değil babası olduğunu fark etti.

Tavandaki kancalardan birisine, bir halatla boynundan asılmıştı.

İstemsiz bir çığlık çıktı ağzından ve dehşetle geri çekildi. Bir tarafa dayanan boynu, şişmiş gözleri ve sessiz bir çığlık atarmış gibi açık kalmış ağzıyla iğrenç ve kocaman bir kuklaya benziyordu.

Duydukları sesin ne olduğu şimdi belli olmuştu. Babası üzerinde durduğu sandalyeyi tekmelemiş, kutuları, ayakkabı cila kaplarını ve deri boyalarını yere devirmişti.

Mayıs ayının başıydı, sadece birkaç saat önce babası bir iş edinmesine izin vermediğinden dolayı Beth, kütüphaneye giderken kendi kendisine söyleniyordu. Okulu önceki sene

bitirmişti fakat babası 'yüksek tabakadakilerin' kızlarının evde kalıp evlenene kadar annelerine yardım ettiğini söyleyip bu konuda ısrar etmişti.

Ondan bir yaş büyük erkek kardeşi Sam, babasının yanına çırak olarak verildiği için hayal kırıklığına uğramıştı. Sam denizci, liman işçisi, kaynakçı kısacası açık havada çalışabileceği bir mesleği ve kendisi gibi delikanlılardan oluşan bir arkadaş çevresi olsun istiyordu.

Fakat babası dükkânın kapısının üzerinde asılı tabelada yazana dikkat çekmişti; 'Bolton ve Oğlu, Bot ve Kunduracısı.' Sam'den oğul kısmını gerçeğe dönüştürüp onu gururlandırmasını bekliyordu.

Her ne kadar sinir bozucu olsa da Sam ve Beth, babalarının hayatlarını onlardan bağımsız olarak planlamasının sebeplerini anlayabiliyorlardı.

Baba tarafı 1847'deki kıtlıkta, açlıktan ölmemek için İrlanda'dan Liverpool'a göç etmişlerdi. Yıllarca şehrin en harabe ve rezil yerlerinden biri olmasıyla nam salmış Maiden's Green'de, nemli bir mahzende yaşamışlardı. Frank, yani Sam ve Beth'in babası, bir yıl sonra burada dünyaya gelmişti. Frank'in babasına dair ilk anıları, tamir edebileceği ayakkabılar bulmak için Liverpool'un daha iyi kısımlarını küçük arabasıyla kapı kapı dolaşmasından ibaretti. Annesi ise her gün dışarıda çamaşırcı olarak çalışıyordu.

Frank yedi yaşına geldiğinde, hem annesine hem de babasına yardım ediyordu; ya babası için ayakkabıları topluyor ve dağıtıyor ya da annesi için merdanenin kolunu çeviriyordu. Aç, yorgun ve üşüdüğü bu zamanlarda, yoksulluktan kurtulmanın tek yolunun kendilerine ait küçük bir kunduracı açmak için gerekli parayı biriktirene kadar çok çalışmak olduğuna karar verdi.

Alice, yani Sam ve Beth'in anneleri, aynı ölçüde zor bir çocukluk geçirmişti. Bebekken terk edilmiş ve yetiştirme yurdunda büyümek zorunda kalmıştı. Yirmi yaşına geldiğin-

de, hizmetçi olarak dışarıya yollanmıştı. Zorlu çalışma hayatı, aşçı ve kâhyaların zalimlikleri Beth'in kâbuslarını doldurmaya yetmişti.

Frank on altı yaşındaki Alice ile tanıştığında yirmi üç yaşındaydı. O zamanlar, Frank ve ailesi istedikleri altında iki odası olan küçük dükkâna sahiplerdi.

Alice gülümseyerek sık sık hayatındaki en mutlu günün düğün günü olduğunu söylerdi, çünkü Frank onu ailesiyle yaşaması için almıştı. Kayınpederi ve eşinin eski ayakkabıları tamir etmekten ziyade, yenilerini yapabilecekleri daha iyi bir yere sahip olmak için hâlâ çok çalışmak zorundaydılar ancak bunu umursamıyordu.

Sıkı çalışmak en sonunda karşılığını vermiş, Sam ve Beth'in doğduğu, Church Sokağı'ndaki bu iki katlı eve taşınmışlardı.

Beth büyükannesini hatırlamıyordu, öldüğünde henüz bebekti. Ancak Beth, kendisine keman çalmayı öğreten büyükbabasına tapardı.

Babasının beş yıl önce vefat etmesinden bu yana, Frank ayakkabıcılıktaki maharetiyle ünlenmişti. Liverpool'daki varlıklı insanların bazıları için ayakkabı yapmaya başlamıştı. Gün doğumundan akşama kadar çalışıyor, çoğu gecelerde akşam yemeğini yedikten hemen sonra uyuyordu.

Beth hep babasının mutlu bir adam olduğunu düşünmüştü, ta ki bu akşama kadar.

Annesi merdivenlerin başından öfkeyle seslendi, "Aşağıda ne oluyor? Bağırdığını duydum, yine mi sıçan?"

Beth birden irkildi. Dehşete düşmüş ve korkmuş şekilde olmasına rağmen, içgüdüleri annesini koruması gerektiğini söylüyordu.

"Sakın aşağıya gelme," diye cevapladı Beth. "Bay Craven'ı getireceğim."

"Yemek saatinde komşuları rahatsız edemezsin. Babanın kendi işini halledebileceğine eminim."

Beth ne cevap vereceğini bilemez halde merdivenlere gidip annesine baktı, bir şeylerin ona yardımcı olmasını umuyordu.

Alice Bolton otuz dokuz yaşında olmasına rağmen, çok daha genç görünüyordu. Ufak tefek bedeni, sarı saçları, iri açık mavi gözleri, zarafeti ve ten rengiyle kırılgan bir görüntüye sahipti.

Sam saç ve göz rengini annesinden genetik miras olarak almıştı. Ama yaklaşık bir seksenlik boyu, güçlülüğü ve canlılığı babasından gelen özellikleriydi. Beth ise İrlandalı büyükannesinin ikizi gibiydi; siyah kıvırcık saçlı ve koyu mavi gözlü. Yersiz kararlarıyla da bir gün başını derde sokacağı kesindi.

"Tanrı aşkına orada saf gibi dikilip durma. Babana söyle, derhal gelsin yoksa yemek berbat olacak," diye çıkıştı Alice.

Beth yutkundu, olan bitenin gayet farkındaydı ama kafasının içindeki bu sis perdesi söyleyecek yalan bulmasını engelliyordu. "Gelemez anne," diye bir anda ağzından kaçırdı, "gelemez çünkü babam ölmüş."

Annesi hiçbir zaman hızlı kavrayabilen bir kadın olmamıştı. Bu defa da farklı olmadı. Sadece boş gözlerle Beth'e baktı.

Beth gözyaşlarına ve titreyen dudaklarına hâkim olmaya çalışarak, "Kendisini asmış anne," dedi. "Bu yüzden Bay Craven'a haber vermek istedim. Şimdi mutfağa geri dön!"

"Ölmüş olamaz, çayını almaya geldiğinde gayet iyiydi..."

Beth çığlık atmamak için kendisini zor kontrol edebiliyordu ve annesinin bu inanmaz tavrı kontrolünü git gide zayıflatıyordu.

Annesinin söylediği doğruydu, babası çay saatinde 'gayet normal' görünüyordu. Kek için övgüler yağdırmış ve Bay Greville için yaptığı ayakkabıları bitirdiğinden bahsetmişti.

Alt kata inmiş, günlük işlerini bitirmiş ve çalışma tezgâhını topladıktan sonra eşi ve kızı üst kattayken hayatına kendi elleriyle son vermiş olması imkânsız görünüyordu.

"Babam öldü anne! Malzeme odasında kendisini asmış!"

Annesi kafasını iki yana sallayarak hızla merdivenlere yöneldi. Beth'i kenara doğru itti, bir yandan da öfkeyle bağırıyordu; "Böyle bir şeyi uyduracak kadar kötü bir kızsın sen! Seninle sonra hesaplaşacağız!"

Beth annesini kolundan tuttu. Onu korumak istiyordu, kendi iyiliği için dükkâna girmemeliydi.

"Dükkâna gitmemelisin anne," diye yalvardı, "çok korkunç!"

Fakat annesini durdurmak mümkün değildi. Beth'i yan tarafa itti, aceleyle dükkâna koştu ve kapıyı itip açtı. Kocasını gördüğü anda attığı çığlık bütün binayı kapladı. Çığlığı, bayılıp yere yığılmasıyla son bulmuştu.

Bir saat sonra Sam eve geldiğinde, beklediğinin aksine dükkân aydınlıktı. Pencereden içeri baktığında, komşuları Doktor Gillespie ve Bay Craven'ı gördü. Doktor hafif toplu, Bay Craven ise güçlü kuvvetli bir adamdı. Kapıdan içeri girmeden önce ters giden bir şeyler olduğunu biliyordu.

Doktor olan biteni Sam'e açıkladı. Annesi bayıldığında, Beth Bay Craven'ı çağırmaya gitmiş, Bay Craven da oğlunu doktoru çağırması için yollamıştı. Beth ile beraber eve gelmişler ve babalarının asılı bedenini ipten indirmişlerdi. Gillespie geldiğinde, Beth'e annesini üst kata çıkarmasını ve biraz brendi verip yatırmasını söylemişti.

Sam on altısında uzun ince bir gençti. Olanları duyduğunda rengi attı, bacakları pelte gibi titredi ve yere yığıldı. Babasının cansız bedeni, üzerine bir battaniye örtülmüş halde yerde yatıyordu. Deri boyasından kahverengi olan eli görünmüyor olsaydı, Sam bunun babası olduğuna inanmayı reddedebilirdi ama Frank'in eli neredeyse kendi eli kadar tanıdıktı ona.

Babası neden böyle bir şey yapmış olabilirdi? Buna kimse cevap veremiyordu. Bay Craven gün içinde dükkâna uğradığını, babasıyla biraz sohbet ettiklerini ve ruh halinin gayet iyi olduğunu anlattı. Doktorda aynı biçimde şaşkındı. Frank'in

toplumda ne kadar saygı gören bir kişi olduğundan bahsetti. Görünen o ki her iki adam da en az Sam kadar şaşkınlık ve dehşet içindeydi.

Doktor Sam'in kollarından tuttu ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. "Morg aracı gelmek üzeredir," dedi nazikçe, "bu gibi durumlarda adli soruşturma yapılır. Artık evin erkeği sensin Sam, annene ve kız kardeşine göz kulak ol."

Sam sanki ayaklarının altından bir kapı açılmış da boşluğa düşüyormuş gibi hissetti. Bugüne kadar bildiği tek şey hayatında düzen ve emniyet olduğuydu. Günlük hayatının sıradanlığına, yavanlığına hep isyan edip durmuştu. Babası sabah yediden akşam geç saatlere kadar dükkânda çalışır, annesi ise yemek yapar ve etrafı temizlerdi. Ancak maceralar peşinde koşarken tepe üstü çakılsa bile burada her şeyin aynı kalacağını ve istediği zaman geri dönebileceğini bilirdi.

Ne var ki tek bir darbeyle tüm bu kıymetli emniyet yok olmuştu.

Nasıl olur da o centilmen, düşünceli, yumuşak kalpli adamın içinde böylesi bir delilik saklanmış olabilirdi? Ve nasıl olur da ona böylesi yakınken bunu fark edememişlerdi?

Daha bu sabah, Sam babasını dükkâna inerken görmüştü. Merdivenlerde durmuş ve Beth'in keman çalışını dinlemişti. Tek yorum yapmamıştı ama kızının yeteneğinden gurur duyduğu yüzündeki ışıltıdan anlaşılıyordu. Sam bir çift ayakkabının tamirini bitirdiğinde, sırtını sıvazlamış ve yaptığı işe övgüler yağdırmıştı.

Bazı zamanlarda, hem Sam hem de Beth babalarının annelerine sevgi dolu gözlerle baktığına, onu kollarına alıp öptüğüne tanık olurlardı. Madem ailesi onun için bir şeyler ifade ediyordu, neden onları terk etmek istemişti?

Ailenin direği, desteği, reisi olan bu adam olmadan şimdi ne yapacaklardı?

Bölüm 2

Dolaplı saat gece yarısı olduğunu haber verdi ama Beth ve Sam uyumamış mutfakta oturuyorlardı. Darmadağın olmuş ve afallamış halde, olan biteni düşünüyorlardı.

Babalarının cansız bedeni saatler önce götürülmüştü. Beth babasını nasıl bulduğunu bir kez daha anlatırken Sam ellerini sıkıca tutmuş, zaman zaman yanaklarından süzülen yaşları mendiliyle silmiş ve onu rahatlatmak için saçlarını okşamıştı.

Aynı şekilde, Sam'in sinirleri gerildiğinde ya da sesi titrediğinde de Beth elini uzatıp yanağını okşamıştı.

Doktor Gillespie uyumasını sağlamak için annelerine ilaç vermişti, çünkü kadın sinir krizi geçirmiş, saçlarını yolup çığlık çığlığa bağırırken Frank'i asanın mutlaka bir başkası olduğunu, Frank'in kendisini terk etmeyi asla seçmeyeceğini haykırmıştı.

Her iki çocuğu da bu akşam olanlarda, bir başkasının parmağının olmasının mümkün olmadığını biliyorlardı. Annelerinin düşüncelerine de katılıyorlardı. Anne ve babaları birbirlerini severlerdi, onlar mutlu bir aileydiler.

"Doktor bana dükkânda işler kötü mü gidiyordu diye sordu," dedi Sam, sesi gergin ve şaşkındı. "Ama değildi. Geçen haftalarda bunu düşündürecek, alışılmışın dışında hiçbir şey olduğunu hatırlayamıyorum."

"Müşterilerden birisi babamı üzmüş olabilir mi?" diye sordu Beth.

Zor ve memnuniyetsiz müşteriler vardı. Ayakkabıları istedikleri kadar kısa sürede teslim alamadıkları için şikâyet ederlerdi ve teslim aldıklarında da fiyatı düşürtebilmek için işçiliğe bahane bulmaya çalışırlardı.

"Bize bahsedebilirdi. Fakat bilirsin, bu tip şeylere aldırmazdı."

"Bizimle ilgili olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Beth tedirgin şekilde sormuştu. "Evde sıkıldığım için şikâyet ederdim ve sen de daima rıhtıma kaçardın."

Sam kafasını iki yana salladı. "Sanmam, bir keresinde müşterilerden birisiyle benim hakkımda sohbet edip güldüğünü duymuştum. Aklım bir karış havada olsa da iyi bir evlat olduğumu söylüyordu. Ve sen onu kesinlikle üzmedin, onun gurur kaynağıydın."

"Peki, biz yaşantımızı nasıl sürdüreceğiz şimdi? Dükkânı yürütebilecek kadar deneyimin yok."

Beth ve Sam'in ne kadar farklı oldukları hemen göze çarpıyordu. Sadece dış görüntüleri değil - birisi sarışın ve uzun, diğeri esmer ve kısa - kişilikleri de oldukça farklıydı.

Sam'in aklı gerçekten bir karış havadaydı. Fantastik maceralarla, egzotik ve zengin yerlerle dolu bir hayal dünyasında yaşardı.

Bir gün denizaşırı seyahat eden gemilerin yanaştığı iskeleye gözlerini dikip arzuyla izleyerek vakit harcar, bir başka gün görkemli evlerin kapılarından içeriye varlıklı yaşantılarına imrenerek bakardı. Her ne kadar hiç itiraf etmemiş olsa da Beth, onun babaları gibi ayakkabıcı olmak istemeyişinin gerçek sebebini biliyordu. Bu şekilde hiç kimse zengin bir hayata ya da muhteşem maceralara kavuşamazdı.

Beth kardeşine göre çok daha pratik ve mantıklıydı. Kendisine verilen bir görevde gayretli ve dikkatliydi. Keskin bir zekâya sahipti. Gerçek dünyadan kaçmak yerine kitap okuyarak tecrübe edinmeye çalışırdı.

Yine de Sam'in neden hayal dünyasında yaşadığını anlayabiliyordu, çünkü kendisinin de hayalleri vardı; devasa kalabalık dinleyicilerin önünde keman çalmak ve çılgınca alkış seslerini duymak.

Elbette bu ulaşılmaz bir hayaldi. Klasik keman eğitimi almış olsa da hiçbir orkestrada keman çalan bir kadın görmemişti. Dans müzikleri çalardı, büyükbabasından kalan melodiler. Çoğu insan bu müzikleri, olaylı meyhanelerde çalan çingene müziği olarak değerlendiriyordu.

Beth ve Sam tüm bu farklılıklarına rağmen çok yakınlardı. Aralarında sadece bir yaş vardı. Diğer komşu çocukları gibi sokakta oynamalarına asla müsaade edilmemişti. Daima birbirlerinin arkadaşlıklarına kalmışlardı.

Sam sandalyesinden kalkıp Beth'in yanına diz çöktü ve ona sarıldı. Sesi çatlayarak, "Her ikinize de göz kulak olacağım... bir şekilde," dedi.

İzleyen günlerde, Beth'in duyguları keder ve hiddet arasında gidip geldi. Ömrünün tek günü babası olmadan geçmemişti. Babasının yeri, her saati gonk sesleriyle duyuran dolaplı saat kadar sabitti. Sırım gibi bir adamdı, seyrelmiş saçları, itinayla taranmış bıyığı ve göze çarpan burnu, neşesi... Beth onun şeffaf olduğunu düşünürdü.

Duygularını açıkça ifade etmezdi, sevgisini ve onayını ifade etmek için omzunu sıvazlardı ama diğer babalar gibi mesafeli de değildi. Çalışırken Beth'in yanına gelmesini ve sohbet etmeyi çok severdi, dinlediği müzikler ve okuduğu kitaplarla daima ilgilenirdi.

Ama şimdi babasını hiç tanımadığını hissediyordu. Çay içmek için mutfağa gelmiş, eşi ve kızıyla sohbet ettiği sırada, nasıl olur da aslında aşağıya inip kendisini asmaya niyetleniyor olabilirdi?

Daha o sabah bir bayanın sipariş ettiği, düğmeli bir çift bottan kahkahalarla bahsetmişti. Çünkü bayanın yeni elbisesine uyumlu olması için istediği botlar açık maviydi. Ona

Liverpool'un kirli sokaklarında uzun zaman sağlam kalamayacaklarını anlatmıştı. Madem onları asla yapmayacağını biliyordu, o halde neden böyle söylemişti?

Eğer kalp krizi geçirip ya da karşıya geçerken bir aracın altında kalıp ölseydi... Elbette gene acı çekerlerdi ama en azından ihanete uğramış hissetmezlerdi.

Annesi durmadan ağlıyordu. Sadece yatağında uzanıyor, yemiyor, içmiyor ve perdeleri açmalarına izin vermiyordu. Sam ise kayıp bir ruh gibiydi. Ayakkabı tamircisi olmak konusunda hevesli olmadığından, bunun kendi hatası olduğuna ikna olmuştu.

Sadece birkaç kişi taziyelerini sunmak için aramıştı. Beth arayanların niyetlerinin ilgilenmekten ziyade, etrafta bahsedebilecekleri bilgiler edinmek olduğunu düşünüyordu.

Peder Reilly aramıştı. Konuşması gayet nazik ve kısaydı; Frank Bolton'ın kutsal topraklara yani kilise mezarlığına gömülemeyeceğini, çünkü kendi hayatına son vermenin bir insanın işleyebileceği affedilmez günahlardan birisi olduğunu söylemişti.

Adli soruşturmanın sonucu gazetelerde yayınlanmış ve yazıyı okuyan ahbapları da kendilerinden uzak durmaya başlamışlardı. Beth bunun babasına ve kendilerine karşı yapılmış zalimlik ve alçaklık olduğunu düşünüyordu. Annesinin ise evden çıkmak bile istediğini sanmıyordu.

Babasının ölümünden beş gün sonra, Beth annesine ve kendisine siyah elbiseler dikmek için salondaydı. Dışarıda güneş parlıyordu fakat adet olduğu üzere, panjurları kapalı tutmak zorundaydı. Loş ışıkta ipliği iğneye geçirmek çok güçtü.

Aslında dikiş dikmeyi hep eğlenceli bulmuştu ama annesi ona yardım etmek konusunda pek hevesli değildi. Modelleri kendi başına incelemekten başka seçeneği yoktu. Malzemeleri salon masasının üzerinde kesecek ve kendi başına dikecekti, matem elbiseleri olmazsa gözden düşerlerdi.

Gidip keman çalabilmek için her şeyini verebilirdi. Böylece kendisini müzikle kaybedip belki biraz da olsa teselli bulabilirdi fakat bir yakınını kaybettikten kısa bir süre sonra enstrüman çalması yakışık almazdı.

Beth incinmişti, elindeki dikişi bir yana fırlattı. Pencereyi kontrol etti, görünmemek için biraz kenara çekildi ve Church Sokağı'ndaki hareketliliği izlemeye başladı.

Her zamanki insan kalabalığı. Arabalar ve nakliye araçları at pisliğinden yığıntılar bırakmışlardı ve havanın sıcaklığından dolayı koku alışılandan daha ağırdı. Yüksek sosyeteden, zarif elbiseli ve şık başlıklar giyinmiş hanımlar, büyük yakalı giysiler ve şapkalar giyinmiş beyler kol kola geziyorlardı. Koyu renk elbiseler içinde ağırbaşlı uşaklar ellerinde sebze ve meyve sepetleri taşıyor, muhtemelen öğle arasında olan hizmetçi kızlar hülyalı gözlerle dükkân camlarını inceliyorlardı.

Birkaç fakir fukara da yok değildi. Tek bacaklı, koltuk değnekli bir adam dört yolda, Bunney'nin dış tarafında dileniyordu. Burası Lord Sokağı, Paradise, Chapel ve Church Sokağı'nın kesiştiği yerdi, Holly Köşesi olarak anılıyordu. Kucağında bebeğini tutan bitkin bir kadın ve belki de çalabilecekleri bir şeyler arayan, üstü başı kirli, karman çorman saçlı sokak çocukları etrafta dolanıyorlardı.

Yolun karşısındaki kasapta sıra beklerken sohbet eden kadınlar vardı. Güneşin yakıcılığından dolayı kadınlar sakin ve acelesiz görünüyorlardı. Beth onları izlerken kadınlardan iki tanesinin dönüp dükkânlarının yukarısında kalan cama doğru baktıklarını gördü. Ayakkabı tamircisinin kendisini asması hakkında konuştuklarını anladı.

Gözlerinden yaşlar boşaldı. Cenazeden bu yana dedikoduların arttığının farkındaydı. İnsanlar çok acımasız olabiliyorlardı. Diğer insanların talihsizlikleri onları daima hoşnut ederdi. Beth kadınların kendi aralarında, "Boltonlar kendilerini daima diğer insanlardan bir gömlek üstün görürlerdi. Frank kesin borcundan dolayı kendisini öldürdü," diye konuştuklarını düşündü. Keşke sebep bu olsaydı, en azından anlaşılır bir sebepti.

Pencereden uzaklaşıp salona göz gezdirdi. Burası annesinin neşesi ve gurur kaynağıydı. Kare desenli halıdan şöminenin her iki tarafına yerleştirilmiş porselen köpek biblolarına, oldukça konforsuz düğmeli sandalyeden duvardaki goblen halılara kadar her şey annesinin bulaşıkçı olarak çalıştığı büyük evlerde gördüklerinin birer kopyasıydı.

Bunlara ek olarak bir de piyano istemişti. Camın ön tarafına, altı adam tarafından taşınabilecek kadar büyük bir piyano. Aile fertlerinden kimse bu enstrümanı çalmayı bilmiyordu ama annesine göre piyano çalmak bir zarafet göstergesiydi, bu yüzden Beth mutlaka piyano çalmayı öğrenmeliydi. Annesinin kemandan vazgeçmesi için can attığına emindi, kemanı aşağı buluyordu.

Her ne kadar, annesinin 'sevgili kemanı' ile ilgili tutumu Beth'i incitse de piyano dersi vermesi için Bayan Clarkson'ı bulmuş olmasından dolayı annesine minnettardı. Bayan Clarkson kırklı yaşlarında, hiç evlenmemiş, kır saçlı, tek gözü biraz şaşı ama etkileyici bir kadındı. Beth'in sadece piyano çalmak ve müzikle ilgili kitaplar okuması gerektiğini düşünmüyor, onu yeni müziklerin, düşüncelerin ve kitapların dünyasına sürüklüyordu.

Beş yıl boyunca Bayan Clarkson Beth'in müttefiki, sırdaşı, dostu ve öğretmeni oldu. Beth'i piyano çalarken dinlemeyi sevdiği kadar, keman çalarken de dinlemekten keyif alıyordu. Okuması gerektiğini düşündüğü kitapları Beth'e getiriyor ve onu her türlü müzik hakkında bilgilendiriyor, eğitiyor ve hatta zaman zaman konserlere de götürüyordu.

Beth'in Bayan Clarkson'da en çok hoşlandığı şey, annesi gibi dar görüşlü olmayışıydı. Kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olması gerektiğini şiddetle savunuyordu. İyi bir eğitim almalarının önemine, oy kullanmaları gerektiğine ve erkeklerin yaptığı her işi yapabileceklerine inanıyordu.

Beth Bayan Clarkson'ın şu anda Liverpool'da olmasını dilerdi, çünkü o babasının neden böylesine korkunç bir şey yaptığını anlamalarını sağlayabilecek tek kişiydi. Ama Amerika'ya

gitmişti. İngiltere'deki sınıf ayrılığının, riyakârlığın ve kadınlara yönelik haksızlığın kendisini nefessiz kalmış gibi hissettirdiğini söylemişti. Vedalaşırlarken o teslimiyet dolu gülümseyişiyle, "Seni özleyeceğim Beth," demişti. "Sadece en başarılı öğrencim sen olduğun için değil, aynı zamanda parlak zekân, sağlam yüreğin ve sonsuz şevkinden dolayı da özleyeceğim. Bana söz ver, uygun bulduğun ilk adamla sırf kendine ait bir evin olsun diye evlenmeyeceksin. Eğer doğru adamı seçersen evlilik kutsal bir mertebe olabilir. Ruhunu yücelttiği ve senin gibi bir kızın ihtiyaç duyduğu özgürlüğü vermesini sağladığı için müziğe devam etmelisin."

Beth Bayan Clarkson'ın müzik hakkında söylediklerini doğru bulmuştu. Müzik onu annesinin günlük işlerle ilgili emirlerinin ulaşamadığı, eğlencenin, coşkunun ve özgürlüğün ayıplanmadığı yerlere taşıyordu.

Maalesef annesi bunları asla anlayamayacaktı. Kızının yeteneği ile ilgili, komşularına hava atmaya bayılırdı ama hiçbir zaman piyano çalışını gerçekten dinlememiş, kemana ise hep kızmıştı. Babası ise dinlemiş ve başka hiçbir şeyden, pazar akşamı oturup kızının piyano çalışını dinlemekten - ki Chopin babasının favorisiydi - aldığı kadar keyif almamıştı. Ayrıca babası Beth müzikhollerin popüler şarkılarını çalarken ve söylerken de eğlenirdi. Buna rağmen, babası için bile keman ufak bir çekişme konusuydu. Belki de ona çocukluğunu hatırlatıyordu ve Beth'e öğrettiği bu vahşi İrlanda şarkılarının onu kötü arkadaşların içine sürükleyeceğini düşünüyordu.

Sam'in merdivenlerden çıktığını duyan Beth tekrar dikişe başladı. Annesini kontrol etmek için mutfağın yanındaki odaya uğradığını duymuştu, birkaç dakika sonra da salona geldi.

Solgun ve tükenmiş görünüyordu, kaşları çatıktı. "Yargıç babamın naaşını yarın teslim ediyor," dedi yorgun şekilde. "Bunu neden yaptığını açıklayabilecek bir şey bulamamış. En azından artık onu defnedebiliriz."

"Anneme de söyledin mi?" diye sordu Beth.

Evet anlamında başını salladı Sam.

"Hiç durmadan ağlıyor. Asla susmayacağını düşünüyorum."

Beth hissettiğinden daha iyimser olmaya çalışarak, "Belki cenazeden sonra toparlar," dedi. "Elbisesini yetiştirmem gerek. Umarım başka olay çıkarmaz."

"Dışarıda Bayan Craven'le karşılaştım. Daha sonra uğrayıp annemle konuşmaya çalışacağını söyledi. Elbise işini daha sonraya bıraksan iyi olabilir. Annem ne kadarda üzgün olsa da komşulardan birinin işleri tümüyle üzerimize kaldığını düşünmesini istemez."

Beth Sam'in sesindeki acı vurguyu hissetti ve kalkıp ona sarıldı. Geç saatlere kadar tamir işlerini yetiştirmek için çalışıyordu. Kardeşinin ne kadar çabaladığının farkındaydı ve onun için endişeleniyordu.

"Üstesinden gelebileceğimizi söylemiştin ve öyle de olacak."

"Annemin sebebini bildiğine dair içimde bir his var," dedi Sam sesini alçak tutarak. Çenesini Beth'in kafasına yaslamıştı. "Hesapları inceledim, başı belada değilmiş. Çok fazla dışarı çıkıp içki içmez, kumar oynamazdı. Bir başka kadın olmadığı da kesin. Onun yaptığı bir şey olabilir ancak."

"Böyle düşünme," dedi Beth yalvarırcasına. "Annemi suçlamanın ona bir faydası olmaz."

Sam kardeşinin kollarından sıkıca tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Farkında değil misin her şey şimdikinden çok farklı olacak," dedi hiddetle. "Fakirleşeceğiz, sana dükkânın işlerini tek başıma yürütebileceğimin sözünü vermek isterdim ama tek yapabildiğim tamir. Ayakkabı ya da bot yapabilecek kadar becerikli değilim, babamsa parayı böyle kazanıyordu. Başka bir iş bulmak zorunda kalacağım fakat üçümüzü geçindirecek kadar para kazanamam."

"Ben de bir iş bulabilirim Sam," dedi Beth hevesle. "İdare ederiz."

Sam tedirgin gözlerle Beth'e bakarak, "Yaşamak için daha ucuz bir yer bulmak zorunda kalabiliriz ya da bir pansiyona taşınabiliriz," dedi. "Eskiden olduğu şekilde yaşamaya devam edemeyiz."

Beth'in içindeki öfke yeniden hararetlendi. Yaşantısı boyunca babası hep kendisinin sahip olamadıklarını Sam'e ve ona sağlamak istediğini söylemişti. Kalburüstü olduklarına, diğer insanlardan bir gömlek üstün olduklarına inandırmıştı. Fakat neden olduğuna dair tek bir açıklama yapmadan her şeyi berbat etmiş, hepsini utandırmıştı.

Bölüm 3

Akşam yemeği için masayı kuran Beth, bir yandan da ocağın başında yemeği karıştıran annesini izliyordu. Annesi her zamanki gibi kendi dünyasındaydı. Kızının yanında olduğunun bile güç bela farkına varıyordu. Eşini kaybedeli üç ay olmuştu. Hiçbir şeyle ilgilenmiyor, direk kendisine sorulmadığı müddetçe hiçbir şey hakkında konuşmuyor, temizlik, yemek, çamaşır, bulaşık yıkamak gibi işlerle ilgilenip duruyordu.

Babalarının ölümünden beri destek olan tek kişi, nazik komşuları Bayan Craven, Sam ve Beth'e sabırlı olmalarını, üzüntünün her insanı farklı etkilediğini ve annelerinin hazır olduğu zaman sessizliğini bozacağını söylüyordu. Ama Bayan Craven bile anneleri bir ay önce ona şişko dediği zaman sabrını kaybetmişti.

"Yüzü mezar taşı gibi bembeyazdı. Korkudan tüylerim ürperdi, beni tanımamış gibiydi," demişti içerlemiş bir tavırla.

Annesinin tek gerçek dostunu kaybetmesi, Beth'e akıl almaz gelmişti. Ayrıca Sam'in onlar için tüm yaptıklarına rağmen hiçbir takdir de göstermemişti.

Delikanlı dükkânın işlerini idare edebilmek için çok çabalıyordu ama eskiden botlarını tamir için getirenlerde artık gelmiyordu. Bu intiharın mı yoksa, Sam'in bu işi beceremediğini düşünmelerinin sonucu mu olduğu belli değildi. Bu yüzden Sam dükkânı bir başkasına kiraladı, annesine söylediğinde tek tepkisi omuz silkmek olmuştu.

Önceleri hülyalı ve tembel bir delikanlı olduğunu hesaba katınca, Beth kardeşinin bir adam olarak kendisini ispat ettiğini düşünüyordu. Ailenin tüm sorunlarıyla, büyük bir ustalıkla baş etmişti. Alt katı tutan kişinin neredeyse tüm bina kirasını karşılamış olmasıyla, üst katta yaşamaya devam edebilmeleri için küçük bir miktar kazanmak zorundaydılar. Sam bir gemi şirketinde küçük bir kâtiplik işi ayarlamıştı ve kazandığı her bir peniyi ailesine bakmak için eve bırakıyordu. Annesi onu görmezden gelmek yerine övgülerle göklere çıkarmalıydı. Oysa bir tuhafiyecide iş bulan Beth'e de aynı muameleyi yaptı. Ne kaç saat çalışacaklarını ne de alacakları ücret hakkında soru sordu.

Bir süre önce Sam, annesinin asık suratlı bir uşakla yer değiştirmiş gibi davrandığını fark etti, hatta bunu şakayla karışık annesine de söyledi. Değişen hiçbir şey olmadı, annesi tek bir laf etmeden yemek servisine devam etti. Hiçbir zaman mükemmel bir sohbet arkadaşı olmamıştı. Komşular hakkında birkaç ufak tefek dedikodu onun limitiydi fakat daima çok iyi bir dinleyiciydi ve her ikisinde de ufacık bir değişikliğe duyarlıydı. Keyifsiz olduklarında ya da üzgün göründüklerinde endişelenirdi. Şimdi ise ne yorgunluklarını ne hastalıklarını fark etmiyordu. Eğer gün içinde neler yaptığını sorarlarsa tek cümlelik cevaplar veriyordu.

Beth içten içe, sevgili evinin ve çocuklarının hâlâ ona ait olduğunu annesine haykırmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Dünyaları tepetaklak olmuştu. Sam günde on saat, kendisine ayakkabısındaki pislik gibi davranan bir adamın emrine amade şekilde bir masaya bağlı çalışıyordu. Bir iki saatliğine bile olsa limandan ayrılamıyordu.

Beth bir dükkânda çalışmak istemişti lakin kısa sürede bulabildiği Hooley Tuhafiyesi'ndeki iş hiç de hayal ettiği gibi değildi. Diğer çalışan ve Beth, her sabah tırnak temizliği ve ayakkabılarının cilasının kontrolü için sıraya girmek zorundaydılar. Saçlarının sadece bir perçem dağılmış olması bile büyük olay oluyordu. Müşteriler genellikle kabaydılar ama

Beth daima güler yüzlü olmalı, karşısındakilere asilzadeymiş gibi muamele etmek zorundaydı. İzin almadan tuvalete bile gidemiyordu, diğer çalışanla sohbet etmesi ise korkunç bir azara sebep olabilirdi. Sürekli izleniyordu, bir sürü gereksiz kural vardı ve tüm gün ayakta kalmak çok yorucuydu.

Annesi çok nadir dışarı çıkıyordu, böylece insanların yüzlerindeki küçük gören ifadeyi görmüyor ya da aşağılayıcı sözlerini işitmiyordu.

Geçen aylarda Beth'in hissettiği yalnızlık, öfke, incinmişlik, bu gün olanların yanında gölgede kalmıştı.

Dükkânı erken kapattıkları bir gündü. Beth uzun zaman sonra ilk defa vaktinden evvel evdeydi. Yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmayı, annesini de güneşli günde kendisiyle beraber yürüyüş yapmaya ikna etmeyi planlıyordu.

Alt kattaki dükkânı kiralayanlar ayakkabı satacaklardı. Geçen hafta boyunca bir marangoz alt katta etajer ve tezgâh yapmıştı. Beth arka kapıdan içeri girdiğinde, dükkânda bir boyacı kapı ardına kadar açık halde çalışıyordu. Etraftaki boya kokusundan dolayı özür diledi adam.

"Umarım annenize dokunan şey bu boya kokusu değildir, öğleden sonra tuvalette kustuğunu duydum," dedi adam.

Beth telaşla üst kata annesini kontrol etmeye çıktı ama annesi boyacının yanlış anladığını, her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Dairelerindeki boya kokusu oldukça kuvvetli olduğu halde, annesi çıkmayı kabul etmedi ve Beth de tek başına çıkıp peynir ile ekmek aldı.

Artık eve giriş için sadece arka kapıyı kullanıyorlardı ama Beth döndüğünde, Church Sokağı'na açılan dükkân kapısı ardına kadar açıktı ve Beth de arkaya dolaşmak yerine açık kapıdan içeriye giriverdi.

Öğleden sonra üç çeyrek civarıydı, direk yukarı çıkmak yerine girişte biraz oyalandı. Açık olan bahçe kapısından dışarıda kurumuş çamaşırları toplayan annesini görmüştü.

Sam'in kurumuş gömleklerinden birisini almak için uzandığı sırada, annesinin göbeğinin oldukça büyüdüğünü fark etti ve şok oldu.

Annesi kısa boylu ve zayıf bir kadındı. Aslında beli o kadar inceydi ki eskiden babası kolunu rahatlıkla beline dolayabiliyordu. Üç ay önce, Beth diktiği matem elbisesini denettiğinde de annesinin kilosu aynıydı ama artık değildi. Siyah elbisesinin üzerine keten bir önlük giyiyordu ve önlüğün bel kısmı olması gerekenden çok daha fazla yukarıdaydı, böylece annesinin şişkin göbeği rahatlıkla fark edilebiliyordu.

Beth'in şaşkınlıkla bir anda attığı çığlık, annesine varlığını haber vermiş oldu. Bu tüm bedenine yayılan bir şişmanlık değildi, dul kaldığından bu yana yüzü süzülmüştü. Genç bayanların yanında bu tip şeylerden bahsedilmese de Beth şişen bir göbeğin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu.

Bayan Clarkson'ın kendisine açıkladığı konulardan birisi de buydu. Demişti ki; "Böylesi doğal şeylerin genç kızlardan saklanması çok saçma, hatta tehlikeli ve birçok adam bunu avantaj olarak kullanmaya kalkabilir." Bu sebeple Beth, nasıl bebek sahibi olunduğunu gayet iyi biliyordu.

Anne babasının, kendisi doğduktan sonra da 'o işi' yapmaya devam ettiklerini keşfetmek çok utandırıcıydı. Beth'in asıl endişesi, böylesi hassas bir konuyu annesiyle nasıl konuşacağıydı ama yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Eğer bir bebek doğacaksa ne yapılması gerektiği önceden planlanmalıydı.

Biraz sonra annesi içeriye girdi ve çamaşırları katlamaya başladı. Beth kendisini sınadı, yanılmadığını umarak annesinin beline tekrar göz attı. Önlük olması gereken yerinde ve göbeği belli değildi. Beklenmeyen bir misafir hakkında konuşabilmek için cesaretini toplamaya çalışırken bir bardak çay aldı. Ama zamanı gelmişti ve Sam'in dışarıdan gelmesiyle şansını yitirebilirdi. Kardeşi bile olsa erkeklerin yanında böyle şeylerin konuşulamayacağını biliyordu Beth.

"Pekâlâ, bence sende umut etmeye başlasan iyi edersin," dedi Sam alaylı bir sesle. "Seninle evlenmek isteyecek bir adam bulmalısın. Tabii annemle kardeşimizi de kabul etmeli. Ben de sonsuza kadar burada kalmayı düşünmüyorum zaten, dünyayı görmek istiyorum."

Beth bencilliğinden dolayı Sam'e sitem etmek istedi fakat yapamadı, çünkü gerçekten onları terk edebileceğini düşünmüyordu.

"Neyse, zamanı gelmeden gelecekle ilgili endişelenme," diye tavsiyede bulundu kardeşine. "Her şey yoluna girecek, göreceksin."

Uzun ve sıcak yaz günleriydi. Sütler kuşluk vaktinde ekşiyor, tuvalet ve kanalizasyonların ağır kokusu ortalığı dolduruyordu. Ağaçlardaki yapraklar tozla kaplanmış, solgun ve cansızdı.

Çocuklar geç saatlere kadar sokaklarda oynuyor, köpekler havlıyor, meyhanelerin önünde sarhoş kavgaları oluyordu.

Beth, Hooley Tuhafiyesi'ndeki her gününde sabır testinden geçiyordu. Gün ortasında, dükkânın camlarından sızan güneş ışıkları ortalığı kavuruyor ve içeride sıcaklık yüz derece gibiydi. Müşteriler çok alıngan ve genellikle kabaydı. Çorap ve çamaşır çekmecelerinde kararsız kalıp sürekli birisini açıyorlardı, Beth terslenmemek için diline hâkim olmaya çalışıyordu. Yüksek yakalı siyah elbise ve jüponun içinde terliyor, dikilmekten ayakları ağrıyordu. İş bulmak konusunda bu kadar hevesli davrandığına hayıflanıyordu.

Sam ise bir nebze daha rahattı işyerinde. Kâtiplerin bürosu denize bakıyordu, camlar sonuna kadar açık olduğunda hafif, serin bir rüzgâr esiyordu. Fakat geniş yakalı gömlekler ve ceketlerin verdiği rehavetle sık sık uyukluyor ya da limandaki gemilere dalıp gidiyor, içlerinden birinde olmayı hayal ediyordu.

Anneleriyse daha da fazla sıkıntı içindeydi. İştahsızdı, sıcaktan baygınlık geçireceğini hissediyordu. Akşamları bilekleri ve bacakları çok fazla şiştiği için yürüyemiyordu. Yüzünün solgunluğu ve zayıflığı Beth'i tedirgin ediyordu. Göbeği ise her geçen gün daha da büyüyor gibiydi.

Nihayet Eylül ayının sonunda, iki hafta boyunca aralıksız süren yağmurlarla sıcaklık biraz düşmüştü. Uzun zaman sonra artık geceleri uyuyabiliyorlardı. Anneleri biraz da olsa iştah kazanmıştı.

Alice, yaptığı kabalıktan ötürü Bayan Craven'dan özür dilemişti. Komşusu her gün uğrayıp ağır ev işlerine yardım edecek kadar nazikti. Beraberce, bebek için, Sam ve Beth'in kıyafetlerinden oluşan bir çanta bile hazırladılar, bir başka komşusu da beşik getirdi.

Kış Kasım sonuna kadar etkili olmadı ama gelirken acı soğukları ve kuvvetli rüzgârları da beraberinde getirdi.

Aralık ayının ikinci haftası bir perşembe akşamı, Beth eve geldiğinde Bayan Craven'ı, mutfaktaki sobanın üzerinde koca bir kazan dolusu su ısıtmaya çalışırken buldu.

"Doğum başlamak üzere," diye açıkladı komşu kadın. "Şansı varmış ki market dönüşü uğramıştım. Gidip Doktor Gillespie'yi çağırmanı istiyorum, gelip anneni muayene etsin."

Beth bir an tedirgin olmuştu ama Bayan Craven onu güven verici şekilde kucakladı. "Sadece tedbir," dedi usulca.

Babasının kendisini astığı akşamdan beri ilk kez doktoru görecekti ve şimdi neden kendisine ihtiyaç duyduklarını nasıl açıklayacağı konusunda biraz huzursuzdu.

"Bebek mi geliyor?" diye haykırdı doktor. Kocaman bir gülümseme yerleşmişti kıpkırmızı suratına.

"Ne sürpriz! Sen ve kardeşin, siz nasılsınız? Geçen aylardan sonra senin için zor olmuş olmalı."

Adamın keyif dolu gülümseyişi ve gösterdiği alaka sayesinde, hissettiği yalnızlık biraz olsun hafifletmişti. "Gayet iyi idare ediyoruz doktor," dedi Beth. "Tabii ki bebek hepimiz için şaşırtıcı oldu fakat Bayan Craven tedbir için sizi çağırmamı istedi."

Beth yatak odasının kapısında dikilip içerde konuşulanları dinlerken bunun sadece bir tedbir olmadığını fark etti. Doktor Bayan Craven'a, "Anne çok zayıf ve bebek iri. Bayan Bolton ne çok genç ne de çok kuvvetli, onu senin becerikli ellerine teslim edeceğim ama ters giden bir şey olursa beni çağırmakta tereddüt etme sakın," demişti.

Beth'in yüreği korku içinde çarpıyordu. Gece ilerliyor ve annesinin acı içinde kıvrandığını duyabiliyordu. Sam'in evde olması bile korkusunu geçirmiyordu. Bayan Craven yatak odasında tek başınaydı ve Beth'i de içeriye almıyordu.

"Eğer herhangi bir şeye ihtiyaç olursa ya da doktoru çağırmak gerekirse haber veririm," dedi kadın telkin edici bir sesle. "Bebeğin gelmesi bazen zaman alabilir. Çığlıklar seni korkutmasın, çoğu kadın bunu yapar, bir önemi yok."

Bir süre sonra Bayan Craven doktoru çağırması için Sam'i yolladı, eve geldiklerinde saat onu geçmişti. Kadın doğumu tek başına yaptıramayacağına karar vermişti, Beth Bayan Craven'ın yüzündeki büyük çaresizliği görebiliyordu.

Doktor Sam'le beraber eve geldiğinde, yatak odasına girdi ve gözden kayboldu. Bir saat kadar sonra mutfağa indiğinde, ellerini yıkamak için sıcak su istedi. Ceketini çıkarmış, kollarını yukarıya sıvamıştı. Ellerinin ve kollarını yıkarken omzunun üzerinden çocuklara doğru bir göz attı.

"Doğumu mümkün olduğu kadar hızlandırmaya çalışıyorum. Daha fazla temiz çarşaf ve havlu lazım. Korktuğunuzu biliyorum ama lütfen metanetli olmaya çalışın. Anneniz iyi olacak."

Beth alelacele istenilenleri buldu, doktor çarşafları alıp yatak odasına girdi ve kapıyı kapadı.

Kısa süre sonra annelerinin inlemeleri kesildi. "Doktor eter koklatmış olmalı," dedi Sam.

Ortalık iyice sessizleşmişti. Dışarıda kar yağıyordu. Birkaç nakliye aracının sesi gecenin sessizliğinde boğuluyordu. Doktorun arada duyulan boğuk öksürüğü, Bayan Craven'a verdiği direktifler ve sobanın içinde cızırdayan kömürlerin sesi, onları usulca olacaklara hazırlıyor gibiydi.

Sam ve Beth, korkudan bembeyaz kesilmiş yüzleriyle masanın birer tarafında hiç konuşmadan oturuyorlardı. İçlerindeki endişe adeta boğucuydu.

Aniden bir koşuşturma ve doktorun alçak tondaki sesi geldi; "Kocaman bir kız bebek." Onu Bayan Craven'ın heyecan dolu haykırışı takip etti ve hemen ardından da bebek ağlaması duyuldu.

Sam alnında birikmiş teri gömleğinin koluna silerken, "Tanrıya şükür," diye inledi.

Bayan Craven yatak odasından kucağında battaniyelere sarılmış bebekle beraber çıktı. Bitkin görünüyordu ama gülümsüyordu.

"İşte kız kardeşiniz, gerçekten de birazcık şişko," dedi böbürlenerek.

Beth, Bayan Craven'ın kana bulanmış önlüğünü gördüğünde, yeni kız kardeşiyle tanışmanın sevinci yerini endişeye bıraktı.

"Annem? Annem nasıl?" diye sordu Beth.

"Kısa sürede toparlanır, doktor şu anda dikişlerini atıyor. Şimdi bebekle ilgilenmelisin," diyerek bebeği Beth'in kollarına bıraktı. "Beşiğini ocağa doğru çevirin ki üşümesin, gidip doktora yardım etmeliyim."

Sam salondan beşiği getirmeye gittiğinde, Beth kucağındaki bebeğe bakakaldı. Daha önce yeni doğmuş bir bebek hiç görmemişti, Bayan Craven biraz iri olduğunu söylemişti ama minicik görünüyordu. Kıpkırmızı ve buruş buruştu. Saçları koyu renkli, ağzı bir balığınki gibi açılıp kapanıyordu, gözleri sımsıkı kapalı olduğundan Beth gözlerinin ne renk olduğunu görememişti.

Beth beşiği getiren ağabeyine, "Bence örtüleri ocakta ısıtıp öyle yatıralım," diye öneride bulundu. Kış gelmesine rağmen salondaki soba yanmıyordu. "Sence nasıl görünüyor?"

Sam yanağını tek parmağıyla okşarken bebeğe baktı. "Bence birazcık çirkin," diye yanıtladı yüzünü buruşturarak.

"Hiç de değil. Çok tatlı, yeni doğmuş kedi yavrularına benziyor. İlk başta sıçan gibi olurlar ama büyüdükçe güzelleşirler, o çok güzel bir kız olacak."

Bebek için koşturmacalar, doktora ve Bayan Craven'a çay demlemek derken bir an için annelerini unutmuşlardı. Ancak Bayan Craven kucak dolusu kanlı çarşafı banyo küvetine doldurduğunda ne yapacaklarını bilemediler.

"Bir süre bitkin olacak, iyi beslenerek toparlanmasını sağlayacağız. Doktor işini bitirdikten sonra içeri girip annenizi görebilirsiniz. Ama sadece bir-iki dakika. Çok iyi görünmesini beklemeyin, zamanla kuvveti yerine gelecek," dedi Bayan Craven ciddiyetle.

Sadece yarım saat olmasına rağmen, doktorun odadan çıkması saatler almış gibi geldi. Kana bulanmış önlüğünü çıkarırken bitkin görünüyordu. Ellerini yıkamak için lavaboya giderken, "Evde hiç brendi var mı?" diye sordu

"Sanırım var efendim," dedi Sam, getirmek için içkilerin olduğu dolaba doğru gitmişti.

"Aferin evlat, biraz sıcak sütle karıştırıp annenize içirin." Beşiğe doğru yürüyüp bebeğe baktı. "En azından bebek oldukça sağlıklı görünüyor, Bayan Craven size neler yapmanız gerektiğini anlatır. Ben de sabah gelip durumuna bakarım." Çantasından kahverengi bir şişe çıkartıp masanın üzerine bıraktı. "Ağrısı olursa sıcak suya karıştırıp bundan içirebilirsiniz. Bol sıvı tüketmesini sağlayın."

"Hadi gidip annenizi görün," dedi Bayan Craven aceleyle. "Sonra ben de eve gidip biraz dinleneceğim."

Sam ve Beth parmak uçlarına basarak, ne umacaklarını bilmez halde annelerinin odasına girdiler. Olan biteni göz önüne alınca, ortalık şaşırtıcı şekilde derli toplu ve normal görünüyordu. İçerisi oldukça sıcaktı ve acayip bir koku etrafı sarmıştı. Alice çökmüş görünüyordu ve gaz lambasının ışığında yüzü yabancı gibiydi. Kocaman yatağın içinde küçük bir çocuk kadar kalmıştı.

"Nasıl hissediyorsun anneciğim?" diye sordu Sam.

"Yorgun," diye cevapladı annesi alçak bir sesle. "Ya bebek? Bebek nasıl?"

"Çok iyi, iyice sarıp sarmaladık beşiğinde uyuyor," dedi Beth yumuşacık bir sesle. "Bunu içmen gerekli," diye ekledi. Yaklaşıp annesini yatakta hafifçe doğrultu, süt ve brendi karışımını içmesine yardım etti.

"Bu gece mutfakta yatacağım, hem bebeği sıcak tutarım hem de gözüm üzerinde olur. Dışarıda kar yağıyor."

Beth sütünü içirdikten sonra annesini tekrar yatırmaya çalıştı, annesi kolundan tutup, "Lütfen bunun için benden nefret etmeyin," diye rica etti.

"Ne için nefret etmeyelim?" diye sordu Beth, kafası karışmış halde Sam'e bakmıştı.

"Sizi böyle bir sorumlulukla bırakıp gideceğim için," dedi annesi uykuya dalarken.

Beth annesinin üzerini güzelce örttü ve gaz lambasının ışığını iyice kıstı, Sam de sobaya biraz daha kömür attı ve sessizce odadan çıktılar.

Bayan Craven evine döndüğünde, "Sence öleceğini mi düşünüyor?" diye sordu Beth.

"Doktorun verdiği ilaçların etkisi. Kafana takma," dedi Sam bilgiçce.

"Eğer bebeğe bakacaksam yarın işe gidemem," dedi Beth. "Noel arifesinde, Bay Hooley hiç memnun olmayacaktır. Ya annem iyileşene kadar işimi başkasına verirse?"

"Bunun için kafanı yorma," dedi Sam rahatlatmak için. "Bir not yazar verirsin, sabah giderken kapıdan bırakırım. Pekâlâ, şimdi bebeği sıcak tutmak için biraz daha kömür getireyim."

"Umarım Bayan Craven gelene kadar uyanmaz, bebeklerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Beth eski sandalyeyi sobanın yanına çekti, üzerine bir battaniye alıp yarı oturur şekilde kestirdi. En ufak bir çıtırtıya

uyanıyordu ama bunlar sobadaki çıtırtı ya da bebeğin mırıltılarından başka bir şey değildi. Fakat ne zaman tekrar uyumayı denese annesinin özrü aklına geliyordu.

Sabah alnda, Bayan Craven arka kapıdan girip botlarındaki karları silkelerken Beth bebeği kucağına almış ağlamasını kesmeye çalışıyordu.

Bayan Craven otoriter bir sesle, "Altının değiştirilmesi ve doyurulması gerek," dedi. Kabanını çıkarıp bebeği Beth'in kucağından aldı ve üzerindeki ıslak örtüyü fırlatıp attı. Beth'e hemen gidip bebek elbiselerinin olduğu kutudan kıyafet ve bebek bezi getirmesini söyledi. Beth bu yaşlı kadının, minicik bebeği nasıl ustalıkla yıkadığını hayranlıkla izledi. Bir yandan bacaklarına sardıkları keçeleri değiştiriyor, bir yandan da göbek kordonuna tozu nasıl serpeceğini tarif ediyordu. Daha sonra bebek bezlerinden birisini üçgen şeklinde katlayıp bebeğin poposuna sardı.

"Sonra bir ara, dükkânlar açıldığında, gidip bir çift su geçirmez kauçuk pantolon al, benim bebeklerim doğduğunda bunlardan yoktu ama bence kıyafetlerini ve altını kuru tutmak için birebir. İki üç saatte bir altını değiştirmelisin, eğer ıslak kalırsa pişik olur."

Bir yandan minicik bir geceliği bebeğin üzerine giydirirken, diğer yandan da bebek bakımıyla ilgili bir sürü emir veriyordu, ama bunların çoğu Beth'in kafasından uçup gidiyordu.

Bebeği tekrar Beth'in kucağına verirken, "Şimdi, bebeği annene götürelim de karnını doyursun," dedi. "Bitkin olduğu için istemeyebilir ama birçok kadın bebeğini kucağına aldığında daha çabuk iyileşir."

Alice oldukça iyi görünüyordu, yüzündeki kırmızılık solup gözleri açılmış, hatta gülümsemeye bile çalışmıştı. Bayan Craven oturmasına yardımcı olmak için sırtına yastıkla destek yaparken acıdan irkilmişti.

Beth artık Doktor Gillespie'nin sezaryen yaptığını biliyordu. Aslında bunun için hastaneye kaldırılması şarttı ama

başka seçenekleri olmamıştı. Annesini yerinden oynatmaları imkânsızdı ve bebeğin acilen alınması gerekiyordu. Aksi takdirde her ikisi de ölebilirdi.

Bayan Craven, annesinin geceliğinin önündeki düğmeleri açarken, "Pekâlâ, bebeği birazcık doyuralım," dedi. Daha sonra da yiyecek-içecek bir şeyler ayarlayıp seni rahat ettirelim.

Beth annesinin göğsünü gördüğünde utancından kıpkırmızı oldu. Bayan Craven'ın da yardımıyla bebek annesinin memesini hemen buldu ve aceleyle emmeye başladı. Bu Beth'i bile gülümsetti.

"Küçük bir savaşçı," dedi Bayan Craven nazikçe. "Peki, adını ne koyacaksınız?"

"Molly güzel bir isim bence," dedi Beth yatağın kenarına otururken.

"Tamam, o halde adı Molly olsun," dedi annesi gülümseyerek.

tarama:irem
düzenleme:vero

Bölüm 4

Molly'nin doğumunu izleyen günlerde, Beth bütün vaktini kardeşinin bakımına, ev işlerine ve annesinin ihtiyaçlarına ayırıyordu. Kendisiyle ilgilenebilecek bir dakikası bile yoktu. Molly'nin günlük bakımı, altının değiştirilip karnının doyurulması, çamaşır-bulaşık yıkamak, tuvalete gidemediği için annesinin lazımlık kullanmasına yardım etmek... Sürekli bir koşuşturma içerisindeydi. Kar yağışı tipi şeklindeydi ve yerler karla kaplıydı. Noel sebebiyle vitrinleri süslenmiş dükkânlar, sıcak kestane satıcıları kesinlikle akıl çeliciydi ama dışarısı oyalanılamayacak kadar soğuktu. Beth sebze-meyve alışverişini bile alelacele yapıyordu.

Kardeşiyle ilgilenmek Beth için büyüleyici bir hal almıştı. Yapmak zorunda olduğu diğer işler bile zor gelmiyordu. Ama son bir haftada, annesinin sağlığının bozulmasıyla, keyif yerini endişeye bıraktı.

Başlangıçta Alice'in durumu hızla iyileşiyordu. Doğumun üzerinden üç gün geçtiğinde, annesi Beth'ten omlet ile sütlaç yapmasını istemiş ve son kırıntısına kadar hepsini yiyip bitirmişti. Molly'yi doyurmak haricinde de sıkça kucağına alıyor, Beth'e bebek bakımı ve yemekle ilgili ufak açıklamalar yapıyordu. Dördüncü günün akşamına kadar durumundaki iyileşme sürdüğü halde, akşam bir anda çok sıcak olduğundan şikâyet etmeye başladı. Ertesi sabah Beth koştura koştura Doktor Gillespie'yi çağırmak zorunda kaldı çünkü annesinin ateşi yükselmişti.

Doktor doğumu takip eden dördüncü ya da beşinci günde birçok kadının benzer rahatsızlıklar geçirdiğini, annesini sıcak tutmalarını ve bol sıvı vermelerini söyledi. Fakat Alice'in durumu git gide kötüleşiyor, zaman zaman yüksek ateşin etkisiyle kendisinden geçtiği oluyordu. Bedeninden etrafa kötü bir koku yayılıyordu. Doktorun verdiği ilaçların bile fayda etmediği, karın ağrılarıyla kıvranıyordu.

Bayan Craven bu hastalığın adına 'loğusa ateşi' diyordu, Doktor Gillespie ise daha sosyetik bir ismi tercih ediyordu. Doktor günde iki üç kez uğruyor, annesinin rahmini çeşitli antiseptiklerle silip gazlı bezle kapatıyordu.

Annesi o kadar bitkindi ki emzirmesi için Molly'yi getirdiklerinde bebeği kucağında bile tutamıyordu artık. Bayan Craven'ın biberon getirmesi de açıkça gösteriyordu ki annesinin sağlığı bozuktu ve bedeni süt üretemiyordu.

Molly biberonu iştahla kabul ediyordu ve Beth de Molly'yi doyururken rahat ettirmek için büyük özen gösteriyordu. Sobanın yanına rahat bir sandalye çekip dikkatli oturuyordu. Gazının çıkartmak için Molly'yi omzuna yaslıyor Bayan Craven'ın tarif ettiği gibi sırtını sıvazlıyordu. Tüm bu iş genelde bir saatten fazla sürüyordu.

Karnı doymaya başladığı zaman, Molly lacivert iki bilyeye benzeyen gözlerini kocaman açıyor ve minicik ellerini sütün daha hızlı akmasını sağlamak için oynatıyordu, şişenin dibine geldiği zaman ise gözleri kapanıyor ve elleri iki yanına düşüyordu.

Beth kardeşinin kokusunu, dokunuşunu, minik keyifli iç çekişlerini, kısaca her şeyini çok seviyordu. Altını değiştiriyor, sadece minnacık kafası görünecek şekilde battaniyesine sarıyor ve beşiğine yatırdıktan sonra uyumasını izliyordu. Bu mucize Beth'i hayranlık içinde bırakıyordu.

Annesinin sağlığındaki bozulma tüm neşelerini kaçırmıştı. Ne Bayan Craven ne de Doktor Gillespie, Alice'in iyileşemeyeceğini gizlemiyorlardı. Beth her ne kadar iyimser olmaya çalışsa da ölümün yan odaya ulaşmak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

İyi kalpli, becerikli komşuları her iki-üç saatte bir uğruyordu. Sayısı artan kanlı çarşaflar, yatak odasındaki sobaya yığınlar halinde taşınan kömürler, her şey, ölümün an meselesi olduğunu gösteriyordu. Beth bunun farkındaydı.

Sam'e korkularından bahsetmedi, çünkü kardeşinin tek kaygısının para olduğunu biliyordu.

Tuhafiye dükkânının sahibi Bay Hooley, Beth'in izin isteğinde bulunmak için yolladığı nota bir göz atmıştı ama notta geri dönene kadar işinin muhafazasına ilişkin herhangi bir rica bulunmuyordu.

Bunun yanı sıra Sam işyerinde çok fazla üşüdüğünü, parmakları soğuktan uyuşmuş haldeyken yazı yazmanın çok güç olduğundan bahsetmişti. Kışın diğer aylarının da böyle dondurucu soğuklarla geçeceği düşüncesi ödünü patlatıyordu.

Beth, annelerinin ölmek üzere olduğunu, bebeğin ve kendisinin bakımının üzerine kalacağını söylerse Sam'in pılısını pırtısını toplayıp kaçma isteğine kapılacağını düşünüyordu.

Pazar akşamı, Sam tüm gün evdeydi ve ev içindeki hummalı hareketlilikten ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Beth kardeşini beşiğine koyarken, "Neden bana daha evvel söylemedin?" dedi sitemle.

"Yeterince telaşın vardı," diye cevapladı Beth içtenlikle. "Ayrıca, durumun düzeleceğini umut ettim hep."

Annesinin yatağının yanına, kendisine ihtiyacı olduğunda seslenmeye zorlanmasın diye bıraktığı minik zilin sesini duyunca, kucağında Molly olmasına rağmen yatak odasına gitti Beth. İçeri oldukça havasız ve sıcaktı. Odadaki kötü koku ise daha da belirginleşmişti.

"İçecek bir şey ister misin anne?" diye sordu gözlerini kaçırarak. Annesinin yüzüne bakmak çok acı vericiydi. Yüzü kemiklerinin içine çökmüştü. Gözleri, balıkçı tezgâhlarındaki balıkların gözleri gibi donuktu.

"Hayır. Sam'i çağır. İkinizle konuşmam gerekenler var," diye yanıtladı annesi. Sesi zar zor duyuluyordu.

Sam bir anda odaya daldı ama kokudan yüzünü istemsizce buruşturdu.

"Yaklaşın," diye fısıldadı anneleri. "Anlatacaklarım üzüntü verici şeyler."

Beth - kucağında Molly ile - ve Sam yatağın birer kenarına iliştiler. "Ne oldu anneciğim?" diye sordu Sam, sesi titriyordu.

"Bunları anlatmak benim için çok zor, ölüyorum ama bu vicdan azabıyla gidemem."

Sam konuşmaya başladı, aklına ne gelirse söylüyordu; ölmeyeceğini, iyileşeceğini, çok sağlıklı olduğunu...

Cılız bir el hareketiyle susturdu onu annesi.

"Ben kötü bir kadınım" dedi, sesi cılız ve kulak tırmalayıcıydı. "Babanız benim yaptıklarım yüzünden kendisini öldürdü."

Sam sorgulayan bakışlarla kardeşine baktı. Beth sadece omuz silkti, annesinin yüksek ateşin etkisiyle sayıkladığını düşünüyordu.

"Başka birisi vardı. Başka bir adam. Babanız ölmeden birkaç hafta önce öğrendi. Bir daha o adamı görmeyeceğime söz verirsem beni affedeceğini söyledi." Bir öksürükle konuşması yarıda kesildi ama ne Sam ne de Beth annelerine içecek bir şeyler vermek için kıpırdamadılar.

Alice öksürüğü azaldığında, "Söz verdim," diye devam etti. "Ama sözümü tutamadım ve diğer adamla görüşmeye devam ettim. Onu son görüşüm Frank'in intihar ettiği günün sabahıydı."

Beth afallamıştı. "Nasıl yapabildin?" diyebildi ancak.

"Seni... seni... seni kaltak!" diye haykırdı Sam, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Söylediğin hiçbir şey beni şu andakinden daha fazla üzemez," diye inledi Alice. "Babanızı aldattım ve ölümünden ben sorumluyum. O çok iyi bir adamdı, benim için fazla iyiydi."

"Peki Molly? Molly'nin babası kim?" diye bağırdı Beth.

"Diğer adam," diyebildi annesi. Çocuklarının öfke dolu yüzlerini görmeye dayanamıyordu. Gözlerini kapadı.

"Çorapların olduğu çekmeceye bakın. O akşam, babanızın yastığımın altına bıraktığı notu buldum."

Sam tuvalet masasının en üst çekmecesini açıp bir iki dakika karıştırdıktan sonra üzerinde yazılar olan bir kâğıt buldu. Okuyabilmek için gaz lambasına yaklaştı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Beth.

Sam okumaya başladı.

Sevgili Alice,

Aşığınla görüşmeyi hâlâ sürdürdüğünün bir süredir farkındayım. Bu notu bulduğunda ben gitmiş olacağım ve sen, benden daha fazla önemsediğin o adama gitmek için serbest olacaksın. Senden ricam, ölümümden sonra makul bir süre beklemen. Bunu çocuklarımızın selameti için istiyorum.

Seni sevdim, yeterli olamadığı için üzgünüm.

Frank.

Beth, babasının dükkânda notu yazıp çay saatinde üst kata çıktığında yastığın altına saklayışını hayal edebiliyordu.

Sam Beth'e doğru yaklaşıp tek kolunu kardeşine sardı. Kucağındaki bebeğe bakarken yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Neden anne!" diye haykırdı gözyaşları içinde Sam. "Neden yaptın bunu?!"

"Babanızı çok sevdim ama bu yakın bir dosta duyulan samimiyetten başka bir şey değildi. Oysa tutku bambaşka bir şeydir. Belki günün birinde hayatınızda bulur ve anlarsınız," diyebildi kırgınlıkla.

"Peki diğer adam?! Neden sana gelmedi?! Neden yanında değil?!"

"En büyük hatam aşk ile tutkuyu karıştırmaktı," diye cevapladı Alice, oğluna bakarken gözlerinden adeta ateşler

çıkıyordu. "Frank'in öldüğünü duyar duymaz aynı akşam ortadan kayboldu. İşte bu benim gerçek cezamdı. Beni asla önemsemeyen bir zampara uğruna her şeyimi kaybettim. Frank kendisini öldürmesinin beni mutlu etmenin tek yolu olduğunu sandı."

"Peki diğer adam hamile olduğunu bilmiyor muydu?" diye sordu Beth hıçkırıklar içinde.

"Hayır Beth, onu son gördüğümde ben de bilmiyordum."

Öksürmeye ve zorlukla nefes almaya başladı. Daha fazla konuşamayacak kadar zayıf düştüğü aşikârdı. "Şimdi uyuyalım, yarın tekrar konuşuruz."

Sonrasında mutfakta konuşurlarken Sam öfkeden bembeyaz kesilmiş bir aşağı bir yukarı yürüyor, volta atıyordu.

"Nasıl yapar... nasıl yapar..." diye tekrar tekrar söylüyordu. "Piçine sahip çıkacağımızı nasıl düşünür? Nasıl fark etmez?"

Beth kucağında kardeşini pışpışlarken bir yandan da ağlıyordu.

"Öyle söyleme Sam, o bizim kardeşimiz. Molly sadece bir bebek, tüm bu olanlar onun suçu değil."

"Benim kardeşim falan değil!" diye karşı çıktı Sam. "Babam böyle bir kadını kabul edecek kadar zayıf olabilir ama ben onun izinden gitmeyeceğim. O gidecek!"

"Nereye gidecek?!" dedi Beth gözyaşlarını silerek. "Kimsesizler yurduna mı bırakacağız, yoksa bir evin merdivenlerinde terk mi edeceğiz?"

"Yapamam! Annemi ayartıp babamın ölümüne sebep olan adamın çocuğuna bakamam," dedi Sam. Dudakları kenetlenmiş ve dümdüz bir çizgi halini almıştı. "Def et onu!"

Kardeşi yatmak için çıkıp gittikten sonra, Beth uzunca bir süre mutfakta yalnız kaldı. Molly'nin altını değiştirip karnını doyurdu. Beşiğine yatırdıktan sonra sandalyeye oturdu, olan biteni enine boyuna düşünmek istiyordu. Oysa hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

İyi bir eşi, güzel bir evi, çocukları olan bir kadının bir başkasını isteyebileceğini hiç tahmin etmezdi. Kocasını bırakıp başka adamlarla kaçan kadınlar hakkında bazı söylentiler duymuştu elbette. Ama bunların, annesi gibi kadınlar değil yüzlerini boyayıp meyhaneye giden bayağı kadınlar olduğunu sanmıştı hep.

'Tutku' annesinin bunu söylerken ne demek istediğini anlamamıştı. Bayan Clarkson da bu kelimeye düşkün bir kadındı ancak bunun, sadece müzikle alakalı olduğunu sanmıştı.

Hatta bir defasında, nasıl bebek yapıldığı hakkında konuşurlarken, "Tutku bazı kadınların yakasına yapışır ve iradelerini ellerinden alır," demişti. Annesinin başına gelenin bu olduğuna karar verdi.

Sandalye de oturmuş ağlarken annesinin yatak odasından gelen sesi duydu. Bir şeyler yere düşmüştü, belki de cam bir bardaktı. Bu gece Alice'i tekrar görmeye dayanamazdı ama gidip bakması gerektiğini biliyordu.

Annesi, yan taraftaki konsolun üzerindeki fotoğrafa uzanmaya çalışırken doktorun verdiği ilaçlardan birisinin şişesini düşürmüştü. Geçen sene Ağustos sonunda çıktıkları tatilde, New Brighton plajında, bir botun içinde çekilmiş aile fotoğrafıydı bu.

"Bunu mu istedin?" dedi Beth uzanıp fotoğrafı annesine verirken. Zorlukla kolunu uzatıp resmi aldı Alice, parmağını resmin üzerinde gezdirmeye çalıştı.

"Molly hakkındaki gerçeği kimseye anlatma sakın," diye fısıldadı. "İzin ver herkes onu Frank'in bebeği olarak bilsin, benim için değil ama onun için. Büyüdüğünde bu resmi ona ver, nasıl göründüğümüzü bilsin." Beth'i bileğinden yakaladı, sonbahar yaprakları kadar solgun, zayıf ve küçük görünüyordu.

"Çok, çok üzgünüm," dedi hırıltıyla. "Lütfen beni affettiğini söyle."

İçgüdüleri Beth'e bunun son olduğunu, ölümün çok yakın olduğunu haykırıyordu. Annesi ne yapmış olursa ve kimi üzmüş olursa olsun, bunu duymadan ölemeyecekti.

"Evet, seni affediyorum anne."

"Artık gidebilir miyim?" diyebildi Alice, Beth'in bileğini tutan eli yavaşça kaydı. Bir süre daha annesine baktı ve bir süre sonra nefes almadığını fark etti.

Bölüm 5

Sam kavga edercesine diklenerek, "Cenaze törenini en ucuz yoldan halledeceğiz," dedi. "Onun yüzünden babam mezarında huzur içinde yatamıyor. Cenazesinde ne kadar iyi bir adam olduğunu söyleyebilecek tek bir kişi bile yoktu. Neden daha fazlasına sahip olsun ki?!"

"Evsizler gibi gömülmesine izin veremeyiz," dedi Beth bezgince. Akşam yemeği için oturduklarından beri aynı konuyu konuşmuşlardı ve saat on bire gelmek üzereydi. "İnsanlar hakkımızda ne düşünür?"

"Söylenenleri neden önemseyelim ki? Cravenlar hariç herkes babam öldüğünden bu yana dedikodu yapıyor zaten. Bırak devam etsinler."

Beth ağlıyordu. Kardeşinin böylesi taş kalpli bir insana dönüştüğünden haberi olmamıştı. Annesi öleli yirmi dört saat olmamış, cansız bedeni hâlâ yatağında yatıyorken Sam hiçbir şey olmamış gibi sabah çıkıp işe gitmişti. Elbette işini kaybetmekten korkuyordu, Beth bunu anlıyordu ama birkaç nazik kelimeyle kardeşi aslında ona kızmadığını anlatabilirdi.

"Ağlama Beth," dedi Sam, bakışları yumuşamıştı. "Acımasız olmak istemezdim ama çaresiz durumdayız. Cenaze törenine harcayacak paramız yok. Ve bebek, gitmek zorunda."

Beth korumak istercesine Molly'nin beşiğine yaklaştı.

"Böyle konuşma Sam. O bizim kız kardeşimiz ve ben onu terk etmeyeceğim. Piyanoyu ya da başka bir şeyleri satıp para

temin edebilirsin. Kiracı bulabilir ya da daha ucuz bir yere taşınabiliriz. Ama Molly bizimle kalacak."

"Onu görmeye dayanamıyorum," dedi Sam. Gözlerinde yaşlar birikmişti. "Bana daima annemin babamı nelere sürüklediğini hatırlatacak."

"Eğer annem gerçekleri itiraf edebilecek kadar yürekli olmasaydı, böyle davranmazdık," diye çıkıştı Beth kardeşine. "Ayrıca, onun çocuğu olmasa bile eğer çaresiz bir bebeğe sahip çıkmazsak asıl babam o zaman mezarında rahat edemez. Bu yüzden, merhametli olup Molly için en doğru olanı yapmak zorunda olduğumuzu kabul etmelisin."

Sam bir süre düşünceli şekilde bakmakla yetindi. Tekrar konuşmaya başlaması biraz zaman aldı.

"Bu konuyu böylece bırakalım, ne yaparsan yap kabul edeceğim, söz veriyorum," dedi iç çekerek. "Ama sakın ona karşı bir şeyler hissetmemi bekleme ve gerçek yoksulluğun ne olduğunu öğrendiğinde sakın beni suçlama."

Bu Beth için yeterli olmuştu, Sam geri adım atmıştı netice. "Cenazeyi en ucuz şekilde halledeceğim, daha önce de söylemiştim. Sonra kendini kötü hissetmene sebep olursa bana bahane bulma."

Noel kasvetliydi. Yapılan kutlamalara iştirak edebilmek için ne paraları, ne de hevesleri vardı. Sadece Noel sabahı kiliseye gidip gelecek kadar bir süre, Molly'yi Bayan Craven'a emanet ettiler. Kilisede eski güzel Noelleri hatırlatan kurabiyelerden ikram edildi, bunun dışında rahatlatıcı hiçbir şey yoktu. Çok az sayıda kişi başsağlığı dilemek için yanlarına yaklaştı, bunun da asıl sebebi samimiyet değil sadece meraktı.

Cenaze töreni iki gün sonra yapıldı. Bayan Craven'ın en büyük kızı cenaze süresince Molly ile ilgilendi. Sağanak yağmur karları eritmişti lakin kilise bahçesinde esen dondurucu rüzgârlar, cenaze töreninin yarıda kesilmesine neden oldu. Ucuz tabut mezara koyulduktan sonra cenaze sona erdi. Sam ve Beth hariç cenaze törenine sadece üç kişi katılmıştı; Bay

ve Bayan Craven ile Doktor Gillespie. Rahip Reilly o tekdüze sesiyle son sözlerini söylerken Beth de babasının gömülü olduğu yöne doğru bakınıyordu. Babası gibi kimseye karşı günah işlememiş bir adama, nasıl bir haksızlık yapıldığını düşünüyordu. Oysa zina yapan karısı bile kilise mezarlığına gömülmüştü.

Şubat ayının ilk haftasında, Beth on altı Sam ise on yedi yaşındayken, yaşadıkları maddi sıkıntı sebebiyle piyanoyu satmak zorunda kalmışlardı. Beth piyanoyu çok fazla önemsemiyordu, neticede kıymetli kemanı hâlâ kendisine aitti. Ama pencereden piyanonun aşağıya indirilmiş olduğunu görmek, Beth'e olayların ne kadar trajik ve ironik olduğunu düşündürdü.

Anne-babasına göre piyano, çocuklarının orta sınıfın üzerine çıkmalarının göstergesiydi, çocukları kendilerinin yaşadıkları sıkıntılardan muzdarip olmayacaktı. Oysa gerçek hayatın güçlüklerinden onları korumak için ördükleri zırh ve yokluktan korunmuş olmaları, Beth ile Sam'i yoksullukla mücadele etmeleri için gerekli becerilerden mahrum bırakmıştı.

Beth kek pişirebilir, çok özenli masalar kurabilir, gömlekleri kolalayıp ütüleyebilir ve daha düzinelerce işi becerebilirdi. Ama haftalık yemeklerini mümkün olduğunca ucuza mal etmekte çok zorluk çekiyordu.

Sam soba için kömür taşıyabilir, arka bahçedeki karları küreyebilir, gün boyu işyerinde çalışabilirdi. Ancak tıkanan lavaboları nasıl açacağı, kırık pencere pervazlarını nasıl tamir edebileceği konusunda en ufak bile fikri yoktu.

Çocuklukları boyunca salonda, mutfakta ve yatak odalarında soğuk havalarda yanan birer sobaları vardı. Hava tamamen kararmadan evvel gaz lambaları yakılır, mutfaklarında daima kaplar dolusu meyve, tencerelerle yemek ve et olurdu.

Şimdi ise Noel'in hemen ertesinde kömürleri bitmişti ve kömür temin etmek isteyip de fiyatını öğrendiklerinde şok olmuşlardı. Sadece mutfaktaki ocağı yakacak kadar kömür

alabilmişlerdi. Gaz, tüm paralarını iç etmiş, lamba yakmaya korkar olmuşlardı. Yemekleri arasından meyve ve çörek çıkmıştı.

Sam'in aldığı yevmiye, cuma gelmeden gıda giderleri için harcanıp bitmişti, hatta annelerinin kilerde istiflediği unu ve şekeri de tüketmişler, maaş gününe kadar sadece ekmek yemişlerdi.

Aslında annelerinden kalma maun masa ve sandalye takımını daha iyi bir fiyata elden çıkarabilirlerdi, ederi daha fazlaydı ama kömür almak ve Doktor Gillespie'ye ödeme yapmak için paraya ihtiyaçları vardı. Dolaplı saati de satarken dolandırıldıkları şüphesizdi. Her ikisi de bu malların gerçek değerlerini bilmiyorlardı aslında ama ikinci el eşya satıcıları, çoktan çaresizliğin kokusunu almışlardı.

Beth Molly'ye bakmayı seviyordu ancak tüm gün evin içinde bir bebekle baş başa olmanın verdiği yalnızlık hissinden habersizdi. Öyle görünüyordu ki okumak, keman çalmak ya da duş almak için kendisine ait tek bir dakikası olamayacaktı. Sam, işten döndüğü zaman kardeşinin Molly hakkında anlattıklarıyla hiç ilgilenmiyordu. Beth'in konuşabildiği tek kişi Bayan Craven'dı. Başka hiç kimsesi yoktu ve hep para nedeniyle endişeliydi.

Mart ayı sonlarında, Sam eve pansiyoner almaktan başka çare bulamıyordu artık. Aynı büroda çalıştığı kıdemli memurlardan bir tanesi, kuzeni Thomas Wiley ve eşi Jane Wiley'i önermişti. Thomas, Manchester'dan Liverpool'a postanede çalışmak için taşınmıştı. Taşındığından beri tüm ailesiyle beraber yanlarında kalıyorlardı. Beth bu otuzlarındaki çifti gördüğü andan itibaren Jane'den hiç hoşlanmamıştı. Her şeyiyle keskindi; konuşurken odanın her tarafında gezinen gözleri, elmacık kemikleri, burnu, hatta sesi bile keskin kenarlıydı. Molly'yle hiç ilgilenmedi, Beth'i ise kıyafetlerinin ederini ölçmek istermiş gibi baştan aşağıya süzdü. Beth yemek yapma düzeni hazırlamayı teklif ettiğinde, sözünü kesip aşçı olmadığını söyledi.

Eşi Thomas, anlaşılması daha kolay biriydi, şen şakrak, toparlak yüzlü bir adamdı. Beth ve Molly artık annelerinin eski yatak odasında kaldıkları için onlara salon ve Beth'in eski yatak odası teklif edildiğinde minnettar göründü Thomas. Yaşayabilecekleri kadar temiz ve nezih bir yer bulabileceklerinden ümidi kesmeye başladıklarını belirtti. Şimdiye kadar baktıkları odaların bir köpeğin bile barınamayacağı yerler olduğunu söyledi.

Maalesef kısa süre içinde Thomas'ın eşinden ve ev ahalisinden daha fazla alkol sevdiği ortaya çıkmıştı. Çoğu akşamlar ondan evvel gelmiyordu.

Beth Jane'le geçinmek için büyük çaba harcıyordu ama şu çok açıktı ki Jane başından beri, bir misafir olarak hizmet görmesi gerektiğini düşünüyordu. Daha ikinci günde Beth'e yatak odasındaki banyo küvetini doldurmasını söylemişti. Beth kendisinin ve Sam'in daha sıcak ve rahat olduğu için mutfakta yıkandıklarını, eğer istiyorsa kendi küvetini kendisinin doldurup boşaltmak zorunda olduğunu söylediğinde, kadın hışımla ve kinar bir tavırla daha önce böyle bir şey duymadığını söylemişti.

Banyosunu yaptığında, mutfak zeminin her tarafına su sıçratmış ve temizleme girişiminde dahi bulunmamıştı. Geceleri Molly'nin ağlamasıyla uykusunun bölündüğünden, yatağının sürekli topak topak olduğundan yakınıyordu.

Beth gece uyandığında, Molly'yi doyurmak için acele ediyor ve yatakları düzeltmek için uzun zaman harcıyordu oysa Jane hiçbir karşılık vermiyordu. Çay demlerken bile ardında bir sürü dağınıklık bırakıyor ve onları toplamıyordu. Lavabonun içini kirli bulaşıklarla doldurup ortadan kayboluyordu. Bunun anlamı Beth'in ona ait bulaşıkları da yıkamak zorunda olduğuydu. Böyle yapmazsa lavaboyu kullanamazdı.

Beth, yetiştirildiği ve korumak için çaba sarf ettiği rahat ve düzenli hayatın gün be yok olduğuna şahit oluyordu. Molly'yi mutfakta yıkarken Jane bir anda gelip jambon kızartmaya başlıyor, havalanması için etrafa serdiği battaniye ve

çamaşırları umursamadan etrafta geziniyordu. Beth kardeşini doyurmak için ne zaman koltuğa oturmaya kalksa Jane'in ondan evvel oturmuş olduğunu görüyordu. Beth onlara yemeklerini yapmasında yardım ediyor ama karşılığında tabakları ya da tencereleri bile yıkamıyorlardı. Beth artık mutfağı, tuvaleti ya da merdivenleri temiz bulabilmeyi ümit dahi etmiyordu. Thomas gecenin bir vakti eve geliyor ve ertesi sabah, Beth merdivenleri çamur içerisinde buluyordu.

Şikâyet edebilecek durumda değildi. Sadece Jane'den çekindiği için değil, aynı zamanda ne kadar çaresiz olduklarını bildiği için de şikâyet edemezdi. Sam ve o gelecek olan kiraya muhtaçlardı. Daima temiz ve düzenli olan bu evin, böylesi sefil duruma düşmüş olduğunu görmek, gecenin geç saatinde Thomas'ın sarhoş naralarını dinlemek ve mahremiyetlerinin kalmamış olması çok kötüydü.

Keman ya da piyano çalmak Beth için problemlerden kaçma yolu olmuştu ama artık piyano çalamıyor, Jane peşinde sinsi sinsi dolaştığından kemanına yaklaşamıyordu bile. Kendisini dışlanmış hissediyordu, kontrol elinden gitmişti.

Bir Temmuz sabahı olan oldu. Thomas ve Sam işe gitmek için sabah erken saatte çıkmışlardı. Beth Molly'yi doyurmak için kucağında bebekle beraber mutfağa gittiğinde, Jane'i biberondaki sütü çayına boşaltırken buldu.

"Ne yapıyorsun!" diye haykırdı. "O Molly'nin!"

"Başka süt kalmamış," diye cevapladı Jane.

"İyi o zaman git al," diye karşılık verdi Beth öfkeyle. "Ne çeşit bir insan bir bebeğin yemeğini alır?!"

"Sakın benimle böyle konuşma," dedi Jane tehditkâr bir ifadeyle. Gözlerini kısıp yüzünü Beth'inkine yapıştırmıştı. "Zaten onu fazla besliyorsun, bu yüzden de çok şişko."

Molly yedi aylık olmuştu. Biraz topluydu ama böylesi sağlıklı ve güçlü olması Beth'e gurur veriyordu. Siyah dağınık saçları ve dört tane dişi vardı. Tüm gün gülücükler saçan mutlu ve mücadeleci bir bebekti.

"Molly güzel bir bebek, şişko falan da değil. Ama sen yap-

ığından utanmalısın," diye çıkıştı Beth. "Bir bebeğin sütünü çalmak korkunç. Artık Molly'nin sütünü de mi saklamak zorunda kalacağım?"

"Sen bana hırsız mı diyorsun!?" diye bağırdı Jane. Beth'i saçlarından yakalayıp kafasını sertçe geriye çekti, canını yakmıştı. "Demek öyle sümüklü! Kendini asil ve kutsal zannediyorsun, değil mi!? Peki seni asil yapacak neye sahipsin!? Baban kendisini astı ve herkes sebebini biliyor!" Saçlarını bıraktı ama küçümseyici bir ifadeyle suratına bakıyordu.

"Annen hakkında neler konuşulduğunu biliyor musun!? Tom ve ben daha buraya taşınmadan biliyorduk! Anneni kapı dışarı etmek yerine, kendisini asmayı yeğlediğine göre baban yumuşak başlı bir adamdı!"

Beth kucağında Molly ile geriye çekildi. Annesi hakkındaki gerçeklerin ortaya çıkmış olması onu dehşete düşürmüştü ve Jane'den de korkmuştu ama bu kadarı yeterdi. Karşısındaki kadının kendisini alt etmesine izin vermeyecekti.

"Söylediklerin tamamen yalan!" diye bağırdı. "Kimsenin anneme iftira atmasına izin vermem, bu yüzden pılını pırtını topla defol bu evden!"

"Gitmezsem ne yaparsın!" dedi Jane elleri belinde meydan okuyarak. "Ağabeyin gelip beni evden dışarı atar, değil mi?" dedi kahkahayla gülerek. "Ağabeyin de baban kadar yumuşak!"

Beth güçlü olup doğruları için savaşmak zorunda olduğunun farkındaydı. Dönüp yatak odasına daldı, Molly'yi beşiğine bırakıp mutfağa döndü.

"Ağabeyime gerek yok," dedi meydan okuyarak, "senin gibilerin hakkından gelmesini bilirim ben, şimdi defol! Eşyalarını da toplayıp arka bahçeye yığarım kocan gelip akşam toplar!"

Jane tam tokat atmak için elini kaldırmıştı ki Beth daha hızlı davranıp kadını bileğinden yakaladı ve kolunu geriye kıvırdı. Jane acı içinde bir çığlık attı.

"Dışarı!" diye bağırdı Beth, kadının kolunu daha da sert bükerek merdivenlere kadar sürüklemişti. "Eğer geri dönmeye kalkarsan seni pişman ederim!"

Çocukluklarında Sam'la oynadıkları dövüş oyunları sayılmazsa Beth daha evvel kimseyle kavga etmemişti ama öfke onu güçlü hale getirmişti. Jane kavgaya karşılık vermek için boşta kalan elinin tırnaklarını Beth'e geçirmeye çalıştı ama daha genç ve uğradığı haksızlığın öfkesiyle dolu Beth, kendisinden yaşça büyük olan bu kadını merdivenlerden sürükleyerek kapıya kadar itti. Arka bahçeye ulaştıklarında öyle hızla itmişti ki kadın yüzünün üzerine kapaklandı.

Jane yere yapışmış üzeri darmadağın halde, "Sana bunu ödeteceğim!" diye bağırdı. "Yanına kalmayacak! Eşyalarım, eşyalarımı istiyorum!"

"Alabilirsin!" dedi Beth, "camdan sana atarım!"

Aynı anda arkasını dönüp içeriye girdi, kapıyı arkasından kilitleyip koşarak merdivenlerden çıktı. Jane'e ait eşyaları - mont, şapka, terlik ve bir çift ayakkabı - kucaklaması iki dakikasını almıştı. Mutfak penceresini öfkeyle ardına kadar açıp bütün eşyaları pencereden dışarı attı.

"Buna şükret!" diye bağırdı camdan. "Geri kalanını toplamak için akşama kadar bol bol vaktin olacak!"

Bay Craven bahçenin ilerisindeki patikadan gelmiş, merakla pencereden bağıran Beth'e bakıyordu.

"Anneme iftira attığı için onu dışarıya attım!" diye bağırdı Beth Bay Craven'a, "çıkış yolunu bulmasında kendisine yardımcı olur musunuz?"

Komşusunun Jane'e arka bahçeye kadar eşlik edişini izlemek için bekledi Beth. Kadının ettiği küfürleri ve kötü sözleri hâlâ duyabiliyordu.

Olanların şokuyla bir yaprak gibi titrediği halde, Molly'ye biberonunu bir şekilde verebilmişti. Bayan Craven'ın kapıyı açıp kendisini içeriye alması için seslendiğini duydu.

Bayan Craven Beth'in renginin solmuş ve altüst olduğunu görünce, "Ahh, canım!" diye çığlık attı.

"Bağırışmaları duyduk, Alfie'm ne olup bittiğine bakmak için gitti."

Sesindeki samimiyet Beth'i duygulandırdı. Bayan Craven Beth'e sarıldı, sonra da Molly'yi kucağından aldı.

"Sana bir fincan çay yapayım da güzelce iç, sonra da olanları bana anlatırsın."

"Hiç süt kalmamıştı," diye anlatmaya başladı Beth.

"Tamam, ben gidip getiririm, bu arada sen de Molly'nin bezini değiştirsen iyi olur," dedi Bayan Craven.

Yaklaşık yarım saat sonra, Beth her şeyi olduğu gibi anlattı. Çay ve komşusunun gösterdiği samimiyet kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Bayan Craven Molly'yi dizlerinde hoplatırken, "Haspa olduğunu ilk gördüğüm anlamıştım, yüzünden okunuyordu," dedi. "Onunla gayet iyi başa çıktın ama annen hakkında söyledikleri [illegible]."

"İnsanların böyle şeyler konuştukları doğru mu?"

"Kimse bana böyle şeyler söylemedi, şayet söylerlerse cevabını veririm," dedi Bayan Craven kaşlarını çatarak. "Ama Alfie'm Fiddlers'ta bazı konuşmalar duymuş."

Fiddlers Hanı, Lord Sokağı'nın köşesinde bir meyhaneydi. Babası içki içmezdi ama erkek komşularının çoğu içerlerdi.

Molly'nin babası hakkında şüphelenmeleri hiç hesapta yoktu, fark etmiş olmaları Beth'i dehşete düşürmüştü fakat söylenenlerin doğruluğunu kabullenmeye niyeti yoktu. İyi yürekli Bayan Craven'a karşı bile.

"İnsanlar neden bu kadar acımasız?" dedi Beth hayret içinde.

"Kıskançlık hanım böyle şeylere sebep olur. Ailen mükemmel görünüyordu, annen çok özel bir kadındı, babanın güzel bir işi ve gurur duyulacak evlatları vardı. Kendi hayatına neden son verdiğini kimse anlayamadı, bu yüzden de tahminde bulunmaya başladılar."

"Şimdi bize ne olacak?" dedi Beth üzüntüyle. "İdare edebilmek için pansiyonere ihtiyacımız var. Sam bana çok kırılacak."

Bayan Craven, masanın diğer tarafında oturan Beth'in elini tutarak, "Sanmam Beth. Sen çok büyük bir yücelik gösterdin. Sam de bunu takdir edecektir," dedi. "Haydi, şimdi Wileyler'in eşyalarını toplamama yardım et. Geldiklerinde sorun çıkartmamaları için Alfie'm kulaklarını açık tutacak."

Bölüm 6

Akşam yemeğini yerken, "Keşke Amerika'ya göçebilseydik," dedi Sam hüzünle. "Burası kötü anılarla dolu, artık burada olmaktan nefret ediyorum."

Beth'in Jane Wiley'i evden atmasından sonraki gündü. Sam kızmamıştı ama morali bozulmuştu. Binlerce insanın ev aradığını fakat hangilerinin kendilerini soyabileceğini, hangilerinin hayatlarını cehenneme dönüştüreceğini bilemediğinden yakınmıştı.

Bütün bu olanlar Beth'i çok sarsmıştı. Wileyler'in odasını temizlemeye çıktığında, kirli çamaşırları etrafa, ekmek kırıntılarını her yere saçılmış halde bulmuştu. Lazımlık bile günlerdir boşaltılmamıştı. Yatağın üzerindeki çarşaflar kana bulanmış, tuvalet masası bir bıçak ya da keskin bir aletle boydan boya kazınmıştı.

Thomas eşyalarını toplamak için eve geldiğinde, Sam alt katta, bir problem çıkarsa hazır olmak için Bay Craven da aşağıda beklemişti. Oysa Tom kavga çıkarmak yerine kaderine boyun eğmiş ve eşyalarını toplayıp çıkıp gitmişti.

"Ama gidebilmek için paraya ihtiyacımız var," dedi Beth kederle.

"Molly hastayken hiçbir yere gidemeyiz," dedi Sam sertçe.

Beth yüreğine hançer saplanmış gibi acı hissetmişti. Sam'in aslında Molly'yi yanında istemediği için böyle ko-

nuştuğunu biliyordu. Her ne kadar Beth ümitlenmiş de olsa kardeşi yumuşamamış, bebeği hiç kucağına almamış veya oyun oynamamıştı. Molly'nin kahkahaları Sam'i gülümsetmiyordu bile.

"Eğer Molly için gerekli değilse her şeyi satabiliriz," dedi Beth acıyla. "Bu durumda, bizi biraz idare etmesi için yarın o gümüş fotoğraf çerçevelerini satmak zorundayım." Hemen ardından yatak odasına gitti ve içindeki resimleri çıkartmak için çerçeveleri açtı.

Fotoğraflardan bir tanesinde Sam ve kendisi vardı. Sam on, kendisi dokuz yaşındaydı. Church Sokağı'nın aşağısında bir fotoğrafçıda çekilmişti. Beth beyaz bir elbise giymişti, başında hasır bir şapka vardı, lüle lüle saçları altından taşmıştı. Sam üzerinde koyu renk ceket ve golf pantolonuyla Beth'in oturduğu sandalyenin arkasında dikiliyordu. Anneleri bu resmi çok severdi, bu yüzden babası fotoğrafı özel olarak çerçeveletmişti.

Diğeri annesinin Molly için saklamalarını istediği fotoğraftı, tüm aile gülümsüyordu. Fotoğraf çekildikten iki saniye sonra, ailecek amansız bir gülme krizine tutulmuşlardı, çünkü fotoğrafçı resmi çekmek için makinenin arkasında eğilip siyah örtüyü kafasına geçirdikten bir süre sonra rüzgârdan yere devrilmişti.

Keşke o günlerde olduğu kadar mutlu kalabilselerdi. Annesi en güzel elbisesini giymişti, çok güzel görünüyordu. Babası çizgili ceketi ve hasır şapkasıyla göz dolduruyordu. Hava çok sıcaktı, hepsi beraber ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmış ayaklarını suya sokup çırpmışlardı.

Sam'in üzüntüsünü anlayabiliyordu. Kendisinin de tüm bu olan bitenden ötürü annesine lanetler yağdırdığı olmuştu. Neden kendisini seven, iyi kalpli, nazik eşiyle yetinmemişti ki?

Ertesi sabah, Beth daha olumlu duygular içindeydi ve iki erkek pansiyoner aradıklarına dair bir ilan yazmaya karar

verdi. Daha sonra, kollarına Molly'yle ilanını astıktan sonra tahtada asılı ilanlara göz gezdirmek için durakladı. Haftada birkaç saat çamaşır ve bulaşık işleriyle ilgilenebilecek bayan arandığını yazan bir ilan dikkatini çekmişti.

İşyeri, Liverpool'un en iyi bölgelerinden birisi olan Falkner Meydanı'ndaydı. Babası için ayakkabı ve botları dağıtmaya çıktığı zamanlarda, Beth meydanın geniş ve yapraklı sokaklarında bol bol gezinmişti.

Böyle bir işin kendisi için ideal olabileceğini düşündü. Bayan Craven'le oraya gittiği zamanlarda Molly'ye göz kulak olması hakkında konuşmak için acele etti.

"Seve seve bakarım canım," dedi Bayan Craven gülümseyerek. "Eğer haftada birkaç saat ise elbette Molly'ye bakarım."

Beth, botlarını parlattı, yakası ve kol manşetleri dantel, lacivert elbisesini giydi ve başına annesinden kalma lacivert şapkayı taktı. Babasının ölümünden sonra ilk defa siyah dışında bir renk giymişti, kendisini birazcık suçlu hissetti ama her iki siyah elbisesi de çok eskimişti. Lacivert olan ise bir nebze daha iyi durumdaydı.

Sıcak ve güzel bir gündü, uzun zamandan sonra Molly olmadan dışarı çıkmış olmak Beth'in keyfini yerine getirmişti. Bu adeta macera gibiydi.

Falkner Meydanı'nın merkezindeki, çiçeklerle bezeli bahçeler çok güzel görünüyordu. Beth 42 numaralı kapının önüne geldiğinde durdu. Siyah demir tırabzanlı merdivenlerden aşağıya inip bodrum katının zilini mi çalmalıydı, yoksa mermer sütunlu verandanın önünde kalan ön kapıya mı çıkmalıydı, karar veremedi. Beth, annesiyle büyük evlerin alt katları hakkında uzun konuşmalar yapmıştı. Bunlara dayanarak bodrum katın kapısını çalması gerektiğini tahmin etti. Çocukluğundan beri kimseye hizmet etmemişti ve bu yüzden, şimdi kendisini hizmetçi olarak düşünmekte güçlük çekiyordu.

Derin bir nefes alıp uygun adımlarla kapıya yaklaştı ve zili çaldı. Zil sesinin yankısı bütün evi doldurmuştu. Bir anda

kendisini gergin hissetmiş, ağzı kurumuştu. Kapıyı gri elbiseli, beyaz önlüklü ve başında fırfırlı bir şapkası olan yaşlıca bir bayan açtı.

"Çamaşır ve bulaşık işlerinde yardımcı olacak bayan ilanınız için geldim," dedi Beth, sesi biraz yüksek çıkmıştı. "Adım Bayan Bolton."

Beth'i tepeden tırnağa süzdü kadın. "Nereden geldiniz?"

"Church Sokağı."

"İçeriye buyrun," dedi kadın, şaşırmış ve kaşları çatılmıştı. "Hanımefendi şu anda dışarıda ama ben bilgilerinizi alıp geldiğinde kendisine ileteceğim."

Evin arka tarafında bulunan, küçük ve mobilyalı bir odaya geçtiler. Beth koridorda ilerlerken odaya şöyle bir göz attı. Burası onun odası olmalı diye düşündü, asil, sevimli halılar, güzel bir divan ve berjer koltuklar.

"Oturun lütfen," dedi kadın. "Adım Bayan Bruce, Bayan Langworty'nin kâhyasıyım. Kaç yaşındasınız?"

"On altı efendim."

"Referansınız var mı?"

Beth kadının ne demek istediğini anlamamıştı.

"Önceki işverenlerinizin yazdığı tavsiye mektubu," diye kısaca açıkladı kâhya kadın.

"Kısa süre çalıştığım tuhafiye dükkânından ayrılmak zorunda kaldım," dedi Beth ve bir solukta dul kalan annesinin doğum yaparken vefat ettiğini anlattı.

"Evde kalıp kardeşime bakmak zorunda kaldığım için işe geri dönemedim."

Alt kattaki ayakkabı dükkânının işletmecisi Bay Filbert seslendiğinde, Beth kardeşi Molly'yi düşmemesi için yastıklarla destekleyerek lavabonun önünde bir tahta kutuya oturtmuş, akşam yemeği için patates soyuyordu.

"Bayan Bolton! Genç bir çocuk sizin için bir mektup bıraktı!

"Hemen geliyorum!" diye cevapladı Beth ellerini yıkayıp

önlüğüne silerken. Mektubun, başvurusuyla alakalı olduğuna emindi, hatta geri çevrildiğine de emindi ama en azından Bayan Langworthy ya da evin kâhyasının kibarca ifade ettiklerini umdu.

"Umarım kötü haber değildir?" diye sordu Bay Filbert. Beth kapı eşiğinde durmuş, soluk soluğa kalmıştı. Mektubu yeni açıyordu.

"Hayır!" dedi Beth. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Bay Filbert'e bakıyordu. "Tam tersine."

Olan biteni anlatmak için Sam'in eve gelmesini zor bekledi. Bayan Langworthy hemen ertesi sabah işe başlamasını istemişti. Haftada beş gün ikişer saat çalışması isteniyordu ve bu Beth için çok uygundu, çünkü bu arada kardeşine bakacak birilerini bulabilirdi. Üstelikte on şilini hemen ödenecekti. Oysa tuhafiye dükkânında çalışırken haftada sadece yedi şilin ve altı peni alabiliyordu.

"Sonunda şansımız döndü Sam," diye haykırdı coşkuyla, kardeşi eve yeni gelmişti. Sam'in yüzüne koca bir gülümseme yayıldı ve Beth'i kucakladı.

Beth ne kadar çok konuştuğunu anlatırken, "Bayan Bruce cazibene kapılmış olmalı," dedi Sam. "Umarım Bayan Craven Molly'ye bakmaktan sıkılmaz."

"Zevkle yapacağını söyledi, hiç problem etmeyecektir. Ona her gün bir şilin ödeyeceğim."

Beth annesinin çalıştığı zamanlara dair anlattıklarından, zenginlerin nasıl yaşadıklarıyla ilgili bir şeyler biliyordu ve Langworthyler'deki ilk gününde bunların doğru olduğunu anladı. Alışılmışın dışında ev sahipleriydiler.

Kararlaştırdıkları gibi sabah saat sekizde oradaydı. Bayan Bruce bodrum katın mutfağında Beth'e bir fincan çay ve tost ikram etmişti.

"Boş mideyle çalışamazsın, eminim ağzına bir lokma

koymadan koştura koştura gelmişsindir," dedi kâhya kadın. "Şimdi Bay Edward, yani genç Bay Langworthy, ofisine gidene kadar bekleyelim, sonra seni hanımefendiyle tanıştırırız."

Yirmi dakika sonra, zemin kattaki yemek odasında kahvaltısını yapan Bayan Langworthy'nin karşısındaydı. Oda evin arka tarafında bulunuyordu. Önceki gün Bayan Bruce'un kendisini kabul ettiği, hizmetlilerin oturma odasının ön tarafındaki büyük arka bahçeye bakan odaydı.

Beth Bayan Langworthy'yle karşılaştığında şaşırmıştı. Orta yaşlı ve kır saçlı birisini bekliyordu, oysa hanımefendi oldukça genç, parlak kızıl saçlı, ışıl ışıl yeşil gözleri olan, güler yüzlü birisiydi.

"Hoş geldin Beth," dedi masadan kalkıp elini uzatarak. "Dün burada olup seninle tanışamadığım için kusura bakma ama Bayan Bruce senden ve referanslarından bahsetti. Acı kayıplarını duyduğumda çok üzüldüm. Umarım küçük kardeşin seni bizimle paylaştığı için kızmaz."

Beth bu beklenmedik sıcak karşılamadan dolayı hayrete düşmüştü. Yeni hanımının elini sıkmış ve rehberlik etmesi için Bayan Bruce'a bakmıştı.

"Molly eskiden beri komşuluk ettikleri birisiyle beraber-miş," diye açıkladı kâhya kadın.

"O halde eminim oldukça mutludur. Bayan Bruce sana etrafı gezdirecek ve bu gün yapacaklarını anlatacak," dedi Bayan Langworthy, "şimdi gidip kayınpederime bakmalıyım, daha sonra görüşürüz."

Yirmili yaşlarında, yuvarlak yüzlü İrlandalı kadın, Bayan Langworthy'nin meydana bakan yatak odasındaki yatağını düzeltiyordu. Bayan Bruce, Kathleen'i tanıştırdı ve onun ge-
nel ev işleriyle ilgilenen hizmetçi olduğunu söyledi.

"Sobaları yakmaktan ve genel temizlikten Kathleen sorumludur. Günlük gelen iki tane aşçımız var, onlarla daha sonra tanışırsın. Bir de ben. Pek kalabalık değiliz anlayacağın. Ama Langworthyler pek fazla eğlenceye düşkün değillerdir,

Bayan Langworthy de yaşlı Bay Langworthy ile ilgileniyor." Evin ön tarafındaki diğer odaya geçerlerken Bayan Bruce, burasının yaşlı Bay Langworthy'nin odası olduğunu söyledi.

"Burası Bay Edward'ın odası," dedi kapısı açık olanı göstererek. Oldukça çarpıcı, fazlasıyla parlatılmış maun dolap, kendisine ait pirinç muslukları olan küvet ve lacivert bir yorganı olan yatak odadaki eşyalardı.

"Banyo," dedi kadın bir sonraki kapıyı açarak. "Evin en güzel bölümlerinden bir tanesi, son modaya uygun şekilde döşendi."

Beth, dergilerdeki resimler haricinde, içinde tuvaleti olan bir oda hiç görmemişti.

"Peki," demekle yetindi sadece.

"Langworthyler ile çalışmaya başlamadan önce ben de hiç görmemiştim," dedi Bayan Bruce gülümseyerek. "Bahçe ve bir de giriş katında var."

Son oda misafir odasıydı. Bayan Bruce'un odası Kathleen'inkinin yanındaydı. Bayan Langworthy'nin kıyafetleri, odasının dışındaki giyinme odasındaydı. Beth'in görevlerinden bir tanesi de bu kıyafetlerle ilgilenmekti ama kâhya kadın, bu gün için sadece çamaşır işlerini yapmasını istediklerini söylemişti.

Zemin kata tekrar ulaşana kadar, evin yarısını kaplayan balo odasını, Bay Edward'ın çalışma odasını ve meydana bakan küçük odayı görmüşlerdi. Beth, az miktardaki görevine karşılık iyi para alacağını fark etti.

Çamaşır odası, ayrı bir girişi olan bahçe içindeki odaydı. İki büyük beyaz lavabo, bir mangal ve mangalın altında iki tane doldurulmuş gaz bidonu, içerideki tüm eşyayı oluşturuyordu. Kocaman bir sepetin içinde, ağır şekilde idrar kokan çarşaflar vardı, bunlar kaynatılacaktı. Birde Bayan Bruce'un kapağını açtığı emaye bir kovanın içinde kirli battaniyeler yıkanacaktı.

"Molly'ninkilerden beter olmadığını düşünmeye çalış," dedi kadın ama kötü kokudan sakınabilmek için burnunu tı-

kamıştı. "Hepsini iyice yıka, çarşaflarla beraber kaynatılmaları şart. Diğer çamaşırlarda yıkanacak ama bugün değil. Senden istediğim, hepsi bittikten sonra yaşlı Bay Langworthy'ninkileri tek başına kaynatman. Bunu sakın unutma."

"Ne kadar süre kaynatayım?" diye sordu Beth, öğürmemek için kendisini zor tutuyordu.

"Bir buçuk saat kadar. Onlar kaynayana kadar sen de hassas çamaşırları elde yıkarsın."

"Yaşlı Bay Langworthy'nin altını hanımefendi mi değiştiriyor?" Böylesine sevimli ve iyi terbiye almış birisinin bu işleri yapacağını hayal edemiyordu Beth.

"Evet Beth. Her zaman zor bir adamdı, felç geçirmeden önce bile, rahatsızlandıktan sonra daha da beter oldu. İnmeden dolayı konuşması, görüşü hasar aldı. Yıl içinde düzinelerce hemşire gelip gitti, hepsini de kavga gürültü kovdu. Kendisine dokunmasına müsaade ettiği tek kadın Bayan Langworthy. Hanımefendi bir azize kadar sabırlı. Kendisine ait bir yaşantısı, ziyaret ettiği dostları hatta bir çocuğu olmalıydı," dedi Bayan Bruce ve aniden sustu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Böyle konuşmamalıydım."

"Ona çok mu kızgınsınız?" diye sorabildi Beth çekinerek.

Bayan Bruce başı ile onayladı. "Ama düşünmeden konuştum."

Beth kovaya su alıp kaynatmak için doldururken, "Dediklerinizi kimseye söylemeyeceğim," dedi, "ihtiyacım olduğu zamanda bana iş verecek kadar iyi birisi. İkinize de minnettarım."

Beth öğleden sonra eve erken dönmüştü. "Evet? Nasıl geçti?" diye sordu Bayan Craven heyecanla. Beth Molly'yi oturduğu yerden kucağına alıp güldürene kadar gıdıkladı.

"Tamamen büyüleyici, çok güzel bir ev ve içinde kendisine ait su sistemi bile var. Keşke yaşlı Bay Langworthy de kullanabilseydi." Battaniyeleri yıkarken midesinin nasıl alt üst olduğunu anlatacak söz bulamıyordu. Nefes aldıkça öğür-

müş, midesi ağrısına gelmişti. Gelen hemşirelerin buna nasıl katlandıklarını ve kendisinin nasıl alışacağını düşündü. Ancak eve gelirken yolda kendi kendisine, işin korkunç kısmının yirmi dakika sonra bittiğini ve kalan dört saat kırk dakikanın gayet keyifli işlerle geçtiğini hatırlatmıştı. Durulama ve temiz çarşafları merdaneli makinede sıkmak hiç zor değildi, kuruyan çarşafları asmak da gayet keyifliydi. Geri kalan vaktini de Bay Edward'ın çoraplarını yamamış, mutfakta oturup aşçı Bayan Cray ve yumuşak sesli hizmetçi Kathleen ile sohbet etmişti. Dahası, akşam yemeği için koca bir dilim biftek almış ve Bayan Cray de yaptığı kurabiyelerden vermişti.

"Zamanla her şeye alışırsın," dedi Bayan Craven bilgece. "Ayrıca Molly'yle olmayı seviyorum, ikimize de iyi geliyor."

Bayan Craven haklı çıkmıştı, Beth yavaş yavaş battaniye yıkama işine alışmış ya da belki işin iyi tarafı kötü tarafına ağır basmıştı. Haftada iki kez evden çıkmak, diğer insanlarla sohbet etmek güzeldi. Hem Sam'in yükünü de hafifletmişti.

Bay Edward'ı pek fazla görmüyordu. Beth geldiğinde bürosuna gitmek üzere çıkmış oluyordu ama tuhaf vesilelerle karşılaştıklarında Beth adamı ilgi çekici bulmuştu. İnce uzun, seyrek sarımtırak saçları ve asker tarzı bıyıkları olan, eşinden en az on yaş büyük bir adamdı. Beth'te hayatı ciddiye alan ve çalışkan biri olduğu izlenimini bırakmıştı.

Bayan Langworthy ise tam tersiydi. Çok naif ve kibardı, Beth'le sohbet edecek birkaç dakikayı da mutlaka bulurdu. Molly hakkında konuşmaya bayılıyordu, bir bebek sahibi olmayı ne kadar istediği aşikârdı. Ev hanımı olarak işini iyi yapıyor, kendisi için çalışanlara çok iyi davranıyordu. Bayan Bruce da bir problemle karşılaştığında, kendisini hizmetlinin yerine koyuyor ve problemi hemen çözüyordu, kendisine bu örneğe layık kadını örnek aldığı anlaşılıyordu.

Öyle görünüyordu ki Beth ve Sam'in şansı sonunda dönmüştü, sadece iki hafta sonra iki yeni pansiyoner bulmuşlardı. Ernest ve Peter. İki arkadaş olan yeni pansiyonerleri bir

sigorta şirketinde çalışıyorlardı. Pansiyonerler üst kattaki iki odada kalıyorlardı. Sam de bunun Beth için daha iyi olduğunu düşünerek salona taşınmıştı.

Evde geçirdikleri daha ilk gecede, bu iki genç adam ideal pansiyonerler olduklarını kanıtlamışlardı. Kibar ve düzenliydiler. Ayrıca Beth ve Molly'ye karşı da gayet duyarlıydılar. Her ikisi de usta bisiklet sürücüleriydiler. Her pazar, bir bisiklet topluluğuyla beraber çevre köylere gezintiye çıkıyorlardı. Beth ne pişirse yiyorlar, alkol kullanmıyorlar, çamaşır ve bulaşıkları yıkadığı için Beth'e minnet duyuyorlardı.

Sam de beraber vakit geçirdiklerinde çok eğleniyordu. Akşamları dördü beraber kâğıt oynuyorlar, bazen Beth'ten keman çalmasını istiyorlar, alkışları ve ayak tempolarıyla çaldıklarına eşlik ediyorlardı.

Bu akşamlar Beth için de mükemmeldi, çünkü müzikle beraber tüm dertleri yok oluyor, kendisini bir kuş kadar tasasız ve özgür hissediyordu.

Beth'e öyle geliyordu ki Sam bile artık Molly'ye karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Bazen, işten geldiğinde Ernest ve Peter'ın sıkça yaptığı gibi, yerde oturan kardeşinin başını okşuyordu. Beth hiç ses çıkarmadan göz ucuyla izliyordu, çünkü baktığını anlarsa tekrar yapmayacağına emindi. Sam bebeği güldürmek için gıdıklıyor ya da elleriyle yüzünü kapatıp açarak oyunlar oynuyordu.

Bir Ağustos akşamı, Beth Molly'yi uyuttuktan sonra birkaç dakikalığına Bayan Craven'a gitmiş ve geldiğinde bebeği kardeşinin kucağında bulmuştu.

"Ağlayarak uyandı," dedi Sam. "Belki karnı ağrıyordur diye düşündüm."

Ertesi sabah Falkner Meydanı'na giden yolu hoplaya zıplaya gitti Beth. O sabah Bayan Langworthy içeriye girdiğinde, dikiş makinesinin koyulduğu küçük odada kullanılmış çarşafların söküklerini tekrar dikiyor, bir taraftan da şarkılar söylüyordu.

"Seni bir bülbüle dönüştüren nedir?" diye sordu hanımefendisi gülümseyerek.

"Çok mutluyum, çünkü Sam, Molly'yi önemsemeye başlamış gibi görünüyor. Annemin ölümünden sonra çok fazla sıkıntı çektik, biliyorsunuz. Molly'yi kabullenmek onun için çok güç oldu."

"Erkekler kadınlar gibi değiller, yani bebeklere karşı içten gelen bir sevgi gösteremiyorlar," dedi Bayan Langworthy, düşünceliydi. "Birçok arkadaşım, eşlerinin bebeklerine karşı ilk başlarda hiç ilgi göstermediklerini anlatıyorlar. Kardeşin için çok güç olmuştur, ikiniz de çok gençsiniz."

Beth yeni pansiyonerlerinden ve Sam'in artık ne kadar mutlu göründüğünden bahsetti. "Uzun zamandır Amerika'ya gitmekten bile bahsetmiyor."

"Sen de gitmek ister miydin?" diye sordu Bayan Langworthy.

"Aslında evet. Ne macera olurdu! Ama Molly ile söz konusu olamaz, değil mi? Eğer gerçekten gitmek istiyorsak çok fazla çalışmamız gerekli. Ne aileden birisi ne de yakın arkadaşımız var, Molly'yi kimseye emanet edemeyiz."

"Sen ve kardeşin heveslerinizden ve isteklerinizden vazgeçmek zorunda kalmışsınız, bu çok üzücü," dedi kadın sempatiyle.

Ağustos sonu sıcak bir cumartesi günü, Sam işten gelmiş ve ertesi gün için New Brighton'a gezi yapmayı önermişti. Ernest ve Peter sabahın erken saatlerinde yola çıkmayı planlıyorlardı. Dışarıda yiyecekleri için akşam yemeği istememişlerdi. Bu durumda acele etmelerine gerek yoktu.

Beth kardeşinin teklifi karşısında havalara uçmuştu. Sadece New Brighton'da ailecek geçirdikleri müthiş anıları olduğundan değil, aynı zamanda Sam Molly'yi de plana dâhil ettiği için mutluydu.

"Güzel bir şeyler giyin," dedi Sam. "Yeterince uzun süre yas tuttunuz, biraz eğlenmenin vakti geldi."

Bir ya da iki hafta kadar önce, Beth annesinin elbiseleri-

ni çıkarıp satılabilecek ya da düzeltilip giyilebilecek olanları ayırmıştı. Bir tanesi annesinin fotoğraf çektirdiklerinde giydiği mavi-beyaz çizgili elbiseydi. Yüklüğün üst tarafına kaldırılmıştı. Bunu giymek istemişti Beth, çok güzel bir elbiseydi. Genelde giydiklerinin aksine yakası biraz daha açıktı, karpuz kollu, küçük yakalı, bedeni fırfırlar ve pililerle süslü bir elbiseydi. Sadece bedeninin bir-iki parmak daraltılması gerekiyordu, bunun dışında her şeyiyle tam üzerine göreydi.

Pazar sabahı, gitmeye hazır halde sevinçle mutfağa indiğinde, "Çok güzel görünüyorsun," dedi Sam.

Başındaki hasır şapkanın altından serbest bıraktığı saçlarıyla Beth, dergilerden fırlamış genç kızlara benziyordu. Kucağına alırken kahkahalarına ve tombul ellerini birbirine vuruşuna bakılırsa Molly de heyecanlanmıştı.

Lord Sokağı'na dönüp gezinti için limana doğru ilerliyorlardı, Sam'in de en az onlar kadar heyecanlı olduğu belliydi. Bebek arabasının arkasından yürürken Molly'yle oyunlar oynuyor ve kardeşini güldürüyordu.

Kendileriyle aynı yöne giden yüzlerce insan vardı. New Brighton güneşli sahili, atlıkarıncaları ve mesire yerleriyle insanların boş zamanlarda tercih ettikleri popüler yerlerden birisiydi.

Geçirdikleri en güzel gündü. Dondurma, pamuk şeker, karides ve biftek yemişlerdi. Molly'nin her bulduğunu yemeye çalışması ise hepsini kahkahalara boğmuştu. Dondurmayı büyük bir açgözlülükle ağzına sokmaya çalışmış, yüzünün her tarafına bulaştırmıştı.

Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını suya sokmuşlar, atlıkarıncaya binmişlerdi. Beth halka atma oyununda hedefi tutturmuş ve bir kavanoz kazanmıştı. Sam gücünü test etmiş ama ibreyi sadece 'cılız' seviyesine kadar çıkarabilmişti. Ancak yine de fırlatma yarışını kazanabilmeyi başarmıştı.

Sahilde bir teknede fotoğraf çektirmişlerdi. Ön sıradaki

anneler çocuklarının yüzlerini ıslak bezlerle silip dağılmış
saçlarını taramakla uğraştıklarından, uzun süre sıra beklemek
zorunda kalmışlardı. En sonunda tekneye binebildiklerinde,
Beth'e sandalyeye oturması söylenmişti. Sam arkalarında du-
rurken tek eli kardeşinin omzundaydı, arka planda ise bir göl
ve şatonun olduğu bir resim vardı. Beth Molly'nin büyüyüp
fotoğrafı gördüğü zaman, Liverpool'da böyle bir şatonun ne-
rede olduğunu soracağını hayal ederek eğlendi.

Eve geldiklerinde saat daha dokuz olmamıştı. Sam güneş-
te ıstakoz gibi kızarmıştı.

"Sen Molly'yi yatağına bırak ben çay demlerim," dedi
Sam. Beth'in kucağında uyuyan kardeşine bir öpücük kon-
durdu. Beth için günün en dişe dokunur olayı buydu, bu an
için dokuz ay beklemeleri gerekmişti ama sonunda gelmişti.
Sam'in bunu görev olarak değil, içinden gelen gerçek duygu-
larla yapmış olduğunu bilmek çok güzeldi.

Beth kardeşinin elbiselerini ve bezini çıkarırken, "Seni
küçük büyücü. Kavgayı sonunda sen kazandın," dedi.

Sam'in ardından Beth uzun bir süre mutfakta kaldı, Peter
ve Ernest de yatmışlardı. Kardeşini tekrar gülerken görme-
nin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu, yüreği geleceğe
dair ümitle dolmaya başlamıştı. Molly'ye annelik yaparken
de başarılı olduğunu düşünüp kendisiyle gurur duyuyordu.
Molly'nin siyah saçları kıvırcıklaşmış ve yanakları elma gibi
kırmızıydı, gün boyu birçok kişi hayranlıkla durup kardeşini
sevmişti. Üstelik yakında konuşmaya ve yürümeye başlaya-
caktı. Doğduğu akşamı hatırlayıp gülümsedi Beth. Ne kor-
kunç bir akşamdı, Bayan Craven bebeğe kendisinin bakmak
zorunda olduğunu söylemişti. Ama Sam ve o başarmışlardı.

Beth aniden uyandı, çok sıcaktı ve ayaklarıyla battaniyeyi
yatağın ucuna itti. Dışarıda hâlâ sarhoşların sesleri olduğu-
na göre çok uzun süre uyumadığını düşündü. Yastığını ters
çevirip tekrar uzandığında, arka bahçeden gelen bir ses duy-

du. Kaskatı kesildi, bahçeden insanların gelip geçtiğini çok
iyi biliyordu, hatta hemen herkes girip çıkarken arka kapı-
yı kullanırdı. Cravenlar gibi Church Sokağı'nın arkasındaki
sokakta oturanlar da bahçeyi geçit olarak kullanırlardı. Ama
duyduğu ses evine gitmeye çalışan birisinden ziyade, duyul-
mamak için çabalayan birisine aitmiş gibiydi. Son kez tuva-
lete çıktıktan sonra evin arka kapısını kilitlemiş ve iki kere de
kontrol etmişti, yani kimse içeriye giremezdi. Ama Peter ve
Ernest'in bisikletleri hâlâ arka bahçedeydi ve birisi bunları
çalmaya çalışabilirdi.

Yataktan kalkıp pencereye doğru gitti, ay ışığında arka
kapıyı seçebiliyordu ama bisikletleri görememişti, çocuklar
muhtemelen bisikletleri tuvaletin yan duvarına dayamışlardı
ve çatının saçağı da görüş alanını kısıtlıyordu.

Başka ses duymayınca kedi olduğuna kanaat getirip yata-
ğına geri döndü. Çok kısa süre sonra tekrar bir tıkırtı du-
yunca yataktan fırladı ve mutfaktan salona koşturdu. Buranın
penceresi arka bahçeye hâkimdi. Dantelli perdeyi geri çekip
dışarıya baktı ama tuvaletin yan tarafında karanlık bir nesne-
den daha fazlasını seçememişti. Metal parlamasını görünce
bisikletlerin yerinde olduğunu anladı, içi rahatlamıştı. Tam
perdeyi kapatacaktı ki bir ses daha duydu, bir çıtırtı ama bu
sefer bahçeden koşarak çıkan birisinin siluetini görmüştü,
bahçe kapısını çekip açtı ve gözden kayboldu. Birkaç sani-
yeliğine gördüğü imgenin bir kadın olduğuna emindi. Ka-
dın hırsızlar da olabildiğini biliyordu aslında ama bu saatte
bir kadının etrafta sessiz sessiz dolaştığını hayal edemiyordu.
Kafası karışmış halde bir süre olduğu yerde bekledi. Gidip
Sam'i uyandırmalı mıydı yoksa, davetsiz misafirleri gittiğine
göre buna lüzum yok muydu? Sam sabah erken kalkıp işe
gidecekti zaten, bir de bunun için rahatsız etmeye gerek ol-
madığına karar verip yatağına döndü Beth.

Yatak odasının kapısına henüz ulaşmıştı ki parafin koku-
sunu aldı ve tutuşan bir şeylerin çıtırtısını işitti. Bu ancak

yangın olabilirdi. Dehşet içinde merdivenlere koşup boşluğa bakınca, alevlerin etrafı sarmaya başladığını gördü. Bu hırsız işi olamazdı, birileri hepsini canlı canlı yakmaya çalışıyordu.

"Yangın!" diye çığlık attı. "Sam, Ernest, Peter! Yangın var! Uyanın!"

tarama:irem

düzenleme:vero

Bölüm 7

Molly'yi beşiğinden kaptığı gibi üzerine bir battaniye attı ve kardeşinin uyuduğu salona doğru koşturdu Beth.

"Uyan Sam! Yangın çıktı!" Hem bağırıp hem de kardeşini sarsıyordu.

Kardeşi uyurken perdeyi kapatmadığından, Beth pencereden gelen ışıkla kardeşini rahatlıkla görebiliyordu. Sam gözlerini açmış, bir an boş boş bakmıştı. Beth ancak ikinci kez tekrarladığında anlayabilmiş, yataktan fırlayıp pantolonunu giymişti.

"Ernest ve Peter'a seslen hemen!"

Duman merdiven boşluğunu dalga dalga doldurmuştu. Beth kaçmak için başka bir yol bulmak zorunda olduklarını fark etti. Salonun kapısını kapattı ve pencereyi sonuna kadar açtı. Camdan dışarıya sarkıp avazı çıktığı kadar bağırıp yardım istemeye başladı. Etrafta dolaşan birilerinin ya da belki yakınlardaki polisin sesini duyacağını ummuştu ama etrafta dolaşan kediler dışında sokak tamamen tenhaydı.

Pansiyonerleri merdivenlerden fırtına gibi inmiş ve salona dalmışlardı.

Peter korkudan tizleşmiş bir sesle, "Nasıl başladı?" diye sordu.

"Boş ver şimdi!" dedi Ernest, pencereden aşağıya sarkmıştı, "burası çok yüksek, aşağıya atlayamayız ama belki de arka pencere daha alçaktır."

"Ben gidip bakarım," dedi Sam, yönetimi ele almıştı. "Siz burada kalıp çarşafları düğümleyin, halat yapacağız. Beth pencereye çık ve avazın çıktığı kadar bağırmaya devam et."

Şimşek hızıyla çıktı Sam, geri dönüşü sadece birkaç saniye almıştı. Dumandan öksürdüğü halde kucağı çarşaflarla doluydu.

"Yangın merdiven boşluğunu tamamen sarmış durumda, alevler hemen altında olduğundan yatak odasının penceresinden çıkmayı denemek çok tehlikeli," dedi soluk soluğa. "Buradan çıkmayı deneyeceğiz. Beth kapının altındaki boşlukları çarşaflarla tıka. Ernest bana yardım et döşeği dışarıya atalım, ineceğimiz yeri yumuşatmamız lazım. Önce seni sarkıtacağım aşağıya, ardından da Beth ve Molly gelebilir."

Beth kendisine söyleneni yapıp kapının altını mümkün olduğu kadar sıkıca tıkadı. Ernest ve Peter ise iki çarşafı düğümleyip sağlamlığını kontrol ettiler ve pencereden sarkıp avazları çıktığı kadar yardım için bağırdılar. Oğlanlar yatağı pencereden atmaya çabalarken Beth Molly'yi kucağına almıştı. Ernest pencere pervazına çıktı ve yaptıkları çarşaftan halatın bir ucunu tuttu, diğer ucunu Sam ve Peter almıştı. İkisi çabalayarak Ernest'ı dışarıya sarkıttılar.

Erkekler pencere ile meşgulken, Beth de Molly'yi içine koyup güvende olmasını sağlayabileceği bir şeyler bakınıyordu. Kömür kovasını gördüğü anda kapıp içini boşalttı. Etrafındaki panik ve gürültü Molly'yi de korkutup ağlatmıştı. Beth kardeşini kömür kovasının içine oturtup, etrafını da yastıklarla destekledi.

"Aferin sana," dedi Sam onaylayarak. Ernest aşağıya inmiş yardım çığlıkları atıyor, Peter da pencereden ona eşlik ediyordu. Sam kovanın sapını çarşaf halatla bağlayıp dayanıklılığını kontrol ettikten sonra, Peter ile beraber dikkatle aşağıya indirmeye başladı. Kova dışarıdaki rüzgârla sallandıkça Beth'in yüreği ağzına geliyordu. Eğer Molly aniden hareket ederse kova bir tarafa devrilebilirdi.

Neyse ki hiçbir şey olmadı ve bebek Ernest'e güven içinde ulaştı.

Sam halatı yukarıya çekerken, "Şimdi sıra sende Beth. Çarşafa sıkıca tutun, seni aşağıya indireceğim," dedi.

Beth emekleyerek pencere pervazına çıktı, çok korkmuştu. Ayakları çıplak, üzerinde sadece geceliği vardı. Böylesine çaresizlik içindeyken bile, mahrem yerlerini bir başkasının görmesi düşüncesine katlanamıyordu.

"Halatı bileğine dola ve sıkıca tutun," dedi Sam. "Duvardan inerken ayaklarından destek al, yavaşça aşağıya in. Merak etme seni düşürmeyeceğiz."

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Düşüp boynunu kırmaktan endişe duymuştu. Ayrıca Ernest aşağıdan kendisine bakıyordu ve en ufak bir esinti geceliğini havalandıracak diye ödü kopmuştu. Mümkün olduğunca hızlı hareket etmeliydi, çünkü Peter ve Sam yukarıda bekliyorlardı.

"Aferin sana! Sadece birkaç adım sonra atlayabilirsin, döşek tam altında ve seni tutacağım," diye seslendi Ernest. Pencerenin üzerine takılmış tabelanın halkalarına ulaşmak üzereydi, birazcık daha aşağı inmek için bekliyordu ki Ernest atlaması için seslendi.

Neler olup bittiğine şahit olanlar evlerinden çıkmaya başlamışlardı. Beth çarşafı bırakıp yatağın üzerine atladı. Molly'yi Ernest'in kucağından kaptı. Etraf insanlarla dolmaya başlamıştı artık. Ancak Beth dükkânın penceresinden bakınca ikinci kez dehşete kapıldı. Alevler, kendi evlerine açılan arka kapıyı tamamen yutmuştu. Duman dalga dalga büyümeye devam ediyordu. Dükkân yanıp çökmeden evvel itfaiye görevlilerinin yetişmelerini diledi.

"Ben de merdiven var, iki dakikada getiririm!" diye bağırdı bir kadın. Bu arada Sam pencerenin dışına çıkmaya çalışan Peter'a yardım ediyordu.

"Sam nasıl aşağıya inecek? Çarşafı bağlayabileceği bir yer yok," diye sordu Beth Ernest'e.

"Bu arada belki merdiveni yetiştirirler," dedi Ernest. "Hadi Peter! Dükkânın tabelasına kadar geldin mi sorun yok!"

Peter on adım kala atladı.

"Alevler kapıya kadar ulaştı, Sam nasıl aşağı inecek?" Peter herkesin merak ettiği soruyu sormuştu.

Beth dükkânın duvarlarını yalayan alevleri görebiliyordu. Kısa zaman içinde yangın yan binalara da sıçrayabilir hatta kardeşini de alabilirdi.

"Sam! Yatağı pencerenin önüne çek! Büfeyle uğraşma büfe çok ağır! Çarşafın ucunu yatağa bağlayabilirsin!" diye seslendi Beth.

Korkudan yarı baygın düşmüştü, kardeşinin sözünü dinlemesini umdu. Bu, değerli birkaç parça eşyayı alması için de zaman kazandırabilirdi.

Sokakta kargaşa başlamıştı. Bazıları sutaşıma zinciri oluşturmak için sesleniyor, bazıları da yangının evlerine sıçramasından korkuyorlardı. Üzerlerinde gecelikleriyle yalın ayak çocuklar, etrafta anne babalarını göremedikleri için ağlıyorlardı. Birkaç kişi ıslık çalarak diğer evlerdekileri haberdar etmeye çalışıyor, çoğunluk ise kapıları yumruklayıp komşularını uyandırmaya çalışıyordu.

Beth ise Sam'i kaybetmemek için dua ediyordu. Sonunda çarşaftan halat pencereden aşağıya sarktı, Sam pencere pervazında göründü. Üzerinde bir şey yoktu, sokak lambaları sarı saçlarını parlatıyordu ve kucağında Beth'in keman kutusu vardı.

"Yakala!" Peter'ın kucağına attı kutuyu. Alevler dükkânın camlarını çatırdatmaya başlamıştı ki Sam aşağıya indi. Beth koşup kardeşini kucakladı.

"Kemanı kurtarmak nerden aklına geldi!?"

"İçimden bir ses bana bunu yapmamı söyledi, senin için ne anlama geldiğini biliyordum."

İtfaiye ekipleri gelmeye başladığında elli dakika geçmişti. Gelir gelmez, su hortumlarını musluklara bağlamaya başladılar ama binanın ön kısmı alev alevdi. Sıcaktan etkilenmemeleri için atlar bölgeden uzaklaştırılmıştı. Beth ve evden çıkan diğerleri, kalabalıkla beraber dehşet verici bu anları izliyorlardı. Her şeylerini kaybetmişlerdi; evlerini, paralarını, elbiselerini, her şeyleri gitmişti. Hem fakir hem de kimsesiz ortada kalmışlardı.

Ev sahipleri ve dükkânın kiracısı Bay Filbert sigorta yaptırmıştı ama kendilerinin sigortaları da yoktu. Sam'in sabah işe giderken giyeceği bir takımı bile yoktu ve Molly gecelik ve battaniyeyle kalakalmıştı.

Beth soğuktan değil ama korkudan titriyordu. Birisi omuzlarına battaniye sardı ve bir ses gidecek bir yerleri olup olmadığını sordu. Bu arada gözlerinden yaşlar boşalmış, yanaklarından süzülüp kucağında uykuya dalan Molly'nin üzerine damlamıştı.

Başka itfaiye erleri de yetişmiş, hatta bir kısmı binanın arka tarafına geçmişti ama yangın binanın bir tarafındaki nalbura ve diğer tarafındaki aktara da sıçramıştı. Polis gelmişti ve kalabalığı binadan uzak tutmaya çalışıyordu.

"Nasıl başladı bu?!" diye bağırdı birisi.

"Birileri kasten çıkardı yangını!" diye cevapladı Beth. "Arka kapıdan kaçarken gördüm, posta kutumuza parafin koydular, bizi öldürmek istediler."

Polis memurlarından birisi yaklaşıp söylediklerini tekrar etmesini istedi. "Bunu kimin yaptığına dair fikriniz var mı?"

"Jane Wiley'i araştırmayı deneyin." İsmini bağırarak söylemişti. "Eskiden kiracımızdı."

Kalabalığın arasında bir anda Bayan Craven ve arkasında da eşi belirdi. "Buradayım canım! Başınıza gelen bunca şeyden sonra bir de evsiz kalmanıza göz yummayacağız." Kalabalığı yararak Beth'e doğru ilerledi ve kollarını açıp kızları kucakladı. "Şimdi bizimle geliyorsunuz."

Üzerinde sadece pamuklu geceliği, kucağında kardeşi ve kemanı, ayakları çıplak olduğu halde Cravenlar'ın peşine takılıp evlerine gitti Beth. Sam geride kalmıştı, öncelikle Peter ve Ernest'i yerleştirecek bir yer bulması gerekiyordu.

Cravenlar'ın iki küçük odadan oluşan evi Beth'e cennet gibi geldi. Başı her sıkıştığında ya da tavsiyeye ihtiyaç duyduğu zamanlarda buraya kaçmıştı ama burasının sadece geçici bir barınak olabileceğinin farkındaydı. Cravenlar beklenmedik misafirlerce rahatsız edilmek için fazla yaşlıydılar ve kendilerini bile zor geçindiriyorlardı.

Beth'in gözüne uyku girmedi fakat bunun sebebi ne çalışan su motorlarının sesi, ne dört blok ötedeki itfaiye erlerinin bağırışları, ne de yattığı yatağın sert oluşuydu. Tek sebep Jane Wiley'nin bu yangını bilerek ve isteyerek çıkarmış olduğunu bilmekti. Bir insanın nasıl böylesine acımasız olabileceğini aklı almıyordu. Hepsini öldürmeyi amaçlamamış olsa bile evlerini yok etmişti. Her şeyleri gitmişti; kıyafetleri, mobilyaları, paraları. Ama Beth için en korkunç olanı, tüm kişisel eşyalarını kaybetmiş olmaktı. Aile fotoğrafları ve büyükannesinden büyükbabasından kalan yeri doldurulamaz hatıralar. Sam'in kemanını kurtarmayı akıl etmiş olması yüreğine dokunmuştu ama keman da kurtarılması gerekecek en saçma eşyaydı.

Bayan Craven her zamanki pratikliğiyle bebek için bir çift bez, bir gecelik ve çekmeceden bozulup yapılmış bir beşik ayarlamıştı. Kurtuluş Ordusu'nun böyle felakete uğramış insanlara giyecek yardımı sağladığını söylemişti. Hatta komşuların da bir şeyler hazırladığından emin olduğunu söyledi. Ancak Beth o kadar üzülmüştü ki bunlar onu hiç rahatlatmamıştı.

Bayan Craven ertesi sabah Sam için bir gömlek, ceket ve bir ayarlamıştı. "Şimdilik yapabileceğimizin en iyisi bu," demişti hafif bir gülümseyişle. Sam büyük bir minnettarlıkla kıyafetleri giymiş ama elbiseler o kadar büyük gelmişti ki Sam palyaço gibi görünüyordu.

"En azından hâlâ pantolonum var."

Beth kardeşinin müdüründen azar işitmekten korktuğunu anlayarak, "İşyerindekiler senin olmadığını anlayacaklardır," dedi. Yaklaşıp gömlek yakasını düzeltti.

"Endişelenme Beth, yolumun üzerinde Kurtuluş Ordusu'nun bir şubesi var. Geçerken uğrayıp alabileceğim bir şeyler var mı bakarım."

Beth'in üzerinde hâlâ is lekesiyle kaplı geceliği vardı. Bayan Craven gidip kızından ödünç verebileceği bir şey var mı diye bakmaya gitmişti. Beth o anda fark etti ki insanlar bir tanesi günlük, bir tanesi de özel günlerde giymek için sadece iki takım elbiseye sahiplerdi. Oysa kendisinin altı yedi takım kıyafeti olmuştu hep ve bu durum Beth için asla olağanüstü olmamıştı.

Yangın tamamen söndürülmüştü. Bay Craven etrafı kolaçan etmek için çıkıp gelmişti. Merdivenlerin çöktüğünü, camların patladığını, tüm mobilyaların yanıp kül olduğunu anlatmıştı. Alt kattaki dükkân oldukça hasar görmüştü. Bay Filbert henüz gelmemişti ama manzarayı gördüğünde dehşete kapılacağı kesindi.

Sam işe gitmek için çıkmıştı ki Bayan Craven kızından döndü. Çantasından solmuş yeşil renkli elbiseyi ve botları çıkarırken gerçekten de çok eski olduklarını ama kızının sahip olduğu tek elbisenin ve ayakkabının bunlar olduğunu söylemişti.

Beth ayakkabılara baktığında sağ tekinin tabanından ayrıldığını fark etti, üstelik ayağına da iki numara büyüktü ama en azından üzerine giyebileceği bir şeyler bulmuştu.

"Falkner Meydanı'na gitmeyi planlıyordum ama hâlâ gitmeli miyim bilemiyorum," dedi Beth.

"Kesinlikle gitmelisin, şu sıra işini kaybetmeyi göze alamazsın," dedi Bayan Craven, Sam ve Beth'i yanına aldığına pişman olmuş gibiydi sesi. "Yandaki odadan bir şişe su al yıkan, yüzün hâlâ is lekesi içinde."

Beth Falkner Meydanı'na giderken, ayağı giydiği büyük botlardan dolayı su toplamıştı.

Bayan Bruce mutfağa giren kızın halini görünce, "Beth!" diye haykırdı." Ne oldu sana böyle?"

Beth olan biteni anlatırken ağlamaya başladı. Bayan Bruce Beth'i oturtup çay getirdi ve dikkatle anlattıklarını dinlemeye başladı.

Beth anlatacaklarını bitirdiğinde elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları sildi. "Nerede yaşarız, nasıl üstesinden geliriz bilmiyorum. Dün New Brighton'da şahane bir gün geçirdik, sonunda talihimizi yenmeye başladığımızı düşünmeye başlamıştım, her şey daha iyiye gidecekti."

Bayan Bruce sırtını sıvazladı. "Çok üzüldüm canım. Senin için korkunç olmuş olmalı. Şimdi seni şu ayağındaki berbat ayakkabılardan kurtaralım, yoksa ayağın daha beter su toplayacak. Çamaşırlarla işe başla sonra konuşuruz."

Sesine bakılırsa kâhya kadın, Beth'in yeterince uzun süre kendisine acıdığını ve kendisini sefil hissettiğini düşünmüştü. Bu işi kaybetmemesinin en çok önemsediği konu olduğu belliydi. Ayakkabılarını çıkarıp çamaşıra başladı. Önünde yığılı çamaşırları görünce memnun olmuştu, belki işle meşgul olursa sorunları bir süre de olsa unutabilirdi.

Bayan Langworthy arka bahçeden içeriye geldiğinde, saat hemen hemen on iki olmuştu. Üzerindeki yeşil elbiseyle çok güzel görünüyordu, kızıl saçları ensesinde toplanmış ve iki tane kaplumbağa kabuğu desenli tokayla sabitlenmişti.

"Bayan Bruce bana yangını anlattı Beth, çok ama çok üzüldüm." Kadının sesi gayet ilgiliydi.

"Sanırım atlattık," dedi Beth. Sempatik olmaya çalışıyordu, hanımefendisinin hatırını sormak için yanına kadar gelmiş olması bile yeterliydi.

"Şimdi nerede kalacaksınız? Bebeği de düşününce, kalacak bir yer bulmanız zor olacak."

"Geceyi yan komşumuzun evinde geçirdik, sorun olmadı. Hafta sonu Sam haftalığını aldığında kalacak bir yer bulURUZ."

Bayan Langworthy dudaklarını büzerek, "Bu çaresiz halinizle bulacağınız yerleri hayal edebiliyorum," dedi. "Düşüncesi bile berbat, bu yüzden sizi buraya almak istiyorum. Bodrumun üstündeki odalar kayınpederim felç geçirdiğinden beri boş."

Beth hanımının yüzüne bakakaldı.

Bayan Langworthy hafiften gülümseyerek, "Senin zor anlayan bir kız olduğunu düşünmemiştim hiç," dedi.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi Beth hızla. "Sadece çok şaşırdım, böylesine cömert olabileceğiniz aklıma bile gelmezdi."

"Oranın ne kadar tozlu olduğunu görünce belki de o kadar cömert olmadığımı düşüneceksin."

Beth'in yüzü kocaman bir gülücükle aydınlandı.

"Calcutta Hapishanesi'ne benzese de umurumda değil. Gerekirse tüm gün çalışıp tertemiz yapar, yaşanılacak bir yer haline getiririm."

"Tüm gün çalışman gerekmeyecek, kardeşlerini getirmeden önce temizlersin. Bayan Bruce'a söylerim size temiz yatak ve çarşaf da temin eder."

Beth artık kullanılmayan bu odaların ilkine açılan tahta merdivenlerin başında dikildi, öyle heyecanlıydı ki. Oda çok küçük ve oldukça kirliydi. Önce pencereleri temizlerse yeterince aydınlık ve havadar olacağını düşündü, çünkü odanın her iki duvarı boydan boya pencerelerle kaplıydı. Pencerelerden birisi arka bahçeye diğeri ahırların olduğu tarafa bakıyordu. Odanın içinde bir tane lavabo, bir soba, masa ve sandalyeler vardı. Heyecanla diğer odaya koşturdu Beth, burada da eski bir karyola ve yatak buldu. Yatağı Sam için mutfağa yerleştirebilirdi.

Ellerindeki parayla ayarlayabilecekleri yer hakkında fikri yoktu, muhtemelen tek odalı bir gecekondu bulabileceklerdi ama bundan daha iyi olamayacağı kesindi.

Beth arı gibi çalışıp iki saat içinde odaları temizlemişti. Yatakları cama yaslamış, havalandırmış, camları temizlemiş ve zemindeki tahtaları fırçalamıştı. İşini bitirdiğinde, odalarda tek bir örümcek ağı bile kalmamıştı ama kendisi baca temizleyici gibi görünüyordu. Çıplak ayaklarının altı simsiyah olmuştu.

Bayan Bruce ve Kathleen, kucakları çarşaf, yorgan ve yastıklarla dolu olduğu halde bahçeden geçip içeriye geldiler. Yatakları hazırlamasında Beth'e yardım ettiler, Bayan Bruce masa için birisi kırmızı diğeri beyaz iki tane örtü ayarladı.

"Şahane oldu değil mi?" dedi Beth, soluk soluğa kalmıştı. "Bayan Langworthy kadar cömert bir insan daha olabileceğine inanmıyorum."

"Anlamadığı çok zor günleri ve şansızlıkları oldu," dedi Bayan Bruce. "Hanımefendi, Molly'yi almaya gitmeden önce üst kata çıkıp yıkanmanı ve saçlarını temizlemeni söyledi, senin için birkaç parça da kıyafet ayarladı."

Beth sıcak suya uzanmış saçları suyun yüzeyinde dalgalanıyordu, şanslarının nasıl olup da bir anda böylesine değiştiğini düşünüyordu hayretle. Birkaç saat içinde tamamen çaresiz durumdan, büyük bir saadete kavuşmuşlardı.

Daha önceden sadece teneke leğende yıkanmış, beş-altı yaşından bu yana da küvette uzanmamıştı. Gün içinde Sam'in de kendisi gibi nazik insanlara denk gelmiş olmasını diledi. Bayan Langworthy'nin ayarladığı kıyafetler banyo taburesinin üzerindeydi. Lacivert bir gömlek, mavi beyaz puantiyeli bir bluz, külot ve jüpon. Bugün giydiği yeşil elbisenin altına bir şey giymemiş olduğu fark edildi mi diye endişelendi bir anda. Bayan Bruce kendi ayakkabılarından bir çift vermişti, ayrıca Bayan Langworthy'ye küçük gelen çoraplardan da onun için ayarlamalar yapmıştı.

Banyo yapmak çok keyifliydi ama Beth gidip Molly'yi alması gerektiğinin farkındaydı.

Bayan Craven yeni elbiseleri ve güneşte pırıldayan saçlarıyla bahçenin köşesinden dönen Beth'i görünce, "İnanamıyorum!" diye haykırdı. "Birileri sana sihirli bir değnek dokundurmuş ve bu birilerinin Kurtuluş Ordusu olmadığı kesin."

Beth gülümsedi, kendisini eski halinden daha iyi hissetmişti ve bu güzel güneşli günde, Molly ve Bayan Craven'ı bahçede bulduğuna da memnundu.

Yerde oturan kardeşini battaniyesinin içinden alıp kucakladı. "Beth'in sana bir sürprizi var."

"Pekâlâ, dört ayak üzerine düştüğün belli," dedi Bayan Craven. Beth sabah olan biteni anlattığında birazcık mahcup olmuştu, çünkü komşusunun sesinde hayal kırıklığı vardı. Şanslarının bu kadar çabuk dönmüş olmasına bozulmuş gibiydi.

"Sizden uzakta hiçbir şey aynı olmayacak," dedi hızlıca Beth, "babam öldüğünden beri bize karşı hep nazik oldunuz. Siz olmadan ben ve Sam ne yaparız bilemiyorum."

"Ne zaman isterseniz beni görmeye gelebilirsiniz. Hepinizi çok özleyeceğim, özellikle de minik Molly'yi," dedi kadın parmağıyla Molly'nin yüzünü okşarken. "Şimdi benim de sana bazı haberlerim var. Jane Wiley'yi polis tutukladı. Olay akşamı Sam'le konuşan memur, bu sabah sen gittikten sonra tekrar gelip benimle konuştu. Tabii ki her şeyi inkâr etmiş ama elbiselerine sinen parafin kokusunu fark etmişler. Kaldığı yerdekilerle konuşmuşlar, gece geç saatte dışarıya çıktığını görenler var. Üstelik Thomas içki içmeye gittikten sonra çıkmış."

"Şimdi ne olacak peki?"

"Tabii ki hapse girecek. Umarım orada çürür. Uzun zaman hapiste kalacağı kesin," dedi Bayan Craven keyifle.

Beth başıyla onayladı.

"Bay Filbert ve diğer dükkân sahiplerinden haberiniz var mı? İşlerini kaybetmek felaket olmuştur."

"Deliye döndüklerini duydum. Nalbur dükkânı birkaç yağmacının saldırısına uğramış, pencerelerini tahta çakıp kapattılar."

Duydukları karşısında şok olmuştu Beth.

"Peki, Peter ve Ernest'ten haberiniz var mı?"

"Bu sabah gelip bisikletlerini aldılar, seni sordular. Geceyi Lord Sokağı'nda birilerinin evinde geçirmişler. Evinde kaldıkları kişi giyecek bir şeyler vermiş. Durumları iyi, en azından harçlık alıp biraz rahat edecekleri aileleri var."

Bu arada Beth ödünç aldığı elbise ve ayakkabıları vermesi gerektiğini hatırladı. Çantasından elbiseleri çıkarırken, aşçı Bayan Cray'in verdiği bir dilim bifteği de çıkartıp Bayan Craven'a verdi.

"Keşke gelirken bir şeyler alabilecek param olsaydı, size olan minnetimi böylece gösterebilirdim ama en azından gitmeden önce bu bifteği paylaşabiliriz. Bir dahaki sefere elim boş gelmeyeceğim."

"Tanrı seni korusun! Sen çok iyi bir kızsın, annen seninle gurur duyardı," dedi Bayan Craven, gözü bifteğe kaymıştı.

Sam geldiğinde saat neredeyse altı buçuk olmuştu. Elinde kahverengi bir kâğıt parçası vardı. Üzerinde sabah giydiği büyük beden ceket ve gömlek vardı, işyerindekilerin gün boyu takıldıklarını söyledi. Ancak ofis müdürü, çalışanların zor günlerinde kullanmaları için oluşturdukları fondan kendisine bir miktar para vermiş ve üzerine bir şeyler almasını tembihlemişti.

"İkinci el mağazasından kendime giyecek bir şeyler aldım, sana da yarın gidip bir şeyler alabileceğini söyleyecektim ama görünüşe göre buna gerek kalmamış. Kalacak yer kirasını karşılamak için bizim olacak demek ki bu para."

Beth olan biteni kardeşine anlattığında Sam'in kafası karışmıştı. "Neden yaptı bunu?" diyebildi şaşkınlıkla.

"Çünkü çok kibar ve cömert, biz de teklifini geri çevirmeyeceğiz," diye cevapladı Beth gülümseyerek.

Hurdalığa kaldırdıkları bebek arabası yangından hiç hasar almadan kurtulmuştu. Akşam yemeğinden sonra, Molly'yi arabasına koyup Falkner Meydanı'na doğru yola koyuldular.

"Her şeyimizi kaybettiğimize inanamıyorum," dedi Sam iç çekerek, arka bahçenin Seel Sokağı'na açılan bölümünde ilerliyorlardı. "İlk gördüğün andan itibaren Jane Wiley'den hiç hoşlanmadığını söylemiştin aslında, keşke önsezilerine güvenseydim."

"Ondan hiç hoşlanmadım," dedi Beth yüzünü buruşturarak, "evden kovarken daha sakin olsaydım, belki de böyle bir şey yapmazdı. Neyse, şimdi bunları boş verelim. Çok şükür kimse ölmedi, hem belki de yeni bir başlangıç hepimiz için iyi olur."

"Çok tutumlu olmalıyız," dedi Sam düşünceli biçimde. "Sahip olduklarımızı kaybedemeyiz, istediklerimize ulaşabilmek için çok çalışmamız şart."

"İstediğin nedir?" diye sordu Beth. Güzel sıcak bir akşamdı, çok yorgundu ama istediği her şeye tam şu anda sahip olduğunu biliyordu; bebek arabasında uyuyan kardeşi, Sam ve yeni evleri.

"Amerika'ya gitmek," dedi Sam, "başka insanlara muhtaç olmamak, derme çatma bir barınakta yaşamamak, her hafta aldığım bir gıdım yevmiyeye şükran duymak zorunda kalmamak. Başka insanların çamaşırlarını yıkayarak yaşlanmanı istemiyorum. Amerika uçsuz bucaksız, sınırsız imkânlar sunan bir ülke. Orada çok daha iyisine sahip olabiliriz."

"Eminim oluruz," dedi Beth, planlarına Molly'yi de dâhil edip etmediğini sormaya çekiniyordu. "Ama ilk önce kendi ayaklarımızın üzerinde durmayı başarmalıyız."

Bölüm 8

Aylık kasap giderlerini kontrol eden Bayan Bruce, Beth'in iç çekişini duydu. Kafasını kaldırıp baktığında, Bay Edward'ın gömleklerinden bir tanesinin düğmelerini dikerken hiç olmadığı kadar dalgın olduğunu fark etti.

Eskiden hizmetlilerden birisinin odası olarak kullanılan bu oda, şimdi kalan hizmetli gittiği için ütü ve dikiş odası olarak kullanılıyordu. Dışarıda sağanak yağmur vardı, Molly de yanlarındaki bebek arabasında öğle uykusuna yatmıştı.

Beth ve minik ailesi, Falkner Meydanı'nda yaşamaya başlayalı neredeyse altı hafta olmuştu ve Bayan Bruce çalışkanlıklarından dolayı çok mutluydu. Sabahın erken saatinde çıkıp işe gittiği için Sam'i sadece pazar günleri görüyordu fakat çok kibar bir genç adam olduğunu düşünüyordu.

Beth haftanın her günü üçer saat çalışıyordu ve bu herkes için daha iyi olmuştu, çünkü artık dağ gibi biriken çamaşırlar olmuyordu. Molly'yi de yanına alıyor ve havanın güzel olduğu günlerde bebek arabasında onu arka bahçeye çıkarıyordu. Molly bebek arabasında uzun süre kalamıyordu, çünkü Bayan Bruce, Kathleen, aşçı hatta hanımefendi bile onu kucaklarından indirmiyordu. Bay Edward bile sabahları zemin katta Molly'yle oynuyordu.

Molly herkesin eğlencesi olmuştu. Kıvırcık saçları, pekmez kahvesi gözleri ve her an gülmeye hazır hali çevresindekileri etkisi altına almıştı. Oldukça mutlu bir bebekti, çok nadir ağlıyor ve herkesin kucağına hiç nazlanmadan gidiyordu.

Ama Beth'in eve gelişinden itibaren en olağanüstü olan şey, yaşlı Bay Langworthy'nin Beth'i kabul etmiş olmasıydı. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Hanımefendisinin dışarıya çıktığı bir öğleden sonrası, Beth gönüllü olarak Bay Langworthy'nin yanında oturmayı istemişti. Hanımefendi geri döndüğünde, kayınpederini Beth'in ucuz el kitabından okuduklarını dinlerken dalıp gitmiş buldu. Anlaşılan o ki Beth kitabı okumak için cebinde taşıyordu. Uyuyup kalacağını tahmin ediyordu ama uyanık olduğunu görünce okuduklarından hoşlandığını anladı.

Yaşlı Bay Langworthy, felç geçirmeden önce, entelektüel ve züppe bir adamdı. Bu çeşit basit kitapları okumak bir yana, eve bile sokmazdı. Oğlu ve gelini ise bu durumu eğlenceli buluyorlardı.

Artık Beth sık sık kendisine kitap okuyor ya da sohbet etmek için yanına uğruyordu. Konuşamıyor oluşunu ya da garip sesler çıkartarak bir şeyler anlatmaya çalışmasını göz ardı ediyor, herkesle yaptığı gibi yaşlı Bay Langworthy ile de sohbet ediyordu. Haberlerden, okuduklarından ve kaybettiği ailesinden bahsediyordu.

Hem Bayan Bruce hem de Bayan Langworthy, böylesi hareketli bir kızın bu kadar kısıtlı bir hayata sahip olmasına birazcık şaşırıyorlardı. Hiçbir açıdan zor birisi değildi. Eğer Molly Beth'in bebeği ve Sam de eşi olsaydı hayatları işte o zaman kusursuz olurdu. Ama Sam eşi değildi ve artık ikinci bir işte çalışıyordu. Adelphi Hotel'de barmen olarak iş bulmuştu. Her gece dışarıdaydı ve Beth bütün gece yalnızdı.

Bayan Langworthy, genç bir bayanın bir bebekle iki odaya sıkışıp kalmasının, hiçbir arkadaşa ya da ziyaret edecek bir yakına sahip olmamasının doğru olmadığını söylemişti. Bayan Bruce da şu anki keyifsizliğinin sebebinin bu olabileceğini düşünmüştü.

"Canını sıkan bir şeyler mi var Beth?" diye sordu. "Bu gün çok fazla sessizsin."

"Sam'in ne kadar çok çalıştığını düşünüyordum," diye ce-

yapladı Beth omuz silkerek. "Amerika'ya gitmek istiyor biliyorsunuz, barmenlik işini de bu yüzden ayarladı. Bunun gibi iş tecrübelerinin hayatını kolaylaştıracağını düşünüyor."

Bayan Bruce ilk defa bu konudan bahsettiğini fark etti.

"Sen olmadan mı gitmeyi düşünüyor?"

"Hayır, benim de gitmemi istiyor. Molly'yi de düşününce nasıl gidebilirim ki?"

"İnsanlar çocuklarıyla beraber göç ederler. Beş altı çocukları olup da gidenleri duydum ve üstesinden geldiler."

"Sam'in benim erkek kardeşim olması işi değiştiriyor," dedi Beth iç çekerek, mavi gözleri aniden hüzünle dolmuştu. "Benim yüzümden şansını tepmesini istemem, hem ikimizin birden yanında olması işleri güçleştiriyor."

Bayan Bruce birkaç dakika düşündü.

"Haklısın, siz yanındayken istediği gibi seyahat edemeyecek ve istediklerine ulaşabilmesi güç olacaktır. Hem sonra evlenmek istediğinde de problem çıkacaktır. Fakat kız kardeşini hem burada hem de orada senin sorumluluğuna bırakılması pek adil değil. Molly onun da kardeşi."

"Tüm sorun bu işte," dedi Beth, sesi çatlamıştı. "Bizi bırakıp gitmeye vicdanı elvermiyor ama ben de ayak bağı olduğumuz için kendimi kötü hissediyorum."

"Anladım. Peki, Molly olmasa sen de gitmek ister miydin?"

"Ahh evet!" Gözleri parlamıştı Beth'in. "Çok güzel bir yer olduğunu duydum. Gün boyu büyük otellerde piyano çaldığımı hayal edip duruyorum."

"Piyano mu çalıyorsun?"

Beth utanarak gülümsedi. "Şey evet ama biraz paslandım, çünkü annem öldükten sonra piyanomuzu satmak zorunda kaldık ve keman da çalabiliyorum. Sam yangından sadece kemanımı kurtardı. Ben en çok kemanı severim ama annem hiç sevmezdi. Şeytan müziği derdi hep, çünkü kötü yerlerde hep keman çalarlarmış."

Bayan Bruce gülümsedi. Birilerinin kemanla dans müziği çaldığını duymuştu ama sesin buradan geldiğini hiç tahmin etmemişti. Ayrıca bunu şeytan müziği olarak değerlendirmemişti, enerjik ve keyif verici bir müzikti.

"Daha evvel neden söylemedin? Bu harika bir yetenek."

"Böbürlenmek gibi olmasından çekindim, hizmetliler genelde böyle şeyleri pek bilmezler."

"Asla böbürlenmek olarak değerlendirmem, hatta kemanını yanında getirip benim için de çalmanı isterdim."

Beth'in gözlerindeki ışıltı Bayan Bruce'u da gülümsetmişti.

"Ayrıca geleceğinle ilgili hayal kurmaktan ve plan yapmaktan asla vazgeçme," diye devam etti Bayan Bruce. "Görevimi arzularımın ve heveslerimin önünde tutmakla ben hata ettim. Evlenip çocuk sahibi olma fırsatını da kaçırdım, aynısının senin başına da gelmesini istemem."

"Beth'in başına ne gelmesini istemezsin?"

Bayan Bruce ve Beth aynı anda kafalarını sesin geldiği yere çevirdiler. Bayan Langworthy'nin sorusu ikisini de şaşırtmıştı. Merdivenlerden inip bodruma kadar gelirken sesini duymamışlardı. Elma yeşili, ipek elbisesinin içinde enfes görünüyordu. Saçlarını düzgünce toplamış ve kocaman bukleleri başının tepesine yerleştirmişti.

"Beth bana Sam'in Amerika'ya gitmek için can attığını anlatıyordu," dedi Bayan Bruce.

"Anladım, söylentilere bakılırsa heyecan verici ve muazzam bir yermiş. Ama gitmek için bu kadar da acele etme Beth, hâlâ yardımına ihtiyacım var. Ayrıca bu miniği her gün görmeye de." Bebek arabasının başında dikilmiş keyifle Molly'yi izliyordu. "Hayatımda gördüğüm en güzel bebek bu, uyansa da sevsem."

Bayan Bruce, hanımefendisinin içindeki çocuk özlemini Molly ile tatmin ettiğini hissetmişti. Hanımefendisi Bay Edward'la ilk evlendiğinde en az altı çocuk istediğini söylü-

yordu, gayet sağlıklı ve kuvvetli genç bir bayan olduğu için, Bayan Bruce bunun gerçekleşeceğini umuyordu ama yıllar geçtikçe ihtimaller azalmıştı.

Molly uykusundan uyandı ve gerindi. Bayan Langworthy'yi gördüğü anda yüzünde kocaman bir gülücük belirdi, kucağa alınmak isteğiyle kollarını uzattı.

"Altını ıslatmıştır, elbisenizi kirletir," dedi Beth uyarma çabasıyla.

"Çok da umurumda," diye cevapladı kadın kahkahalarla, bebeği kucağına almaya dünden hazırdı. "Minik Molly, akşam yemeği zamanı geldi. Bakalım bu akşam yemekte ne var?" Molly kadının boynundaki kolyeyle oynamakla meşguldü, iştahla kolyeyi yemek için uğraşıyordu.

"Aşçı, bebek için dün akşamdan kuzu budu ayırmıştı," dedi Bayan Bruce. "Yemek yemeğe bayılıyor, hiçbir şeyi geri çevirdiğini görmedim."

"Ben doyurabilir miyim?" diye sordu Bayan Langworthy.

Beth, hanımının neden böyle bir şey istediğini anlamamıştı.

"Önüne bir önlük taksanız iyi olur, biraz pasaklı bir bebek," diye ekledi Beth.

Bayan Bruce kendi rutin işleriyle meşgul olmasına rağmen, mutfağa her giriş çıkışında bebeği doyuran hanımefendiye göz atıyordu. Bayan Langworthy, şaşırtıcı derecede başarılı şekilde kucağına oturttuğu bebeğin minicik ağzına kaşık kaşık mama veriyordu. Daha da eğlenceli olan, masanın karşı tarafında oturan Beth'i izlemekti. Molly ile aynı anda ağzı açılıp kapanıyor, sanki Bayan Langworthy bebeğin yüzüne bulaşan yemek artıklarını kendisinin yaptığı gibi temizleyemeyecekmiş gibi, kolu aynı anda istemsizce inip kalkıyordu.

Bayan Langworthy, Beth'in gerilimini hissetmiş olmalıydı ki gülümseyerek, "Önceden biraz deneyimim var," dedi. "Küçük kardeşlerimi ben doyururdum. Ama evlendiğimden beri küçük bebeğe ya da çocuklara denk gelmedim."

"Gerçekten çok başarılısınız," dedi Beth takdirle. "Ben sadece Molly'nin zorluk çıkarmasından dolayı endişeliyim. Altını değiştirmek bir yana, öncede yeni doğmuş bir bebeği kucağıma bile almamıştım."

"Altını değiştirmeyi de denemeliyim," dedi Bayan Langworthy, yüzü ışıl ışıldı. "Bebeklerle ilgilenmek, homurdanan yaşlı adamlarla ilgilenmekten çok daha keyifli."

Bayan Bruce, ne hanımefendinin ne de Beth'in gözlerinden dökülen yaşları görmelerini istemediği için arkasını döndü. Bunun olabileceklerin en kötüsü olduğunu düşünüyordu, sonunda Beth gidecekti ve giderken Molly'yi de yanında götürecekti.

Bayan Bruce, tüm sonbahar boyunca, Noel'de ve 1895 yılının yılbaşı kutlamasında, Molly ve Beth'in Falkner Meydanı'nda yaşayan herkesin kalbini nasıl tek tek çaldığını izleyip durmuştu. Bu sadece kendi hayal gücünün ürünü değildi, Bayan Bruce da ikisinin çekimine kapılmıştı.

Kirli çarşafları bile yıkarken şarkı söyleyen birisini sevmemek mümkün değildi. Tatlı kahkahasıyla bodrum katını şenlendirmişti, herkese yardım etmek için gösterdiği çaba sıkıcı ev işlerine bile mutlu bir hava katmıştı. Tüm öğleden sonrasını hiç üşenmeden, gümüşleri parlatmak, Bay Edward'ın kıyafetlerini ütülemek ya da yaşlı Bay Langworthy'ye kitap okumak için harcıyor ve bunların hiçbirisini angarya olarak görmüyordu. Belki de odasında Molly ile yalnız kalmaktansa çalışmayı tercih ediyordu fakat sebep her ne olursa olsun Bayan Bruce, Beth'in etrafta olmasından memnundu.

Noel'den hemen önce Molly'nin ilk yaşını mutfakta kutlamışlardı. Aşçı özel bir dondurmalı pasta ve pandispanya yapmış, hizmetçi kız Kathleen balonları şişirmiş ve hatta Sam ile Bay Edward da eve erken saatte gelmişlerdi. Beth Molly için pembe bir elbise dikmişti ama bebek hemen pandispanyayla elbisesini kirletmişti. Artık Molly birilerinin elini tuta-

rak birkaç adım yürüyebiliyordu ama o gün öğleden sonra, kimsenin yardımı olmadan Bayan Langworthy'ye doğru dört beş adım atmıştı.

Bay Edward daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmış ve eve bir Noel ağacı almıştı, şüphesiz bunun tek bir sebebi vardı; evdeki bebeğin varlığı. Sam tedbir olarak ağacı genişçe bir leğenin içine oturtup balo salonunun pencere pervazına yerleştirmişti. Beth de Bayan Langworthy'ye yardım etmiş, mumlar ve cam balonlarla ağacı süslemişlerdi.

Her yıl olduğu gibi, aile yakınları Noel yemeği için gelmişler ve Sam de yaşlı Bay Langworthy'nin yemek salonuna inmesine yardımcı olmuştu. Üst kattaki eğlence her sene olduğu gibiydi ama alt kattaki eğlence her sene olduğundan çok daha eğlenceli geçiyordu.

Üst kattaki yemek bittikten sonra, yaşlı Bay Langworthy odasına çıkarıldı, beyefendi ve hanımefendi misafirlerini balo salonuna davet edip eğlenceyi burada sürdürmeye devam ettiler. Çalışanlar Noel yemeğini mutfakta yiyorlardı.

Bayan Bruce, tek erkek olarak Sam'den masanın en başına oturup Noel hindisini kesmesini istemişti. Kendisi de diğer uca oturmuştu, bir tarafında aşçı ve diğer tarafında bir sandalyenin üzerine konmuş bir kutunun üzerine oturttukları Molly vardı. Beth ve Kathleen, başlarında kâğıttan yapılmış şapkalar ile Sam'in iki yanına yerleştiler. İçtikleri şarabın etkisiyle çakırkeyif olmalarından mı yoksa, masanın etrafında her zamankinden farklı, fazladan üç kişi olduğundan mıdır bilinmez Sam'in bir cerrah gibi elindeki bıçakla hindiyi kesmek için saldırıya geçmesi hepsini kahkahalara boğmuştu.

Aşçı evde yaşamıyor, yakın bir bölgede pansiyoner olarak kalıyordu. Genç yaşından beri evlerde hizmetli ve servis görevlisi olarak çalışmıştı, hatta çok fazla çalışanı olan çok büyük evlerde de çalışmışlığı vardı. Yaptıkları büyük gaflar ve diğer personelin bunları nasıl ört bas ettiği hakkında şamatalı hikâyelerini paylaştı.

Sam de Adelphi Hotel'e gelen müşteriler hakkında

hikâyeler anlatıyor, mimikleri ve ses tonuyla da anlattıklarını destekliyordu, o kadar başarılıydı ki sanki anlattığı insanlar odada tekrar hayat buluyorlardı.

Bayan Bruce konuşurken Sam'i gözlemliyordu. Adelphi Hotel'de barmen olarak çalışmaya başladığından bu yana adeta kendisini aşmıştı. Artık daha kendinden emindi, konuşurken karşısındaki her kim olursa olsun gözlerine bakıyor, eskiden olduğu gibi bakışlarını sağa sola kaçırmıyordu. Yakışıklı bir adamdı. Sarı saçlı, buğday tenli, açık mavi gözlü, kadınlarla konuşurken gayet nazik ve anlayışlı, yani etkileyici birisiydi. Eğer bir de bıyık bırakırsa kesinlikle karşı konulamaz bir adam haline gelebilirdi.

Molly'ye karşı ne kadar özensiz olduğunu da fark etmişti Bayan Bruce. Akşam yemeğinden sonra, odanın içinde kucaktan kucağa dolaştırılırken Sam odadaki diğer insanlara baktığı gibi bakmamıştı kardeşine. Ancak Molly kendisine doğru uzandığında kucağına almış ve yediği portakaldan bir dilim yedirmişti kardeşine. Ne dizlerinde oturtmuş, ne de üzerine titremişti. Bayan Bruce, Sam'in kardeşine karşı gösterdiği bu ilgisizliğin sebebinin, Sam'in her çeşit bağlanma duygusundan kaçınıyor oluşundan kaynaklandığını anlamıştı. Bayan Bruce bunun tek bir mantıklı sebebi olabileceğini biliyordu; Sam, Molly ve Beth'i ardında bırakıp gitmeyi planlıyordu. Bunun ise tek bir yolu vardı, küçük kardeşi Molly ile gönül bağı kurmamak.

Yeni yıla girerken Bayan Bruce, bu büyük sorunun etkisiyle somurttuğunu fark etti. Kendi kendisine, Beth'in ağabeyi olsun ya da olmasın onların iyi olacağını söyledi. Langworthyler onunla çalışmaya devam edeceklerdi. Sonunda Beth keman çalmaya başladığında, Bayan Bruce odanın içinde çalan müzikle tekrar neşelendi. Beth'e yardımcı olamazdı ama hayatının Falkner Meydanı'ndaki bu evden öteye gidemeyecek olması da Bayan Bruce'u korkutuyordu. Beth'i buraya, Falkner Meydanı'na bağlayan gizli kelepçeleri görebiliyordu. Şimdilik sadece Molly'yi koruyabilmek için para

kazanmanın yarısı ve sebep buydu ama zaman içinde, burada kalmaya devam ettikçe Langworthyler'e karşı kendisini borçlu hissetmeye başlayacaktı. Molly çalışabilecek kadar büyüdüğünde Bayan Bruce da yaşlanacak, Beth ise kendi hayatının içinde sıkışıp kalmış olacaktı. Resmi bir orkestrada keman çalma şansı yakalayamayacak ve muhtemelen de hiç evlenmeyecekti.

Bölüm 9

"Hanımım!" diye korku dolu bir çığlık attı Kathleen. Şubat ayının başlarıydı, hava acı ayaz ve hâlâ karanlıktı. Hanımefendi ve beyefendi hâlâ uyuyorlardı. Bayan Bruce yeni uyanmış, mutfaktaki sobayı yakıp çay için su ısıtmaya henüz başlamıştı. Kathleen'in hizmetçi olarak ilk görevi, her sabah erken saatte kalkıp yaşlı Bay Langworthy'nin odasındaki ateşi yakmaktı. Kızın korkunç çığlığını duyan Bayan Bruce, bunun tek bir manaya gelebileceğini anlamıştı; yaşlı Bay Langworthy ölmüştü. Aceleyle üst kata koşturdu. Kathleen yaşlı Bay Langworthy'nin odasının eşiğindeydi.

"Ağzı ve gözleri açıktı, çay isteyip istemediğini sordum ama sanırım ölmüş," dedi Kathleen dehşet içinde.

"Kendine gel," dedi Bayan Bruce sert bir sesle. Hemen arkasından sakin olmasını, hanımefendi ve beyefendiyi uyandıracağını ekledi. Ama çok geçti; her ikisinin de yatak odalarının kapıları açılmıştı bile. Bay Edward'ın üzerinde uzun geceliği vardı, Bayan Langworthy ise omuzlarına şal sarmıştı.

"Babam mı?" diye sordu Bay Edward.

Bayan Bruce başıyla onaylayıp yaşlı beyefendinin odasına girdi. Kathleen elindeki gaz lambasını şömine rafına yerleştirdiğinden, odanın içinde olan her şey açık olarak görülüyordu. Yaşlı adam hantalca yatağında uzanmış, sanki yataktan kalkmaya çalışmış gibi başı yatağın sağ tarafına devrilmişti.

Bayan Bruce adama doğru yaklaştı, ölmüştü. Başını tekrar yastığına yerleştirip açık kalan gözlerini ve ağzını kapadı.

Bay Edward kapı eşiğinden "Ölmüş mü?" diye sordu, her ikisi de içeriye girmeye korkmuş gibiydiler.

Kâhya kadın yaşlı adamın geceliğini düzeltirken, "Maalesef öyle, çok üzgünüm ama her ikinizde yataklarınıza dönmezseniz soğuktan donacaksınız. Ben de doktora haber yollayacağım," dedi.

Beth ve Molly aynı sabah saat dokuzda eve geldiklerinde, Bayan Bruce, aşçı ve Kathleen'i mutfak masasının etrafında otururken buldu. Hepsi de oldukça kederli görünüyordu.

Bayan Bruce olup biteni açıkladı, doktorun Langworthyler'e yaşlı beyefendinin ölüm kâğıdını imzalattığını söyledi.

"Onun için en iyisi," dedi kâhya kadın iç çekerek. "Artık hayatta değil, hanımefendi de tüm bu zor işlerden kurtulacak ama yine de zor."

"Gözleri balık tezgâhlarındaki ölü balıklar gibiydi," deyiverdi Kathleen, "eline dokundum, buz gibiydi."

"Artık yeter Kathleen," dedi Bayan Bruce sert biçimde. "Onu öylece bulmak senin için şok oldu biliyorum ama hepimiz cenazeye saygı göstermek, hanımefendi ve beyefendiye destek olmak zorundayız."

Beth'in gözleri yaşlarla doldu. Yaşlı adam ilk kez yanında oturmasını söylediğinde çok korkmuştu Beth. Bir tarafı felçli olduğu için yüzü çarpılmıştı, çok zayıf olduğu için de suratı iskelet gibi görünüyordu. Konuşmaya çalıştığında sanki ağzı yer değiştiriyordu, çıkarttığı sesler de anlamsız ve korkutucuydu. Ama Beth zaman içinde alışmıştı ona, kitap okumaya başladıktan sonra da söylemeye çalıştıklarını anlamaya başlamıştı. Memnuniyetini gözleriyle ifade ediyor, canının acısını sağlam olan elinin bir hareketiyle anlatıyordu. Beth zaman zaman homurtuları arasında gerçek sözcükler de duyabiliyor ve tekrar ettiğinde ise yaşlı beyefendi kafasıyla onaylıyordu.

Kendisini görmeye gitmesinden memnun olduğunu hissedebiliyordu Beth. Okuduğu hikâyelerle eğlendiğini biliyordu. Beraber ne kadar çok vakit geçirirse yaşlı adamı o kadar rahat anlayabiliyordu. Böylesine keskin bir zekânın, kontrol edilemeyen bir beden içine hapsolmasının dünyadaki en beter şey olduğunu düşünüyordu. Bir bebek gibi doyurulmayı, altının değiştirilmesini ve etrafında olup biten her şeyin farkında olup da ses çıkartamamayı çok aşağılayıcı buluyordu.

"Ağlama Beth," dedi Bayan Bruce. Endişeyle ablasına bakan Molly'yi kucağına aldı. "Daha iyi bir yere gitti, acıları sona erdi ve karısına tekrar kavuşacak."

Kasvetin kara örtüsü evin üzerine çökmüştü, hanımefendi ve beyefendi cenaze hazırlıklarını sürdürürken daha da ağırlaşıyordu. Beth için çok tanıdık bir havaydı bu. Anne ve babasının cenaze törenlerine dair rahatsız edici anıları su yüzüne çıkartmasının yanı sıra, bu durum Beth'e onlara ne olacağını da düşündürüyordu. Yaşlı beyefendinin çamaşırları olmayınca, kendisi için de yapılacak fazla bir iş kalmıyordu. Bayan Bruce, aşçı ve Kathleen kendi aralarında bir düzen içinde saat gibi tıkır tıkır evin içinde çalışıyorlardı. Bay Edward ihtiyaç duymayacakları birisine maaş ödemek ister miydi?

Beth'in on yedinci, Sam'in ise on sekizinci doğum günü o hafta içinde hiçbir kutlama yapmadan gelip geçmişti. Beth aşçıya cenaze sabahı için pasta ve kekleri yapmasında yardımcı olmakla meşgul olmuştu. Aynı zamanda, hanımefendinin kayınvalidesinin cenaze töreninde giydiği matem elbisesi üzerinde birkaç değişiklik yapmıştı.

Cenazenin yapılacağı sabah, Beth daha hava aydınlanmadan uyanmıştı. Ama ahırların olduğu taraftan gelen ışık, gece boyunca yağan karın etrafı bembeyaz kapladığını görmek için yeterliydi. Yatağın içine oturup bir ya da iki dakika kadar pencereden dışarıya baktı. Her şey çok güzel görünüyordu, tüm pislik, çöpler ve çirkinlikler, bozulmamış bembeyaz karın altına saklanmıştı. Kar Beth'in düşüncelerini bir sene

öncesine. Molly'nin doğduğu geceye taşımıştı. Kucağında-
ki bebekle mutfak penceresinin camından dışarıya baktığını
hatırlamıştı, arka bahçe ve saçaklar adeta büyülü nesnelere
dönüşmüştü gözünde.
Sadece birkaç gün sonra annesi ölmüş ve yağan yağmur
kan silip süpürmüştü. Güzellik ve mutluluğun çok kısa sü-
rebileceğine dair belirgin bir uyarı gibiydi. Sonrasında bir
sürü şey olmuştu; büyük mutsuzluklar, endişe ve umutsuz-
luk, sonunda da yangında evlerini kaybetmişlerdi. Yangının
sonucunda tesadüfen yaşayabilecekleri bu yeri, güvenliği ve
mutluluğu tekrar bulmuşlardı.

Hem Sam hem o, bir an önce büyümek için çok uğraş-
mışlardı ama Beth'in bu zaman zarfında öğrendiği belki de
en önemli şey kimseye bel bağlamamaktı. Langworthyler'in
nezaketi, bu iş ve ev ihtiyacı olduğu sürece kendisinin olama-
yacaktı. Sam'in bile sonsuza dek yanında olacağına güvene-
mezdi Beth. Emin olabileceği tek şey kendi başına oluşuydu.
Ama bu da çok yalnız ve can sıkıcı bir düşünceydi.

Sam'in cenazeye katılması beklenilemezdi. Öncelikle işe
gitmek zorundaydı, ayrıca yaşlı beyefendi ile sadece bir kez,
Noel'de yemek odasına indirirken karşılaşmıştı. Beth omuz-
larına bir şal alıp önce gaz lambasını yaktı sonra da sobayı
tutuşturup çaydanlığı üzerine koydu. Sam çok huzurlu ve
sakin görünüyordu, dar ve tekerlekli yatağının içinde dizleri-
ni karnına çekerek iyice büzüldü. Yaşlı Bay Langworthy'nin
ölümünün, kendileri için büyük sorunlar çıkartabileceğini
hiç düşünmemişti. Adelphi Hotel'de çalışmaya başladığın-
dan bu yana, o kadar mutlu görünüyordu ki Beth bu du-
rumu bozmaktan korktuğu için düşündüklerini açıklamak
istememişti.

Beth kardeşinin omzuna dokunarak yumuşacık bir sesle,
"Kalkma zamanı Sam," dedi.

Gözlerini açıp gerindi Sam.

"Cidden mi? Sadece bir iki saat uyumuş gibiyim."

"Saat altı ve dışarıda kar yağıyor." Kardeşinin ne kadar
yakışıklı bir genç adama dönüştüğünü fark etti Beth. Yüzü
dolgunlaşmış, hafiften bıyıkları çıkmaya başlamıştı, uzun
kirpikleri güzel mavi gözlerini daha da dikkat çekici kılmıştı.
Bir an içi burkuldu, muhtemelen kısa zaman sonra Sam bir
sevgili edinecek ve ikinci bir adresi olacaktı.

Sam gülümsedi, hemen yataktan fırladı, küçük bir çocuk
gibi koşup hemen pencereden baktı. Apar topar giyindiği
yünlü kıyafetlerinin içinde çok komik görünüyordu. "Kara
bayılırım," dedi sırıtarak. "Amerika'nın bazı yerlerinde Kasım
ayında yağmaya başlayıp ilkbahara kadar kar kalkmazmış."

"Daha beteri olamaz," dedi Beth memnuniyetsizlikle, diz-
lerinin üzerine çöküp sobanın altındaki kül kutusunu çekti.
Aslında bu doğru değildi, en az Sam kadar hoşlanırdı kardan
- en güzel çocukluk anıları ağabeyiyle kızak kaydıkları gün-
lere aitti - ama Sam'in Amerika ile ilgili saplantılarını sona
erdirmeye çalışıyordu.

"Su yeterince ısındı, elini yüzünü yıkayıp tıraş olabilirsin.
Temiz gömleğin yatak odasının kapısında asılı."

"Yaşlı hizmetçilere benzemeye başladın," dedi Sam.

Aile üyelerini kiliseye taşıyan altı arabalı cenaze konvo-
yunun en sonunda kalan Beth, Kathleen ve aşçı, St. Bride
kilisesinin arka tarafında dikilip bekleyebilecekleri kadar bir
alan bulabilmişlerdi. Kilise tıka basa doluydu. Serpiştiren
kar, siyah atlar ve çiçeklerle bezenmiş tabut, oldukça etkile-
yici bir görüntü oluşturuyordu. Beth kar yüzünden pek çok
kişinin cenazeye katılamayacağını düşünmüştü, sanki Liver-
pool kentinin yarısı cenazedeydi.

İlk ilahi okunduktan sonra dua edilmeye başlandı. Beth'in
düşünceleri ağabeyinin sabah söylediklerine takılmıştı. Sö-
züm ona yaşlı hizmetçilere dönüşmüşmüş. Son zaman-
larda yaptığı her şey ve tüm düşünceleri sadece Molly ve
Langworthyler'e odaklanmıştı. Nasıl göründüğü ya da elbi-
selerinin elden düşme halini umursamamıştı hiç. Artık dışa-

rıya çıkıp dükkân vitrinlerine bile bakmaz olmuştu. Bunun sebebi bir şeyler alabilecek kadar parası olmaması değil, sadece aldıklarını giyip gidebileceği yerler olmamasıydı. Babası ölmeden önce romantik gündüz düşleri kurardı, şimdi ise asla yapmıyordu. Hiçbir anlamı yoktu; hiçbir zaman balolara veya partilere gitmeyecek ya da özel arabalarda seyahat edemeyecek, kürk mantolar giyip elmaslar pırlantalar takamayacaktı. Bayan Clarkson'ın teşvik ettiği mütevazı hayaller bile artık elinden kayıp gitmişti. Öğretmenlik, hemşirelik ya da bir dükkânda çalışmak...

Şimdi tek ilgilenmesi gereken küçük kardeşi Molly'ydi.

Aslında sadece keman çalarken hayallerine kaçabiliyordu. Garajda yalnızken güzel parlak renkli ipek elbiseler giyindiğini, saçlarını ışıl ışıl tokalarla topladığını ve ayağında güzel ayakkabıları olduğunu hayal edebiliyordu. Bir saat boyunca hatta bazen daha uzun süre, müzik içinde özgürce var oluyordu.

Vaiz yaşlı Bay Langworthy ile ilgili konuşmaya başladığında, Beth dalgınlığından sıyrıldı.

"Theodore Arthur Langworthy ağzında gümüş bir kaşıkla doğmamıştı. Babası Yorkshire'da yaşayan fakir bir çiftçiydi ve en büyük oğlunun kendisinin izinden gideceğini zannetmişti. Ama genç Theodore'un başka planları vardı."

Beth'in yaşlı beyefendinin geçmişine dair hiçbir bilgisi yoktu. İlk isminin Theodore olduğunu bile bilmiyordu. Yatalak, çelimsiz ve hasta bir adamdan daha fazlası aklına gelmemişti.

"Henüz başlayan sanayileşme aklını başından almış ve Liverpool'u terk edip bir mühendisin yanında çırak olarak çalışmaya başlamıştı," dedi vaiz. "Kaldığı pansiyonun arka tarafındaki barakada ilk su pompasını yaptığında, henüz yirmi iki yaşındaydı. On sene içinde emrinde elli adam çalıştırmaya, yaptığı su pompalarını dünyanın dört tarafına ihraç etmeye başlamıştı. Gemiler için buhar makineleri üretmeye başladığında, Liverpool'un en büyük şirketi haline gelmişti."

Vaiz gözleriyle topluluğu taradı.

"Bugün burada olan sizler, sahip olduğunuz bu refahı ona borçlusunuz. Sizleri genç birer delikanlıyken yanına aldı, sizlere baba gibi ilgi gösterdi ve sizleri eğitti. Diğerleriniz ise bağlantılı olduğunuz yardım derneklerine yaptığı bağışlar ve yaptıkları için onu hatırlayacaksınız."

Belki de yaşlı Bay Langworthy hayallerinin peşine düştüğünden, Beth tekrar Sam'le ilgili hayallere dalıp gitti. Adelphi de edindiği yeni arkadaşlar sayesinde, Sam'in Amerika'ya olan alakasını kaybedebileceğini ümit etmişti. Ama olmamıştı. Sam haritaları inceliyor, dergilerde bulduğu tüm makaleleri dikkatle okuyor, kazandığı her bir peniyi biriktiriyor ve gitmek için hazırlıklarını sürdürüyordu.

Şimdiye kadar Beth, Sam'in Amerika'ya göç etmek konusundaki tutkusunu sadece maceraperestlik olarak değerlendirmişti. Bay Langworthy'nin mühendis olma hikâyesinden sonra artık öyle görünmüyordu. Eğer babasına karşı gelip gerçekten istekleri için savaşacak kadar cesur olamasaydı, buradakilerin çoğunun bir işi olamayacak, hayır kurumları fakir kalacaktı. Peki dünyanın her tarafına gönderilen bu su pompalarını ve buhar makinelerini kim yapacaktı? Sam'in Amerika'ya gitmesi belki kimse için herhangi bir fayda sağlamayacaktı fakat Beth'i hep bundan sorumlu tutacaktı. Molly ile burada yalnız kalmaktan korkuyordu, özellikle de şimdi geleceği belirsizlik içindeyken ancak Sam'i kaybetmek geride kalmaktan daha korkutucuydu.

Öğleden sonra beşte, aşçı artan yemekleri kilere kaldırırken Beth de mutfaktaki bulaşıkları yıkıyordu. Son misafirlerini ön kapıdan uğurlayan Bayan Langworthy'nin sesi duyuldu. Hanımefendinin sesindeki yorgunluğu duyabiliyor, gün boyu mücadele ettiği gerginliği kontrol altında tutmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Ön kapı kapandı. Bayan Langworthy'nin kâhyadan ve

Kathleen'den yemek odasında kalan bardakları ve tabakları toparlamalarını isteyen sesini duydu. Birkaç dakika sonra merdivenlerden bodrum kata indi hanımefendi. Siyah elbisesinin içinde solgun ve bitkin görünüyordu ama aşçı ve Beth'e gülümsedi.

"Bugün yaptığınız onca şey için teşekkür etmek istedim," dedi.

Gündüzden kalan artmış kekleri toparlayan aşçı kafasını kaldırıp baktı. "Bizim için zevkti. Fakat siz çok yorgun görünüyorsunuz, bir şeyler hazırlamamı ister misiniz?"

Hanımefendi iç çekip elini sanki ağrı çekiyormuş gibi alnına koydu.

"Hayır Bayan Cray, teşekkür ederim. Bugün yeterince uğraştınız zaten, evinize gidebilirsiniz. Eğer ilerleyen saatlerde yemek istersek bir şeyler ayarlarız."

Köşede, battaniyesinin üzerinde oturup elindeki tahta kaşıklarla oynayan Molly'ye dönüp baktı.

"Bugün çok uslu bir kız oldun," dedi kucağına almak için eğilerek, "çıtın çıkmadı."

"Küçük bir melek," dedi aşçı arkadan, "sanırım oyun oynayamayacak kadar meşgul olduğumuzu anladı."

Bayan Langworthy kucağında Molly olduğu halde, bulduğu boş bir sandalyeye çöküp yüzünü bebeğin saçları arasına gömdü. Beth aniden hanımefendinin ağladığını fark etti ve ileriye atıldı.

"Ne oldu hanımefendi?"

Genç kadın başını diğer tarafa çevirip gözyaşlarını silmeye çalışarak, "Kayınpederimin vefatı bana hayatımın ne denli boş olduğunu fark ettirdi," dedi.

"Bunaldınız, bir süre rahatlamaya ihtiyacınız var," dedi Beth. "Daha önceden vakit bulamayıp yapamadığınız her şeyi şimdi yapabilirsiniz. Bir fincan çay ister misiniz?"

Bayan Langworthy Molly'yi göğsüne bastırarak, "İstediğim tek şey bebek sevmek. Çocuğu olmayan bir kadın hiçbir şeye sahip değildir," dedi.

Bayan Cray endişeyle Beth'e baktı, bir el işaretiyle hanımefendinin şarabı fazla kaçırdığını anlatmaya çalıştı. Beth rahatlatmak isteğiyle ellerini kendinden yaşça büyük kadının omuzlarına koydu. "Her şeyimizi paylaşabiliriz," dedi.

Bayan Langworthy iddialı bir sesle, "Paylaşmak istemiyorum, sadece bana ait olmasını istiyorum," dedi ve başını kaldırıp Beth'e baktı.

Tam o anda, Bayan Bruce elinde kirli bardaklarla dolu tepsiyle merdivenlerden inip içeriye girdi. "Bunlar da sonuncular," dedi neşeyle, bir şeylerin üzerine geldiğini fark etmemişti.

Aşçı gerginleşen atmosferi biraz olsun dağıtabilmek için, "Her şeyi yiyip içtiler," dedi yüksek sesle. "Molly'yi eve götürme vakti gelmedi mi Beth?"

Bayan Langworthy aniden ayağa kalkıp Molly'yi Beth'e geri verdi.

"Kocamın yanına dönsem iyi olur," dedi titreyen sesiyle. "O da üzgün, eminim yarın her şey iyi olacaktır."

Ertesi sabah hanımefendi yatağından kalkmadı. Kathleen her zamanki gibi sabah çayını odasına götürdü. Döndüğünde mutfaktakilere hanımefendinin kendisini kötü hissettiğini söyledi.

Bayan Bruce'un duymaması için sesini alçak tutarak, "Şarabı fazla kaçırdı," dedi aşçı, bir taraftan da Beth'e bir bakış atmıştı. Bay Edward da keyifsizdi. Tostu soğuk olduğu için Kathleen'i azarladı ve ofisi yerine yazıhanesine gitti.

Bayan Bruce yaptığını haklı çıkartmak istermiş gibi, "Bugün işe gitmesi uygun düşmez. Babasıyla ilgili işlerden dolayı keyifsiz, ayrıca yazması gereken bir sürü mektup var. Ama söylemek zorundayım, beklediğimden daha zor atlatıyor," dedi.

Beth, Bayan Bruce'un az da olsa şaşırdığını anlamıştı. Bay Edward babasının ölümünün ertesi günü işe gitmişti, oysa bir gün önceki cenaze töreninde gayet sakin ve kendi halindeydi.

Bayan Langworthy'nin yatağından çıkmayışı da anlaşılabilirdi; dün gün boyunca koşturmuş her şeyi organize etmişti. Ama Bay Edward'ın alışılmışın dışındaki tutumu, karısının dünkü ruh hali ile bir arada değerlendirilince Beth gece büyük bir münakaşa yaşadıklarından emin olmuştu. Acaba çocuk sahibi olamadığı için kocasını mı suçlamıştı?

Cenazenin üzerinden üç gün geçmiş ama Bayan Langworthy hâlâ yatağından çıkmamıştı. Bayan Bruce yemeklerini odasına taşıyor ama hanımefendi sadece azıcık atıştırıyordu.

Beth konuşmalar arasında, "Doktor hiçbir şeyinin olmadığını söyledi," dendiğini duydu. "Sadece depresyon olduğunu, belki de Bay Edward'ın alıp tatile götürmesi gerekeceğini söyledi. Ama bu havada kim tatile gitmek ister ki?"

Cenazeden bu yana kar yağmamıştı ama sıcaklık daha da düşmüş, karlar buz gibi esen rüzgârla savrulur hale gelmişti. Garaj aşırı soğuk olduğundan, Beth mümkün olduğunca evde kalmaya çalışıyordu. Geceleri de Molly'yi soğuktan korumak için yanında yatıyordu. Sam de geç saatte dönmemek için otelde kalıyordu, Beth bu yüzden abisiyle Amerika hakkında hiç konuşamamıştı.

Bayan Bruce, "Beth, yukarıya çıkıp hanımefendiyi ziyaret etsene," diyerek teklifte bulundu. "Molly'yi de yanına al, eminim onu görmek hanımefendiyi de mutlu edecektir." Öğlen olmuş ve işleri bitmişti, Beth evde yapacak iş bulamıyordu. Dışarısı çıkılamayacak kadar soğuk olduğu için teklifi minnetle kabul etti.

Bayan Langworthy, umarsızca yastığa yaslanmış, hiçbir şey yapmadan yatıyordu. Beth ve Molly'yi gördüğünde yüzü aydınlandı.

"Bu ne güzel sürpriz. Bende Molly'yi düşünüyordum. Yanıma, yatağa verir misin?" dedi yatak örtüsünü kaldırıp.

Beth kardeşini yatağa bırakıp, kendisi için de bir sandalye alıp yatağın kenarına oturdu. Molly kendisini yatağa adeta attı, battaniyesiyle yüzünü kapatıp açarak kadını güldürdü.

Molly hakkında birazcık sohbet ettikten sonra, "Neyiniz var hanımefendi?" diye sordu Beth. "Bir yeriniz mi ağrıyor? Hasta mısınız?"

Bayan Langworthy uyuyacakmış gibi kendisine sarılan Molly'ye bakarak, "Hayır, öyle bir şey değil. Hayatımdaki amaçsızlık beni üzüyor."

"Annem de benzer şeyler söylemişti," dedi Beth düşünceliydi. "O zaman sadece yemek ve temizlikten bahsettiğini sanmıştım."

"Bezgin kadınlar," diye iç geçirdi Bayan Langworthy, "sahip olduklarım için şükretmeliyim biliyorum. Güzel bir evim, iyi bir eşim var ama görüyorsun işte, çocuk sahibi olmayı hep çok önemsedim. Şimdiyse sahip olduklarım için hiç şükretmiyormuş gibi görünüyorum. Kayınpederim hayattayken yapmak zorunda olduğum o kadar çok şey vardı ki kendimi çok fazla dinleyecek vaktim olmuyordu. Ama artık başka hiçbir şey düşünemez oldum. Çok üzülüyorum."

Duydukları Beth'i biraz rahatsız etmişti. O'na göre Bayan Langworthy mükemmel bir hayata sahipti. Liverpool'un fukara yerlerine gidip buralarda yaşayan kadınlar için hayatın nasıl olduğunu görmesi gerektiğini düşündü. Hanımefendisi sanki Beth'in aklından geçenleri anlamış gibi elini Beth'in elinin üzerine koydu.

"Özür dilerim canım, gencecik yaşında ne badireler atlattığını unuttum. Hakkımda kim bilir neler düşündün?"

"Sizin hayatımda tanıdığım en cömert, en iyi insan olduğunuzu düşündüm," diye cevapladı Beth samimiyetle. "Sahip çıkacak kimsemiz kalmadığı zamanda bize evinizi açtınız, bunun için size daima minnettar olacağım."

"Karşılığını fazlasıyla verdin," dedi Bayan Langworthy, "ama Beth, Molly'nin sorumluluğunu yüklenmek sana kendini sürekli mağdur hissettirmiyor mu?"

Beth küçük kardeşine baktı. Başparmağı ağzında uyuyup kaldığını görünce gülümsedi.

"Belki yoruldum, kendimden çok onun için neyin doğru olduğunu düşünmek zorundayım ama mağduriyet, hiç hissetmedim."

"Çok özverili bir tutum. Peki Sam ve sen, Amerika'ya gitmekten caydınız mı?"

Beth'in yüreği sıkıştı, Bayan Langworthy'nin artık kendisine ihtiyaçları kalmadığını ima ettiğine emindi.

"Sam'in aklından asla çıkmadı," dedi ihtiyatla, "ama Bay Langworthy öldüğünden beri, benim kafamı kurcalayan burada ki durumumuz. Çamaşırlar oldukça azaldı, artık bana ihtiyacınız kalmadı."

"İhtiyacımız kalmadı mı?" dedi Bayan Langworthy şaşkınlıkla. "Elbette sana ihtiyacım var. Gerçekten seni kapı dışarı edeceğimi mi düşündün?"

"Molly ile beraber kalabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Elbette canım, seni kovmak aklımın ucundan geçmedi. Sen sana ait olmayan işleri bile yaptın bu evde."

"Çok teşekkür ederim hanımefendi, bize ne olacağından korkuyordum," diye itiraf etti Beth. "Artık Sam'i Amerika'ya yollamak benim için çok daha kolay olacak. Biliyorsunuz, doğru olanı yapmak için hep düşünüyordum. Belki bir süre sonra, yani Sam yerleştikten sonra ben ve Molly de yanına gidebiliriz."

"Eğer Molly'yi bizimle bırakırsan, şimdi de gidebilirsin."

Beth Bayan Langworthy'ye bakakaldı, söyledikleri kafasını karıştırmıştı.

"Bunu yapamam. Sadece birkaç hafta kalıp dönmek gibi bir şey değil bu."

"Ben de birkaç haftalığına Molly'ye bakmaktan bahsetmiyorum," dedi Bayan Langworthy, "sürekli demek istedim."

Beth'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı

"Sürekli mi?"

"Öyle korku dolu bakma Beth! Sam ve sen için en iyi çözümün bu olduğunu göremiyor musun? Kocam ve ben

Molly'yi kendi çocuğumuz gibi seviyoruz, bu güzel evde yaşayabilir, en iyi okullara gider ve istediği her şeye sahip olabilir."

Beth öfkeden deliye dönmüştü. "Ama o benim soyumdan, benim kanımdan!"

"Fakat sahip olabileceği koşullardan daha fazlası var," dedi Bayan Langworthy, ateşi çıkmış gibi yanakları kızarmıştı. "Ben genç bir kızken çok kalabalık ailelerin, çocuklarından bir ya da iki tanesini çok varlıklı akrabalarının yanına yolladıklarını gördüm. Bu çok yaygın bir şeydir."

Beth de böyle olaylara tanık olmuştu,

"Ama siz akrabamız değilsiniz, Molly'nin onu terk ettiğimi düşünerek büyümesine müsaade edemem!"

"Asla böyle bir şey ima etmedim, daima kardeşinle bağlantı halinde olursunuz." Bayan Langworthy hakarete uğramış hissediyordu.

"Ona yazabilirsin, gelip ziyaret edebilirsin. Sadece vasisi olduğumu anlatırım. Annesi benmişim gibi davranmam ve bana Ruth Teyze diye hitap eder."

Beth sanki birileri her şeyini elinden alıyormuş gibi hissediyordu. Bayan Langworthy'nin kardeşine bir çocuğun isteyebileceği ve ihtiyacı olacak her şeyi verebileceğini biliyordu. Ama Molly hemen hemen on dört aylık olmuştu, bu zaman zarfında Beth'in bebeği haline gelmişti ve içgüdüleri kardeşi için dişiyle tırnağıyla savaşıyordu.

"Bunu uzun uzun düşün Beth ve çok iyi düşün," dedi Bayan Langworthy yumuşacık bir sesle, elini uzatıp Beth'in kolunu tutmuştu. "Seni çok şaşırttığımı biliyorum, bunu teklif etmekle küstahlık ettiğimi düşünmüş olabilirsin. Fakat şunu çok iyi biliyorum ki kimse Molly'yi benim kadar iyi yetiştiremez, özellikle de senin kadar genç birisi."

"Ona sahip olmanıza izin vermem!" dedi Beth hiddetle, "kardeşimi çok seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum ama teklifimi göz ardı etme, bunun

senin için ne anlama geldiğini iyi düşün. Bir kuş kadar özgür olursun, Sam'le beraber gidebilirsin. Hayatın tekrar sana ait olabilir. İstediğin her şeyi yapabilirsin fakat aynı zamanda, hâlâ Molly'nin ablası olursun. Hiç kimse asla bunu senden alamaz."

Beth bunları duymaya daha fazla katlanamadı. Uyuduğu halde kardeşini kucakladı ve kapıyı çarpıp çıktı. Geldiğine pişman olmuştu.

Sam eve geldiğinde saat sekiz buçuktu. Normal şartlarda eve gelişi gece yarısını bulurdu ama bu gece Adelphy Hotel çok sakindi ve barın müdürü eve erken gidebileceğini söylemişti. Geldiğinde evde yanan lambaları görünce çok memnun oldu, bu Beth'le oturup biraz sohbet edebilecekleri anlamına geliyordu. Genelde geldiğinde kardeşi çoktan uyumuş oluyordu. Kapıyı açar açmaz kız kardeşinin ateşin karşısında, omuzlarına bir battaniye almış halde iki büklüm oturduğunu gördü. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. Elleri ve ayakları buz gibiydi, sobaya yaklaşıp ısınmaya çalıştı. "Sana daha fazla ihtiyaçları kalmadığını mı söylediler?" Beth önceki pazar gününden beri bunun endişesini duyuyordu ama Sam onunla aynı fikirde değildi. Noel akşamı, Bay ve Bayan Langworthy'nin kardeşine ne kadar önem verdiklerini fark etmişti.

Beth hıçkırıklar arasında gözyaşlarını silmeye çalışarak, "Bayan Langworthy, Molly'yi onlara vermemizi istedi," dedi. Sam yanında dizlerinin üzerine çöktü, Beth olanı biteni ve tam olarak ne konuştuklarını anlatana kadar öylece kaldı.

Kardeşi anlattıklarını bitirdikten sonra, "Bu çok mu kötü?" diye sordu. "Haklı, Molly için en iyisi bu."

"Sen Molly'yi hiçbir zaman önemsemedin," diye azarladı Beth acıyla, "sana kalsa onu yetimhaneye bırakırdın."

"Evet, doğduğunda ona karşı pek de sevgi dolu değildim," diyerek kabullendi Sam, utançtan yüzü kızarmıştı. "Şimdi bunun için çok pişmanım. Ama burada kalırsa bizim ona

sağlayabileceğimizden çok daha iyi bir hayata sahip olabilir, biz de Amerika'ya gitme şansını yakalayabilir ve çok daha iyi şartlarda yaşayabiliriz."

"Ben daha iyi şartlar istemiyorum, ben sadece Molly'yi istiyorum." Beth yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başladı. "Sana tek başına gitmeni teklif etmeyi planlıyordum. Seni burada zorla tutamam ve ben de Molly ile kalacağım."

Sam hiçbir şey söylemedi, sadece Beth'in ayaklarının dibinde diz çöküp bir süre bekledi. Birçok defa annesinin ihanetini düşünmüştü, babasının bu yüzden kendi hayatına son vermiş olmasının acısını hissetmişti ama Molly'nin varlığı artık sorun olarak görmüyordu. Nasıl olabilirdi ki? Molly dünyanın en sevimli, mutlu varlığıydı. Aslında o da Beth gibi sürekli bebekle beraber vakit geçirmiş olsaydı, böylesi bir şekilde aynı kardeşi gibi çok içten, derinden kapılırdı.

Haliyle, olaya daha yansız yaklaşabiliyordu; Langworthyler Molly'ye, en iyi eğitimi verebilirlerdi. Varlıklı, nüfuslu insanlardı ve de iyi kalpliydiler. Her şeyden öte Sam, Beth için de iyi bir hayat arzusundaydı. Sevgi dolu bir eşi ve kendi çocukları olsun istiyordu. Oysa Molly varken bu mümkün değildi, insanlar bebeği hep Beth'in gayrimeşru çocuğu olarak değerlendireceklerdi. Daha iyisini hak ettiği halde Beth, hep bir hizmetçi olarak kalacaktı. Ama kız kardeşini sadece kendisini düşünmediğine nasıl ikna edebilirdi ki?

"Amerika'ya gidip yerleştikten sonra seni yanıma aldırabilirim ama sen olmadan gitmek istemiyorum Beth," dedi Sam. "Şimdilik Langworthyler ile yaşıyoruz, peki ya işler tersine döner ve gitmemizi isterlerse? O zaman ne olacak?"

"Böyle bir şey yapmazlar," dedi Beth hızla ama kafası karışmış şekilde Sam'e bakıyordu. "Yaparlar mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sam, "Bay Edward, Molly'nin evdeki varlığının eşini mutsuz ettiğini düşünebilir. İnsanlar istediklerini elde edemediklerinde acımasız olabilirler."

Sam söyleyeceklerini bu kadarla bırakmaya karar verdi. Beth de biliyordu ki ne yaşayabilecekleri böyle bir yer, ne de

çalışırken Molly'yi yanında tutabileceği bir iş bulamazlardı ve Beth karar verirken bunları da göz önünde tutacak kadar akıllı bir kızdı.

Sam o gece uyuyamadı, Beth'in de yan odada endişeler içinde uyanık olduğunu biliyordu. Konu üzerinde tekrar tekrar konuşmuşlardı ve Beth de aslında yüreğinde, Molly'yi Langworthyler'e vermenin yapacakları en iyi şey olduğunu biliyordu. Geçen sene yaşadıkları onca şey, her ikisine de hayatın ne kadar güvenilmez olduğunu öğretmişti. Fakir hale gelmelerinin ne kadar kolay olduğunu görmek için Falkner Meydanı'ndan çok da uzaklaşmalarına gerek yoktu. Ama Sam kardeşinin tamamen mantıklı olamayacağını biliyordu, çünkü Molly'yi çok fazla seviyordu. Kendisini Sam gibi düşünmemişti, Sam gibi heyecanlı, özgürlük ve macera beklentisi içinde olamazdı. Oysa Molly yeterince büyüdüğünde, isterse Amerika'ya gelip yanlarında yaşayabilirdi.

Hem bu akşam hem de geçmişte söylediklerine rağmen, Sam yatmadan önce yan odada uyuyan Molly'ye bakmaya gittiğinde oldukça duygusaldı. Bu kocaman kahverengi gözleri görmeden, şahane kahkahalarını duymadan, etrafta yürümesini izlemeden geçirebileceği bir günü hayal bile edemiyordu. Yüreğinin bu varlığa bağlanmaması için elinden geleni yapmıştı ama başaramamıştı, içinde büyük bir sızı taşıyan tek kişi Beth değildi.

Ertesi sabah Sam'i her zamanki gibi Beth uyandırdı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve bitkindi. Getirdiği çayı verip yatağın ayakucuna oturdu.

"Öğleden sonra eve gelecek misin?" diye sordu Beth.

Günlerden cumartesiydi, Sam nakliyat ofisindeki işten öğle vaktinde çıkıyordu. Genellikle öğleden sonra arkadaşlarının yanına uğrar sonra da Adelphi'ye geçerdi.

"Evde olmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Eve gelip Bay Langworthy ile Molly hakkında konuşmanı istiyorum," diyebildi Beth, sesi konuşurken çatlıyordu. "Eğer gerçekten o da eşi kadar çok istiyorsa... sanırım Molly'yi vermemiz en iyisi olacak."

Sam'in boğazına bir yumru oturmuştu, kardeşinin ne kadar acı çektiğini çok iyi biliyordu. Yavan sözlerle kardeşini avutmayacaktı.

"Doğruca eve geleceğim," dedi Sam, "Beth, sen çok cesursun."

"Bu cesaret değil. Cesur olsaydım Molly'yi alıp Amerika'ya giderdim ya da başım dik şekilde bu evden ayrılırdım. Ama gece düşündüm, eğer babam sağ olsaydı ne yapardı diye kendime sordum. Bize Molly için en iyisini yapmamızı söyleyeceğine karar verdim."

Sam şahsen babasının intihar ederken kendi öz çocuklarını bile hesaba katmadığını, bu durumda ise hiçbir şey yapmayacağını düşünüyordu ama kendisini tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

"Evet, bence de öyle yapardı," diye onayladı Sam sadece.

"Ama kabul etmeden önce, Molly'ye bizimle ilgili tüm gerçekleri anlatacaklarına ve yeterince büyüdüğünde mektup yazmasına izin vereceklerine dair söz almamız şart."

Beth'in gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Sanırım bunu hemen halletmemiz gerek. Haftalarca beklemeye katlanamam."

"Gidişimiz için yeterli parayı toparladım sayılır, sadece azıcık..."

"Hallederiz," dedi Beth hiddetle.

Beth yine de umudunu kesmemişti. Görüşmeleri esnasında, Bay Langworthy karısının üzüntüden ne yaptığını bilmediğini söyleyebilirdi. Saat üçte Bayan Bruce'dan Molly'ye bakmasını rica etti, yanında Sam ile beyefendiyle görüşmek için üst kata çıktı. Tam bodrum katın merdivenlerinden yukarı çıktıkları sırada Bay Edward balo odasının kapısını açtı, gözlerinde bir çeşit parlaklık vardı.

Karısı kadar hararetli değildi, herkese karşı mesafeli duran birisiydi. Beth bunun sebebinin yetişme şekli ve işyerindeki sorumlulukları olduğunu biliyordu ama Molly hakkında konuşurken gevşediğini fark etmişti.

"Eşimin sana yaptığı teklifi düşündün mü?" diye sordu adam.

"Evet, efendim," dedi Beth, kolları pelte gibi olmuştu.

"İçeri gelin, oturun."

İçeride şömine yanıyordu, gaz lambalarını da yakacak kadar gri bir gündü. Bayan Langworthy de odadaydı. Üzerinde cenaze günü giydiği siyah elbise vardı ama önceki güne kıyasla çok daha iyi görünüyordu. Ateşin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Bay Edward, Beth ve Sam'e de oturmaları için ön taraftaki divanı gösterdi. Kendisi ayakta kalmayı tercih etti ve kolunu şöminenin rafına dayadı.

"Eşim, bu teklifi bana danışılmadan bir anda yapılmış olduğunu düşünmenizden endişe duydu. Oysa bana Noel'de bundan bahsetmişti," dedi adam.

Sam vakur bir tavırla, "Peki, siz o zaman ne düşünmüştünüz?" diye sordu.

"Molly şahane bir bebek, gerçekten onu kendi çocuğummuş gibi önemsiyorum. Ama o malum dönemde, yani babam sağken çok fazla ilgiye muhtaçtı ve bu konuyu sizinle konuşabilecek durumda değildik."

"Yani ölümünden birkaç gün sonra, Beth'e konuyu açmanın uygun olduğunu düşündünüz," dedi Sam iğneleyerek.

Bay Edward'ın yüzü kızarmıştı.

"Eşim her şeyi dobra dobra konuştuğunu söylediğinde endişelendim, nazik bir konuydu ve daha uygun bir zamanda konuşulmalıydı."

"Lütfen beni bunun için mazur görün," dedi hanımefendi heyecandan elleri terlemişti. "İçinde olduğum duygusal hal, fazlasıyla düşüncesiz davranmama sebep oldu. Beth'i ve Molly'yi incitecek ya da üzecek şeylere sebep olduğum için çok ama çok üzgünüm."

"Bayan Langworthy'nin Molly için en iyi olanı istediğini çok iyi biliyoruz," dedi Sam, doğrudan Bay Edward'a bakıyordu. "Ama bugün burada ihtiyacımız olan tek şey, her ikinizin de aynı fikirde olup olmadığınızı anlayabilmek."

Beth, Sam'in böylesine açık yürekli ve cüretkâr olabilmesine hayret etmişti. Langworthyler'in söyledikleri her şeye arka çıkacağını sanıp endişe etmişti aslında.

"Açıkçası aynı fikirdeyiz," dedi adam samimiyetle. "Her ikinizi de temin ederim ki bende aynı eşim gibi, Molly için en iyi olanı yapmak, onu korumak ve kendi çocuğumuza sağlayabileceğimiz tüm imkânları Molly'ye sağlamak istiyorum. Ne yazık ki küçük çocuklara dair çok fazla deneyimim yok ama Molly gerçekten de şahane bir bebek."

Beth gözlerini Bay Edward'a dikmiş, sadece ona bakıyordu. Bu derece hevesli olmasını beklemiyordu.

"Beth," dedi Sam, sert bir ifadeyle kardeşine bakıyordu. "Eklemek istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Eğer sizinle kalmasına müsaade edersek, kendisi yazı yazabilecek çağa gelene kadar bize nasıl olduğunu bildireceğinize söz verir misiniz?" Beth'in sesi üzüntüden titriyordu.

Bay Edward ciddiyetle, "Söz veriyorum," diye cevapladı. "Eğer geri dönerseniz, istediğiniz zaman gelip onu görebilirsiniz. Sizden istediğim yasal vasileri olmamızı kabul etmeniz, Molly'ye kendi soyadımızı vermek istiyoruz. Bu konuda teminata ihtiyacımız var."

Beth ve Sam göz göze geldiler, yasal olarak bunun anlamı kardeşleri üzerindeki tüm haklarından feragat etmeleriydi.

"Hiçbir çocuk bundan daha fazla istenemez," dedi Bayan Langworthy. "Hepimiz burada onunla olacağız; Bayan Bruce, Kathleen, aşçı. Kalabalık sevgi dolu bir yuvası olacak. Bunu yapmanın her ikiniz için de ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum ama Molly'yi bizimle bırakarak geleceğini de himaye altına almış oluyorsunuz."

Sam dönüp Beth'e baktı, kız başıyla onaylamıştı.

"Büyüdüğünde bunu yapmanın bizim için hiç kolay olmadığını ama kendisi için en iyisinin bu olduğunu ona anlatmalısınız," diyebildi Sam.

"Kesinlikle anlatacağız," dedi Bayan Langworthy ve ayağa kalktı. Kadın Beth'in elinden tutup oturduğu yerden onu kaldırıp kucakladı. "Sizleri unutmasına izin vermeyeceğiz ve bugün verdiğiniz karardan pişman olmayacaksınız."

Bay Edward yaklaştı, konuşmaya başlamadan evvel boğazını temizledi.

"Sizleri çok özleyeceğimizi söylemek istiyorum Beth. Sen bu eve ışık ve renk getirdin." Bir an duraklayıp Sam'e baktı, sonra tekrar Beth'e döndü. "Amerika'da çok iyi olacağınıza inanıyorum ama eğer hoşnut kalmazsanız buraya, bizlerin yanına geri dönebilirsiniz. Bu ev de, yüreklerimiz de sizlere her zaman açık olacak."

Beth sesindeki samimiyeti hissetmişti ve bu çok dokunaklıydı.

"Teşekkürler efendim," diye fısıldadı Beth, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Sanırım mümkün olduğu kadar çabuk gitmemiz en iyisi, böylesi herkes için daha kolay olacak."

Bölüm 10

Majestic'in güvertesindeki yolcular, arkadaşları ve ailelerine veda etmek için el sallıyorlardı. Kuzeydoğudan esen sert rüzgâr, yolcuları şapkaları uçmasın diye tutmak zorunda bırakıyordu. Deniz dalgalı, hava kasvetli ve griydi. Ama yine de rıhtımdaki bando takımı kuvvetli çalıyor, gemiden savrulan renkli flamalar ve şeritler bu gri Mart sabahını karnavala dönüştürüyordu. Bay Edward, Kathleen ve Bayan Bruce kalabalıktan uzaklaşmak için sundurmanın altına sığınmışlardı ama el sallamaya devam ediyorlardı. Rüzgârın etkisiyle Kathleen'in şapkasında savrulan yeşil tüy uzaktan bile belli oluyordu.

"Artık gitseler iyi olacak, yoksa soğuktan ölecekler," diye bağırdı Beth Sam'e. Rüzgârın uğultusu, bando ve etrafındaki insan kalabalığının gürültüsüyle kendi söylediklerini bile zor duyabiliyordu. Asıl demek istediği, onları orada görmeye daha fazla dayanamayacağıydı. Elbette yüzüne sahte bir gülümseme oturtmuştu fakat mutsuzluk iliklerine kadar işlemişti. Heyecanlıymış ve eğleniyormuş gibi yapmak daha da güçleşmeye başlamıştı. Kucağında Molly ile beraber, yeniden Falkner Meydanı'ndaki evin mutfağında olabilmeye can atıyordu. Liverpool'dan ayrılmayı hiç istemiyordu. Ancak bu durumu Sam'e söyleyemezdi. Sam her ikisine de yetecek kadar heyecanlıydı. Soğuktan burnu ve yanakları kızarmış-

[illegible] beklediği rüyanın gerçekleşiyor
[illegible] ama çok uzun zamandır [illegible] olan o kocaman gülümseme yüzünden si-
[illegible]
[illegible]yordu.

"Sally burada!" diye haykırdı sevinçle, el sallayan kalabalığın içinde birisini göstererek. "Şurada, vincin olduğu yerde! Kır-[illegible] olan! Gelip beni yolcu edecek kadar önemsediğini düşünmemiştim."

Sam'in son birkaç haftadır sürekli olarak bahsettiği kızı görmek Beth'in dikkatini dağıtmıştı. Adelphi'deki arkadaşlarından biri Sam'i seyirci olan bu kızla tanıştırmıştı. Yüz metre [illegible] Beth kızın tam da beklediği gibi olduğunu görebiliyordu: simsiyah saçlar, kıvrımlı hatlar, boyaya bulanmış bir surat. Sam onunla tanıştığından bu yana, üzerine bulanmış [illegible] parfüm kokusu, öpüşmekten kızarmış dudaklarla sabahın [illegible] eve gelmiyordu. Aslında Beth içten içe Sally'nin Sam'in dikkatini dağıtmasını, Amerika hayallerinden vazgeçirmesini ümit etmişti.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Beth, yine bağırmak zorunda kalmıştı. Kardeşine bakıp arsızca sırıttı Sam.

"Orada olduğum sürece. New York'ta öyle kızlardan çok var." Beth gözlerindeki bu ahlaksız ifadenin ne anlama geldiğini fark etmişti. Sadece kızı öpmekle kalmamıştı Sam, Beth onu karanlık bebeğiyle ardında bırakmadığını ümit etti. Sitem etmesi gerektiğini düşünmüştü ancak annesinin 'tutku' diye [illegible] gizemli şeyleri denediği için kardeşini birazcık kıskandı, ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

Aniden çalmaya başlayan çanlar ve seyahat etmeyecek olanların gemiyi terk etmelerini bildiren anons, herhangi bir yorum yapmasını engelledi. El sallayıp öpücükler yollarken Sam'i seyretti. Geminin yan tarafında, iyi giyimli bir çift genç bayanın da onunla ilgilendiklerini fark etti. Yakışıklı kardeşinin, yolculuk boyunca birçok bayanın ilgi odağı olacağını anlamıştı.

Geminin tamamı [illegible] kaplıydı artık. Mürettebat iskeleyi açılmak için hazırlıkları tamamlamaya başladıkça heyecan artmaya başladı.

İskelede ağlaşan bir sürü insan olduğu gibi rıhtımda da ağlayanlar vardı. Eskiden benzer manzaraları defalarca görmüştü Beth ama sadece geride kalanların hüzünlendiğini düşünmüştü. Gemide olanların üzülebileceklerini hiç düşünmemişti. Artık çok daha iyi biliyordu, Molly'yi ardında bırakıp gittiği için yüreği yerinden sökülüp çıkarılıyor gibiydi. Hemcinsi olan yolcuların çoğunun, arkalarında sadece küçük bir kız çocuğunu değil de tüm ailelerini bıraktıklarını fark etti. Belki de onlar da kendisi gibiydi, arkalarında bıraktıkları kişileri bir daha görememekten korkuyorlardı.

Bu sabah Molly'yi uyurken izlemek için her zamankinden çok daha erken saatte uyanmıştı. Bayan Langworthy, Beth Molly'yi vermeyi kabul eder etmez kayınpederinin odasını boşalttırıp yeniden dekore ettirmişti. Bir hafta sonra oda tamamen hazırlanmış, duvar kâğıtlarındaki pembe güller, uygun bir beşik ve beyaz kenarlı elma yeşili kilimle prenseslere layık bir oda olmuştu. Bayan Langworthy, Molly'nin Beth gittikten sonra odasını yadırgamaması için hazır olur olmaz burada uyumaya başlamasını önermişti. Oysa Molly daha ilk geceden hiç zorluk çekmemişti. Bay Edward hemen gidip tekerlekler üzerine oturtulmuş tüylü oyuncak köpekler ve sallanan bir at da dâhil bir sürü oyuncak almıştı. Beth minnettar olmalıydı, bunu biliyordu. Ama Beth nedense her yeni alışveriş ona kendisini daha karamsar ve eksik hissettiriyordu.

O sabah Beth odada öylece oturmuş, dışarıdan sadece kardeşinin yüzünü görebilmesine yetecek kadar sızan solgun ışıkta Molly'yi seyretmişti. Sessizce kardeşini sevmişti. Uzun kirpiklerini, tombul pembe yanaklarını, siyah buklelerini, başparmağını emmek için burnunun etrafından dolaştırışı adeta zihnine kazımıştı. Kafasının içi Molly için en doğru olanı yaptığını, Edward amcası ve Ruth teyzesiyle kaldığı sürece, geleceğinin güzel olacağını söylüyordu ama yine de ölümü bekleyen bir suçlu gibi hissediyordu.

En beteri son vedalaşmalarıydı. Bay Edward, Bayan Bruce ve Kathleen'le beraber bagajları arabaya yerleştirdiği sırada,

Bayan Langworthy kucağında Molly ile ön kapıda bekliyordu. Araba yolda ilerlemeye başladığında, Beth arabadan atlayıp Molly'yi geri almamak için kendisini zor durdurdu.

Aşağıda, rıhtımda bir kadın bağırarak ağıt yakıyordu. Yaşlıydı, muhtemelen ailesiyle gidemeyecek kadar yaşlı bir büyükanneydi. Kollarını tamamen açmış, yaşlar buruşuk yüzünden aşağıya süzülüyordu, sanki kendisini terk etmemeleri için yalvarıyordu. Beth daha fazla bakamadı, katlanamayacağı kadar trajik bir görüntüydü bu, kafasını diğer tarafa çevirmek zorunda kaldı. İskeleler yerlerine yerleştirildi, halatlar çözüldü ve liman ile gemi arasındaki mesafe artmaya başladı. Bando takımı neşeli bir deniz şarkısı çalıyordu artık. Son kâğıt şerit de anlırken Beth Bay Edward'ı görebilmek için son defa hamle yaptı. Yanaklarından yaşlar süzüldüğü halde, yola çıktıkları için memnunmuş gibi başından yeni aldığı şapkasını çıkarıp sallamaya başladı.

Sam elini kardeşinin beline koyarak, "Kısa sürede toparlanacaksın," dedi. "Molly Langworthyler'in yanında çok mutlu olacak, sen hâlâ benimlesin ve bir sürü macera bizi bekliyor. Senin de birazcık eğlenmenin vakti geldi."

Beth'in cevabı başını Sam'in omzuna yaslamak oldu. Mutluymuş gibi davranmasına kanmayışı ve çektiği acıyı anlıyor oluşu birazcık yardımcı olmuştu.

Daha bu sabah Bayan Bruce; gerçek mutluluğun, diğer insanlar için iyilik yapan ve düşünceli olan insanları eninde sonunda bulacağına inandığını söylemişti. Beth gemideki insanları yabancı olarak değil, potansiyel arkadaş olarak görmesini ve Amerika'da onları bekleyenin ne olduğunu bilmemekten dolayı hepsinin tıpkı onlar gibi endişeli olacağını belirtmişti.

Gemi hızlanmaya başladı, rıhtımda kalanların yüzleri git gide bulanıklaştı. Artık geri dönüş yoktu, bu yüzden cesur olmalı ve tüm acı veren anıları geride bırakıp yeni bir gelecek kurma şansına sahip oldukları için ne kadar talihli olduklarını düşünmeliydi. Sam söylediğinde çok haklıydı, önlerinde bir sürü macera vardı.

Beth olduğundan daha neşeli görünmeye çalışarak, "Hadi, güverteye inip beraber seyahat edeceğimiz insanlarla tanışalım," dedi. "Ve lütfen yeni bir Sally bulup da beni tek başıma bırakıp gitme."

Sam kıkırdadı ve kardeşine sarıldı.

"Böylesi daha iyi kardeşim ve ayrıca endişelenme, seni terk etmeyeceğim. Etrafta sinsi sinsi bakan bir sürü adam var, seni gözümün önünden ayırmam."

Ara güverte yolcuları olarak geminin sağ alt kısmına yerleştirilmişlerdi ve sanki acizlikleri yeterince açık değilmiş gibi birinci ve ikinci sınıfta seyahat edenlerle bir araya gelmemeleri için bölümleri demir parmaklıklarla ayrılmıştı.

Sam ve Beth güverteye açılan koridordan geçerken, parmaklıkların ötesinde uzanan görkemli dünyaya da göz atma imkânı yakaladılar; yumuşacık halılar, pirinç kaplama parlatılmış ahşaptan kabin kapıları, talihli yolculara tepsiler içinde içecek ikramları yapan beyaz ceketli uşaklar, bakıcılarının kucaklarından kaçmaya çalışan iyi giyimli çocuklar.

Alt seviyelere doğru indikçe kapılar ve zeminler metal, boyalar ise daha pürüzlü olmaya başlamıştı. Burada, daracık koridorlarda dirsek dirseğe ilerlemeye çalışan insanlar vardı. Endişeli ve kızgın yüz ifadeleri, buraya, bir bardak çay ya da çocuklar için bir battaniye için bile olsa bir uşağın ulaşmayacağının sinyalini veriyordu. Makine dairesinin gürültüsü bebek ağlamalarını bastırıyor, anneler çocuklarını bir araya toparlamaya çalışıyorlardı ve Beth'in yüreği daha da acıyordu.

Bekâr erkekler ön tarafa, bekâr bayanlar ise arka tarafa ve aileler ise kasara altı yani orta güverteye yerleştirilmişti. Sam günlerdir 'kasara altı'nın ne manaya gelebileceği hakkında şakalar yapıp duruyordu. Bazıları, dümen yuvası burada ol-

duğu için bu ismin takılmış olduğunu söylüyordu ama Sam iğdiş edilmiş boğaları ve büyük baş hayvanları burada taşıdıkları için kullanıldığını söylüyordu.

Beth bulundukları bölümdeki yolcuların ranzalarda yatacağını ve temizlik işinin bir kovayla halledileceğini duyduğundan endişeliydi. Ancak ranzaların beklediğinden iyi olması ve her bölümde tuvalet ile banyo kısmının yer aldığını gördüğünde rahatladı.

Etrafında hemcinslerinin acı dolu yüzlerini ve eski püskü kılık kıyafetlerini görmek bulundukları yerin basık olması ve kederine rağmen, Bayan Bruce'un tavsiyesine uyup parasını elbiselerinin iç kısımlarına diktiğine memnundu. İçinden bir ses, kimseye güvenemeyeceğini söylüyordu.

Önceki gün Bay Edward otuz pound vermiş, hemen iş bulamazlarsa ya da acil bir durum olursa kullanmalarını söylemişti. Bayan Langworthy ve beyefendi tüm yaptıklarının üzerine, iki tane kalın yorgan, havlular ve giyeceklerden oluşan bir de bagaj hazırlamışlar ve yaşlı gözlerle veda etmişlerdi.

Sam, Beth'in valizlerini bayanlar bölümüne yerleştirirken sert yüzlü, gri elbiseli, yaşlıca bir kadın baskın yapmıştı.

"Hemen dışarı çık genç adam," demişti kadın sertçe.

"Sadece kız kardeşimin yerleşmesine yardım ediyordum," diye terslendi Sam.

"Benim gözetimimde gayet iyi olacaktır," diye cevapladı yaşlı kadın. "Adım Bayan Giles, idari işler müdiresiyim. Genç kızların karşı cinsle arkadaşlık etmelerine müsaade etmem. Eğer kardeşini seyahat boyunca görmek istiyorsan güvertede görüşmek zorundasın."

Sam kuşku dolu gözlerle baktı ve bir çift alımlı İrlandalı genç bayan hemen kıkırdamaya başladı.

"Bir saat içinde seni tekrar bulurum," dedi Beth, Bayan Giles'in ters tarafına gelmekten endişelenmişti, "meraklanma, iyi olacağım."

Etraftaki herkesin kendisi gibi endişeli ve korkmuş olduğunu fark etmek Beth'in içini rahatlatmıştı. Bayanlar kısmında yaklaşık yirmi altı genç kız vardı ve çoğu da tıpkı Beth gibi yirmi yaşın altındaydı. Çoğunluğu ailesi ya da kardeşleriyle yolculuk ediyor ve onlardan ayrı bir yerde kaldıkları için mutsuz durumdaydı. İçlerinden dördü Beth gibi ağabeyleriyle seyahate çıkmıştı. Geriye kalanlar ya kız kardeşleri ya da aileleriyle beraberdiler, sadece yaşı daha büyük olan bir bayan tek başınaydı ve o da nişanlısının kendisine New York'ta katılacağını söylemişti.

Bayan Langworthy'nin Beth'e verdiği yığınla hediyenin içinde, bir tane yakası kürklü kahverengi manto, parlak ayakkabı ve yünlü bir kahverengi seyahat elbisesi de vardı. Öteki kadın yolculara kıyasla Beth biraz daha varlıklı görünüyordu. Diğerleri zayıf omuzlarına aldıkları eski şallara sarınmışlardı, ayaklarında altları delik ayakkabıları ve üzerlerinde yamalı elbiseler vardı. Çoğunluğu İrlandalı, solgun yüzlü ve iyi beslenememiş insanlardı. Gözlerindeki beklenti ve heves, konuşmalarındaki hararet ve geleceğe dair besledikleri ümitler, Beth'in içindeki gönülsüzlükten dolayı kendisinden birazcık utanmasına sebep oldu.

Sam'in az önceki durumuna gülen İrlandalı kızlar olan Bridie ve Maria, Beth'e kendi ranzalarının yanındaki yatağı teklif etmişlerdi. Seslerindeki sıcaklık ve samimiyet, Beth'e Kathleen'i hatırlatmış ve az da olsa ilaç gibi gelmişti.

"Aile bölümünde bekâr erkeklerle tanışabiliriz," dedi Maria, bunu söylerken gözleri muzipçe parlamıştı. "Geçen sene amcam eve yazdığı mektuplarda, akşamları dans ve müzik olduğunu yazmıştı. Bayan Giles hiçbir erkeğin odalara girmediğinden emin olmak için hep burada ama dışarıda eğlenmemize engel olamaz."

"Geride sevgilini mi bıraktın?" diye sordu Bridie, "gözlerin kıpkırmızı olmuş, günlerce ağlamış gibisin."

Beth kendisini güvende hissettiğinden, Molly'yi geride bırakmanın ne kadar güç olduğunu ağlaya ağlaya anlatmıştı. Maria kollarını Beth'e dolayıp başını sıska omzuna yasladı.

"Nasıl zor olduğunu bilmez miyiz, anneme ve küçük kardeşlerime veda ederken kalbim burkuldu ama hepimiz daha iyi yerler bulabilmek için çıktık yola Beth. Orada daha iyi şeylere sahip olup geride bıraktıklarımızı yanımıza alabiliriz. Sen de Molly için aynısını yapabilirsin."

Ertesi sabah Atlantik'e açılmışlardı. Denizin haşinliği yolcuların çoğunu hasta etmişti, birçoğunu deniz tutuyordu. Beth kendisini iyi hissediyordu ama basık tavanlı kamaranın içini dolduran öğürme sesleri ve kusmuk kokusunun onu da hasta edeceği kesindi, bu yüzden güverteye çıktı.

Hava çok soğuk ve rüzgârlıydı ama makine sesleri ve bağıra çağıra konuşan yolcuların seslerinden sonra, yalnızlık ve sessizlik iyi gelmişti. Kasara altı yolcularının minnacık bölmesini diğerlerinden ayırmak için yapılmış parmaklıkların ötesinde, bir çift uşak köpekleri gezdiriyor, kulaklıklı kürk bir şapka giymiş yaşlı bir adam ise güvertede bir aşağı bir yukarı yürüyüp volta atıyordu.

Beth geminin yan tarafında dikilmiş, gözlerini uçsuz bucaksız gri denizin boşluğundan ayırmadan öylece duruyordu. Önceki akşamı hatırlayarak gülümsedi. Maria ve Bridie ile ailelerin kaldığı kısma gidip İrlanda'dan cümbür cemaat gelenlerle tanışmışlardı. Buradakiler ilk başta Beth'e itici gelmişlerdi, çünkü neredeyse hepsi süklüm püklüm giyinmiş ve oldukça pis insanlardı. Hemen hepsinin bir sürü çocuğu vardı. Liverpool'un arka sokaklarındaki feci gecekondu mahallelerinde yaşayan İrlandalıları hatırlatmışlardı. Ailesi Beth'i, bu tip ailelerin erkeklerinin sarhoş, kavgacı ve hiçbir işe yaramaz, kadınlarının ise tavşan gibi bir sürü çocuk doğuran ve çocuklarıyla hiç ilgilenmeyen insanlar olarak değerlendirecek zihniyette yetiştirmişti. Oysa buradakileri gördüğü anda, ne kadar fakir olurlarsa olsunlar, Liverpool ve İrlanda'nın arka sokaklarında ne şartlarda yaşarlarsa yaşasınlar, çocuklarını ne kadar çok sevdiklerini ve onlar için nasıl en iyisini istediklerini anlamıştı Beth. Böylesi sıcakkanlı insanlara selam vermemek, uzak durmak, böylesi bir iyimserliğin ve sevincin olduğu bir yeri görmezden gelmek mümkün değildi.

Çok güzel sesli bir adam bir şarkı söylemeye başlamış, çok geçmeden diğerleri de şarkıya eşlik etmişti. Yaşlı bir adam kemanını çıkarmış ve iki küçük kız İrlanda danslarındaki yeteneklerini sergilemeye başlamıştı.

Sam ve birkaç bekâr erkeğin daha kendilerine katılmasıyla bir partiye dönüştü. İçkiler dağıtılmaya başlandı ama çoğu zaten Amerika'ya gidiyor olmanın verdiği mutlulukla sarhoştu. Kemancı bir dans parçası çalmaya başladı. Beth için asıl sürpriz olan ise Sam'in dans etmeye başlamasıydı, Maria'yı elinden tuttuğu gibi apar topar ayağa kaldırmıştı. Beth oturup izliyor olmaktan memnundu ama diğerleri de kalkıp dans etmeye başladıkça dans hızlanmış, Beth de ayaklarıyla tempo tutmaya başlamıştı. Kızıl saçlı, kırmızı yüzlü bir erkek dans için elini uzattığında, partneri olduğu için mutlu olmuştu. Okulda öğrendiği sakin danslardan biri değildi bu, insanın içindeki coşkuyu ve enerjiyi açığa çıkaran bir danstı.

İlk ezgi bittiğinde başka bir adam daha dans teklifinde bulunmuştu. Partnerleri elleri nasırlı, kaba, terden sırılsıklam olmuş, ayağındaki çivili botlarla ahşap zeminde izler bırakan adamlardı. Hayatının ilk dansı için hayal ettiğinden farklıydılar ama yine de Beth kendisini mutlu hissetmişti.

Gecenin geç saatinde, bölmelerine dönüp yattığı yerden kızların bu akşam tanıştıkları genç adamlar hakkında heyecanla fısıldadıklarını dinlerken, hepsinin hayran oldukları tek kişinin Sam olduğunu duymak Beth'i gururlandırmıştı. Yaşlı adamın çaldığı kemanın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Ne kadar eğlenceli, ne kadar vahşi bir müzikti. Yaşlı adam tüm hayatı boyunca yaşadıklarını sanki etrafa saçıyordu. Daha önce böyle enstrüman çalan birisini hiç görmemişti, yaşlı adama çok imrenmişti. Kolunu uzatıp kemanının soyulmuş deri kutusunu okşamıştı. Sadece dokunmak bile yeterliydi, iyi günler için tılsımıydı kemanı.

"Büyük, değil mi?"

Arkasından gelen erkek sesi Beth'i ürkütmüş, sıçramasına sebep olmuştu. Konuşanın kim olduğuna bakmak için arkasına döndüğünde, önceki gece kısacık da olsa dans ettiği genç adamlardan birisi olduğunu gördü. Sağ yanağındaki yara izinden tanımıştı adamı. Bıçakla yapılmış gibi görünen iz, Beth'te adama karşı temkinli olma hissi uyandırmıştı.

Uzun boylu ve sıska bir adamdı, karman çorman saçları, Beth'e yıkanması ve kesilmesi gerektiğini düşündürmüştü.

Muhtemelen Beth'ten birkaç yaş büyüktü ama giydiği büyük ceket ve kadife pantolon, yaşça büyük bir sokak çocuğu gibi görünmesine sebep olmuştu.

"Korkutucu derecede büyük," diye cevapladı Beth, "bana kendimi minnacık hissettiriyor."

"Söylediklerine göre, o kadar soğukmuş ki eğer içine düşersen iki dakikada donup ölürmüşsün."

"Çok iyi fikir," dedi Beth alaycı bir tavırla, "neden denemiyorsun, ben de gerçek olup olmadığını anlamış olurum."

"Tıpkı anneminki gibi çatallı bir dilin var," diye kahkahayı patlattı adam.

"Bu yüzden mi Amerika'ya gidiyorsun? Annenden uzakta olmak için mi?"

"Sanırım bir sebebi de bu," dedi genç adam, "babamdan bahsetmiyorum bile, içkisinden, yaptıklarından... Sen neden gidiyorsun?"

"Çoğuyla aynı sebepten," dedi Beth omuz silkerek, "geleceğimi aramak için, macera için."

"Sam Bolton'ın kız kardeşisin, değil mi?"

"Adım Beth Bolton," dedi Beth başıyla onaylayarak. "Ve sen de..."

"Jack Child." Adam yavaşça elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Şöyle bir elini sıktı Beth.

"Nerelisin? Aksanın İrlanda ya da Liverpool değil."

"Londra'nın doğu ucundan. Liverpool'a bir sene önce

geldim. Bir gemi bulup Amerika'ya gidecektim ama paramı çaldırdım, bu yüzden yeniden bilet parası biriktirebilmek için çalışmak zorunda kaldım."

"Kötü şans," dedi Beth, tedirgin olmuştu, çünkü adamın açık kahverengi gözleri ve göz alıcı çarpık bir gülümseyişi vardı.

Jack Beth'in arka tarafındaki parmaklıklara yaslandı, "Bu beni daha ağzı sıkı yaptı," dedi düşünceliydi. "Ama bu iyi bir şey, dediklerine göre New York hilekârlarla doluymuş ve bizim gibi mültecileri avlıyorlarmış."

"Gerçekten mi?"

Bilmiş bir havada kafa salladı Jack.

"Arkadaşlarımdan bir tanesi altı ay önce gitti. Yazdığı mektupta göçmen bürosunun dışında bekleyen adamlar olduğunu, kerizleri bulup soyup soğana çevirdiklerini anlatmıştı. İş ve kalacak yer vaat edip paralarını alıp toz oluyorlarmış."

Sam de Liverpool limanında, sahte biletler satan adamlardan bahsetmişti. Olmayan gemiler için yolcu biletleri satıp sonra da yolcuların valizlerini alıp kaçıyorlarmış. Dünyanın her yerinde böyle adamların olduğunu düşündü Beth.

"Kendi kendimizi koruyacağız," dedi Beth omuz silkerek.

"Sam ve sen, iyi işler başarabilirsiniz," dedi Jack, "kendinize has bazı özellikleriniz var."

"Neymiş onlar?" diye sordu Beth, genç adamın kur yapma şekli hoştu. Hayallerindeki gibi yakışıklı birisi değildi Jack - yüzünün derisi pürüzlüydü, ayrıca yüz hatları çok büyüktü - aksanı Liverpool Londra karışımıydı, telaffuzu garipti ama yine de çekici olan bir şeyler vardı.

"Şey, Sam yakışıklı ve kendisine has bir havası var. Sen de zarif ve güzelsin."

"Teşekkürler Jack." Beth gülümsemişti. "Umarım iş ararken insanlar senin gibi düşünürler."

Bir süre sohbete devam ettiler. Jack, Liverpool'da kaldığı süre içinde çalıştığı nakliye işinden, Leeds Sokağı'nda bir ailenin yanında pansiyoner olarak kaldığından bahsetti.

"Benden bile beterlerdi," dedi kahkahalarla, "gelenlere karşı kabaydılar, daima içki içip kavga ediyorlardı. Yanlarından ayrıldığımda şükretmiştim. Ama beş parasız kaldığımda beni yanlarına almışlardı ve bunu çok fazla kişi yapmaz."

Beth de ailesinin ölümünü ve Molly'yi arkasında nasıl bıraktığını anlattı.

"Onun için en doğru olanı yapmışsın," dedi Jack anlayışlı, "aşağıdaki ailelerin bazılarına baktım, en küçük çocuklarını bile yanlarına almışlar. Nasıl oluyor da bu durumda New York'ta yeni bir başlangıç yapabileceklerini düşünüyorlar, anlamadım. Bebeklerine kim bakacak?"

Aynı düşünceler Beth'in de kafasında oluşmuştu. Molly'nin Falkner Meydanı'ndaki evin etrafında yürümeye başlaması, çevresindeki insanların etrafında dört döndüğünü bilmek içini rahatlatmıştı. Hayatı güvence altında olacaktı, daima sıcacık ve temiz yataklara yatacak, iyi beslenecek, sevgi dolu bir yuvaya sahip olacaktı. Belki de bir gün, onu Langworthyler'e verdiği için minnet duyacaktı.

Öğleden sonra deniz daha da haşinleşti, gemi beşik gibi sallanıyor ve daha fazla insan hastalanıp yatağa düşüyordu. Beth hastalananlara yardım etmeyi görev edinmişti, yüzlerini yıkıyor, su içiriyor ve kusmuk kovalarını döküyordu. Ama gün ilerleyip akşam çökmeye başladıkça ağırlaşan koku Beth'in de midesini bulandırmaya başlamıştı. Mantosunu giyip temiz hava almak için tekrar güverteye çıktı.

Hava dondurucu derecede soğuktu ve yukarısı ıssızdı. Denizin ve esen rüzgârın sesine rağmen, birinci sınıf yolcuların yemek salonunda çalan orkestranın müziğini duyabiliyordu. Müziği daha rahat duymak ve soğuktan korunmak için, kasara altı yolcularını kendi küçük alanlarında tutmak için yapılan parmaklıklara yaklaştı. Can yeleklerinin olduğu dolabı gördü. Hem rüzgârdan korunmak, hem de çalan vals müziğini daha rahat duyabilmek için dolabın yan tarafındaki sundurmaya sığındı.

Açık mavi, saten kuşaklı bir elbise giymiş, gemi yöneticilerinden birisiyle fırıl fırıl dönerek dans ettiğini hayal etmeye başlamıştı. Bu küçük hülyaya öylesine dalıp gitmişti ki sığındığı yerden çıkıp tek başına dans etmeye başlamıştı. Bir anda yükselen müzik sesi ve güverteye yayılan altın rengi ışık huzmeleri Beth'i kendisine getirmişti. Yemek salonundan biri dışarıya çıkmıştı. Siyah, şık bir takım elbise giymiş sigarasını yakan adamı gördüğü anda, sessizce yürüyüp sundurmaya geri döndü ama kafasını uzatıp adama bakmaktan kendisini alamamıştı.

Uzun boylu, zayıf ve esmer bir adamdı bu. Işık loştu, buna rağmen Beth tavırlarında bir asabiyet olduğunu fark etmişti.

Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı, bu defa bir bayan çıktı içeriden. Omuzlarına aldığı beyaz kürk şal karanlıkta fener gibi parlıyordu. Saçları sarıydı, üzerinde de açık renkli parlak kumaştan bir elbise vardı. Adamı selamlamak için kolunu kaldırdığında, bileziği ışıl ışıl parlamıştı, anlaşılan elmastı.

Çift bir anda kucaklaştı. Beth, içeride sıcacık salonda dans etmek varken, ne diye buz gibi güverteye çıktıklarını merak etmişti. Çılgınca öpüşmeye başladıklarında sebep anlaşılmıştı, içeride, insanların önünde bunu yapamazlardı. Beth bunu oldukça romantik bulmuştu ve eğer nişanlılarsa, bayanın refakatçisini nasıl atlattıklarını merak etti. Ama adamın yakalanmaktan korktuğu çok belliydi, kadını öperken onu ani bir manevrayla güvertenin aşağısına, Beth'in olduğu tarafa doğru çekmişti.

"Bir iki dakikadan fazla kalmaya cesaret edemem," diye haykırdı kadın nefes nefese, sözcükleri rüzgârla taşınıyordu. "Atmaca gibi peşimde, beni izliyor."

"Onu terk etmelisin," dedi adam hararetle, "pençelerini sana her uzatışında onu öldürmek istiyorum."

Beth bu gizli buluşmanın tanığı olduğu için kendisini rahatsız hissetmişti. Uzaklaşmak istedi ya da en azından öksürüp tamamen yalnız olmadıklarını fark etmelerini sağlama-

lıydı. Ama artık çok geçti, çift sadece birkaç adım uzağında parmaklıkların hemen diğer tarafındaydı, o kadar yakınlarındaydı ki kadının parfüm kokusunu duyabiliyordu.

Sessizlikten dolayı tekrar kafasını uzatıp baktı. Tutkuyla öpüşüyorlardı ve Beth'in yüzü kızardı. Kadının sırtı Beth'e dönüktü, kürklü şalı omuzlarından sıyrılınca, bembeyaz ve pürüzsüz boynu ortaya çıktı. Soluk alış verişler hızlandı, kadının elbisesinden gelen hışırtıları duyabiliyordu Beth. Emin değildi ama adamın kadına farklı şekilde dokunduğunu düşündü.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım Clarissa," dedi adam iç geçirerek. "Seninle olmak istiyorum, seni çıplak halde görmek istiyorum. Bu gece kamarama gel."

Beth utançtan kıpkırmızı olmuştu fakat kıpırdadığı anda sesini duyarlardı ve onları gözetliyormuş pozisyonuna düşerdi.

"Deneyeceğim," diye cevapladı kadın, "uyku ilaçlarımdan birisini verip Aggie'yi atlatırım."

Daha da çılgınca öpüşmeye ve dokunmaya başladılar, biraz sonra, Clarissa gerçekten gitmek zorunda olduğunu söyledi ve hemen ardından Beth uzaklaşan ayak seslerini duydu. Adam olduğu yerde kaldı, bir sigara daha yakmıştı. İliklerine kadar üşümüştü Beth, güverteye açılan kapıya doğru yanaşmaya başladı. Ama karanlıkta hemen önündeki minik çıkıntıyı görmemişti ve ayağı takılıp boylu boyunca güverteye serildi.

Adam öfkeyle, "Kim var orada!?" diye bağırdı.

Beth kafasını o tarafa çevirmediği halde, adamın sadece birkaç adım uzağında olduğunu biliyordu. Gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu, güvertede boylu boyunca yatıyordu ve adamın yanına gelmesini engelleyen tek şey parmaklıklardı.

"Ayağa kalk ve cevap ver," diye emretti adam.

Kendisine söyleneni harfiyen yaptı Beth, kaçıp gitmeye yeltenmedi ve itaat etti.

"Ne kadar süredir oradasın?"

"Bir süredir. Aşağısı çok havasız olduğu için dışarı çıkmıştım."

Gözlerini adama dikmişti, kendisini bundan alamıyordu. Adam o kadar yakışıklıydı ve o kadar kusursuz giyinmişti ki. Yirmilerinin ortalarında olduğunu tahmin etti Beth.

O ana kadar erkeklerin görünümleriyle ilgili tek kıstası Sam'di ve onun kadar yakışıklısına pek az denk gelmişti. Ama bu adamla kıyaslandığında Sam bir kız çocuğu gibi kalıyordu. Kömür siyahı saçları, çukur gözleri, çıkık elmacık kemikleri, hokka gibi burnuyla karşısında duruyordu.

"İnsanları gözetlemek alışkanlığınız mıdır?" dedi adam alaycı bir gülümsemeyle.

"İnsanlara kaba davranmak alışkanlığınız mıdır?" diye terslendi Beth, öfkelenmişti. "Önce ben gelmiştim, eğer gizli bir şeyler yapma niyetindeyseniz, etrafınızı kolaçan edip yalnız olduğunuzdan emin olmanız gerekir."

Beth'i baştan aşağı süzerek, "Küstah haspanın tekisin," dedi adam. "Sessiz kalmak için kaç florin istersin?"

Beth bu soruyu anlamamıştı, sadece bakakaldı.

"Beş şilin?" dedi adam.

Ne kastettiğini o anda anladı Beth. Yasak bir ilişkiye tanık olmanın şoku zaten yetmişti, üzerine bir de sessiz kalması için rüşvet teklif edilmesi onur kırıcıydı.

"Ne cüretle sessizliğimin satılık olduğuna karar verirsiniz?" dedi öfkeyle. "Hanım arkadaşınız beni alakadar etmez, gördüklerimi kimseye anlatmamamı rica etmeniz yeterli olurdu."

Adam kısmen sakinleşmişti. "Özür dilerim, şey... ben sadece..." Sonunda saçmaladığını fark edip susmuştu.

Beth daha da cesur hissetmişti kendisini. Taşıma şirketinin fakir yolcuların rahatını pek de düşünmediklerini fark etmişti ama birinci sınıftan birisinin bir şeylerine vakıf olmak kendisini onlara denk hissetmesini sağlamıştı. Parmaklıkların sağına doğru ilerleyip adama daha da yaklaştı.

"Başka bir adamın karısı mı?"

Tersleyebilirdi adam ama sadece daha da üzülmüş görünüyordu.

"Anlayamayacak kadar gençsin," dedi iç çekerek.

"Neleri anladığımı bilsen şaşarsın," diye cevapladı Beth, annesinin ölüm döşeğinde itiraf ettikleri gelmişti aklına. "Tutkunun, insanları pervasız yaptığını bilirim."

Adam kahkahayı bastı. "Kendisini mahveden bir adamla evli olan bir kadını seviyorsam ne yapmamı önerirsin?"

Beth şaşırmıştı ve adamın dürüstlüğü birazcık da olsa içine dokunmuştu.

"Neden evlenmiş?"

"Ailesi zorladığı için."

Bir süre düşündü Beth. "Peki, neden adamı terk etmiyor?"

"Beni şaşırttın," dedi adam hafiften alaylı bir tavırla. "Senin düzeyindeki kızların evliliğin kutsallığına inandıklarını sanıyordum."

'Kendi düzeyiyle' ilgili ima Beth'in tüylerinin diken diken olmasına sebep olmuştu, kendisi gibi kızların açık fikirli olamayacaklarını kastediyordu adam.

"Şahit olduğum kadarıyla, rahat olmayan bir evliliğin kutsallığı da yoktur."

"Söylediklerin çok acı," dedi adam, dikkatle Beth'e bakıyordu. "Eğer bu kadar genç olmasaydın, deneyimlerine dayanarak konuştuğunu düşünürdüm. Lakin önerdiğin şey imkânsız. Kocası onu izlettiriyor."

"Hizmetçisine mi?" diye sordu Beth. Kadının Aggie diye birisinden bahsettiğini anımsamıştı. Başıyla onayladı adam.

Sebebini anlamasa da Beth kendisini adama yakın hissetmiş, yardımcı olmak istemişti.

"New York'a vardığımızda, dikkati kolaylıkla başka yöne çekilebilir ve belki sonrasında hanım arkadaşınız başka bir plan yapabilir."

"Senin gibi üçkâğıtçı bir kız, ne gibi bir plan yapmamızı önerir acaba?" Adamın dudakları belli belirsiz bir gülücükle titremişti.

Clarissa denen kadının, bu adam için nasıl olup da böyle bir riske girdiğini gayet rahat anlayabilmişti Beth. Adamın sadece yüzü güzel değildi.

"Başka bir kadından yardım alabilir," dedi Beth, düşünceliydi. "Eğer yanında bir başka kız arkadaşı olursa, hizmetçisi peşinde gezmekten vazgeçebilir."

"Önerini aklımda tutarım," dedi adam, gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı artık. "Birinci sınıfta yolculuk etmiyor oluşun büyük kayıp, yardımın dokunabilirdi."

Beth gülümsedi. "Birinci sınıfta olmayı isterdim, eminim orada denizden hasta olan bir sürü insan yoktur. Bu yüzden yukarıya çıktım ama artık gitmek zorundayım. Burası çok soğuk."

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğine emin olabilir miyim?" Kuşkuyla tek kaşını kaldırmıştı adam.

"Ketum, benim göbek adımdır."

"Pekâlâ bayan ketum, umarım yeniden karşılaşırız." Adam eğilip reverans yaptı. "Donup ölmeden önce aşağı in hadi."

Yolculuğun kalan kısmı olaysız ve sakin geçmişti. Beth âşıkları bir daha yakalamadı. Kendi kısımlarındaki yolcuların çoğu hastalanıp yatağa düştüğünden, artık ne müzik ne eğlence ne de cümbüş vardı. Beth günlerini hasta bakıcılık yaparak geçiriyordu. Hasta olanların kendi çocuklarına bile göz kulak olabilecek, temizliklerini yapabilecek halleri kalmamıştı.

Yardım ettiği herkes Beth'in bir melek olduğunu iddia ediyordu, oysa diğer insanlara yardımcı olmak Beth'in alışık olduğu bir şeydi. Zaten yetersiz ışık sebebiyle hiçbir şey okuyamıyor, hava çok fazla soğuk olduğu için güvertede on dakikadan fazla kalamıyordu. En sevdiği insanlar olan Bridie ve Maria, sohbet etmek ya da beraber eğlenmek için oldukça halsizlerdi.

Gün içinde Sam onu defalarca güverteye çağırıyordu, Jack Child da onlara katılıyordu. Beth bu durumu Sam'in arkadaşı

olmasına bağlıyordu ama kardeşi bunun sebebinin Beth'ten etkilenmiş olması konusunda ısrarcıydı. Beth bunun gerçekliğine inanmıyordu, çünkü kadın olsun erkek olsun herkesin Sam'e hayran olduğunun farkındaydı. Eğlenceli, iyi kalpli, cüretkar ve dobra birisiydi Sam. Jack'in onlarla beraber vakit geçirmek istemesinin sebebi her ne olursa olsun, Beth her daim onu görmekten memnundu. Beth'in kendisini bir parça başı dönmüş hissetmesini sağlıyordu, küçük şakalarını anlıyor ve zekice cevaplar verip Beth'i güldürüyordu. Güverte bu kadar soğuk olmayıp beraber daha fazla vakit geçirebilmelerini istiyordu. Bu havada bile Beth, buluşmalarını soğuktan buz kesene kadar uzatıyordu. Güverteye açılan merdivenlerde dururken mürettebattan ya da uşaklardan birisi yolu tıkadıkları için uyarana kadar sohbet etmeye devam ediyorlardı.

Önemsiz kurallar Sam'in 'faaliyetlerini' azaltmamıştı. Onun bu kanksız cazibesi, zeki görünüşü ve iyi terbiyesi tüm yasakları delmişti. İkinci sınıfta yolculuk eden Annabel adında bir kızla tanışmıştı. Her gün zamanının çoğunu kızla ve kızın ailesiyle geçiriyordu. Olayı yemekleri bile beraber yiyecek kadar ilerletmişti. Bu sayede, son sınıf yolcular için çıkarılan o iğrenç güveci de yemek zorunda kalmıyordu. Eğer geri gelirken Beth için kek ve meyve aşırmış olmasaydı kardeşini kıskanabilirdi Beth. Jack, Sam'in bunlarla geri dönmesini sağlayan soğukkanlılığına ve cüretkârlığına hayran kalmıştı.

"Eğer o parmaklıklardan birinin bile diğer tarafına geçsem nereden geldiğimi hemencecik anlarlar," demişti alaycı bir gülümsemeyle. "Ama uşaklardan birisinin ceketini çalıp elime de bir tepsi alırsam belki daha iyi olabilir. Ancak bu defa da ağzımı açtığım anda foyam ortaya çıkar."

"Amerika'da hiçbir sınıf ayrımının olmadığını söylüyorlar," dedi Beth. "Çok çalışarak istediğin her şeyi elde edebilirmişsin."

Annesi ve babası ölene kadar ayrımın ne demek olduğunu tam olarak idrak edememişti Beth. Önceden irtibatta olduğu

herkes, orta sınıftan, saygıdeğer ve çalışkan insanlardı. Fakir insanlarında farkındaydı elbette, sokaklarda dilenenleri de görmüştü. Ama büyük evlerde yaşayan, hizmetçileri ve süslü arabalara sahip zenginlerle hiç alakası olmamıştı.

Falkner Meydanı'nda çalışmaya ve yaşamaya başladıktan sonra her şey değişmişti. Neticede bir hizmetçiydi ve zenginleri yaşadıkları yerde gözlemleme olanağı olmuştu. Zamanla aralarındaki devasa ve aşılamaz uçurumu fark etmişti. Langworthyler hiçbir zaman kendisini aşağı olarak hissetmesine sebep olmamışlardı ancak bu gemi seyahati bunu hissettirmişti, çünkü daha iyi düzeyde seyahat etmesine maddi imkânları elvermemişti.

Gece yatağına uzandığında, etrafındaki hasta insanların inlemelerini ve kusmuk kokusunu yokmuş farz etmeye çalışmıştı. Amerika'da içerisinde yer almayı umut ettiği sınıfsız sosyeteyi düşünmeye çalışmıştı. Orada da bir çeşit hiyerarşi olmak zorundaydı ama eğer bu hiyerarşi doğum ya da eğitimden ziyade zenginliğe dayalıysa, Sam ve kendisi çok çalışıp Langworthyler'in sahip oldukları düzeye erişebilirlerdi.

Bölüm 11

"Kara göründü!"

Seyahat arkadaşlarından birisinin heyecan dolu haykırışını duyan Beth, alelacele mantosunu kapıp itiş kakış içinde güverteye çıkmaya çalışan yolcuların arasına karıştı. Öğleden önceydi, Liverpool'dan ayrılalı sekiz gün olmuştu. Seyahat boyunca deniz tutmasından dolayı hasta yatan yolcuların bile bir anda ayaklanacak kadar iyileşmeleri enteresandı.

Sağanak yağmur vardı, görüş seviyesi çok kısıtlıydı. Beth'in tüm görebildiği ufukta gri bir çizgiydi. Buna rağmen, hiç kimse sıcak kamaralarına dönmüyordu. Etrafındaki insanların birbirlerine ne kadar sürede karaya ulaşacaklarına dair sorular sorduğunu ve iner inmez ilk ne yapacakları hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. Yolculuğun çoğu kısmını hareketten uzak geçirdikten sonra, bu kadar insanın itiş kakış arasında kalmak acayip gelmişti.

Ortalarda olmayan Sam muhtemelen Annabel'le beraberdi, Jack de ortalarda görünmüyordu. Ezilmekten kurtulmak ve karayı daha rahat görebileceği bir yer bulabilmek umuduyla, insan selini dirsekleyerek onları birinci sınıftan ayıran parmaklıklara doğru ilerledi.

Clarissa hemen parmaklıkların diğer tarafındaydı, bu sürpriz olmuştu. Yanında bir beyefendi ile beraber bir şemsiyenin altına sığınmışlardı. Beth karanlıkta onu kabaca görmüştü ama daha konuşmasını duymadan önce bile emindi, bu kadın Clarissa'ydı. Üzerinde uzun, açık kahverengi kürk bir manto ve ona uyumlu bir şapka vardı. Sarı saçlarından birkaç tutam, rüzgârla savruluyor ve yüzüne değiyordu. Beth doğruca karşıya bakmaya devam etti ama göz ucuyla da kadını izliyordu. Birçok insanın klasik güzel diye tanımlayacağı türden biriydi; oval bir yüz, porselen gibi beyaz ve pürüzsüz bir ten, mükemmel bir burun ve çıkık elmacık kemikli. Beth gözlerini göremiyordu ama mavi olduğuna emindi. Yanındaki adam tek eliyle şemsiyeyi tepelerinde tutuyordu. Clarissa boşta kalan koluna girmişti. Adam onu sahiplenme tavrıyla tutuyor, her konuştuğunda doğruca gözlerine bakıyordu.

Beth diğer hayranlarından birisi olduğunu düşünmüştü, yaşlı ve iri yarı görüntüsüyle böyle bir kadının kocası olarak tasavvur edilebilecek tipte bir adam değildi. Kırklarında, uzun boylu bir adamdı. Keçisakallı ve düzgün bıyıklıydı. Dimdik duruşu ve uzun ince bir fiziği vardı, giyindiği son moda astragan yakalı lacivert kabanıyla bekçi gibi görünüyordu. Başında bir şapkası yoktu adamın, dalgalı kahverengi saçları ve güzel bir başı vardı. Diğer adam gibi hovarda bir yakışıklılığa sahip değildi. Tatlı huylu, babacan bir yüzü vardı ve Clarissa'nın kendisine söylediği bir şeylere kahkahalar atıyordu.

Beth adamın, "Korkarım şemsiye uçacak," dediğini duydu. Esen rüzgârla ters dönen şemsiyeyi kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Sana söylemiştim sevgilim, şemsiyeler gemi için değil şehir içindir."

"Sevgili karımın ıslanmasına izin mi verseydim?" dedi adam neşeyle.

Aldatılan kocanın bu adam olduğunu keşfeden Beth çok şaşırmıştı, neredeyse kafasını çevirip çifte bakacaktı ama son anda kendisini kontrol edebildi ve gözlerini sabit tutmayı başardı.

"Karayı içeriden izlememizin daha akıllıca olacağını söylemiştim," diye cevapladı Clarissa.

"Belki daha akıllıca olurdu ama dışarıdaki hava daha he-

yecan verici." Tek eliyle parmaklığın ötesindeki yolcuları gösterdi. "Şunlara bak, Amerika'yı ilk kez görebilmek için birbirlerini ezecekler."

Kadının evliliğine sadakat göstermediğini fark edince tiksineceğini biliyordu Beth. Kocasının bir yaratık olmadığı aşikârdı. Ama kadın daha yakışıklı genç bir adamın duygularıyla kolayca oynayabilecek türden bir kadındı. Diğer adamın çok incineceğini düşünmek Beth'i hayal kırıklığına uğratmış, hatta üzmüştü.

Birkaç dakika içinde yağmur ile sis dağılmış ve kara bulanık bir iz gibi görünmeye başlamıştı. Manzara Beth'in düşüncelerini Clarissa ve aşığından uzaklaştırmıştı.

New York'a bu akşam ayak basamayacaklarını öğrenmek yolcuları düş kırıklığına uğratmıştı. Göçmen bürosundan bir yetkili güverteye çıkana kadar, gemi Hudson Nehri'nde demirlemek zorundaydı. Her şey yoluna konduktan sonra, ertesi sabah New York limanında kendileri için kalacak bir yer temin edilecekti.

Denizin sakinleşmesi ve sona yaklaşmış olmanın verdiği memnuniyet hastaları bir anda iyileştirmişti. Herkes gemideki son gecelerinin unutulmaz olmasını istiyordu. Bayanlar koğuşunu atmaca gibi gözetim altında tutan Bayan Giles bile gevşemişti.

Akşam yemeği için yahni kazanı aşağı indirildiğinde, servis için acele eden yolcular arasında ufak bir arbede yaşanıyordu. Yolculardan bazıları, Liverpool'dan bu yana sadece kuru ekmek ve birkaç kaşık yulaf lapası haricinde bir şey yemediklerinden artık kurt gibi açlardı.

İçinde et yerine kıkırdakların yüzdüğü, gri-kahverengi, yağlı iğrenç sıvıya hücum eden insanları gördüğünde Beth inanamamıştı. Beth bu iğrenç karışımdan yemek için kendisini zorlamıştı, çünkü servis edilen başka hiçbir şey yoktu. Ama etraftaki herkes gayet memnun şekilde yiyorlardı.

Yemek biter bitmez, keman, kaşıklar ve ağız mızıkaları

kutularından çıkarıldı, şarkılar ve içki erken saatte başladı. Jack yanında bir şişe viski getirmişti, Beth'e de ikram etti. Bir yudum alınca boğazındaki yanmayla irkildi Beth ama cesur olmaya karar verip ikinci yudumu aldığında, daha kolay akıp gittiğini fark etti.

Belki içtiği sadece viskiydi ama bu gece Beth kendisini kozasından çıkmış bir kelebek gibi hissediyordu. Kendisiyle dans edebilmek için arbede çıkaran bir sürü genç adam da çekiciliğinin kanıtıydı. Sabah kendisini bekleyen maceralar için heyecanlı ve iyimserdi. Molly'yi çok özleyeceğini iyi biliyordu ama İngiltere'den ayrıldığı için üzgün olmadığını fark etti.

"Kemanını al ve çal Beth," diye ısrar etti Sam.

Beth itiraz etmek istedi, çünkü daha önce bir topluluğun önünde hiç keman çalmamıştı. Yaşlı adam kadar başarılı olamamaktan korkmuştu. Ama Sam peşini bırakmadı, insanlar da etrafına toplaşıp tezahürat yapmaya başlayınca Beth de daha fazla direnemedi.

Piyano çalarken nota okumak zorundaydı ama kemanı hep kulaktan çalmıştı. Kemanını alıp geri geldiğinde, önce yaşlı adamın çaldığı ezgileri dinledi ve yakaladığını düşündüğü anda da adama eşlik etmeye başladı.

Alışık olduğundan daha hızlı bir tempoda çalıyordu. Fakat bu iyi hissettiriyordu. Parmakları tellerin üzerinde cıva gibi kayıyor ve yay bunları müziğe dönüştürüyordu. Tüm vücudu ritme uygun sallanıyordu, gözlerini kapamış ve kendisini müziğe bırakmıştı.

Beth dinleyicilerini görmese de ayaklarıyla tuttukları tempodan ve eğlence içinde attıkları çığlıktan, takdirlerini kazandığını anlayabiliyordu. Her şeyin ötesinde, neye sebep olduğunu biliyordu; hava da süzülen müzik, hepsini alıp çok daha güzel yerlere taşımıştı. Perişan, soluk yüzlü insanların arasında bir gemide olduğunu unutmuştu Beth. Gelin çiçekleriyle bezeli bir çayırda, parlayan güneş ışıkları altında, yalınayak dans ediyormuş gibi hissediyordu. Müzik bitip de göz-

lerini açtığında, herkesi kendisiyle beraber götürdüğünü fark etti. Hepsinin gözleri parlıyordu, yüzlerine kocaman gülücükler yerleşmiş yüzlerinden memnuniyet fışkırıyordu.

"Sen küçük bir çingenesin!" Kalabalığın içinden bir adamın bağrışı duyuldu. "Dublin'den başka hiçbir yerde böyle keman çalınmaz!"

Kemanı bırakıp dansa katılmadan önce birkaç parça daha çaldı Beth. Gemide geçirdikleri ilk geceden bile daha curcunalı bir geceydi. Müzik daha gürültülüydü, fırıl fırıl dönerek dans ediyor ve keyif içinde kahkahalar atıyordu.

Sam tekrar ve tekrar, her seferinde kollarında başka bir kadınla önünden geçti. Sam'in kocaman bir sırıtmayla yanda kendisine bakıp onaylaması, Beth'i daha da coşkun hale getirmişti. Muhtemelen, Beth'in titizliğinden sıyrılamayacağından ve zamanla can sıkıcı birine dönüşeceğinden endişe ediyordu Sam. Kendi kendisine söz verdi Beth, bundan sonra ağabeyine en az bir erkek kadar dayanıklı olduğunu ve yeni maceralara atılmayı tüm kalbiyle istediğini ispatlayacaktı.

Bir kaç saat sonunda, sigara ve pipo dumanından, rotasını şaşmış terli bedenlerin ağırlığından kaçmak ve temiz hava almak için kendisini güverteye attı Beth. Merdivenleri çıkarken dehşete kapılmıştı, çünkü çakırkeyifti ve hareketlerini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Tam gerisin geri yuvarlanacaktı ki kendisine destek olmak için beline sarılan bir çift eli fark etti. Bunu yapan Jack'ten başkası değildi.

"Sakin ol genç bayan," dedi Jack. "Eğer güverteye çıkmakta ısrarlıysan ben de seninle geleceğim."

Sonunda yukarı çıkmayı başarmışlardı. Buz gibi soğuk hava iyi gelmişti. Yağmur dinmiş ve gökyüzü berraklaşmıştı. Yıldızlar gökten düşecek gibiydi ve deniz gümüş renkli ışıklarla parlıyordu.

"Bu daha iyi," dedi Beth ve derin bir nefes aldı. "Ne kadar harika görünüyor."

"Aynen öyle," diye katıldı Jack. "Deniz siyah bir saten gibi görünüyor, aya bak!"

Ay hilal şeklindeydi, Liverpool'da göründüğünden daha yakın ve parlakmış gibi gelmişti Beth'e. Üzerine oturabilecekleri bir dolap buldular, sanki anlaşmış gibi sessizce bir süre öylece kaldılar. Birinci sınıf yolcuların yemek salonundan çalan orkestranın sesini duyabiliyorlardı. Hudson Nehri'ne doğru yol alıyorlardı ve burası açık denizden çok daha sıcaktı. Bu yüzden birçok çift güverteye çıkmış, banklarda oturuyorlardı.

"Sen sürprizlerle dolusun," dedi Jack sırıtarak, "böyle keman çalabildiğinden hiç bahsetmemiştin. Keman kutunu gördüğümde, sadece gıcırtı sesleri çıkartabileceğini sanmıştım."

"O bir İrlanda kemanı," dedi Beth gülümseyerek. "Annem hiçbir zaman onaylamadı, çaldığımın meyhane müziği olduğunu söylerdi."

"Bu şekilde keman çalabiliyorken asla işsiz kalmazsın," dedi Jack. "Yarın nereye gideceksiniz? Herhangi bir planınız var mı?"

"Galiba Sam'in bazı planları var. Ya sen ne yapacaksın?"

"Arkadaşlarımın yanına gideceğim," diye cevapladı Jack. "Sanırım fazla masraflı olmayacak, bir çeşit pansiyonda kalıyorlar ve iş bulana kadar yanlarında kalacağım."

"Ne iş yapacaksın?"

"Maaşı iyi olan bir iş," diye cevapladı Jack. "Keşke seninki gibi bir yeteneğim olsaydı. İnsanlar seni işe almak için kendilerini parçalayacaklar."

"İşe almak mı?" Beth şaşırmıştı. "Keman çalmam için mi?"

"Keman çalarak para kazanmayacak mısın?" Jack'in kafası karışmıştı.

"Ben ev işlerinde ya da bir dükkânda satış asistanı olarak çalışmam gerekeceğini düşünmüştüm."

Jack homurtulu bir kahkaha attı.

"Elinde kullanabileceğin böyle bir yetenek varken başka işler yapmayı düşünüyorsan çıldırmışsın demektir."

"Ama bir kızı işe almayacaklardır, değil mi?"

"Büyük sükse yapardı, özellikle de senin kadar özel birisini."

"Şey... teşekkürler Jack," dedi Beth, mahcup olmuş ve yüzü kızarmıştı.

"Gelip seni dinlemeyi çok isterdim ama bir kez lüks hayata daldıktan sonra beni görmek istemezsin herhalde."

"Elbette isterim," dedi Beth öfkeyle.

"Hayır." Kafasını salladı Jack. "Senin gibi birisi için fazla kabayım. Ayrıca arkadaşların yüzümdeki yara izini gördüklerinde, benim senin için doğru insan olmadığımı düşüneceklerdir."

"Nasıl oldu bu?" Beth uzanıp yara izine dokundu.

"Babam yaptı. Anneme vuruyordu, ben de ona engel olmaya çalıştım. Bir bıçak kaptı ve beni kesti. Bu yüzden Londra'dan ayrıldım. Daha fazla dayanamadım."

"Madem anneni korurken oldu, bundan utanman için hiçbir sebep yok," dedi Beth ve uzanıp yara izinden öptü.

Aniden Jack'in kolları Beth'i kavradı ve öpmeye başladı. Beth şaşırmıştı ama rahatsız olmadı. Jack'in dudakları yumuşak ve sıcaktı. Tek eliyle yüzünü okşaması çok hoşuna gitmişti, sırtından aşağıya uzanan karıncalanma hissi de güzeldi. Ne yaptığını bilmeden Beth'inde kolları Jack'i sarmıştı. Dudaklarının arasından yavaş yavaş içeri giren dili, cüretkâr davrandığını düşündürmüştü Beth'e ama bundan rahatsız olmadı ya da kaçıp kurtulmak istemedi. Jack nefes nefeseydi, daha da sıkı sarıldı Beth'e. Ancak biraz sonra durmaları gerektiğini fark etti Beth.

"Aşağı dönsek iyi olur." Beth geri çekilip bekledi. "Yarın erken kalkmamız gerek, gün uzun olacak."

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı Jack. "O kadar güzelsin ki."

Beth gülümsedi ve yanağını okşadı.

"Çok tatlısın ama yarın görüşürüz."

"Senin için her şeyi yaparım," dedi Jack, omuzlarından sımsıkı kavramıştı. "Her şeyi."

Beth güverteden aşağı indiğinde, parti dağılmıştı. Sadece birkaç sarhoş ortalıkta dolanıyordu ama kadınlar ve çocuklar çoktan yataklarına gitmişlerdi. Bridie ve Maria, bekâr kızların kaldığı yatakhanede oturmuş Beth'i bekliyorlardı. Öyle görünüyordu ki birileri onu Jack'le görmüş ve kızlara yetiştirmişti.

"Sevgilin mi?" diye sordu Bridie fısıltıyla, çilli yüzü sabırsızlıkla parlıyordu.

"Hayır. Yani sanmıyorum," dedi Beth, elbiselerini ve botlarını apar topar çıkarıp yatağına kıvrıldı. Sadece birkaç öpücüğün birilerini sevgili yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Jack'ten hoşlanmıştı, diğer yandan gemide tanıdığı tek adam oydu. Karaya indikten sonra çok daha uygun adamlarla tanışabileceğini de biliyordu.

"Seni öptü mü?" Maria fısıltıyla sordu.

"Evet."

"Nasıldı?"

"Güzel," diye cevapladı Beth fısıltıyla. "Ama nasıl kıyas yapabilirim ki bu ilkti."

"Daha evvel hiç öpüşmedin mi?" diye sordu Bridie kuşkuyla.

Bayan Giles içeri girip herkesin yataklarında olup olmadığını kontrol ettiğinden Beth cevap vermekten kaçındı.

Bayan Giles çıkıp kapıyı ardından kapatana kadar uyuyormuş gibi yaptı. Gözlerini kapatmasıyla beraber, zihninde Jack'in öpücüğünü tekrar canlandırdı ve aldığı hazzı her yerinde hissetti.

"Neler oluyor?" Beth Sam'e sordu. Sabah saat ondu, güneşli ve açık bir gündü. Günün ilk ışıklarıyla yeniden çalışmaya başlayan geminin makine dairesinden gelen sesiyle uyanmışlardı. Birilerinin karaya inme vakti geldiğine dair bağırdıklarını duymuşlardı. Bir anda bir kargaşa başlamıştı. Herkes kişisel eşyalarını toparlamak için acele ediyordu. Tayfalar ise bağıra çağıra birkaç saatten evvel gemiden ayrılma-

larının mümkün olmadığını, panik yapmalarının hiç gereği olmadığını söylüyordu. Beth de kalabalığın arasına karışmış, görebilmek için güverteye koşturmuştu.

New York gözlerinin önünde uzanıyordu, aynı dergilerde gördüğü resimlerdeki gibiydi. Trinity Kilisesi'nin çan kulesini bile görebiliyordu. Burasının nakliye işine yardım için kullanılan en yüksek yapı olduğunu biliyordu.

Büyülenmişti. Kilisenin çan kulesi en yüksek yapı olabilirdi ama diğerleri de onun kadar uzun görünüyorlardı. Beth'i afallatan gemilerin saf sesiydi.

Gemicilerden birisi, sayısız iskelenin dizildiği bu yerin East Nehri olduğunu söyledi. Önceki akşam hareket ettikleri Hudson, adanın diğer tarafında kalmıştı. İskelelerin her birinde sürekli bir gemi demir alıyordu.

Saat erken olmasına rağmen, rıhtım arabalar, vagonlar ve nakliyecilerle dolup taşıyor, yüzlerce adam yük indirip boşaltıyordu.

Daha da yaklaştıklarında, çakılların üzerinde yuvarlanan variller, atların toynaklarından çıkan tıkırtılar, vagonların tekerleklerinin, gemi pervanelerinin ve insanların seslerinin karışmasıyla oluşan muazzam gürültüyü duymaya başladılar. Beth kafasını çevirip rıhtımın yan tarafına baktığında, nehrin üzerine yayılmış türlü çeşit yük gemisi gördü. Geminin geldiği yöne baktığında ise Özgürlük Anıtı'nın bir kısmını seçebildi. Evdeyken bir sürü resmini görmüştü anıtın. Ama bunlar onu, gölgesi adanın üzerine çökmüş heykelin karşısında düştüğü şaşkınlığa hazırlamamıştı.

Öğretmeninin ezberlettiği bir şiiri hatırlamıştı. Sadece anıt için mi yoksa, Amerika için mi ezberlemişlerdi anımsayamadı ama hatırladığı kısmı her ikisi için de gayet uygun düşmüştü.

Özgürce nefes alışa hasret sefil ve yorgun yığınlarını bana ver.
Sadece zavallılar senin bereketli sahillerini reddeder.

Beth ne kendisini, ne Sam'i ve ne de diğer yolcuların hiç birisini 'sefil ve yorgun' olarak görmüyordu. Şiiri yazan kadının, Avrupa'nın dört bir yanından gelen, göçmen salonlarında toplanmış göçmenleri izlediğini düşündü. Eski bavulları, çiziklerle dolu yüzleri ve pasaklı kıyafetleriyle muhtemelen fazlasıyla dışlanmış görünüyor olmalıydılar. Bu şiir bambaşka bir dünya için yazılmış olmalıydı.

Brooklyn Köprüsü beklediğinden çok daha büyük ve uzundu. Koskocaman bir nehrin üzerine birilerinin bir şeyler inşa etmeyi nasıl tasarladıklarını anlayamıyordu. Güvertenin aşağısına inip karaya geçtiklerinde ne yapacaklarıyla alakalı verilecek komutları beklemeden önce Beth, New York sahili bile bunca mucizeyi barındırabiliyorken şehirde olmanın ne kadar şahane olacağını düşündü.

"Birinci ve ikinci sınıfta seyahat eden yolcular göçmenlerin içinden geçemeyecek kadar asiller," dedi Sam kasvetle. Beth ve Sam uzatılan iskelelerden güle oynaya inen üst sınıf yolcuları izliyorlardı. Çoğunun yanında bavullarını taşıyan görevliler vardı.

"Feribotla alınıp muayene için Ellis Adası'na götürülecekmişiz, eğer görüntümüzden hoşlanmazlarsa bizi İngiltere'ye geri yollayacaklarmış."

"Bizi geri göndermeleri için hiçbir sebep yok," dedi Beth, "gayet sağlıklı ve kuvvetliyiz."

"Bizi geri göndermelerinden korkmuyorum, sadece bunu ne kadar zamanda yapacaklar bunu merak ediyorum. Baksana bekleyen kaç tane gemi var, hepsi de göçmenlerle dolu. Hava karardığında geceyi geçirecek bir yer bulmamız zor olacak."

Öğleden sonra dört olmuştu. Beth'in içinde bir endişe büyümeye başlamıştı. Göçmen ofisinden gelen memurların görüşme yaptığı insanların oluşturduğu kuyruk hiç azalmıyormuş gibi görünüyordu. Saat on civarı, feribotlar gelip kendilerini adada görüşmelerin yapılacağı binalara götürmüştü. Feribottaki denizcilerden birinin, binaların 1892'de açıldığından bahsettiğini duymuştu Beth. Bir sürü yıkanma-

mış insan, havalandırması yetersiz olan bu binalarda, açlıktan guruldayan mideleriyle, saatlerce ayakta dikilmekten kramplar giren bacaklarıyla beklemişlerdi. Eski zamanlardan kalma işkence odaları gibiydi binalar.

Çok fazla gürültü vardı. Binlerce insan hep bir ağızdan ve yabancı dillerde konuşuyorlardı. Herkeste alttan alta bir korkunun varlığı hissediliyordu. Belki de bebekler de bunu hissetmiş olmalarından ötürü sürekli ağlıyorlardı. Sırada bekleyenler arasında, sağlık sorunlarıyla alakalı sorular sorulduğu kulaktan kulağa yayılıyordu. Beth ve Sam'in her ikisinin de sağlık sorunları olmamasına rağmen, yine de bu endişelenmelerine sebep oldu.

'Sosyal yardım' diye bir şeyler duydu Beth, kendi aralarında konuşan insanların sesleri kulağına çalınmıştı.

Oldukça yaşlı bir çift gördü Beth. Güçlükle ayakta duruyorlardı, kendilerine bakabilecek durumda olduklarını ispat etmeye çalışıyorlardı. Korkunç derecede fakir aileler vardı, şüpheli muamelesi görecekleri kesindi. Sıska ve solgun görünenlere, oldukça kuvvetli öksürenlere ne olacaktı peki? Tüberküloz taşıyor olabilirler miydi?

Doktor Beth'i çağırdığında, açlıktan ve susuzluktan bayılmak üzereydi. Ama doktor sadece baştan aşağı bir süzmüştü. Ne kadar parasının olduğuna ve ne çeşit işlerde çalıştığına dair birkaç basit soru sormuştu. Sorduklarından bazıları da akıl sağlığının yerinde olup olmadığını anlamaya yönelikti.

Bu kadar zaman görüşme için beklemelerinin ardından, bu saçma şekilde kısa sürmüş ve neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Sam de hemen arkasından muayene edilmişti. Bir anda kabul edildiklerini fark ettiler. Şehre götürülmek üzere feribota binebilirlerdi.

Ellis Adası'nda geçirdikleri saatler korkunç, moral bozucu ve yorucuydu. Tek ümit ettikleri başarmaktı, oysa her şey yolunda gitmişti. Ama şimdi uzatılan iskeleden New York rıhtımına geçen Beth endişelenmişti. Saat dokuzu geçiyordu. Hava kararmış ve soğumuştu. Bir girdabın içerisine atılmışlar gibi hissediyordu. Etraflarında ellerinde bavullarıyla ne yapacaklarını bilmeyen binlerce insan şaşkın şaşkın bakınıyor, paralarına göz dikenlerin kendilerine bulaşmamaları için dualar ediyorlardı.

Ekoseli takımlar ve fötr şapka giymiş iri yarı göz korkutucu adamlar, kalabalığı dirsekleyerek yollarını açıyor, paralarını dolara çevirmeyi ya da kalacak bir otel odası ayarlamayı, otobüs ya da tren bileti satmayı teklif ediyorlardı. Çıplak ayaklı, yırtık pırtık elbiseli veletler, elbiselerini çekiştiriyor, ya para istiyor ya da para karşılığı bavullarını taşımayı öneriyorlardı. İri yarı, başını örtmüş zenci bir kadın da restoranında yemek yemeleri için çağırıyordu. Redingot giymiş, şapkalı, tombul bir adam da aniden yollarını kesip uygun ücrete kalabilecekleri lüks bir apartman dairesi ayarlayabileceği konusunda ısrar etmişti.

Beth o kadar çok acıkmış ve yorulmuştu ki tek istediği oturup çay içebileceği bir yer bulmaktı, bu yüzden birilerine inanmaya hazırdı. Ama Sam hem bavulları taşıyor, hem de Beth'i çekiştirerek yanında sürüklüyordu ve tüm bu üçkâğıtçılara aldırmadan yoluna devam ediyordu. Beth'e de kemanını sıkı sıkıya tutmasını öğütlemişti.

"Annabel'in babası, kalabileceğimiz bir yer ayarladı," dedi. "Buradan çıkalım, bir araba bulur ve otele gideriz."

"Peki ya Jack?" diye sordu Beth, arkasına dönüp baktığında Jack'in onlara yetişmeye çalıştığını gördü.

"Jack kendi başının çaresine bakar," dedi Sam acımasızca.

Bölüm 12

"Kalacak bir yer bulmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim," diyerek çaresizce iç çekti Sam. "Dışarıda bizi dolandıracak bu kadar çok insanın olduğunu hayal bile edemezdim. Başımıza daha ne gelecek bakalım?"

Beth, İngiltere'den yanlarında getirdikleri paranın son kısmını çıkartmak için mum ışığında ceketinin astarını söküyordu. Konuşurken ateşin önünde kambur vaziyette oturan Sam'e baktı. Çaresizliğin resmi gibiydi.

Tam bir aydır New York'taydılar ama düzenbazlara yem olmaktan kurtulamamışlardı. Sanki alınlarında 'çaylak' yazısıyla dolaşıyorlardı. Rıhtımda göçmenlere iş ayarlayan gişeler vardı. Doldurdukları formlar resmi görünüyordu. Görüştükleri adam iyi giyimli ve alakalı birisiydi. Yirmi dolarlık harç çok da fazla gelmemişti onlara. Neticede düzgün, dolgun ücretli birer işe gönderileceklerdi. Ama üç gün sonra, adamın söz verdiği gibi kaldıkları otele hiçbir mesaj gelmeyince gişeye tekrar uğramışlar ve adamın verdikleri yirmi dolarla beraber kaybolduğunu görmüşlerdi.

Başka bir gün, gazetede gördükleri kalacak yer ilanına başvurmuşlardı. Ahşap bir evde, ev sahibiyle görüşmüşlerdi. Kendilerine iki güzel oda gösterilmiş, mevcut kiracıların odaları hafta sonuna kadar boşaltacakları söylenmişti. Kaparo olarak yirmi beş dolar ödemişler ve anahtarı teslim almışlardı. Hafta sonunda eve gittiklerinde, aldıkları anahtar giriş

kapısını açmamış, binada kalan kiracılardan birisi de görüştükleri kişinin gerçek ev sahibi olmadığını söylemişti. Binada kiralık oda falan yoktu.

Düzinelerce insanın, aynı kendileri gibi bu aldatmacalara düştüklerini bilmek de içlerini rahatlatmamıştı. Talihin neye benzediğini unutmuşlardı, bu numaraların bayağılığı ikisini de hırçınlaştırmıştı. Hiç kimse onları bu konuda uyarmamıştı.

Bu kaldıkları dördüncü oteldi. Division Sokağı'ndaki bu sinemadan bozma yeri bulana kadar, her defasında daha ucuz yerlere taşınmışlardı. Her ne kadar pis, kasvetli, küçük ve soğuk da olsa, göçmenlere ucuza vaat edilen diğer yerlere kıyasla çok daha iyi olduğunu biliyorlardı. Eğer kısa zamanda iş bulamazlarsa burada da kalmaya yetecek paraları kalmayacaktı. Belki Sam şimdi ne yapacaklarını bilmiyordu ama Beth biliyordu, gerçi kardeşinin bundan hiç memnun olmayacağını da biliyordu.

"Jack'e gideceğiz," dedi çabucak. Öfkesine karşı kendisini hazırlamıştı. "Bu sabah erken vakitlerde onu gördüm."

"Ne!" diye gürledi Sam, suratı kararmıştı.

Beth omuz silkti. "Bana âşık olduğundan onaylamayacağını biliyordum ama bize yardım edebilir. Hâlihazırda bir işi var, burada tanıdıkları var ve yanındayken bir daha kazıklanmayız."

"Onun gibi birisinden gelecek yardıma ihtiyacımız yok," dedi Sam buz gibi bir biçimde.

"Beşinci Cadde'den birilerinin bize yardım eli uzatmasını bekliyorsun herhalde," dedi Beth alaylı bir tavırla. "Ya da Waldorf'tan birilerinin gelip sana yeni barmenleri olmanı teklif etmelerini."

"Saçmalama," diye çıkıştı Sam, "sonrasında kaç işyeriyle görüştüğümü biliyorsun."

"Evet ama hiçbirisi senin seviyene uygun değildi," dedi Beth aynı alaylı tonda.

Sam, kısıtlı iş tecrübelerine bakmadan, çok daha büyük planlar yapıyordu. Daha on dokuz yaşındaydı. Şimdiye kadar

sadece ayakkabı tamir etmiş, içki servisi yapmış ve hesap defteri tutmuştu. Oysa bir şirketin yöneticiliğine hemen oturabileceğini zannediyordu.

"Jack konusunda bu kadar züppe olma," diye payladı Beth. "Tamam, biraz kaba olabilir ama gerçekte iyi ahlaklı ve zehir gibi akıllı. Biz değiliz. Biz kolayca kandırılabiliriz, çünkü neyin ne olduğunu bilmiyoruz. Bu ülkede yolumuzu bulmamızın tek yolu, bölgenin yerlisi olan birilerinin yanına sığınmak."

"Gecekondu mahallesinde yaşayabilecek şekilde büyütülmedik biz," dedi Sam, yüzü asılmıştı. "Eminim sen de unutmamışsındır orayı."

Unutmamıştı. Kentteki ilk gecelerinde, tesadüfen buldukları o yeri hatırladığında hâlâ tüyleri ürperiyordu.

Brodway'de oldukça pahalı bir otel tarif edilmişti Sam'e. Yarı aydınlık sokaklarda ilerlerken, yanlış bir yerden dönmüş olacaklar ki o iğrenç gecekondu mahallesine ulaşmışlardı. Artık o yerin kötü şöhretli Five Points olduğunu biliyorlardı. Beş sokağın kesiştiği yer olması sebebiyle bu isimle anılıyordu.

Liverpool'un fakir muhitlerinden bin kat beter bir yerdi. Ahır gibi görünen yan yana dizilmiş, çürümeye yüz tutmuş bakımsız evlerle doluydu. Sokak ışıkları çok azdı. Kirli, çıplak ayaklı ve ağzı bozuk çocuklar kapı eşiklerine yığılmışlardı. İki büklüm olmuş yaşlı adamlar yerlerdeki çöpleri yakarak ısınmaya çalışıyorlardı. Pejmurde kadınlar, etrafta dolaşıp ağız dolusu küfürler savuruyorlardı.

Saat gece on civarıydı, açık kanalizasyonlardan gelen pis koku geçtikleri her yere sinmişti. Etraftaki herkes ya sarhoş ya da kaçıktı. Korkunç saatler geçirmişlerdi, paralarını çaldırmış ve sokak köpeklerinin saldırısına uğramışlardı. Hayatlarından bile endişe etmeye başlamışlardı.

Ertesi sabah, orta karar bir otelde buranın dünyanın en beter gecekondu mahallesi olarak anıldığını öğrenmişlerdi. On beş on altı kişi aynı odayı paylaşıyor, çocuk çeteleri sokaklarda yaşıyordu. Birileri öldürülmeden geçen tek bir akşam olmuyordu.

O tarihten sonra New York'u keşfetmişlerdi. Göçmenlerin yaşadıkları başka yerler de vardı, genellikle ya orta karar ya da kötü yerlerdi. Tıka basa insan dolu yerlerdi buralar. Ama yine de hiç birisi Five Points'te gördükleri kadar korkunç değildi.

Beşinci Cadde'de malikâneler vardı. Şık evler ve büyük meydanlar. Dükkânlar daha önce görmedikleri cihazlarla doluydu.

Central Park uçsuz bucaksız, devasa bir alandı, etraf sadece önünde dikilip bakabilecekleri kocaman binalarla doluydu. Yükseltilmiş tren raylarını gördüklerinde şaşkına dönmüşlerdi. Tren sesleri tepelerinde çınlıyordu. Bir de insanların gökdelen diye adlandırdıkları çok yüksek binalar vardı.

Trafiğin gürültüsü sersemleticiydi, arabalar, otobüsler, nakliye kamyonları her taraftaydı. Etrafta sürüyle restoran, lokanta ve kahve dükkânı vardı. Heyecan verici, gürültülü hareketli bir kentti New York. Farklı milletlerden sayısız insanla doluydu. Her birisinin kendine ait dili, yemek kültürü, müziği bir araya gelip albenili ve efsunlu bir sirk yaratmıştı sanki.

Beth, eğer iyi bir iş ve kalacak düzgün bir yer bulabilirlerse burada çok mutlu olabileceklerini hissediyordu.

"Elbette Five Points'te yaşamayı önermiyorum," dedi Beth, kardeşinin bu akşam her şeyi en kötü yönüyle algılamasından yorulmuştu. "Her şeyi eski evimizle kıyaslamayı bırakmalısın artık. Langworthyler yangından sora bize kalacak bir yer verdiği için gerçekten şanslıydık. Ama böyle bir şans insanı nadiren bulur. Bazen düşünüyorum, biz de gemideki diğer insanların yaşadığı gibi yaşamaya çalışsaydık çok daha rahat ederdik. Ayrıca sen de her gün güverteye kaçıp gitmeseydin, sıradan insanlardan bir sürü şey öğrenebilirdin."

Sam omuz silkti, Beth de derin bir iç çekti.

Geçen birkaç haftada, Beth kardeşinin olumsuz yanları olduğunu keşfetmişti. Bunların üstesinden gelebileceğinden de emin değildi.

Paralarıyla kendini beğenmişti, insanlara tepeden bakıyordu. Kendisinin dünyadaki en şahane varlık olduğunu düşündüğü için el açıklığını kendisine uygun bulmuyordu. Zenginlik onu hipnotize etmişti, öyle ki varlıklı insanların kölesi olmaya hazırdı. Gemi seyahatinde, ikinci sınıf yolcular arasında kendisine kolayca yer edinmişti, Adelphi'de çalıştığı zamanda da zengin müşterilerin gözdesiydi ve bu sebeplerden cazibesinin burada neden işe yaramadığını anlayamıyordu.

Oysa Beth sebebini biliyordu. New Yorklular genellikle saldırgan ve yüksek sesle konuşan insanlardı. Oysa Sam'i cazip kılan, yumuşak ses tonu, yakışıklılığı, mavi gözlerinden saçılan ışık ve İngiliz tavrıydı. Eğer zengin ve Beşinci Cadde'de yaşayan birisi olsaydı çok başarılı olurdu. Ama iş arayan bir insanın, kendisini kuvvetli ve becerikli olarak lanse etmesi gerekliydi.

Jack East Side'da bir kesimhanede çalışıyordu. Şimdiye kadar yaptığı en zor işin bu olduğunu söylemişti. Berbat ve pis bir işti. Ama geliri gayet iyiydi ve burada bir sürü yeni arkadaş edinmişti. Sam'i de burada işe sokmayı teklif etmişti ama Beth gayet iyi biliyordu ki kardeşi böyle bir işte çalışmaktansa açlıktan ölmeyi yeğlerdi.

Bugün Jack'i görmek Beth'e çok iyi gelmişti. New York'a ulaştıklarında, bir ay sonra aynı gün Castle Green'de buluşmak üzere anlaşmışlardı. Burası karaya çıktıkları yere çok yakın bir yerdi.

Aslında Beth, Jack'in sözünde durmasını beklemiyordu. Neticede yeni bir kent ve bir ay gibi uzun bir zaman insanın sözlerini unutması için yeterli sebeplerdi. Ama oradaydı işte. Kendi ceketi, ütülenmiş pantolonu ve parlatılmış ayakkabıları içinde gayet yakışıklı görünüyordu. Beth'e anlattığına göre, işten birkaç saat erken çıkabilmek için patronuna İngiltere'den bir akrabasının geldiğini söylemişti.

Bir apartman dairesinde yaşadığını ve odasını altı kişiyle paylaştığını anlatacak kadar dürüsttü. Ama eskiden Liverpool'da da benzer yerlerde kaldığını eklemişti. Kıyafet-

lerini ikinci el eşyalar satan bir mağazadan aldığını ve çamaşırhanedeki kızla sohbet edip pantalonunu ütülemeye ikna ettiğini de kahkahalarla itiraf etmişti.

Yaptığı iş her ne kadar kulağa korkunç geliyor olsa da yeni hayatına kendisini tamamen bırakmıştı. Gemide olduğundan daha sağlıklı ve güçlü görünüyordu, ayrıca daha da kendinden emindi.

Beth Jack'in yanından ayrıldığında çok daha umut doluydu. Bunun sebebi birkaç gün içinde tekrar görüşmeyi planlamış olmaları değil, Jack'in Sam ve Beth'e nasıl ayakları üzerinde duracakları konusunda önerilerde bulunmuş olmasıydı.

"Baksana Sam," dedi Beth gayet ciddi bir tonda, "neden Bowery'de bir barmenlik işi bulmuyorsun? Yığınla yer var orada."

Sam'in gözleri bir anda büyümüştü. "O gürültülü yerlerden birinde asla çalışmam ben."

"New York'taki tüm barlar birazcık gürültülü zaten," dedi Beth sabırla. Aslında konuyla ilgili hiçbir bilgisi yoktu, bunu ona Jack söylemişti. "Ayrıca iyi otellerden birisine ya da özel gece kulüplerine işe girmeden önce biraz deneyim edinmen gerek. Üstelik benim de bir fikrim var. Senin çalıştığın yerde ben de keman çalabilirim."

Sam dehşete kapılmıştı.

"Bowery'de mi! Tüm o- "

"Evet, o kaba saba adamların içinde." Kardeşinin sözünü yarıda kesti Beth. "Birisi bana göz kulak olmazsa bunu yapamam ama o adamlar benim çaldığım müziğe bayılacaklardır. Ayrıca, oralara içmeye gelen adamların birçoğunun şehir dışında kendilerine ait salonları var. Kendimizi gösterip oralardan birisine kapağı atabiliriz. Birçok salonda barın arkasında senin gibi yakışıklı bir adam ve müşterileri coşturan kız kardeşi yoktur. Çok iyi paralar kazanabiliriz."

Söylediklerinin hepsi aslında Jack'in ağzından çıkanlardı ama Sam bunu bilmiyordu. Zaten bilse hayatta kabul etmez, elinin tersiyle iterdi.

"O tip meyhanelerde çalmayı gerçekten istiyor musun?" Sam inanamıyordu.

"Neden olmasın? Hem bizim için de deneme olur. Ayrıca daha lüks yerlerde eğer yanlış nota basarsam fark ederler. Sen de biliyorsun, lüks otellerin hemen hepsiyle görüştüm ve piyanist arayıp aramadıklarını sordum. Hepsi de bana şöyle bir baktı, yapabileceklerimi bile görme gereği duymadan kapıyı gösterdiler. Dükkânlarla, restoranlarla ve lokantalarla görüştüm, beni bulaşıkçı olarak bile işe almadılar. Ayrıca keman çalmayı çok istiyorum. Eğer Bowery'de nam salarsam her şey değişebilir."

"Oralara düşmüş bir fahişe olduğunu düşünecekler," dedi Sam hayal kırıklığı içinde. "Barın arkasından sana göz kulak olamam."

"Senin ağabeyim olduğunu bilmeleri bile yeter bu adamlara," dedi Beth ısrarla. Bu da Jack'in düşüncelerinden birisiydi. Kendisi ve arkadaşlarının da ona göz kulak olacağı teminatını da vermişti. "Bana bir şey olmaz. Keman çalarken bana hiçbir uygunsuz hareket yapamazlar."

Sam cevap vermedi ama Beth inadının kırılmaya başladığını hissetmişti. Keman çalmasının onun imajını da pekiştirebileceğini düşünmeye başlamıştı.

"İzin ver deneyelim," diyerek ısrar etti Beth. "Heaney'nin bölgenin en iyi barı olduğunu söylediler ve barmen arıyorlarmış. Ne kaybedersin ki? Sadece bir gececik, nasıl olduğuna bakarız ve eğer sevmezsen bir daha uğramayız."

Jack, Sam'in tıpkı bir mıknatıs gibi dansçı kızların hepsinin dikkatini üzerine çekeceğini söylemişti. Kısa sürede ilgi odağı olacağını düşünüyordu. Beth bundan pek de memnun olmamıştı, öyle bir yerde dans eden kızların kardeşinin etrafında dolaşması fikrinden hoşlanmamıştı ama neyse ki kendisi de etrafta olacaktı ve kardeşini gözünün önünde tutabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Sam tatsızca. "Eğer ters bir şeyler olursa bu senin suçun olacak, ona göre."

"Kapı dışarı edilip açlıktan sürünmemizden daha kötü ne olabilir ki?" diye hışımla cevap verdi Beth. "Zaten paramız da kısa süre içinde bitecek."

Ertesi akşam saat dokuz olduğunda, tüm o beylik laflarına rağmen Beth çok endişeliydi.

Sam ve Beth, Heaney'e gittiklerinde gün ortasıydı. Mekânın sahibi olan 'Yaralıyüz' Pat'i buldular. Adam kırklarında, kısa boylu ama oldukça yapılı, kafası hafiften kel, kızıl bir adamdı. Üzerine parlak yeşil bir yelek giymişti. Korkutucu bir havası vardı. Yüzünün sağ tarafında, gözünden başlayıp çenesine kadar uzanan ustura izi görünüşünü daha da ürkütücü bir hale getiriyordu. Jack adamın yara izini gençliğinde yattığı Tombs denen hapishanede, mafya lideri olduğu yıllarda aldığından bahsetmişti.

Bowery eğlencenin merkezi olan sokaktı. Sıra sıra dizili barlar, müzik ve dans salonları, tiyatrolar, birahaneleri ve restoranlarıyla doluydu. Geceleri kaldırımlar bile masalarla kaplanıyordu. Sosisli sandviçten şekerlemeye kadar her şey satılıyordu burada. Bir de 'müzeler' adında başka bir yer daha vardı burada. Aslında ucube şovlarının yapıldığı bir yerlerdi. Sadece birkaç sent ödeyip sakallı kadın, cüceleri, eğitimli maymunları ve daha bir sürü acayip varlığı bu yerlerde seyredebilirdiniz. Fahişeler ve yan kesiciler de kalabalığın içine karışırdı. Ancak genel olarak, Bowery yerli halkın oyun alanıydı.

Jack, Heaney'nin müdavimlerinin Liverpool'da bulunan Station Sokağı'ndaki birahanelerin müşterileriyle kıyaslandığında arabacılar, marangozlar ve mühendisler olduğunu söylemişti. Ayrıca, Heaney'nin bölgenin en gösterişli mekânı olduğunu da eklemişti. Maun ağacından bir bar, barın arkasındaki devasa aynalar, iyi cilalanmış parke zemin ve güzelce parlatılmış pirinç objeler etrafı süslüyordu.

Sam mekânı gördüğünde bir hayli rahatlamıştı. Barda içki içen adamlara bir göz attığında, sıradan biri olduğunu gördü. Beklediği gibi iri yarı, kaba ya da serseri birileri değildi.

Pat Heaney daha ilk görüşte Sam'in görüntüsünden hoşlanmıştı, birkaç sorunun ardından bara geçmesini ve kendisi Beth'le konuşana kadar müşterilere içki servisi yapmasını söyledi.

"Seninle açık konuşacağım," dedi Heaney ve viskisinden kocaman bir yudum aldı, bir yandan da gözü Sam'in üzerindeydi. "Kızlar, özellikle de güzel kızlar barlarda başa bela olurlar. Ama kadın bir keman çalgıcısı fikri hoşuma gitti."

Beth Heaney'e yalan söyleyip Liverpool'dayken resmi bir orkestrada çaldığından bahsetti ama adam bir el hareketiyle sözünü kesti. Bunun anlamı, daha önce neler yaptığının zerre kadar önemsemediğiydi, önemli olan burada yapabilecekleriydi.

"Sana bir şans tanıyacağım. Bu akşam saat tam dokuzda. Eğer beğenirlerse kalırsın, beğenmezlerse kapı dışarı ederim. Bundan daha adil bir önerim olamaz. Garsonlardan biri senin için şapka dolaştıracak, toplananın yarısı benimdir."

Beth'in bundan anladığı tüm olasılıkların Heaney'den yana olduğuydu, kötü çalsa bile kaybeden kendisi olmayacaktı.

Göz korkutucu bir adamdı Heaney fakat bunun sebebi yüzünü boydan boya kaplayan yara izi ya da incecik gömleğinin altından bile fark edilebilen kasları değildi. Beth'i rahatsız eden pervasızlığı ve bakışlarıydı. Açık kahverengi gözlerinde hiçbir ışıltı yoktu, içten pazarlıklı bir adamdı. Amerika'ya neden geldiklerini sormuştu, Beth ailesinin ölümünden ve yeni bir başlangıç yapmak istediklerinden bahsettiğinde başsağlığı bile dilememiş, yorum yapmamıştı.

İçinden bir ses Beth'e bu adamın yumuşak bir tarafının olmadığını, kendisinin ve Sam'in davranışlarına dikkat etmeleri gerektiğini söylemişti. Şanslarını ilk önce bu barda denemelerini Jack önermişti, çünkü Heaney Bowery'nin hâkimi olarak

biliniyordu ve farklı olmaktan hoşlanırdı. Kadın çalgıcı tam onun tarzıydı. Ama tehlikeli birisi olduğu da herkesçe biliniyordu, bu yüzden çok da dikkatli olmaları gerekiyordu.

"Kaç saat çalmamı istiyorsunuz?" diye sordu Beth temkinli şekilde.

Gözleri Sam'in üzerinde takılı kaldığı halde adam cevap vermek için bir iki dakika bekledi.

"Senden hoşlanıp hoşlanmamalarına bağlı, üçüncü parçadan sonra sana elimle işaret edersem gidersin ve etmezsem bir saat boyunca çalarsın. Anlaştık mı?"

Beth başıyla onayladı, gerilmişti.

"Daha renkli kıyafetlerin yok mu?" diye sordu adam, üzerindeki kahverengi mantoya küçümseyerek bakıyordu. "Mürebbiye gibi görünüyorsun, bundan hoşlanmazlar."

Beth yutkundu, boğazı düğümlenmişti çünkü bütün kıyafetleri koyu renkti.

"Bir şeyler ayarlarım," diyebildi.

Adam ayağa kalkıp tepeden tırnağa Beth'i süzdü.

"Şimdi gidebilirsin. Saat tam dokuzda burada ol, kardeşin kalabilir," dedi

Beth tereddüt içindeydi, kapıda durup Sam'e göz attı. Heaney kendisiyle konuşurken o da bardakları parlatıyordu. Adam konuşmasını bitirip de uzaklaşmaya başladığında kardeşine baktı ve eliyle her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret yaptı. Ama Beth yüzüne yerleşen endişe ifadesini görmüştü. Ağabeyinin eve giderken yanında olamayacağı için tedirgin olduğunu anladı.

Beth dudaklarını kıpırdatarak, "İyi olacak," dedi.

O gün öğleden sonra biraz keman çalma pratiği yaptı Beth. Akşam çalacağı şarkıların bir listesini hazırladı. En iyi çaldığı parçaları seçmişti ama akşamla ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştıramıyordu. Çok gergindi. Parçalar arasında dünya kadar fark vardı ve salon ağzına kadar yabancı adamlarla dolu olacaktı.

Saçlarını yıkayıp kıyafetlerini gözden geçirdi. Heaney çarpıcı bir şeyler giymesini istemişti ama o tarzda bir elbisesi yoktu. Bayan Langworthy'nin verdiği kıyafetler içinde en parlak olanını üzerine geçirdi. Eğer bir partiye ya da dansa davet edilirse işine yarayacağını söylemişti hanımefendi. Beyaz şeritleri olan, parlak açık yeşil, yakası oldukça açık ve karpuz kollu bir elbiseydi bu. O kadar güzel bir elbiseydi ki Beth bunu giymek için can atıyordu ama erkeklerle dolu bir salonda giyecek olmaktan dolayı memnun değildi. Eğer açık yakasına boydan boya dantel dikerse, en azından göğüs çatalının görünmesine engelleyebilirdi.

Saat yedi buçuk olduğunda tamamen hazır olmuştu. Çok fazla endişeliydi. Ayakkabılarını parlatmış, saçlarına da iki yeşil kurdele takıp omuzlarından aşağı salıvermişti. Elbisesinin sırtındaki düğmeleri ilikleyemediği için alt katta oturan komşu kadından yardım istemek zorunda kalmıştı. Sonuç olarak ortaya çıkan görüntüden gayet memnundu. Ne bir yosma gibi görünüyordu ne de öğretmen gibi. Gerginlik ve heyecandan yüzüne pembe bir ışıltı yerleşmişti, saçları da pırıl pırıl parlıyordu.

Keman kutusunu kapıp odaya bir göz attıktan sonra yola çıktı.

Pat Heaney özel kumar oyunları oynattığı odanın kapısına yaslanmış, dudaklarının kenarında seğiren bir gülümsemeyle, sahnede gösterisini yapan kızı izliyordu. Çok fazla beklentisi yoktu. Yumuşak İngiliz aksanına, tenindeki duruluğa ve gözlerindeki masumiyete bakılınca, balo salonlarında müzik yapan kız kurularından farksız olacağını düşünmüştü aslında. Oysa ne kadar da yanılmıştı. Tam olarak anlaştıkları saatte gelmişti Beth. Heaney için ilk sürpriz, saçlarını açık bıraktığında ne kadar da güzel olduğunu görmek olmuştu. Sabahleyin geldiğinde, şapkasının altında sımsıkı topladığı saçlarıyla sergilediği aşırı resmi görüntüsünden eser yoktu.

Elbisesini de çok beğenmişti, oldukça kaliteliydi. Sırtını yasladığı yerden yürüyüp salonda neler olup bittiğine bakmaya karar verdi.

Beth geldiğinde o kadar korkuyordu ki Heaney hemen o anda kaçıp gideceğini düşünmüştü. Sahneye çıkmayı beklerken sürekli onu izleyen kardeşi de ona pek yardımcı olmuyordu. Acaba gerçekten kardeşmiydiler? İngiliz aksanları hariç, birbirlerine benzeyen hiçbir tarafları yoktu. Oysa sahneye çıkma zamanı gelip de kızı anons ettiğinde, bocalamak bir yana, bir anda sahneye çıkmıştı kız. İçerideki adamların hepsi kendisini fark edip dönüp baksınlar diye bir süre beklemişti, ardından da kemanından notalar dökülmeye başlamıştı. O kadar tatlı ve o kadar hızlıydı ki duyduğuna inanamamıştı Heaney. Daha güzel keman çalanları da dinlemişti elbette ama hiçbirisi bunun kadar sevimli değildi.

Sadece elleri ve kollarıyla çalmıyordu kemanı, tüm bedeni müzikle ahenk içinde dalgalanıyordu. Sahnede gördüğü tüm o seksi dansçı kızlardan çok daha iyiydi.

Üçüncü şarkıya gelmeden herkesin dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. Konuşmalar kesilmiş, içkiler açık ağızlarda kalmış, ayak tempoları ve kafa sallamalar başlamıştı. Dinleyenlerin tümü transa geçmişti.

Çalarken bir taraftan da dans ediyordu kız. Eğilip bükülüşü, sallanışı ve kalçalarının hareket edişi Heaney'yi tahrik etmişti. Yüzüne dağılan saçları geriye atışına bayılmıştı adam.

Bir şeyleri böylesine beğenmek Pat için alışılmış bir durum değildi. Pokerde kazanmak, az pişmiş biftek ve günün ilk viskisi; mutlu olmak için talep ettikleri sadece bunlardan ibaretti. En son ne zaman gerçekten müzik dinlediğini hatırlamıyordu bile. Muhtemelen Beth yaşlarındaydı o zamanlar. O zamanlar içinde yanan bir ateş vardı, tek istediği kendisini kanıtlamaktı. Hayatla her daim bir çekişme içinde olmuştu. Kavga ve seks; o zamanlar daha fazla keyif aldığı hiçbir şey yoktu ve bu ikisi Five Points'te bolca vardı. Ne zaman istese

kadın bulabilirdi ve ne zaman istese kavga edebilirdi. Şimdi ise kavga etmek için çok yaşlıydı ve artık etrafındaki tüm kadınlar da fahişeydi.

Oysa bu kızı dinlemek kendisini tekrar eski günlerdeki gibi hissetmesini sağlamıştı. Dışarı çıkıp sokakta kabarmış hindiler gibi bir aşağı bir yukarı gezinenlerin hepsini alt edebilir, hemen yatağa atabileceği bir kadın bulup sabaha kadar sevişebilirdi sanki.

Gecenin yıldızı olacaktı, şu anda burada bulunan tüm adamlar sırtını sıvazlayacak, kızı buraya getirdiği için ona birer içki ısmarlamak isteyeceklerdi. Hepsi büyülenmişti, sinekleri ağına düşürmüş bir örümcek gibi hepsini avlamıştı kız ve her geçen gece daha fazlası olacaktı.

Ağabeyine bir göz attı Pat. O da oldukça iyiydi. Yakışıklı ve naifti. İngiliz asilzadeleri gibiydi. Ondan da hoşlanmıştı adam. Gerçi kibrin sınırındaydı ama kendisini cazip kılan gülümsemesinden ve hızlı servisinden memnundu. Pat bu delikanlının dürüst olduğuna her şeyine bahse girebilirdi ve bu imkânsızdan bile daha öteydi.

Kardeşlerin başkalarının dikkatini çekmesi çok uzun sürmezdi. Barın diğer ucunda Fingers Malone'yi görebiliyordu Pat. Sinsi beyninde ne planlar kuruyordu kim bilir; kardeşinin Broadway'de bir eğlence mekânı vardı ve muhtemelen kardeşleri oraya almanın yollarını hesap ediyordu.

Bu yüzden, Heaney ne yapıp edip bu iki kardeşin sadakatlerini kazanmak zorunda olduğunu çok iyi biliyordu.

Bölüm 13

"Ne kadar?" diye sordu Beth, nefes nefese kalmıştı. Pat'in kendisi için salonda gezdirdiği şapkanın içindekinin yarısı ona aitti. Şapka koca bir yığın madeni para doluydu.

"Sekiz dolar ve kırk beş sent," dedi Heaney, "senin için bütünletmemi ister misin?"

Beth kafa salladı, konuşamayacak kadar şaşkındı. Üç saat boyunca çalmış ve sadece tek bir mola vermişti. Saat neredeyse sabahın biri olmuştu, yorgunluktan bitmişti Beth.

"Her gece bu kadar kazanacağını sanma sakın," dedi Pat kuru bir sesle. "Bu gece için bir yeniliktin sen, üstelik bugün cumartesi. Pazartesi tekrar gel. Belki sadece bozukluklar olur ama söz, en az iki dolar almadan gitmeyeceksin buradan."

"Pazartesi tekrar sahneye çıkmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Pazartesi, cuma ve cumartesi. Hafta sonu diğerleriyle beraber çalarsın belki de."

"Peki, parayı nasıl paylaşacağız?" diye sordu Beth. Alacağı yüzdenin düşmesinden korkmuştu. Hesapçı bir bakış attı Pat. Belki de cesaretine şaşırmıştı.

"Onu bana bırak, dediğim gibi seni kollarım. Artık gidebilirsin. Kardeşin de çıkabilir. Senin kadar tatlı birinin bu saatte yalnız yürümesine içim elvermez."

"Garip bir adam," dedi Sam, kol kola eve doğru yürürken düşünceliydi. Gecenin geç saatleri olmasına rağmen, Bowery

hâlâ biraz kalabalıktı. Etrafta zigzag çizerek yollarını bulmaya çalışan birkaç sarhoş vardı. Barlardan müzik ve kahkaha sesleri taşıyordu sokağa. Gözle görülemeyen ama dans eden ve birbirine giren insanların patırtıları duyulabiliyordu.

Hava etrafa yayılan kokulardan dolayı ağırdı. Kızarmış soğan, sosisli sandviç ve bira kokusu birbirine karışmıştı. Bunlara ek olarak, ucuz parfüm kokusu ve arabaları çeken atların dışkı kokusu da can sıkıcı bir şekilde havada süzülüyordu.

"Gün boyunca hep sert konuştu. Belki de beni nasıl hizaya getirdiğini görmek hoşuna gitti, bilemiyorum. Sonra da elime beş dolar sıkıştırıp pazartesi tekrar gelmemi söyledi. Şimdi bu istediğim gibi bir iş bulduğumu mu gösteriyor, ayrıca haftalık ne kadar alacağım?"

"Bence güvenilmez birisi. Bu yüzden de bunları önceden konuşmalıyız," dedi Beth dalgınca. "Dinleyenler bana bayıldılar, adım gibi biliyorum bunu. O ise ağzını açıp tek bir söz söylemedi."

"Üstünlüğünü korumak istiyor, bu yüzden bir şey söylemedi. Sen keman çalarken nasıl baktığını gördüm. Umarım onun kadını olacağına dair ümitleri yoktur."

"Tabii ki olmayacağım," diye terslendi Beth, "benden çok yaşlı."

Sam omuz silkti. "Bu gece seni dinleyenlerin çoğu benzer şeyler düşündü. Yüzlerinden belliydi bu. Sanırım küçük kız kardeşime göz kulak olmam gerekecek."

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi Beth, hülyalı hülyalı. Division Sokağı'nı kesen bir yan yola sapmışlardı. "Bir sene evvel nasıl para kazanacağız diye endişeleniyorduk. Şimdi ise Amerika'dayız."

"Hâlâ para sıkıntısı içindeyiz. Üstelik bir barda çalışıyoruz. Babam mezarında ters dönecek," dedi Sam.

"Bence yaşasa bizimle gurur duyardı," diye itiraz etti Beth. "Ayrıca bar sadece bir basamak. Çok para kazanmanın bir yolunu bulacağız."

Beth servetlerin kolay edinilmediğini fark etmişti. Ekim ayıydı ve New York'a geleli altı ay olmuştu. Beth hâlâ haftada üç gece Heaney'de çalışıyor, gündüzleri de ikinci el kıyafet satan bir mağazada çalışıyordu. İyi geçen haftalarda neredeyse otuz dolar kazanıyordu ama bu iyi geçen haftalar pek sık olmuyordu. Çoğunlukla kazancı on sekiz dolarda kalıyordu.

Yine de birçok kadından daha iyi durumdaydı. Bekâr kadınların çoğu temizlikçilik, dükkânlarda satıcılık ya da garsonluk yapıyordu. Hepsi de çok az paraya çok uzun saatler çalışıyorlardı.

Evli ve çocuklu kadınlar için ise hiçbir seçenek yoktu. Çaresizlikleri sömürülüyordu. Bazıları hazır giyim yapan yerlere parça işi yapıyor, günde en az on dört saat boyunca yarı karanlık odalarda çalışıyorlardı. Diğerleri ise evlerindekilerin de yardımıyla kibrit kutuları yapıyorlardı. Bunlar daha şanslı olanlardı. Günde bir dolar kazanıyorlar ve diğerlerinden daha çok çalışıyorlardı.

Beth ikinci işi daha çok para kazanmaktan ziyade, tüm gün evde hiçbir şey yapmadan oturmak istemediği için yapıyordu. Yeni bir elbise almak için dolaşırken bulmuştu bu dükkânı. Heaney'e çok yakın bir yerdeydi. Dükkânın sahibi Ira Roebling adında yaşlı bir Yahudi kadındı. Arkadaş canlısı ve konuşkan biriydi. Beth, Ira'nın hayatının bir kısmını dinlemiş, kendi hayatının bir kısmını anlatmıştı. Dükkândan kırmızı saten bir elbise ve bir de iş teklifi alarak ayrılmıştı.

1850'lerde eşi ve eşinin yakınlarıyla beraber Almanya'dan gelmişti Ira. Yıllarca eşiyle beraber pastane işletmişler ve başarılı da olmuşlardı. Ama bir sene evvel kayınvalidesi ölmüş, kısa süre sonra da grip salgınında eşini kaybetmişti. Tek başına pastane işinin altından kalkamayınca, Ira da ikinci el kıyafetler satmaya başlamıştı. Çünkü elbiseleri seviyor ve hazırladıklarını satacak bir sürü de tanıdığı varmış. Göçmenleri şehre getiren her gemiyle ucuz elbiseye ihtiyacı olan ya da kendilerininkini satmak isteyen yığınla insan geliyordu.

Ira kimilerinin 'uyanık' dedikleri türden akıllı bir kadındı.

Kıyafetleri ucuza alıp pahalıya satıyordu. Beth yaşının ellilerde olduğunu tahmin etmişti. Gayet enerjik, uzun ve güçlü bir kadındı. Bu yüzden de yaşını tam olarak tahmin edebilmek güçtü. Daima siyah, çan biçiminde bir şapka giyiyordu ve hava ne kadar sıcak olursa olsun çıkarmıyordu. Ama onu egzantrik kılan hazır cevaplığı ve espritüelliğiydi. Hiçbir şeyi unutmuyordu. Ne müşterilerinin adını ne de dükkândaki kıyafetlerinin bir ayrıntısını.

Gün içinde sadece sohbet etmek için dükkâna gelip gidenlerin sayısı, komşuluğuna ne kadar değer verildiğinin en büyük kanıtıydı.

Ira satış işlerini yapıyor, Beth ise elbiseleri bedenlerine göre sıralıyor ve arada bir tadilatlarını halledip dükkânı düzen içinde tutuyordu.

Kocaman ayakkabı kolileri vardı, hepsinin içi allak bullaktı. Beth'in yaptığı ilk işlerden birisi bunları çiftler halinde ayırıp numaralarına göre asmak olmuştu.

Bazen Ira'nın da yüreklendirmesiyle elbiseleri üzerinde deniyordu Beth. Neticede nasıl göründüklerini bilmedikleri elbiseleri satamazlardı.

Ira, dükkânın üst katındaki üç odalı dairede yaşıyordu. Odaların hepsi karmakarışık ve düzensizdi. Yaz boyunca süren dayanılmaz sıcaklarda, Beth Ira'nın havasız kalıp boğulmasından endişe ediyordu, çünkü birilerinin tırmanıp evini soymaya kalkacağından korktuğu için kapı ve pencereleri asla açmıyordu Ira. Hiçbir şeyi atmıyordu. Gelen müşterilerle sesleri dükkânda çınlamaya başlayana dek pazarlık ediyordu.

Gün ortasında Beth'e daima yiyecek bir şeyler getiriyordu. Bazen kendi yaptığı tavuk suyu çorba oluyordu bu, bazen de yolun diğer tarafındaki Yahudi şarküterisinden aldığı sıcak biftek sandviçleriyle taze meyve oluyordu. Beth'in yeterince beslenmediğini ve eğer kemiklerinin üzerini biraz etle doldurmazsa hiçbir adamın onu eş olarak almayacağını düşündüğünü söylemişti.

Bunu duyduğunda kahkahayı basmıştı Beth. Haftada en az iki kere Jack'le görüşüyordu ve görüntüsünü kusursuz bulduğunu da çok iyi biliyordu.

Aslında Beth de Jack'ten hoşlanıyordu. Mizah anlayışı, güvenilirliği ve kendisine verdiği değerden hoşnuttu. Bir kızın bir erkekle bu kadar çok vakit geçirmesi, İngiltere'de onların nişanlı olduğu anlamına gelirdi ama Beth aralarındaki ilişkinin arkadaşlıktan öte geçmesini istemiyordu. Ira da aynı fikirdeydi. Aslında Jack'i onaylıyordu hatta sevmişti de ama Beth'in ciddi bir ilişki için çok genç olduğunun düşünüyordu.

"Dışarıda yüzlerce yakışıklı genç adam var," demişti gözlerinde muzip bir ışıltıyla, "gençliğinin tadını çıkar, uzun süre sende kalmayacak."

Ama Beth'in Heaney'de çalmasından memnun değildi. Pat için, "Kabuğu çürük," diyordu Ira.

"Onunla sakın yalnız kalma. Sam'e de kimseyi ayarlamadığından emin ol, yoksa ağabeyinin başı büyük belaya girer."

Beth, Heaney'le arasındaki mesafeyi korumaya daima özen gösteriyordu. Adam Beth'in tüylerini ürpertiyordu. Öyle bir bakıyordu ki sanki zihninde Beth'in kıyafetlerini tek tek soyuyordu. Keman çalarken bakışlarını sürekli üzerinde hissediyordu Beth. Buradan ayrılıp daha rahat edebileceği, daha çok sevebileceği bir yerlerde çalışmayı çok isterdi ama Pat'in kendisini buna pişman edeceğini çok iyi biliyordu.

Söylenenlere bakılırsa Pat Heaney hafife alınacak birisi değildi. Rivayetlere göre sadece arkasından konuştukları ya da koyduğu kurallara uymadıkları için bir sürü adamı öldürmüş, bir o kadarını da sakat bırakmıştı. Hiç gerçek dostu yoktu. Sadece diğerlerine yaptıklarını kendilerine de yapmasından korktukları için çevresinde dalkavuklar vardı. Jack'e göre onlarca fahişeyi kontrol ediyor ve kazandıklarının en az yarısını ellerinden alıyordu. Canal Sokağı'ndaki en virane iki binanın sahibiydi ve acayip paralara kiralıyordu. Yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan esrar işinde ve köpek dövüşü

bahislerinde de parmağı vardı. Kendisiyle anlaşmazlığa düşen insanlara yaptığı gaddar şeylere dair anlatılan hikâyelerin yarısı doğruydu. Göz ardı edilemeyecek kadar tehlikeli birisiydi Pat. Beth eğer işi bırakır da New York'ta başka bir salonda çalışmaya başlarsa başına 'bir kaza' geleceğinden adı gibi emindi. Kendi salonundan başka bir yerde başarılı olmasına asla müsaade etmezdi Heaney.

Sam ise kardeşinin hayal gücünün fazla çalıştığını ve kendisine çok fazla güvendiğini düşünüyordu. Ona göre, Pat kötü bir adam değildi ve ayrıca kendisinin de adamın sağ kolu olduğunu düşünüyordu. Çünkü Heaney onu barın arkasında tamamen serbest bırakmıştı ve hiç müdahale etmiyordu.

Oysa Beth bunun sebebini gayet iyi biliyordu. Heaney aşağılık bir adam olabilirdi ama salak olmadığı kesindi. Sam'in dürüst ve becerikli olduğunu biliyordu. Erkek müşteriler için revü kızlarının dikkat çekici olduğunu biliyordu Beth. Son setten önce mola verdiğinde, kapı aralığından içeriye göz atma fırsatı buluyor ve her daim bu kızlardan üç-dört tanesinin Sam ile flört ettiğini görüyordu. Elbette Sam de bu sevgi ve ilgiden memnundu.

Beth de aslında gördüğü ilgiden memnundu ve bundan dolayı birazcık da olsa suçlu hissediyordu. Kendisine esir olmuş bir dinleyiciden daha heyecan verici bir şey yoktu onun için. Yığınla adamın kendisinden geçercesine tezahürat yaptığı ve arzuladığı kişi olduğunu bilmek şahaneydi. İyi elbiseler giymek ve ne zaman istese yenisini alabileceğini bilmek de güzeldi. Birçok kadının sadece hayal edebildiklerini yapıyordu Beth.

Heaney'de çalışmaya başladıktan kısa süre sonra, Houston Sokağı'nda bir binanın en üst katında bir odaya taşınmışlardı. Mutfağı diğer dairede oturan İtalyan bir çiftle paylaşıyorlardı. Beth, aslında binanın diğer beş katındaki gürültü ve huzursuzluktan şikâyetçiydi. Her bir katta dört daire, her bir dairede de dokuz veya on kişi yaşıyordu. Ama diğer yandan, sadece gürültüye katlanmak zorunda kaldığı için şansına şükrediyordu, insanlarla tıka basa dolu bir dairede kalmıyordu sonuçta.

Kaldıkları oda çok iyi durumda değildi. Eskimiş duvar kâğıtları yer yer soyulmuştu. Ama Beth bulduğu tiyatro afişleriyle, soyulmuş duvarları kaplamış ve yan taraftaki ikinci el eşya satan dükkândan da birkaç parça mobilya almıştı. Ira'nın kendisine diktiği birkaç parça perde ve bir de yatak örtüsü sayesinde birazcık mahremiyet sağlamış, odayı bir nebze de olsun ev havasına bürümüştü.

Houston Sokağı yoksul bir bölgeydi. Camdan cama gerilmiş çamaşır ipleri vardı, cılız ve pasaklı çocuklar etrafta koşuşturuyordu. Kadınlar, kucaklarında elde dikildikleri belli kıyafet desteleriyle sokakta yürüyorlardı.

Ama bir o kadar da canlı ve neşeli bir komşuluk mevcuttu. Sıcak yaz akşamlarında, insanlar apartman basamaklarında oturup sohbet ediyor, kadınlar çocuk bakımıyla ilgili bilgilerini birbirleriyle paylaşıyor, İtalyanlar ve Almanlar birbirlerine İngilizce öğrenmede yardım ediyorlardı. Beth'in konuştuğu herkes Amerika'ya göç etmiş olmaktan memnundu, hepsi de çok çalışarak köşeyi döneceklerine inanıyorlardı.

Binanın dışında tek bir tuvalet vardı ve en beter olan şey de buydu. Leş gibi kokan bu korkunç yer Beth'in midesini kaldırıyordu. Her gidişinde burnunu kapatmak zorunda kalıyordu. Ama odaları da sokağa baktığından, sıcak yaz günlerinde özellikle birinci ve ikinci katı saran berbat sıçanlar onların kata ulaşmıyordu.

Binadaki patırtı ve yemek kokusundan rahatsız olduğu ve Falkner Meydanı'ndaki evdeki gibi sıcak ve soğuk su muslukları ayrı olan gerçek banyoların hayalini kurduğu günlerden birinde, Beth aslında tüm bunların ne kadar da önemsiz olduğunu kendi kendisine hatırlattı. Amerika'ya geldiklerinden beri hayatı nasıl da değişip düzelmişti. Eskiden olsa bir salonda keman çalmanın hayalini bile kuramazdı ve geldiği yerde bekâr kadınlar için buradaki gibi bir özgürlük yoktu. İstediği zaman, istediği saatlere kadar Jack'in yanında kalabiliyor ve eğer isterse boş günlerinin tümünü beraber geçirebiliyordu. Üstelik kimseden onay almak zorunda da değildi bunun

için. İngiltere'deyken hayal bile edemeyeceğinden çok para kazanıyordu. Ayrıca etrafındaki hiç kimse babasının ölümü hakkında bilgi sahibi değildi. Çeşit çeşit sebze ve meyve vardı burada. Her istediğini çok ucuza temin edebiliyordu. Sosisli sandviçe, kumpire, gözlemeye ve şekerli çöreklere bayılıyordu. Çinli bir adamın tezgâhta sattığı erişteye hayrandı, bir de İtalyanların işlettiği restoranlarda yediği kıymalı ve domatesli soslarla süslenmiş makarnaya bitiyordu. Gün geçmiyordu ki Ira kendisine yeni bir şeyler ikram etmesin; tuzlu simit, pastırma, biftek, balık köftesi ya da alman sosisi.

İngiltere'ye dair tek gerçek özlemi Molly'ydi. Bu özlem her zaman kanayan bir yara gibiydi. Kucağında tombul, siyah saçlı kız çocuğu olan annelerin yanında durmadan edemiyordu, kısacık bir süre de olsa içinden bir kıskançlık geçiyordu.

Çocuklara baktığını gördüğünde, "Bizim de bir çocuğumuz olabilir," demişti Jack bir defasında. Gayet tasasızdı bunu söylerken. Her öpüşmelerinde, seviştiklerini hayal ettiğini de eklemişti.

Daha birkaç gün evvel, alt katta oturan iki kız olan Amy ve Kate ile konuşlarken Beth kahkahalara boğulmuştu. Yaşça Beth'ten büyüklerdi ve erkekler hakkında Beth'e kıyasla çok daha fazla deneyim sahibi oldukları aşikârdı. Her ikisi de çok esprili ve canlı kızlardı. Beth edindiği bu yeni arkadaşlardan gayet memnundu.

O günkü sohbet konuları erkeklerin kızlara sahip olmak için kullandıkları sözlerdi. Amy ilk aşkının söylediklerini hatırlamıştı: "Sana o şekilde sahip olmayacağım." Kate kendisininkinin şantaj yaptığından bahsetmişti: "Eğer beni gerçekten seviyorsan yaparsın."

Beth Jack'in eski usul kur yapışından Amy'nin çok hoşlanacağını düşünmüştü, çok matrak bulacaktı kesindi.

Aslında hepsinin ötesinde, Jack Beth için gerçek bir hazineydi. Hiçbir şeyden şikâyet etmezdi, işinden, yaşam şartlarından ya da Beth'in aralarına koyduğu mesafeden. Daima

iyimserdi, her şeye iyi tarafından bakardı. Beth'i güldürüyordu da, her şeyi konuşabilirdi Jack'le ve sonuna kadar güvenebilirdi ona.

Yaz boyunca sıcak akşamlarda, East River'da yürüyüş yapıp temiz hava almışlardı. New York'un bu kadar sıcak olmasına hazırlıklı değillerdi her ikisi de. Liverpool'da en sıcak havalarda bile soğuk rüzgârlar eserdi.

Serinlemek için, bulanık sulara dalan çocukları izlediler. Muhtemelen sadece bu şekilde yıkanıyorlardı. Bu çocuklar sokaklarda yaşıyorlardı. Kapı eşiklerinde uyuyorlar, çöplerde yemek arıyorlardı.

Buldukları bir tezgâhtan dondurma aldılar, İngiltere'den gelirken bindikleri geminin güvertesinin ne kadar soğuk olduğundan bahsettiler.

"Kış gelince de bu yazın ne kadar sıcak geçtiğinden bahsedeceğiz," dedi Jack.

Basit, sakin, karmaşık olmayan bir arkadaşlıktı aralarındaki, Beth'e göre çok yakın iki dosttular. Jack onu öpmeye başladığında karnında hissettiği karıncalanmadan hoşlanıyordu. Jack'in kollarında sanki eriyor, sonsuza dek öylece kalmayı arzu ediyordu. Ama diğer yandan da bunun nelere öncülük ettiğini düşününce oldukça da geriliyor ve korkuyordu.

Amy bir defasında, Jack'i sevip sevmediğini sormuştu ama Beth ne cevap vereceğini bilememişti. Görüşecekleri zamanları iple çekiyordu aslında, cumartesi geceleri kendisini izlemeye Heaney'e gelmesinden memnun oluyordu. Ama insanların 'aşk' olarak adlandırdıkları şey bu değildi. Kalbi daha hızlı atmıyor, iştahı kapanmıyordu mesela. Aşk hikâyelerinde anlatılanlar gibi bir şey değildi bu.

O cumartesi gecesi Beth sahneye çıktığında, Jack barda oturuyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu, kendisini içeriye zar zor attığı belliydi. Koca salonun diğer ucunda olduğu halde, saçlarının ıslak olduğunu fark etmişti Beth. Sahneye fırlayıp piyaniste eşlik etmeye başlamadan önce Jack'e el salladı.

Cumartesi gecelerinin son kısmı aslında çok keyifli geçiyordu. Kalabalık içkinin etkisiyle epey coşkulu oluyordu. Ertesi sabah işe gitmek zorunda değillerdi. Memnuniyetlerini gürültülü alkışlar ve tezahüratlarla gösteriyorlardı. Amos'ın kendisine eşlik etmesinden gayet memnundu Beth. Amos Louisiana'lı bir zenciydi. Daha önce böyle piyano çalan birisini hiç dinlememişti Beth. Çalmaya başladıklarında, birbirlerini destekliyor ve ezgilerle hayal âlemlerine sürükleniyorlardı.

O gece alışılmışın ötesinde iyiydiler. Dinleyiciler bağırıyor, el çırpıyorlar ve her bir şarkıya tempo tutuyorlardı. Programı bitirmek çok zor olmuştu. Her defasında tekrar çalmaları için bağrışmalar yükseliyordu. Bir bis yaptı Beth, arkasından bir tane daha ve sonunda gitmesine izin verdiler.

Kabanını bıraktığı arka odaya doğru kalabalığı dirsekleriyle yarıp kendisine yol açarak ilerlerken, birisi Beth'i kolundan yakaladı. Şaşkınlık içinde arkasına dönüp baktığında, bunun gemide evli kadınla beraber olan yakışıklı adam olduğunu gördü.

"Bayan kenum, bana keman çalabildiğinizi söylememiştiniz," dedi adam.

New York'a gelişlerini takip eden birkaç hafta boyunca, adam ve Clarissa'ya ne olduğunu merak etmişti Beth ama tekrar karşılaşmak hiç beklemediği bir şeydi. Ama işte buradaydı adam. İngiliz aksanı Beth'e eski evini hatırlatmıştı. Görünüşü ilk karşılaştıkları zamandan çok daha dikkat çekiciydi. Özel dikilmiş koyu renk bir ceket giymişti adam, içindeki işlemeli yelekte ise göz alıcıydı.

"Sizi hangi rüzgâr attı buraya?" dedi Beth.

"İş için geldim," dedi adam ama Heaney'in kumar oynattığı odaya göz atarak işinin ne olduğunu anlamıştı Beth. "Heaney için çalışmaya nasıl başladın?"

"Ben ve ağabeyim buraya gelip iş istedik," diye cevapladı Beth, barın arkasında duran Sam'i işaret etmişti. "Altı aydır buradayız."

O sırada Jack kalabalığı yarıp yanlarına geldi.

"Ağabeyin seni bu gece benim götürmemi istedi," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Geç saate kadar çalışacakmış."

"Tamam," diye başıyla onayladı Beth, tam gidecekleri sırada arkasına dönüp gemideki adama baktı.

"Clarissa'ya ne oldu?"

"Karaya bastığımız anda bitti," dedi adam ve omuz silkti.

Jack'in tedirgin olmaya başladığını görebiliyordu Beth fakat adamın dikkatini biraz daha üzerinde tutmak istemişti.

"Gitmem gerek. Heaney müşterileriyle sohbet etmemden pek hoşlanmıyor."

"Seni tekrar görmek güzeldi," dedi adam tokalaşmak için elini uzatarak, "özellikle de böyle yeteneklerin olduğunu öğrenmek."

Elinin adamınkine değmesiyle, sırtında bir ürperti hissetti Beth. "Sizi görmek de öyle, bu geceki oyunda bol şans."

Houston Sokağı'na doğru yürürlerken, "O adam kimdi?" diye sordu Jack. Sağanak yağmur sokakları tamamen boşaltmıştı, yürürken ayak sesleri gürültü yapıyordu.

"Sadece gemide karşılaştığım birisi," diye cevapladı Beth.

"Ben öyle birini hiç görmedim."

"Birinci sınıfta yolculuk ediyordu. Güvertedeyken bir defa konuşmuştuk."

"Kibar bir beyefendinin Heaney'de ne işi olur ki?" dedi Jack.

"Kumar," dedi alaycı şekilde Beth. "Tıpkı benim onu gördüğümde şaşırdığım gibi o da beni görünce şaşırdı. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum, hatta adını bile. Yani kıskanmanı gerektirecek bir şey yok."

"Kıskanmadım," diye itiraz etti Jack. "Sadece aranızda bir şeyler geçmiş gibiydi."

"Sürprizden fazlası değildi," diye cevapladı Beth kısacık.

Kapının önüne vardıklarında, "Bir süreliğine içeriye gelebilir miyim?" diye sordu Jack.

Beth keman kutusunu Jack'in elinden alırken, "Hayır, saat çok geç oldu," diye cevapladı.

Beth'i gülümseten o erkek çocuklarına has hevesli bakışlarıyla, "Çok sessiz olurum, gerçekten," dedi Jack ama yine de reddetti Beth.

"Gürültü yapmandan korktuğum için değil," dedi Beth sabırla. "Gecenin bu saatinde nasıl görünür, hem Sam de yanımızda değil."

Sam hâlâ arkadaşlıklarını tam olarak onaylamış değildi ama bu seferlik anlayış gösterebilirdi, çünkü kendisi geç saatlere kadar çalışacaktı ve Jack'in kardeşini eve bırakması onun endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Yukarıya çıkmak isteyeceği aklına hiç gelmezdi elbette.

"Sadece sana sarılıp öpmek istiyorum ve dışarısı bunun için hem çok soğuk hem de ıslak. Biliyorsun, hoşlanmayacağın hiçbir şey yapmayı denemem."

Beth yaklaşıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sokak lambasının ışığı, Jack'in yüzünü olduğundan daha sevimsiz hale getirmişti. Yara izi daha kurşuni görünmüş, teninin rengi kötü bir sarıya dönmüştü. İçinde Jack'e karşı en ufak bir arzu yoktu, bu kendisini daha da kötü hissetmesine sebep olmuştu.

"Biliyorum. Yorgunum ve birazcık huysuzluğum da üzerimde. Hem sen de çok ıslaksın, hadi evine git," dedi Beth.

"Seni seviyorum Beth," dedi Jack, Beth'in kafasını ellerinin arasına almıştı. "Sende aynısını hissetmiyor musun?"

Aşkını itiraf etmek için çok yanlış bir zaman seçmişti. Dokunaklı olacağına, daha da rahatsız etmişti Beth'i. Hayır derse, Jack'i derinden yaralayacaktı, evet derse gerçekten istemediği bir şeylerin içine sürüklenecekti. "Şimdi sırası değil Jack," diyebildi yorgunca.

Bir adım geri çekildi adam. Yüzüne ve saçına inen yağmur damlaları parlıyordu. Ağzı acıyla gerilmiş, dümdüz bir çizgi halini almıştı.

"Bizim için asla zamanı olmayacak, değil mi?" dedi sadece adam. Arkasına dönüp hızla uzaklaşmaya başladı. Beth'in kendisine bakıp bakmadığını görmek için bile kafasını çevirmedi bir daha.

Bölüm 14

Pazar sabahı Beth uykudan uyandığında, yağmur hâlâ bir önceki akşamki hızıyla yağmaya devam ediyordu. İlk aklına gelen Jack olmuştu. Sam'le beraber Houston Sokağı'na taşındıklarından bu yana, Jack her pazar sabahı gelip Beth'i alıp bir yerlere götürüyordu. Kendisinin ve Sam'in yataklarını ayıran dantelli perdeyi çekip abisine baktı fakat yatağı hiç bozulmamıştı. Jack'in varlığına ne kadar alıştığını ve o olmadan ne kadar yalnız hissettiğini fark etti Beth. Arayıp çağıramayacak kadar kalbini kırdığının farkındaydı, ne bu gün ne de bundan sonraki günlerde. Ta ki özür dileyip onu sevdiğini söyleyene kadar böyle olacaktı.

Yorganı boğazına kadar çekip yeniden uyumayı denedi.

Sam öğlen ikiye kadar eve gelmedi. Geldiğinde kardeşini hâlâ yatakta bulduğunda şaşırmıştı.

"Hasta mısın?" diye sordu yatağının yanına otururken.

Beth Jack'le aralarında olup bitenleri anlattı. "Sadece yataktan çıkmamı gerektiren bir şey olmadığını düşündüm."

"Eğer Jack'i gerçekten önemsiyorsan, kaldığı yere gidip gönlünü alman şart gibi görünüyor," dedi Sam kısa sakallı çenesini ovuşturarak, "ama ben senin onun için fazla iyi olduğunu düşündüm hep."

Beth bir anda fırlayıp yatağın içine oturdu. Ağabeyine yiyecekmiş gibi bakıyordu.

"Söyler misin, bana layık birileriyle nasıl tanışacağım?

Heaney müşterilerle konuşmama asla müsaade etmiyor, sen ise beni arkadaşlarının hiçbirisiyle tanıştırmıyorsun. Jack'in de etrafımda dolaşmasına müsaade edemem, boş ümitlere kapılmasına sebep olmam doğru değil. Ona ait olmak istemiyorum."

Sam düşünceli görünüyordu.

"Pratikte Heaney'e gelen adamların her birisi tanışman için potansiyel birer aday. Ama bence hiçbirisi sana layık değil."

"Buna neden sen karar veriyorsun?" dedi Beth. "Dün geceyi her kiminle geçirdinse, ben sana uygun olup olmadığını sorguluyor muyum? Ama ağabeyler için bu kural geçerli değil sanırım."

"Erkekler için durum farklı," dedi Sam.

"Yaa, demek öyle. Ama bunun sebebini anlayamıyorum," diye itiraz etti Beth, alınmıştı. "New York'un en çok iş yapan salonlarından birisinde sahneye çıkıyorum ama nedendir bilinmez, kendi seçtiğim birisiyle tanışıp vakit geçiremiyorum."

Sam bir süre sessizce baktı kardeşine.

"Kalk ve hazırlan, dışarı çıkacağız," dedi hemen. "Seni üzgün görmeye dayanamam."

Pazartesi gecesi Beth, Heaney'e gittiğinde, Jack'in kendisinden evvel gelip bir not bıraktığını öğrendi. El yazısını daha evvel hiç görmemişti. Çocuk yazısı gibi bozuk harfler ve imla hataları vardı, yetişme şekilleri arasında ne kadar büyük fark olduğunu bir kez daha gösteriyordu.

Jack her ne kadar eğitimsiz de olsa, Beth'e karşı hissettiği derin duygular satırlara yansımıştı. Eğer o da isterse hâlâ arkadaş kalabileceklerini, asla daha fazlasını talep etmeyeceğini anlatmıştı yazdıklarında.

Beth onu incittiği için çok üzülmüştü. Hemen bir cevap notu yazıp kalbinde her zaman bir yeri olduğunu anlatmak geçti içinden. Ama eğer bunu yaparsa her şey eski haline dö-

necek ve çok geçmeden yeniden olaylar patlak verecekti. Belki de en doğrusu hiçbir şey yapmadan bir süre beklemekti.

Salı günü Ira'nın dükkânına gittiğinde, yazlık kıyafetleri toparlayıp temizlediler. Eski görünenleri ve demode olanları, Five Points, Mulberry'de tezgâhı olan bir adam alıp gitti. İyi durumda olanları da kutulara kaldırıp bir sonraki yaz için paketlediler.

Bir şeylerle meşgul olmak Beth'e iyi gelmişti. Saatin beş olduğunu fark ettiğinde, mantosunu ve şapkasını giyinip çıkmaya hazırlandı. Tüm gün boyunca Jack'le ilgili hiçbir şey düşünmemişti. Tam dükkândan çıkıp kapıyı arkasından kapatmıştı ki karşısında, lamba direğine yaslanmış halde yüzünde bir sırıtmayla bekleyen 'gemideki adamı' gördü.

"Selam bayan ketum," dedi adam.

Beth'in şaşkınlıktan dili tutulmuştu ama içten içe biliyordu ki bu sadece tesadüf değildi.

"Benimle beraber bir fincan çay ya da kahve içmeye ne dersiniz? Tabii yapacak daha iyi bir şeyleriniz yoksa?"

"Ama daha adınızı bile bilmiyorum," dedi Beth.

"Bunu kolaylıkla halledebiliriz," dedi adam, hâlâ sırıtıyordu, "adım Theodore Cadogan ama arkadaşlarım bana Theo derler."

"Pekâlâ Bay Cadogan," dedi Beth, kahkahasını zor bastırmıştı. Demek nerede olduğunu soruşturacak kadar arsızdı adam. "Size çok az tanıdığım insanlarla çay içme alışkanlığım olduğunu düşündüren şey nedir?"

"Peki, siz insanlarla nasıl tanışırsınız? Sadece bir fincan çay içmeyi teklif ettim, sizi kadın tüccarlarına satmayı değil."

"Nerede olduğumu kim söyledi size?"

"Ağabeyiniz, ben de ona tamamen iyi niyetli olacağıma dair söz verdim."

Beth adamın iyi niyetinden şüphe etmişti ama Sam kendisinden hoşlanmamış olsaydı eğer, nerede olduğunu asla söylemezdi. Ayrıca adam o kadar yakışıklıydı ki Beth'e karnında kelebekler geziniyormuş gibi hissettirmişti.

"Sadece bir fincan kahve," diyerek teklifi kabul etti Beth.

Bir saat sonra, hâlâ kahve dükkânında oturuyorlardı. Birbirlerine isimleriyle hitap etmeye başlamışlardı. Beth, Amerika'ya geldikten sonra başlarından geçenleri anlatmış, Theo da ailesinden bahsetmişti.

Babası York Shire'da arazi sahibi bir adamdı ama en küçük oğlu, mirası ve mülkü sahiplenmemişti.

"Babam hukuk okumamı istemişti ama ben çok sıkıldım," dedi abartılı bir esnemeyle. "Anneme göre kilisede eğitim görmeliydim ancak açıkçası ben buna da pek hevesli değildim. Oysa orduya katılma fikri gayet eğlenceli gelmişti bana."

"Peki, seni buraya getiren nedir?" diye sordu Beth.

Gözlerini devirdi adam, bu soruya doğru cevap vermek istememişti.

"Clarissa, değil mi?" Güldü Beth.

Theo iç çekti.

"Tam olarak değil ama mutsuz evlilik masalına inanmakla mantara basmış oldum. Onlarla aynı gemide yer ayırttım. Aptalca bir plan hazırladım, New York'a geldiğimizde tamamen serbest olacaktı. O ise benimle sadece oynadı. Adamı terk etmeye hiç niyeti yokmuş aslında."

"Ahh sevgili Theo, yıkılmış olmalısın," diye hayıflandı Beth.

"Birazcık çöktüm o kadar," diye cevapladı Theo sırıtarak. "Ve fırsatlar ülkesine ayak bastıktan sonra, burasının yeteneklerim için harika bir pazar olduğunu fark ettim. Geldiğime pişman değilim."

"Yeteneklerin neler?" dedi Beth hafif alaylı bir sesle, "çekicilikten ve kadınların gözdesi olmaktan başka yeteneklerin de mi var?"

"Oldukça iyi kâğıt oynarım."

Beth kahkahayı patlattı. "Bu sana bir servet mi kazandıracak?"

"Umarım." Theo muzipçe gülümsedi. "Şimdiye kadar çok işime yaradı."

"Eğer Heaney gibi adamlarla oynarsan kazıklanırsın," dedi Beth.

"Beni küçümsüyorsun tatlım. Kendi oyun salonumu açmayı planlıyorum, paramı kaptırmayı değil."

Beth'in bakışlarındaki şaşkınlığı görünce bu seferde Theo kahkahayı patlattı. "Ve sen benim küçük çingenem, eğer istersen salonumda keman çalabilirsin. Bizi tekrar karşılaştıranın ve geleceğimizi bağlayanın kader olduğunu hissediyorum."

Adamın eli masanın karşı tarafına uzanıp onun elini tuttuğunda, Beth içinde kıpırtılar hissetti. Öpeceğini sanmıştı ama Theo onun yerine elini ters çevirip avuç içine baktı. İşaret parmağıyla avcunun içindeki çizgileri takip etti.

"Avcunda büyük bir hırs var," dedi Theo alçak sesle. "Cesaret ve dayanıklılık da görüyorum. Çok paran olacak. Oysa aşk? Dinleyicilerin ve müziğin senin için hep daha önemli olacak."

Beth kıkırdadı.

"Asıl sen tam bir çingene gibi konuştun. Peki, koca ve çocuklar da görüyor musun?"

"İstediğin bu mu?"

"Tüm kadınların istediği bu değil mi?"

"Ne isteyeceğin daha önceden sana öğretilmiş. Bu söylediklerini istemek için henüz yaşın çok genç," dedi Theo dalgınca. "Toplum da bu düşünceyi teşvik ediyor. Ama bence senin kadar yetenekli birisi için evlenip çocuk yetiştirmek vakit kaybı olurdu."

Elini hâlâ bırakmamıştı. Adam eğilip dudaklarını kızın avcuna hafifçe dokundurdu. Beth içinin çekildiğini hissediyordu. Bütün vücudunu ateş sarmıştı sanki. Tüyleri ürpermişti. Uzanıp parmaklarını saçlarının arasında dolaştırma arzusunu bastırmak zorundaydı. Hissettiklerinin tutkunun başlangıcı olduğunu anladı.

Üç gün sonra Ira görüştüğü adamın kim olduğunu sorduğunda, elbiseleri yıkayıp tamir ettikleri yer olan dükkânın arka tarafındaki odadaydılar.

"Birisiyle görüştüğünü biliyorum," dedi Ira, doğruca Beth'e bakıyordu. "Çarşambadan beri gündüz düşlerine dalıp gidiyorsun."

Beth, sobanın üzerinde duran ütüyü alıp tükürüğüyle ısınıp ısınmadığını kontrol etti. Beyaz bir jüpon ütüleyecekti. Ira'nın sorusuna cevap vermek istememişti. Eğer Theo'yla ilgili, bilhassa da ona karşı hissettikleriyle alakalı birileriyle konuşursa uğursuzluk getireceğine inanıyordu.

Kahve dükkânından henüz çıkmışlardı ki akşam yemeği yemeyi teklif etmişti Theo. Geç saatlerde Houston Sokağı'ndaki evine bırakmıştı Beth'i. Soğuk bir akşamdı ve sokaklar oldukça ıssızdı. Köşedeki içki dükkânının önünde sadece serseri birkaç adam vardı.

Kapının önüne geldiklerinde, "Sanırım şık bir yerde yaşıyorsundur," demişti Beth.

"Pek sayılmaz," dedi Theo uzanıp yanağını okşayarak. "En aza sahip olduğun sürece, başarma arzusu hep kuvvetli olacaktır."

Yanağında duran el yüzünden, o acayip çekilme hissini Beth yeniden karnında hissetmişti. Kendisini öpmesini o kadar istiyordu ki neredeyse bayılacaktı, kimin göreceği umrunda bile değildi.

"Seni tekrar görebilecek miyim?" diye sordu Beth cılız bir sesle, fazla ileri gittiğini biliyordu ama kendisine hâkim olamıyordu.

Theo, sanki sorduğu soruya cevapmış gibi Beth'i öptü. Dudakları yavaşça dokundu, kızın vücudundaki tüm sinir uçları tepeden tırnağa hassaslaşmıştı. Tam daha kuvvetli bir şeyler için yanıp tutuşurken kolları Beth'i sıkıca kavradı. Ağzının içinde gezinen dilin hareketi olacaklar konusunda ipucu veriyordu. Sanki Beth'in içinde volkanlar patlıyordu. Karşılık vermedi ama daha da yaklaştı adama. Öpücüğü o kadar heyecan vericiydi ki bedeni kendi arzusuna göre hareket ediyordu artık. Göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti Beth,

mahrem yerlerinde bir tür nabız atıyordu sanki. O da arsızca kaydırdı dilini adamın ağzına.

Kendini ilk geri çeken Theo olmuştu.

"Öpüşmen de keman çalışın kadar güzel," dedi yumuşakça, "benim diyen adamın aklını başından alabilirsin."

Hemen ardından da gitmek zorunda olduğunu söyledi. Şehvetten başı dönmüş halde kapının eşiğinde kalakalmıştı Beth. Adam sokakta ilerlerken arkasından baktı. Bir panter zarafetiyle yürüyordu Theo, cesur ve düzgün adımları vardı. Köşedeki sokak lambasına vardığında arkasına dönüp el salladı. Beth yüreğinin patlayacağını zannetmişti.

O gece uyku tutmadı Beth'i, rahatlayabilmek için o öpücüğü tekrar ve tekrar yineledi beyninde.

Liverpool'da bir komşularının dişi kedisini hatırlamıştı, sırt üstü yatmış kıvranarak acayip ağlamaklı sesler çıkartırdı. Annesi bunun bir dönem olduğunu söylemiş, kediyi kaçırmak için bir kova su fırlatmıştı üzerine. Arka bahçesinde böyle iğrençlikler istemediğini söylemişti. Duvarın üzerinde oturmuş iki erkek kedi de manzarayı seyrediyorlardı. Beth o zamanlar, dişi kedinin yaptıklarının ne anlama geldiğini anlamamıştı ama şimdi anlayabiliyordu.

Aşk, evlilik, çocuk yapmak gibi konular üzerine düşünecek kadar büyüdüğünde, bunun erkekler için zevk, kadınlar için ise katlanılan bir acı olduğu kanısına varmıştı. Bayan Clarkson bile aksini söylememişti. Annesinin ölmeden önce yaptığı itiraf, kadınların da seks yapmaya ihtiyaç duyabilecekleri ya da bundan keyif alabileceklerine dair ilk kuşkuları düşürmüştü aklına ama böyle yasak bir ilişkiye sempati duyma fikri bile dehşete düşürmüştü Beth'i.

"Cevap vermeyerek beni geçiştirme," dedi Ira, biraz daha yaklaşıp elini Beth'in omzuna koydu. "Senin yaşındaki bir kız için aşık olmak gayet normal ama biliyorum ki ayaklarını böylesine yerden kesen kişi Jack değil. Kim bu adam? Ve nerede tanıştınız?"

"Adı Theodore Cadogan. Amerika'ya gelirken gemide tanışmıştık." Gönülsüzce anlatmıştı Beth. "Birinci sınıfta yolculuk ettiği için sadece bir defa konuşmuştuk. Geçen hafta Heaney'de yeniden karşılaştık. Çarşamba akşamı da buradan çıktığımda dışarı da beni bekliyordu."

"Peki, bir beyefendi mi?"

Başıyla onayladı Beth, suratı asılmıştı.

"Heaney'de ne işi varmış?"

İç geçirdi Beth. Bu sorunun geleceğini bekliyordu. "Kart oyunu için gelmiş."

Ira derin bir iç çekti. "Bir kumarbaz demek. Nasıl da eğlenceli olurlar. Aklını başına topla, seni de yoldan çıkmış görmek istemem."

"Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum," dedi Beth usulca.

Ira gözlerini dikip kızarana dek Beth'e baktı. "Farkındayım," dedi her bir heceye bastırarak. "Sen farkına varamadan seni baştan çıkardı bile. Değil mi?"

Beth doğruca ayaklarına indirdi bakışlarını.

Ira bir kahkaha koyuverdi. "Sana iyi kızların böyle şeyler hissedemeyeceklerî söylenmiş anlaşılan. Bu çok saçma. Eğer durum böyle olsaydı, bebek doğurmak böylesine kutsal bir şey olmazdı! Ben sana olaya nasıl baktığımı söyleyeyim; kimi kadınlar bundan hoşlanır kimileri de hoşlanmaz. Olay tamamen becerikli sevgililere sahip olup olmamakla ilgili."

"O benim sevgilim değil!" diye haykırdı Beth, nasıl olurda böyle düşünebilirdi Ira. "Sadece beraber bir akşam geçirdik."

Ira kıkırdadı. "Tek bir iffetli akşamda senin duygularını böylesine tepe taklak ettiyse, onunla yalnız kalmamanın daha iyi olacağını söyleyebilirim. Tabii eğer iyi bir aşığın bir kadın için neler yapabileceğini öğrenmek istemiyorsan."

Öpüşme kısmını kıvrana kıvrana anlatışı Ira'yı kahkahalara boğmuştu. "Biliyorum, güzellikleri denemeden önce yüzüğü parmağına geçirmen gerektiğini söyleyen yığınla insan olmuştur. Ama ben Gunther'le evlenmeden önce beraber oldum ve bundan hiçbir zaman da pişmanlık duymadım."

"Belki bir daha görüşmeyiz," dedi Beth, konuşmayı sona erdirmek istemişti. Dayanılmaz derecede utanç verici bulmuştu konuyu.

"Eminim görüşeceksiniz," dedi Ira. "Sadece bakışların ya da düzgün vücudun yüzünden değil. Coşkunluğun, zekân, terbiyen ve keman çalmadaki yeteneğin için görüşeceksiniz. Tatlım, sen çok kıymetli bir kızsın. Ama kendini korumak zorundasın. Söylediklerine sakın inanma, sakın borç para verme ve sakın seninle evlenmesini ümit etme. Ayrıca hamile kalmaktan nasıl korunacağını da öğrenmek zorundasın. Bu pek çok harika kadının mahvı olmuştur."

"Hayatta yapmam!" dedi Beth dehşet içinde. "Hamile kalma riski-"

"O kadar emin olma." Ira şefkatle yanağını sıvazladı. "Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki bir kadın fiziksel olarak bir adamdan hoşlandığı zaman, duygularının kontrolünü kaybediyor."

Beth o gece sahneye çıkacaktı. Sam geç saatlere kadar çalıştığından, Heaney Beth'i eve bir araba yollatıp aldırmıştı. Cumartesi sabahı rüyasında Theo'yu görerek uyanmıştı. Ira'nın söyledikleri aklına gelerek güne endişeyle başlamıştı.

Sam ve kendisinin yataklarını ayıran perdeyi yavaşça açtı, ağabeyinin boş yatağını görmek Beth'i hayal kırıklığına uğrattı. Gün içinde kendisine arkadaşlık edecek kimsenin olmayışı canını sıkmıştı.

Birkaç saat sonra merdiven boşluğunda Amy'nin sesinin yankılandığını duydu. Aşağı seslenip çay içmek isteyip istemez mi diye sordu.

Amy ikinci kuşak Amerikalıydı. Aslında Alman kökenliydi. Connecticut'ta yaşadığı aile çiftliğini terk edip tek başına New York'a gelmişti, çünkü babası onaylamadığı bir adamla görüştüğü için ona öfkeliydi. Beth'e söz konusu adamın kendisiyle kaçmadığını ve bu yüzden tek başına gelmek zorunda

kaldığını anlatmıştı. Ancak öyle görünüyordu ki kendisi için en doğru olanı yapmıştı Amy; o ve arkadaşı Kate, hep beraber geziyor ve çok güzel elbiseler giyiyorlardı. Daima mutlu ve dost canlısı insanlardı. Aslında Beth bu kadar çok eğlendikleri için içten içe birazcık da olsa onları kıskanıyordu.

Amy Beth'in odasına girerken, "Çay! İşte tam da ihtiyacım olan şey! Aşağısı tımarhane gibi!" dedi. Taşra kızlarına benziyordu aslında Amy; uzun boylu ve geniş omuzluydu, lepiska gibi saçları ile geniş ve uzun bir yüzü vardı.

"Artık ailelerinden daha fazlasıyla yaşıyorlar! Soruyorum sana, küçücük bir odada onca kişi nasıl bir arada yaşayabilir? Üstelikte ortak mutfağı kullanıyoruz." Amy aynı apartmanda yaşadıkları İrlandalı aileden bahsediyordu. İlk geldiklerinde sadece iki çocuklu bir aileydi. Daha sonra yanlarına taşınan iki kişiyle beraber aşırı kalabalık olmuşlardı. Amy odasını sadece Kate ile paylaşıyordu ama mutfakları ortaktı. Ortak mutfak kullanımın ne kadar zor olduğunu düşündü Beth. O ve Sam mutfaklarını orta yaşlı, terbiyeli insanlar olan Rossiniler ile paylaştıkları için çok şanslılardı.

Beth çaylarını demleyene kadar, Amy de Sam'in yatağına çöküp komşularını çekiştirmeye devam etti. İrlandalı aileden birilerinin pis tuvalet kovasını, lavaboya boşalttığından şüpheleniyordu. Yemeklerini çaldıklarını ve sürekli çocuklarının ağladıklarını anlattı. Artık dayanamadığını, en sonunda yaşayacak başka bir yer bulması gerekeceğini söyledi.

Beth Amy ve Kate'le çok iyi anlaşıyordu. Amy kendi problemlerine bile uzun süre takılmayan birisiydi. Çaylarını içmeye başladıklarında, köşedeki manavın dükkânda başka bir kadınla beraberken karısına nasıl yakalandığını anlatıp kahkahalara boğdu Beth'i.

"Sam nerelerde? Bu aralar pek görünmüyor. Yoksa bir bayan arkadaş mı edindi?" dedi Amy, gözlerinde muzır bir ifade vardı. "O çok yakışıklı birisi."

"Eğer dikkat etmezse kendisini bir anda evlenmek zorunda bulacak," diye itiraz etti Beth.

"Eminim nasıl korunacağını biliyordur."

"Korunabilir mi?" diye sordu Beth masum biçimde.

"Elbette, seni aptal kız," diye bir kahkaha attı Amy.

"Nasıl?"

"Bazı adamlar, düşünceli olanlar yani, zamanı gelince geri çekilirler. Bunlar da kılıf kullanır ama kılıf bazen yırtılabilir ve çoğu da kılıf kullanmaktan hoşlanmazlar. Tanıdığım kadınların çoğu, hemen duş alıp temizleniyorlar. Ahh, bir de gelmeden önce içine sokadığın küçük süngerler var."

Beth Amy'den en çok da bu sebeple hoşlanıyordu işte. Açık sözlü, direkt konuşan birisiydi. Ama ifşa ettiği sırlar Beth'in yüzünü kızartmıştı.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Beth bir anda ama Amy'nin surat ifadesi değişip de her zamanki nüktedanlığıyla cevap vermeyince özür dilemesi gerektiğini hissetti.

"Amacım seni iğnelemek değildi, tamam başka bir şey sormayacağım."

"Keşke senin yaşındayken benim de etrafımda tüm bunları sorabileceğim birileri olsaydı," dedi Amy iç geçirerek. "O zaman belki de hamile kalmazdım."

Beth bir rezalete tanık olmuş gibi fısıltıyla, "Ne yaptın?!" dedi.

"Bu işlerden anlayan yaşlı bir kadın yardım etti, bana düşük yaptırdı," diye itiraf etti Amy. "Korkunçtu. Öleceğimi zannettim. Sonra da New York'a geldim zaten."

"Tüm erkeklerden nefret etmiş olmalısın."

"Kesinlikle. Fakat sadece kısa bir süreliğine. Sonrasında bir başka yakışıklıya kaptırdım gönlümü. Ama bana yaklaşmasına izin vermeden önce Rosie'deki kızlardan birinden bazı tavsiyeler aldım."

Beth'in gözleri hayretle bir anda açıldı. Heaney'de ki bazı adamların Rosie denen yer hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Orası bir genelevdi.

"Bakma öyle!" diye azarladı Amy. "çoğumuzun bizi koruyacak keman çalmak gibi meziyetleri yok. Bazılarımız için

başımızı sokacak bir çatı bulabilmek tek çıkar yol. Bunu anlar anlamaz Rosie'ye gittim ben de."

Beth Amy'nin anlattıklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Arkadaşına, hayatını nasıl kazandığını hiç sormamıştı aslında ancak şık kıyafetlerine bakarak bir mağazada çalıştığını düşünmüştü.

"Sakın bilmediğini söyleme!" Beth'in suratındaki şaşkınlık ifadesi Amy'yi gülme krizine sokmuştu. "Şimdiye kadar birileri sana söylemiştir diye düşünmüştüm."

"Aslında bu konuda kimseyle konuşmadım," dedi Beth cılız bir sesle. "Ama sen... yani asla tahmin edemezdim. Demek istediğim... sen çok tatlısın."

"Fahişeler de en az diğer insanlar kadar tatlı olabilirler," dedi Amy acı bir ifadeyle. "Boyaya bulanmış suratlarla, sokaklarda yarı çıplak dolaşarak yaptığımız işi reklam etmeyiz."

"Öyle demek istemedim," dedi Beth çarçabuk. "Yani ben aslında bir restoranda ya da bir mağazada çalıştığını sanmıştım."

Gözlerini devirdi Amy. "Heaney'de çalışmak gözlerini birazcık açmıştır diye düşünmüştüm ben de. Çok azımız fahişe olmak için yola çıkarız. Ama kalacak bir yerin ve yiyecek yemeğin olmadığı zaman, bir adama birazcık sevgi vermek ve birkaç dolar kazanmak o kadar da kötü görünmez. Tek bir numarayla çok daha fazlasını kazanabilecekken, neden bir mağazada çalışarak ya da hizmetçilik yaparak haftada beş bilemedin altı dolar kazanayım ki?"

Beth'in ağzı açık kalmıştı. Amy'nin nasıl olup da erkekler hakkında bunca şeyi bildiğini nihayet anlayabilmişti. Ve tabii ki neden gün boyu evde olduğunu da. Hor görür ya da onaylamaz görünmesine neden olmayacak bir şeyler bulup söylemeye çalıştı. Sam eve gelir gelmez Amy aniden ayaklanıp yapması gereken işleri olduğunu söyledi ve kapıya yöneldi. Aşırı resmi görünmek istemedi Beth, anlatılanların üstesinden geldiğini düşünmesi için kapıya kadar eşlik etti Amy'ye.

"Çok üzgünüm, sadece çok şaşırdım," dedi Beth.

Amy tek elini Beth'in omzuna koydu. "Bence hâlâ çaylak bir kerizsin," dedi.

"Hiç de değil," diye itiraz etti Beth. Gayet yürekten söylemişti bunu. "Bana karşı dürüst olduğun için seni seviyorum, sadece daha önce tahmin edemediğim için biraz saf hissettim hepsi bu. Ama aklıma korkunç şeyler düşürdün."

"Düşünmeyi bırak da eğlenmene bak. Ağabeyin doğru yolda."

Beth ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan, Amy çoktan gitmişti evine.

Bir süre sonra, işe gitmeden önce yemesi için Sam'e çay ve sandviç hazırlarken odasından gelen garip bir ıslık sesi işitti Beth. Sam duş alıp traş oluyorken tüm gece nerede olduğunu sormak aklına gelmemişti, çünkü zaten Beth'in zihni Amy'nin anlattıklarıyla meşguldü.

Kafasını uzatıp aralık kapıdan içeriye göz attı. Sam'in penceresinin kenarında duran küçük masanın başına oturmuş, elindeki bir deste oyun kâğıdıyla meşgul olduğunu gördü. Bir numara üzerinde çalışıyor gibi görünüyordu. Kartlardan birisini diğerinin üzerine gelecek şekilde koyarak kartları hışırtıyla sıraladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Beth.

"Pratik yapıyorum," dedi Sam kafasını çevirmeden, aynı anda hepsi ters dönecek şekilde ani bir hareketle kartları çevirdi.

"Bir çeşit oyun hilesi mi?"

"Hayır, sadece kâğıt dağıtanların yaptığı bir şey. Henüz yeterince hızlı ve kurnaz değilim ama çok az kaldı."

"Neden yapmak istiyorsun bunu?" diye sordu Beth, odaya girmişti.

Sam kartları masanın üzerine bırakıp kardeşine baktı. "Çünkü krupiye olmak istiyorum. Kumar oyunlarıyla ilgili her şeyi ve tüm restleri öğrenmek istiyorum."

Beth bir anda küçücük dünyası tersine dönmüş gibi hissetmişti. İlk önce arkadaşının bir hayat kadını olduğunu öğrenmişti, şimdi ise ağabeyi kumarbaz olmak istediğini söylüyordu.

Theo'nun kumar oynamasını hoş görebilmişti Beth. Neticede asilzadeler için bir yaşam tarzıydı bu ama Sam bu konuda uyarılar alarak büyümüştü. Babası at yarışlarına dahi tek bir şilin yatırmamış bir adamdı. Çok tehlikeli bir meyil olduğunu söylerdi bunun.

"Kumarhanede çalışmak istiyorum Beth, paramı çarçur etmek değil," dedi Sam kardeşine dik dik bakarak. Sanki itiraz etmesine engel olmak istermiş gibiydi. "Bu işte çok iyi para var. Kasa asla kaybetmez."

"Heaney'in bununla bir ilgisi var mı?" diye sordu Beth.

"Mekânında nasıl oyunlar oynandığını görmemi sağlamaktan başka bir ilgisi yok," diye terslendi Sam. "Oyunculara içki servisi yapayım diye geç saatlere kadar tutuyor beni, böylece ben de nasıl oynadıklarını daha yakından izleyebiliyorum."

Beth yatağın üzerine yığılıp kaldı. Paniğe kapılmıştı, her şey bir anda endişe verici görünmeye başlamıştı.

"Yanlış olan ne? Tanrı aşkına Beth, bu kadar büyütme! İnsanlar bu konuda o kadar da kötü şeyler düşünmüyorlar, biz neden düşünelim?"

"Sahip olduğumuz değerleri kaybetmekten korkmuyor musun?"

"Nereden geldiğimizi unutmamamız, asillerin önünde yerlere kadar eğilmemiz gerektiği gibi mi? Söyle bana Beth, neden biz de zengin olmayalım? Babamız ayakkabı tamircisi olduğu için daha fazlasına sahip olamaz mıyız?"

"Sanırım mahvolacağımızdan korkuyorum," dedi Beth güçsüzce. "Her ne kadar itiraf etmesen bile sen de gayet iyi biliyorsun ki Heaney'e muhtacız ve o kötü bir adam."

"Bizi kullanıyor, farkındayım. Ama biz de onu kullanabiliriz. Onun için çalarken deneyim kazanıyorsun, ben de

kumarla ilgili her şeyi öğreniyorum. Zamanı geldiğinde tüm bu birikimleri alıp New York'tan gidebiliriz. Başka yerlere, mesela Philadelphia, Chicago hatta belki San Francisco. Buraya macera aramaya geldik. Kaderimizi yaşamaya geldik ve bunu yapacağız."

"Günün birinde beni bırakıp kaçıp gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Beth korku içinde.

Sam yatağa, kardeşinin hemen yanına oturmak için yerinden kalktı, sıkıca Beth'e sarılıp kucakladı.

"Beth, sen benim şu hayatta gerçekten önemsediğim tek varlıksın. Sadece kardeşim değilsin, aynı zamanda en gözü pek dostumsun. Seni almadan hiçbir yere gitmeyeceğim."

Sam hiçbir zaman gösterişli konuşmalar yapan birisi olmamıştı. Söylediklerinin içten olduğunu bilmek Beth'i gözyaşlarına boğdu.

Sam, Beth'in saçlarını okşayarak, "Ağlama kardeşim. Şimdiye kadar gayet iyi gittik ve bundan sonra çok daha iyi olacak," dedi.

Bölüm 15

Sam kumarhanede çalışmakla ilgili hevesini anlattıktan sonra, Beth pencerenin kenarına oturup çatı katının gri gökyüzü altındaki manzarasını seyretmeye başladı. Liverpool'da tanıdığı insanları düşündü. Ne şartlarda yaşadıklarını bilseler neler düşünürlerdi acaba?

Amerika'ya geldiklerinden beri, iki hafta da bir düzenli olarak Langworthyler'e mektup yazıyordu. Ama yazdıklarını gösterişli yalanlarla süslediği için suçlu olduğunu da gayet iyi biliyordu. Mesela mektuplarında 'kiralık oda' yerine 'otel' sözcüğünü kullanmıştı. 'Aşağı Doğu Yakası' yerine 'Central Park' ya da 'Beşinci Cadde' demişti. Tam olarak yalan söylememekle beraber, Heaney'i nezih bir mekân olarak tasvir etmişti, Ira'nın dükkânını da ikinci el kıyafetler satan bir dükkân değil de bir mağaza olarak tarif etmişti. Son olarak bir apartmana taşındıklarını yazmıştı fakat tek odayı paylaştıklarından bahsetmemişti.

Ortasına düştükleri fakirlikten bahsederse eğer, eski evindeki herkesin moralinin bozulacağını ve Heaney hakkındaki gerçekleri anlatırsa da hayatından endişe edeceklerini biliyordu Beth. Zaten olan biteni anlatırken bazılarını es geçmesinin de sebebi buydu.

Gözünün içine bakan tüm bu insanlar, aslında ne şartlarda yaşadıklarını bilselerdi çok daha fazla endişelenirlerdi. Kızıl satenler içinde dans ettiğini ya da Heaney'de çaldığı akşam-

larda bir iki kadeh rom içtiğini görseler hiç tasvip etmezlerdi. Hele bir de bir fahişeyle arkadaşlık ettiğini bilseler hepten dehşete kapılırlardı. Sam'in tüm geceyi dışarıda geçirdiğini ya da kendi kumarhanesini açmaya niyetlendiğini öğrenseler şaşkınlıktan ağızları açık kalırdı. Bayan Bruce nefes almaksızın azarlardı herhalde.

Eski arkadaşlarının asla onaylamayacakları bu hayata sürüklenmelerini sağlayan Beth'ti, bu onu daha da fazla üzüyordu ama yine de o eski, çalışkan çamaşırcı kız olmaya hiç niyeti yoktu. Her sabah kafesinden kurtulmuş bir kuş gibi uyanıyordu uykudan, takdir edilen ve alkışlanan kişi olmaktan gayet memnundu.

Önceki hayatına dair gerçekten özlediği tek varlık Molly'ydi. İçerisinde asla dinmeyen bir sızı gibiydi küçük kız kardeşi. Ama diğer yandan, İngiltere'de birçok çocuğun hayal dahi edemeyeceği şartlarda ve sevgi dolu bir yuvada yaşadığını bilmek içini rahatlatıyordu.

Bakışlarını manzaradan alıp odasına yöneltti. Nesneleri amaçlarından farklı kullanıp dekoratif dokunuşlarla daha estetik bir görünüm kazanmalarını sağlamıştı. Sam ve kendisinin yataklarını ayırmak için kullandığı mavi yatak örtüsünü kırmızı kadife kurdelelerle süslemiş, daha asil bir görünüm kazandırmıştı. Heaney'de giydiği elbiseleri duvarlara dekor olarak asmış, tiyatro afişleriyle de duvarlardaki çatlakları kapamıştı. Her hafta, eve gelirken bir buket çiçek alıp masanın üzerindeki vazoya koyuyordu. Böylece oda daha bir ev havasına bürünmüş oluyordu. Eve yazdığı mektuplardaki tüm bu yalanlar, aslında ne kadar harap bir hayat yaşadıklarını saklamak içindi.

Hassas yapıda birisi olan Sam'in de geldikleri günden bu yana her şeyin farkında olması Beth'i daha da fazla üzüyordu. Belki de zengin olmak için duyduğu büyük arzunun sebebi de bu farkındalıktı. Bu sayede artık rol yapmayacak ve utanmayacaktı.

Beth daha önce böylesine büyük bir özlem duymamıştı;

kendisine ait bir oda ve gerçek bir banyo istiyordu. Eskiyle tüm bağları kopmuştu artık, geri dönmek istemiyordu. Ama yine de günün birinde sadece Molly'yi görmek için eve dönmek istiyordu. Belki bu sayede, o da Sam gibi geleceğe yönelik planlar yapabilirdi.

O gece, her zamankinden çok daha iyi keman çaldı. Tüm bedeni müziğe ayak uydurmuş gibiydi, sahnede durmaksızın dans etti. Kalabalığı çılgınlık derecesinde coşturmuştu. Alkışlar kulakları sağır edecek gibiydi. Kimse programı bitirmesini istemiyordu. Programı sonlandırabilmek içi Pat Heaney sahneye çıkmak zorunda kaldı.

"Minik çingenemiz yoruldu," diye haykırdı kalabalığa. "Pazartesi gecesi tekrar bizlerle olacak, merak etmeyin araya hasret girmeyecek!"

Beth boynundan ve yüzünden akan terleri silerken Heaney payına düşen parayı vermek için odaya girdi.

"Bu akşam şahaneydin." Her zamankinden daha hararetliydi konuşması. "Burada çalışmaya başladığından beri ortamın havası değişti."

Parasını uzattı Beth'e, yaklaşık yedi dolardı. Ama şapkanın içinde, bahşiş olarak bırakılmış, düzinelerce kâğıt para olduğunu gördü Beth.

"Demek ki bana daha fazla maaş vermenin vakti gelmiş," dedi. "Ya da en azından şapkadan payıma düşeni vermenin."

Pat'in suratındaki gülümseme bir anda kayboldu.

"Seni küçük, nankör sürtük. Seni kazıkladığımı mı ima ediyorsun? Hiç kimse işe almazken ben sana fırsat verdim!" diye gürledi adam bir anda.

Bunun bir karar anı olduğunun farkındaydı Beth. Ya geri çekilecek ya da meydan okuyuşa karşılık verecekti. Çok korkuyordu, adamın buz gibi soğuk bakışları ve yüzündeki korkunç yara izi aslında ne kadar tehlikeli birisi olduğunun göstergesiydi. Ancak içinden bir ses kendisi için dik durmak zorunda olduğunu, aksi takdirde Heaney'in ayakları altında ezileceğini söylüyordu.

"İş için başvurduğum ilk kişiydin sen," dedi Beth karşılık olarak. "Ve buradaki ilk gecemden bu yana benimle ilgilenen bir sürü mekân var. Kazıklamak mı dedin? Güzel. Gayet iyi biliyorum ki ilk gecemden bu yana zaten şapkadakinin yarısını vermiyorsun bana!"

"Sana iyilik ettim!" diye haykırdı adam.

"Hayır, etmedin! Sadece kendine iyilik yaptın!" İçindeki cesarete dört elle sarılmıştı Beth. "Ben çalmaya başladığımdan beri, her zamankinden çok daha fazla kişi gelmeye başladı mekânına! Geliyorlar, vakit geçirip içki içiyorlar! Burada olmamın sana herhangi bir maliyeti yok ve müşteriler şapkaya o parayı benim müziğimle eğlendikleri için koyuyorlar! Paramı elinde tutarak onları da aldatmış oluyorsun!"

"Bana karşı gelenlere ne olduğunu biliyor musun?" dedi Pat, yüzünü Beth'in yüzüne o kadar yaklaştırmıştı ki nefesindeki viski kokusunu bile duyabiliyordu kız.

"Sana karşı gelmiyorum ama eğer burayı terk edip rakip salonlardan birisinde çalmamı söylüyorsan... emin ol hakkım olanı vermezsen bunu yaparım," dedi Beth.

Karşı atağından etkilenmişti Heaney, Beth bunu görebiliyordu. Parasını yumruğunun içinde sıkıca tutuyordu, her ne kadar korksa da olduğu yerde öylece kaldı Beth.

Ağız dolusu küfür savurdu adam ama Beth uzanıp mantosunu giydi üzerine ve adamın elindeki paraya bakarak, "Paraya on beş dolar daha eklemek için sadece bir dakikan var, aksi halde şimdi çıkar giderim ve bir daha asla geri dönmem," dedi.

"Eğer çıkıp gidersen kardeşini de yollarım," dedi adam, gözleri öfkeden bir yılanınki gibi kısılmıştı.

"Demek ki sandığımdan daha da aptalmışsın," dedi Beth alayla, "onun kadar dürüst başka bir barmeni nereden bulacaksın?"

Yumruğunu kaldırdı Heaney fakat Beth öfkelenmeye başlamıştı, adamın elini havada yakaladı. "Hele bir dene, şimdi çıkıp yandaki salonda çalmaya başlarım," diye haykırdı

Beth. "Sam de bir daha asla seninle çalışmaz. Süren şu anda doldu. Ya on beş dolarımı verirsin ya da şimdi kendi yoluma giderim."

Adam elini cebine uzattığında kazandığını anladı Beth ama bir taraftan da tuhaf biçimde üzülmüştü. Çünkü Heaney için ne kadar değerli olduğunu anlamıştı, artık burayı bırakıp güvenebileceği başka biri için çalışamazdı.

"Bundan sonra şapkadaki parayı ben sayacağım," diye uyardı adamı. "Sana da yarısını vereceğim, anlaşmamız bu şekildeydi. Ama eğer beni yeniden kazıklamaya kalkarsan, işte o zaman çıkar giderim."

Hışımla adamın yanından ayrıldı ve Sam'in olduğu bara doğru yöneldi.

"Ağzından çıkanlara çok dikkat et," dedi Beth fısıltıyla. "Birazcık münakaşa ettik."

Sam endişelenmişti, arka odaya doğru bir göz attı.

"Bu akşam oyun var, geç saate kadar kalmamı istedi. Seni arabayla mı gönderecek?"

"Ben Beth'i eve bırakırım."

Hemen arkasından gelen tanıdık sesle irkildi Beth.

"Tabii eğer kabul ederse."

Dönüp baktı Beth, neşesini saklayamayarak, "Theo!" diye haykırdı.

Araba Houston Sokağı'nda ki eve doğru ilerlerken, Beth de Heaney'le yaptığı münakaşayı en ince ayrıntısına kadar Theo'ya anlattı.

"Elbette kendini savunmakla en iyisini yapmışsın ama Heaney kindar bir adamdır, hakkında bir sürü hikâye duydum," dedi Theo.

"Sam'e bir şey yapmaz değil mi?" Beth endişelenmişti

"Sanmam. Sana ya da Sam'e kötü bir şey yapmaya cesaret edemez, aksi halde kendisini ipe çekecek yığınla müşterisi olduğunu biliyor. Ama yine de Sam de sen de ona karşı gardınızı almalısınız. Hatta bir sonraki program da birazcık yağ bile çekebilirsin."

"Bunu asla yapmam," dedi Beth, incinmişti.

"Tatlım," diye içini çekti Theo. "Sana bir ipucu vereyim. Düşmanlarını daima cazibenle alt et. Tatlı dil silahtan ya da bıçaktan daha fazla iş görür."

Araba Beth'in kaldığı evin önüne yaklaştığında, Theo elini tuttu.

"Şimdi Heaney'e geri dönmem gerek ama yarın gelip seni bir yerlere götürebilirim?"

Beth'in gözleri parladı, Theo'nun teklifi Heaney'le yaptığı tartışmanın tüm etkilerini silip süpürmüştü bir anda.

"Harika bir fikir," dedi neşeyle.

"Saat tam birde gelir alırım seni. Peki, nerede o tatlı öpücükler?"

Merdivenler her zaman olduğu gibi karanlıktı. Dış kapıda tek bir gaz lambası vardı, o da çoktan söndürülmüştü. Beth merdivenleri çıkarken efsunlanmış gibiydi. Theo'nun öpücüğüyle alev alev yanıyordu, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. El yordamlarıyla yolunu bulmaya çalışırken defalarca adımları kaymış tökezlemişti. Tırmanmaktan nefes nefese kalmıştı ama ertesi gün Theo'yu görecek olmanın verdiği heyecan, tüm keyifsiz düşünceleri sürgün etmişti.

Odasına girer girmez ilk iş gaz lambasını yakmak oldu. Yatağının üzerine çöktü. Theo onu istiyordu ve önemli olan tek şey şu anda buydu.

Ertesi gün, Theo arabadan atlayıp Beth'i selamlarken, "Çok güzel görünüyorsun Beth," dedi. "Umarım bu soğukta seni fazla bekletmemişimdir."

"Yo, hayır. Ben de şimdi indim zaten," diye yalan söyledi Beth. Aslında son yirmi dakikadır kapının eşiğinde bekliyordu, çünkü Theo açık olan kapıdan içeriye girer ve ne kadar perişan bir yerde yaşadığını görür diye aklı çıkmıştı.

Daha önce akıl edip Ira'nın dükkânından bugün için giyebileceği bir şeyler almadığı için pişmandı Beth. Eski kah-

verengi mantosunu giymek zorunda kalmıştı. Ama Amy'den ödünç kürk bir şapka ve tilki kürkü bir etol almıştı. Kısa süre sonra verecekti. Giydiği elbise koyu mor renkliydi. Yakasında krem dantel işlemeler vardı ama pek de son moda bir şey değildi aslında. Neticede Bayan Langworthy'nin verdiği elden düşmelerden birisiydi.

"Seni Central Park'a götürmeyi düşündüm," dedi Theo arabaya binmesine yardım ederken. "Sonbahar renklerine bürünmüş ağaçlar şahane görünüyordur şimdi. Yakında bildiğim bir restoran var, sonra da oraya gideriz."

Beth Ağustos'tan beri Central Park'a gitmemişti, gittiği zaman da çimenler sıcaktan kuruyup sararmıştı zaten. O gün ise, ağaçlar üzerlerine zayıfça tutunmuş toz kaplı yapraklarla bezenmişti. Çimenler yeniden yeşermiş, ağaçlar altın rengi, kahve, sarı ve yeşil tonlarında gün ışığı altında parlıyordu.

Gölün etrafında kol kola yürüyüş yaptılar. Theo bir önceki geceki oyunda yaptığı büyük vurgundan bahsetti.

"Bir süre oraya uğramam artık. Heaney kirli işlerin döndüğü bir yer. Ben mekândan ayrılırken saldırıp beni soymaları için peşime adam takarlarsa hiç şaşırmam. Dün gece eve seni benim bıraktığımı biliyor Heaney. Eğer soracak olursa hakkımda bir şey bilmediğini, sadece bir defa gemide karşılaştığımızı söyle ona."

"Zaten istesem de daha fazlasını söyleyemem, çünkü hakkında bundan fazlasını bilmiyorum," dedi Beth gözlerinde muzip bir ışıltıyla.

"Ben de bugün bu durumu telafi etmek niyetindeyim," diyerek gülümsedi Theo.

Göl kıyısında bir banka oturdular. Theo ailesinden, ağabeyinden, iki küçük kız kardeşinden ve evinden bahsetti. Beth, etrafı tarlalarla çevrilmiş, sıralı ağaçlarla bezenmiş yoluyla bir konak canlandırmıştı kafasında.

Önce bir mürebbiye tarafından evde eğitim görmüş, daha sonra da yatılı okula gitmişti Theo. Babası yaşadıkları çiftliği

kendisi için kurmuş ve işletiyordu. Babasından pervasız, sabit fikirli ve bencil bir adam olarak bahsetti.

"Kendisi kadar iyi ata binip ateş edemeyen adamlara ayıracak vakti olmazdı. Kader bu ya, ben de çok iyi ata binerim ve babam kadar olamasa da nişancılığımda iyidir," dedi Theo sırıtarak. "Ama bu durum bile benim çiftlikle ilgilenmemi sağlamadı, kadınlar arasında salon erkeği olarak nam saldım. Babam bunların her ikisi için de annemi suçladı, gerçi babam her zaman her şey için annemi suçlar." Annesinin iyi yürekli ama kırılgan bir kadın olduğunu söyledi. Katlanılmaz kocasının karşısında ayakta duramayacak kadar kırılgan. Ağabeyi babasına benziyordu, Theo ona karşı da babasına hissettiklerine benzer şeyler hissediyordu. Küçük kız kardeşlerine karşı büyük sevgi besliyordu fakat çaresizlikle onların da annesine benzediğini söyledi. Kararsız, zayıf karakterli ve kendisine ait hiçbir fikirleri yoktu. Bu yüzden aynı babası gibi adamlarla evleneceği kaderlerinde yazılıydı.

"Ben içlerinde en acayip olandım," dedi omuz silkerek. "Daima önüme sunulandan fazlasını istedim; heyecan, renk ve yeni deneyimler. Babamın uygun gördüğü sakin hayat düşüncesi uygun birisiyle evlenmek anlamına geliyordu ve bu beni dehşete düşürdü. Ben macera istiyordum. Evlenirsem bu da bir çeşit macera olacak elbette, kendine has, tutkulu, eğlence anlayışına sahip birisiyle ama. Çocuğumun benim büyüdüğüm gibi sert kuralların olduğu bir evde doğmasını istemem."

Beth gizliden gizliye, bahsettiği kadının tıpkı kendisine benzediğini düşünüyordu ama fikrini kendisine sakladı. Ailesinden bahsetme sırası Beth'e gelmişti. Babasının bir kalp krizi geçirdiğini, annesinin ise Molly'nin doğumunda öldüğünü ve nasıl hamarat bir ev kızı olarak yetiştirildiğinden bahsetti. Ama Langworthyler'in yanında çalışmaya başladığı kısmı kısa geçti, hikayenin özü hanımının ne kadar iyi yürekli olduğuydu.

"Yüreğim İngiltere'yi gerçekten terk etmedi," diye itiraf etti. "Ama en iyisi buydu. Bana her hafta yazıyor, Molly'nin nasıl büyüdüğünü ve neler yaptığını anlatıyor."

"Sen çok gözü pek bir kızsın," dedi Theo, düşünceliydi. "Çok az kişi bu genç yaşta bu kadar zorluğun üstesinden gelebilir. Ailen seninle gurur duyardı."

Beth güldü. "Bir salonda keman çalıyor olmamı onaylamazlardı bence."

"Sen tanrı vergisi bir yeteneği kullanıyorsun ve yığınla insanı mutlu ediyorsun. Bence bu övgüye değer."

"Şık otel salonlarında çalmayı hayal ederdim eskiden," dedi Beth. "Berbat bir apartmanda yaşayıp bir haydut için çalışmayı istemezdim elbette."

Theo başını keyifle salladı. "Kısa sürede çok yükseklere ulaşacaksınız. Sam bana kumarhane açma planlarını anlattı, bence başaracak. Arkanda akıllı ve yakışıklı Sam var. Bahse girerim siz ikinizi harika bir gelecek bekliyor."

"Başlamak için paraya ihtiyacı var," dedi Beth ve iç çekti.

"Her zaman değil." Theo gülümseyerek çenesinin altını sıvazladı. "Yetenek ve iyi fikirler daima para eder. Kılıksız bir amcam var, tıpkı ona benzediğimi söylerler. Bir defasında bana asla paramı bir iş girişimine yatırmamamı söylemişti. Kendisi de öyle yaşadı ve kaderini biriktirdi."

"Senin planların neler?"

"Şimdilik New York'ta kalıp mantar kentler hakkında kulağıma gelenleri değerlendirirken, bir yandan nasıl para kazanabileceğimin yollarını araştırmak."

"Mantar kent mi?" Beth heyecanla sordu.

"49'lardaki San Francisco gibi. Yakın çevresinde altın bulunana kadar, sakin bir sahil kasabasıydı. Sonrasında binlerce kişi bölgeye akın etti ve şansları döndü."

"Çok azı altın bulabildi ama," dedi Beth, okuldaki tarih dersi gelmişti aklına.

"Akıllı insanlar, izdiham yaratan her ne olursa olsun peşine düşmezler," dedi Theo, gözleri parlamıştı. "Onlar sadece çok çalışırlar. Gidenlerin çok azı zenginliğe kavuştu. Gerçek-

ten becerikli olanlar, sen ve ben gibiler yani, hizmet sunmak için gittiler. Dükkânlar, mağazalar, barlar, oteller, dans ve müzik salonları açılar."

Beth kıkırdadı. "Ben de onlardan birinde çalabilirim, insanlar da bana altın külçeleri fırlatır, ne dersin?"

"Aynen öyle." Theo gülümsedi. "İstediğin gibi savurganca harcayamadıktan sonra, zengin olmanın ne anlamı var ki?"

"Ama herhalde tüm altın ve elmaslar bulunmuştur?" dedi Beth.

"Tam olarak değil. Amerika'nın bazı kesimleri hâlâ el değmemiş arazilerle dolu, toprağın altında ne olduğunu asla bilemezsin. Fakat mantar kentler türemeye devam edecektir. Başka yollar da var elbet. Tren yolu en başta. İnsanlar nereye giderlerse gitsinler, yaşayabilmek için evlere ve dükkânlara ihtiyaçları var."

Beth tek kaşını kaldırarak sorgularmış gibi, "Bir de kumarhanelere," dedi.

Gülümsedi Theo. "Ve kumarhanelere," dedi, siyah gözlerinde muziplik ışıltıları parıldıyordu.

"Tamam, eğer o mantar kentler hakkında bir şeyler duyarsan Sam ve bana da söyleyeceğine söz ver. Peşine takılmaktan memnun oluruz."

Theo'nun tek kolu oturdukları bankın sırt kısmında duruyordu ama bir anda, Beth'in omzuna doğru kaydı.

"Bana eşlik etmesi için siz ikinizden daha uygun kimseleri düşünemiyorum. Sam'in gelecek vaat eden birisi olduğunu da hesaba kat. Sana gelince, kemanınla beraber gittiğin her yerde değerli olursun zaten."

Beth öpüşeceklerini zannetti fakat bir genç kızın toplum içinde böyle şeyler yapmasının hoş karşılanmayacağını anımsadı. Theo bir anda havanın soğuduğunu, kahve içebilecekleri sıcak bir yerler bulmaları gerektiğini söyledi.

Gezinerek parktan çıkarlarken Theo'nun ne kadar şahane bir adam olduğunu düşünüyordu.

Jack'le de iyi vakit geçiriyordu ama Theo'yla kıyaslandığında, daha çok eğitimi ve inceliği olmayan bir oğlan çocuğu gibiydi Jack. Elini tutması beceriksizceydi, öpmek için adeta üzerine saldırıyordu ve genç bir bayanın içini titretecek sözler söyleyip jestler yapmak gibi becerileri de yoktu.

Oysa Theo elini tuttuğunda başparmağıyla hafifçe elini okşuyor, eğer beline sarıldıysa azıcık sıkıştırıyordu.

Parkın hemen karşısındaki caddede bir kafe buldular. Oturdukları anda Beth'in elini tutup parmaklarını dudaklarına götürdü Theo, sadece öpmüyor dilinin ucuyla da hafifçe yokluyordu.

"Dudaklarından öpmek isterdim ama şimdilik sadece bu kadarıyla yetinmek zorundayız."

Beth'in tüylerini ürperten bu minik dokunuşlar ve iltifatlar beklenmedik şeylerdi. Kalacak yer bulamadıkları için Central Park'ta bir köşede yatan göçmenlerden bahsettiği sırada, Beth'in ensesinden çıkan bir tutam saçı düzeltti Theo. "Gözlerin, derin orman gölleri gibi," deyip konuşmasına kaldığı yerden devam etti. Parmaklarını, sanki nabzını kontrol etmek istermiş gibi kabanının kolundan içeriye kaydırdı. Theo'nun bu teklifsizliği ve rahatlığı Beth'in yüzünü kızartmıştı.

"Cildin bir bebeğinki kadar yumuşak ve pürüzsüz," dedi fısıltıyla.

Beth heyecandan çay kaşığını yere düşürdüğünde, Theo almak için eğildi. Elini Beth'in bacağına, ayak bileğinin tam üzerine ve baldırına doğru kaydırdı. Sadece hareketleri değil, konuşmaları ve söyledikleri de Beth'i alevlendiriyordu. Sesi derinden geliyordu ama gayet yumuşak ve etkileyiciydi. Konuştuklarının çoğu ya İngiltere'deki yaşantısı ya da Amerika'ya geldikten sonra tanıştıklarıyla ilgiliydi. Anlatımları o kadar neşeli ve canlıydı ki Beth her birisini gözünde canlandırabiliyordu.

"Ev sahibem Bayan Marchment, çok varlıklı bir kadın değil ama eskiden varlıklıymış. Yaşlı ve çelimsiz, buna rağmen bir düşes havasında. Tek geliri odaların kiraları. Gün boyun-

ca, kadife kaplı mor bir koltukta oturuyor. Sıska omuzlarında daima dantelli bir şal olur. Sanki hâlâ yirmi hizmetçiyi idare ediyor, sürekli emirler yağdırıp duruyor. Ev bakımsızlıktan dökülüyor, kilimler eski püskü, aksesuarların, aynaların ve tabloların üzerleri birer karış toz. Yine de beni her akşam çaya davet eder. Hizmetçisine de gümüş takımları çıkarmasını emreder. Çok nazik bir yaşlı kadındır."

"Hizmetçisi senin odanı da temizliyor mu?" diye sordu Beth, sefalet içinde yaşadığını hiç hesaba katmamıştı.

"Evet temizliyor. Sanırım, eğer kiracılar olmasa o da maaş alamayacağının farkında. Zavallıcığın o kadar çok işi var ki hanımının odasını baştan aşağı temizleyecek kadar vakti kalmıyor bazen."

"O da yaşlı mı?"

"Ellilerinde. Tüm hayatı boyunca Bayan Marchment için çalışmış. Neyse, yaşlı kadınların üzücü hikâyelerinden bahsettiğimiz yeter. Şimdi sen anlat bakalım. Yaşadığın yerdeki insanlardan bahset bana."

Theo herkesi ve her şeyi o kadar büyük bir canlılıkla anlatmıştı ki Beth kendisini de aynı şeyi yaparken buldu. Kapının önünden her geçene avaz avaz bağıran yaşlı İrlandalıdan başladı, göğsünün üzerinde sıkı sıkı tuttuğu deri çantasıyla sokağın bir o başına bir bu başına yürüyen kısa polis memuruna kadar hepsinden bahsetti. Kısa polis, sanki çantasında çok gizli bilgiler taşıyor da birileri gelip ondan çalacak gibi gözleri fıril fıril etrafı tarardı. Theo öyle bir kahkaha attı ki kafedekilerin hepsi dönüp onlara baktı.

"Sanırım akşam yemeği yiyebileceğimiz bir yerler bulmamızın vakti geldi," dedi Theo, hâlâ sessiz sessiz gülmeye devam ediyordu. Beth'in elini tutup tekrar öptü. "Güzel birisiyle vakit geçirmek çok keyifli. Espri yeteneğine sahip dünyanın en güzel kadını."

Kasım ayında Şükran Günü'ndan önce, Beth Theo'ya öylesine âşık olmuştu ki sabah uyandığı andan, akşam yatana

kadar başka hiçbir şey düşünemez hale gelmişti. Her ne kadar dile getirmemiş olsa da Theo'nun da kendisini sevdiğini düşünüyordu. Haftada en az bir defa görüşebilmek için fırsat yaratıyordu Theo.

İkinci kez dışarı çıktıklarında odasına gelip gelemeyeceğini sormuştu Theo ama hayır cevabı aldı. Çünkü Beth gayet iyi biliyordu ki eğer baş başa kalırlarsa öpücükler ve dokunuşlar çok daha ileriye gidecekti.

Üçüncü buluşmalarında ise, geceyi beraber bir otelde geçirmeyi teklif etmişti Theo. Teklif karşısında hakarete uğramış gibi davranmıştı Beth. Aslında buna can atıyordu, hem en azından komşuların diline düşmezdi. Ama mantığı galip geldi. Annesine olanları düşünmek zorundaydı. Aynca riske de giremezdi. Sadece hamile kalma riskine değil, ayrıca istediğini aldıktan sonra Theo onu bir kenara fırlatıp atabilirdi de.

O tarihten itibaren Theo asla Beth'i zorlamadı. Kibarlıkla ve ikna yeteneğiyle aklını çelmeyi denemeye devam etti. Kendisini ne kadar çok arzu ettiğini söylüyordu sürekli. Gelecekten bahsettiğinde ise planlarına Beth de dâhilmiş gibi konuşuyordu.

Theo'nun yokluğu Beth'i çok üzüyordu. Şu sıra iş için New York dışındaydı. Giderken yanında Beth'i götürmemişti, çünkü Beth'in varlığı işlerini halletmesine engeldi. Theo'nun uzun yokluğu üzücüydü, Şükran Günü'ne de yetişemeyeceği kesindi.

Amy ve Kate, Sam ve Beth'in Amerika'da geçirecekleri ilk Şükran Günü'nün akılda kalıcı olması gerektiğini düşünmüşler ve bir yemek ayarlamışlardı. Mönüde de geleneksel hindi vardı. Kendi daireleri çok küçük olduğundan, yemeği Beth ve Sam'in kaldığı dairede yemeyi önermişlerdi. Eğer isterlerse Rossiniler'i de davet etmeyi önermişlerdi. Beth Sam'e kız arkadaşını da çağırmasını önerdiğinde, Sam deh-

şete kapılmıştı. Çat pat İngilizce konuşabilen İtalyan bir çift ve iki fahişeden oluşan konukların arasına sevgilisini sokma fikri aklının ucundan bile geçmezdi.

Şükran Günü yaklaştıkça Amy'nin hevesi herkesi sarmaya başlamıştı. Sam bulduğu eski bir kapıyı kaplamış ve hepsinin sığabilecekleri kadar büyük bir masa yapmıştı. Ira üzeri nakışlarla süslü bir masa örtüsü ödünç vermiş, Bayan Rossini içinde eski aile yemeklerinin olduğu bir defter çıkarıp özel tatlı tarifleri bulup hazırlamıştı. Amy ve Kate de yemek konusunda adeta kendilerini aşmışlardı. Saat tam altıda her şeyleri hazırdı. Nar gibi kızarmış hindi ve mükemmel sebze yemekleri. Masadaki yerlerine henüz oturmuşlardı ki Jack çıkageldi.

Ayrıldıklarından bu yana, Beth Jack'le birkaç defa Heaney'de karşılaşmış ama uzaktan selam vermekle yetinmişti. Fakat Jack Ira'nın dükkânına uğradığında endişelenmiş, kendisini takip ettiğini zannetmişti. Neyse ki Jack ara sıra görüştüğü, hatta dansa gittiği birisi olduğunu söylemişti de Beth'in içi rahatlamıştı.

"Programınız olduğunu bilseydim gelmezdim," dedi Jack mahcup bakışlarla. "Sizin için meyve ve et getirmiştim."

Beth içinde portakal, elma, sosis ve koyun eti olan poşetleri alırken, "Seni yeniden görmek çok güzel," dedi. "Çok teşekkürler, çok naziksin."

"Patron Şükran Günü için hepimize bu poşetlerden hazırlamış," dedi Jack mahcup şekilde. "Tek başıma yiyemeyeceğim kadar çok bunlar."

Jack'in bu beklenmedik ziyareti, partiyi daha da eğlenceli ve gürültülü kılmıştı. Jack, Amy ve Kate'i gülmekten kırıp geçirmişti. Kadınları eğlendirmek konusunda beceriksiz olduğunu düşünen Sam'i yanıltmıştı. Rossiniler'i de sohbete dâhil etmeyi başarmış ve birkaç kelime İtalyanca bile öğrenmişti.

Beth gemide tanıştığı, pek de meziyetli olmayan o toy delikanlının nasıl kendisine güvenen renkli bir adama dönüşmüş olduğunu fark etti. Fiziksel güç gerektiren çalışma şartları kaslarını geliştirmiş, köşeli suratını belirgin hale getirmişti. Yüzündeki yara izi ise ayrıca farklı bir hava kazandırmıştı Jack'e. Beth'in hatırladığından çok daha rahat kendisini ifade edebilen birisi olmuştu.

Beraber çalıştığı çilekeş adamlar hakkında anlattığı hikâyelerden, göçmenlerin ne sıkıntılarla karşılaştıklarını çok daha iyi anlamışlardı.

Kate ve Amy ile nasıl flört ettiğini izlemişti Beth. Tüm bu olanlar, Jack'e kadınlara karşı bir itidal kazandırmıştı. Beth sevgilisi olup olmadığını sorduğunda gülümsemiş, çekici bir tavırla kalbinin hâlâ bıraktığı gibi olduğunu söylemişti. Ama Jack'in böylesine çekici birisi haline dönüşmesinde mutlaka birilerinin payı olduğuna emindi. Jack onunla beraberken bu çeşit konuşmaları asla yapmazdı.

Gecenin sonunda hepsi haddinden fazla şarap içmişti. Rossiniler her birini yanaklarından öpüp yatmak için dairelerine geçmişler, Amy ve Kate de gitmişti. Herkes gittikten sonra, Jack Sam'in yatağına oturdu. Beth bir densizlik yapacağından korkmuştu ama yanılıyordu.

Jack bakışlarını Beth'ten Sam'e doğru çevirirken, "Umarım bu gece buraya beleş yemek için uğradığımı düşünmemişsinizdir," dedi. "Her neyse, geldim çünkü önceki gün canımı sıkan bazı duyumlar aldım."

"Beth ile mi alakalı?" diye sordu Sam.

"Her ikinizle de alakalı değil. Pat Heaney hakkında. Bela patlak vermek üzere. Fingers Malone adında bir ihtiyarla bozuşmuşlar. Fingers ve Heaney, her ikisinin de arkasında mafya var ama gençliklerinde aynı çöplükte yaşayan iki arkadaşmışlar."

Sam başıyla onayladı. "Hakkında çok fazla şey duydum, Fingers'la da tanıştım. İşe ilk başladığım zamanlarda birçok gece bara gelirdi."

"Evet. Mesele şu ki çok yakında bir hesaplaşma olacak. Sadece Heaney ve Fingers arasında değil, toptan bir mafya savaşı. Sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Böylece bela çıkmadan önce oradan uzaklaşabilirsiniz."

"Tamam, öğüdünü dikkate alacağız," dedi Sam resmi bir tavırla. Jack kendisinden evvel bunu haber aldığı için içerlemiş gibiydi.

"Hepsi bu değil," dedi Jack Sam'e bakarak. "Beth, Heaney için çok kıymetli ve Fingers da bunu biliyor. Hatta Heaney'in kadını olduğunu düşünüyor bile olabilir. Can güvenliğinden endişe ediyorum."

"Nasıl böyle bir şey düşünebilir!" Beth öfkelenmişti.

"Belki de Heaney insanların böyle düşünmelerine sebep olduğu içindir," diye cevapladı Jack.

Kısa süre sonra Jack de ayrıldı yanlarından. Sam kapıyı arkasından kapatır kapatmaz saçmaladığını söyledi.

"Ne biliyor ki? Sağdan soldan duyduğu saçmalıkları anlatıp kendisini önemli göstermeye çalışıyor sadece."

"Anlattıkları korkunç şeyler," dedi Beth endişeyle. "Karşı çıkıyorsun, çünkü Jack senden evvel haber aldı. Ama kimse gelip de sana böyle şeyler anlatmaz. Heaney'e çok yakınsın, gidip yetiştirmenden korkarlar."

"Ben mi Heaney'e yakınım?" Sam burnundan soluyordu. Kesinlikle çok içerlemişti. "Ona katlanamıyorum bile."

"Diğer insanlar böyle düşünmüyorlar. Sana ne kadar güvendiğinin herkes farkında."

"Jack sadece içimize kurt düşürmek, böylece yeniden yollarımızın kesişmesini sağlamak istiyor," dedi Sam küçümseyerek. "Bunun için senin hayatının tehlikede olduğuna dair bir hikâye uydurmaktan daha iyi bir yol mu var? Sen farkına varmadan evvel eve kadar eşlik etmeyi önerecek. Kıskanıyor, çünkü Theo'yla görüştüğünü öğrendi."

Beth'in hâlâ uzakta olan Theo için duyduğu endişe mafya

hesaplaşması için duyduğu endişeden daha fazlaydı. Keman çaldığı her gece, seyircilerin arasında yüzünü görebilmek umuduyla bakınıyor ve gelmiş olmasını umuyordu.

Sam tedbir olarak geceleri programdan sonra kardeşini eve kadar arabayla bırakıp tekrar geri dönüyordu, çünkü gece oyunlarında içki servisi yapması gerekiyordu. Ama bir ağabey olarak üzerine düşeni yaptığını rahatlıkla söyleyebilirdi. Jack'in uyarılarına karşı önlemini almıştı neticede.

Aralık ayı ortalarıydı Molly'nin ikinci yaş günü gelmişti. Tüm gece kar yağmış. Beth sabah uyanıp da camdan baktığında tüm kentin bembeyaz bir battaniyenin altına saklandığını görmüştü. Kardeşinin doğumu ve annesinin ölümüne dair acı dolu anılar gözünün önünde canlanmıştı. Kardeşine birkaç hafta önce bir armağan ve kart yollamıştı. Düşüncelerini Molly'nin doğumundan uzaklaştırıp şimdi nasıl göründüğüne odaklanmaya çalıştı.

Theo da hâlâ uzaktaydı ve hâlâ ondan haber çıkmamıştı. Annesi gibi kendisinin de bir kenara fırlatılıp atılmış olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Kar daha da fazla yağdı. Noel için süslenmiş mağazalar çok güzel görünüyordu. Daha lüks olanlar yeni bir elektrik tesisatı yaptırıp ışıklarla vitrinlerini aydınlatmışlardı. Akşam olup şehre karanlık çökünce, rengârenk yanıp sönen lambalarla pırıl pırıl görünüyordu etraf. Küçücük tezgâhlar bile fazladan kullanılan gaz lambalarıyla süslenmişti. Birçok meydanda dev Noel ağaçları kurulmuştu. Havada kömür ocaklarında pişirilen kızarmış kestane kokusu vardı.

Beth armağanlar almıştı; Sam için yünlü bir atkı, Amy ve Kate için kokulu sabunlar ve Ira için de bir şişe lavanta kolonyası. Molly için aldığı kırmızı elbiseyi ve bez bebeği eve yollamıştı. Noel zamanı tam vaktinde eline ulaşmasını umuyordu. Theo içinde armağan almayı düşünmüş ancak geri dönüp dönmeyeceğini görmek için biraz daha beklemenin uygun olacağına karar vermişti.

Noel arifesine iki gün kala Theo'dan hâlâ bir haber yoktu. Beth çok üzgündü. Gün boyu dükkân bir dolup bir boşalmış, gelip gidenlerin 'Mutlu Noeller' dilekleri Beth'i daha da üzmüştü. Yanında bu günü beraber geçireceği özel birisi yoktu.

Ira da onun kendisinde olmadığını fark etmiş olmalıydı ki, "Tatlım, Jack'i arayıp seni dansa götürmesini istesene," diye önerdi neşeyle. "Uzaktayken seni düşündüğünü belli etmek için tek satır bile yazmayan bir adamı bekleyerek vakit kaybetmemelisin bence."

Ira'nın iması Beth'i memnun etmemişti. Bir süre daha surat astı. Ama öğleden sonra, içinde bulunduğu halden sıyrılıp ve Ira'nın da yüreklendirmeleriyle pembe bir elbise denedi. Harika göründüğünü söyledi Ira. Gerçekten de öyleydi. Beth satın alıp alamayacağını sorduğunda, yaşlı kadın Noel armağanı olarak kendisine vermekten memnun olacağını söyledi.

"Sen çok iyi bir kızsın, sen gelmeden önce her şeyin üstesinden nasıl geliyordum bilmiyorum," dedi Ira nemlenmiş gözlerle. "Bunu en azından teşekkürümün bir ifadesi olarak kabul et."

"Theo'yu bekleyerek oyalanmayacağım," diye cevapladı Beth. "Rossiniler'in Noel yemeği için yaptıkları daveti kabul edeceğim. Hem belki bu akşam Heaney'e Jack de gelir, beni dansa götürmesini çıtlatırım ona."

Saat beşte, dükkândan ayrıldığında dışarıda acı bir ayaz vardı. Paket yaptığı yeni elbisesini kolunu altına sıkıştırdı, atkısını boğazına sıkıca sardı ve Ira'nın armağan ettiği el kürkünü giydi. Yolda markete uğrayıp akşam yemeği için kuruyemiş ve şekerleme aldı.

Beth Bowery'den aşağı yürürken insanların neşeli yüzlerini seyretti. Yolda akordeonunu pırıltılı yıldızlarla süslemiş bir adam gördü. Adam 'Sessiz Gece' isimli şarkıyı çalıyordu. Bir tezgâhın önünde toplanmış, satılan kurmalı oyuncakları şaşkınlıktan ağızları açık kalmış halde izleyen çocukları gördü. Biraz durup izledi. Elindeki zilleri birbirine vuran oyuncak bir ayı ve kürek çeken bir adamı vardı tezgâhta. Oyuncak ayıyı satın alıp Molly'ye yollamak geçti aklından fakat postada zarar görme ihtimali pek hoşuna gitmedi.

Köşeyi döndü. Bowery'nin ışıklı caddelerinden sonra çok karanlık kalmıştı sokak. Hemen arkasından gelen birisini fark etti ama bunda bir acayiplik olmadığını düşündü. Akşamın erken saatleriydi henüz. Bir el aniden omzunu kavradığında, korkudan paketini yere düşürdü.

"Sakın ses çıkarma," dedi sert bir erkek sesi. "Sırtına dayalı bir bıçak var elimde." Donup kaldı Beth, mantosunun üzerinden sırtına batan bir şey hissetti. İlk aklına gelen adamın onu soyacağı oldu, bu bölgede pek de alışılmamış bir şey değildi.

"Sadece birkaç dolarım var," dedi Beth. "Hepsini alabilirsin."

"Benim için birkaç dolardan çok daha kıymetlisin," dedi adam. "Şimdi yürü, sana söylediklerimi harfiyen yaparsan kılına zarar gelmez. Eğer bağırmaya kalkarsan bıçağı sırtına saplarım."

Bölüm 16

Pat Heaney yeleğinin cebinden saatini çıkarıp bakarken, "Kardeşin nerede?" diye sordu. "Neyle oyalanıyor? Saat neredeyse dokuz buçuk oldu."

Salon tıka basa doluydu, içki servislerine koşturmaktan saatin kaç olduğuna dikkat edememişti Sam. Barın arkasındaki saate göz attı. "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi, soğuk bir ürperti bir anda sırtından aşağı indi. Beth asla geç kalmazdı. "Her zaman olduğu gibi bugün de Ira'nın dükkânında çalışıyordu. Garson Pebbles alışveriş için uğradığında Beth'i orada gördüğünü söyledi."

"Eğer bu gece beni yarı yolda bırakırsa işinden olur," diye hırladı Heaney.

"Seni yarı yolda bırakmaz," dedi Sam kardeşini korumak için. "Hastaysa bile mutlaka sana bir not bırakmıştır."

"Belki de o yaşlı karga Roebling'in tuzağına düşmüştür," dedi Heaney. "Birilerini gönderip sordurayım."

Sam adamın Pebbles ile bir şeyler konuştuğunu gördü, gidip kontrol etmesi için emir vermişti.

Etraf içki almak için bağırıp çağıran adamlarla doluydu. Biralarını verip paralarını alırken Jack'in söylediklerini hatırladı Sam. Fingers Malone ve Heaney hakkında anlattıklarının tümünün saçmalık olduğuna, bunları Beth'e ve kendisine yeniden yakın olabilmek için uydurduğuna inanmıştı Sam. Geceleri Beth'i eve bırakmasının sebebi de ona fırsat vermemekti. Ama şu anda tüm o anlattıkları, inanması çok da güç

olmayan şeylermiş gibi görünüyordu. Sam tek gözü kapıda olduğu halde, içki servislerini yapmaya devam etti. Yaklaşık on dakika sonra, Pebbles kapıdan içeriye girdiğinde daha fazla bekleyecek sabrı kalmamıştı. Bardan ayrılıp müşterileri ite kaka Heaney'e doğru ilerledi.

"Haber var mı?" diye sordu endişeyle.

"Saat beşte dükkândan ayrılmış," diye homurdandı Heaney. "Eve gitmeden önce markete uğrayıp bir şeyler alacakmış. Bir dolanıp baksan iyi olur."

Sam bütün yolu koşarak kat etti. Apartmanın merdivenlerini hızla çıktı. Bayan Rossini mutfaktaydı, kafasını çevirip şaşkınlıkla Sam'e baktı.

"Beth evde mi?" diye sordu Sam.

Kadın kafasını hayır anlamında sallayıp İtalyanca bir şeyler söyledi. Sam, neden bu kadar endişeli göründüğünü sorduğunu tahmin etmişti fakat doğru sözcükleri bulup cevap vermek için oyalanacak kadar vakti yoktu. Kaldıkları odaya gitti. Beth'in keman kutusu, pencerenin önünde yerde duruyordu. Keman çalarken giydiği elbiselerin hepsi duvarda asılıydı. Theo'nun geri dönüp Beth'i dükkândan alıp bir yerlere götürmüş olması muhtemeldi. Öyle bile olsa Beth kendisi için bir not yazıp durumu açıklar, Heaney'e de hasta olduğunu söylemesini isterdi. Zaten normal şartlarda, salondan bekleniyorsa hiçbir yere gitmezdi kardeşi ama bir yandan da romantizm söz konusuysa yüreğin mantıktan önce hareket ettiğini biliyordu. Amy ve Kate de dışarıdaydı, onlarla aynı katı paylaşan İrlandalı ailede görmemişti kardeşini.

Sam tekrar Heaney'e koşturdu. Artık gerçekten korkmuştu. Beth'in can güvenliğinden dolayı endişe ediyordu. Bir yandan, Heaney'e gidip Fingers hakkında birtakım şeyler duyduğunu ama gelip anlatmadığını söylemek zorunda kalmak da hoşuna gitmemişti. Arka odaya geçip Beth'i Fingers'ın kaçırmış olabileceğini düşündüğünü söyledi ve tam da tahmin ettiği gibi adamın tepesi attı.

"Fingers'ın bana savaş açmayı planladığını duydun ve bana söylemedin öyle mi?" diye gürledi Heaney.

Sam özür dileyerek bu söylentiye hiç inanmadığını ama ona bir şey yapmış olabileceklerinden korktuğunu anlattı.

"Beth'i alıkoymuş olabilirler mi?" diye sordu Sam.

"Ne bileyim ben!" diye terslendi Heaney. "Ama kesin olan bir şey var, o heriflerin onu alıp almadıklarını yakında öğreniriz. Mutlaka bir şeyler talep edeceklerdir."

Sam'in halini anlamıyordu, imalarından belli oluyordu bu. Beth'in güvenliğini önemsediği de yoktu. Tek düşündüğü kendi itibarını kaybetmemekti.

"Barın arkasına geç ve işine devam et!" diye emretti Heaney.

Sam vurdumduymazlığından dolayı adama okkalı bir yumru katmak istemişti. Sahneye çıkıp Beth'in ortadan kaybolduğunu, içlerinde bilgisi olan birileri var mı diye sormasını arzu ediyordu. Gayet iyi biliyordu ki kardeşinin nerede olduğunu bulmak için can atacak yığınla adam vardı barda. Ama diğer yandan New York çok büyük bir kentti ve körü körüne bir kızı arayan yığınla adam daha fazla sorundan başka hiçbir şey sağlamazdı.

Sam ömrünün en uzun gecesini geçirdi. Pat'in sahneye çıkıp kardeşinin hasta olduğuna ve bu gece sahneye çıkamayacağına dair yaptığı anonsu dinlemek zorunda kalmıştı. Adamların yüzlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Çoğu gelip nesi olduğunu sordu kendisine.

Gece yarısı, Heaney Sam'i eve yolladı.

"Yarına kadar harekete geçmeyeceklerdir," dedi Sam'in omzunu sıvazlayarak, gösterdiği en yakın alaka bu olmuştu. "Benzer olayları daha önce de yaşadım evlat. Ellerini ortaya sermeden önce biraz terlememizi istiyorlar."

Bu durum Sam'i gerçekten de terletmişti. Kendi yatağına uzanıp Beth'in boş yatağına baktı. Jack'in uyarılarına kulak asmadığı için kendisine lanetler yağdırıyordu. Başbayağı

kibri yüzünden bu hale düşmüşlerdi. Kendisinden daha aşağıda birinin daha fazla şey bilmesi ihtimalini kabul etmek istememişti.

Jack ve Beth'in arkadaşlık etmelerini hiçbir zaman onaylamamıştı, sadece onaylıyor gibi davranıyordu. Böylece kardeşiyle ilgilenmek zorunda kalmıyordu ve kendi kadınıyla daha fazla vakit geçirebiliyordu. Yaptıklarından ötürü kendisiyle gurur duymuştu hep, ta ki bu geceye kadar. Kızlarla yatakta tatlı tatlı konuşabilmek, olduğundan daha güçlü hissettiriyordu.

Şimdi ise Polly, Maggie, Nora ve nadiren de olsa Amie hakkında düşününce, kendisinden utanıyordu. Kızların hepsi ya aktris ya da dansçıydı. Hepsi de başka adamlar tarafından incitilmiş, aşka muhtaç kolay birer hedeftiler. Aslında Sam de iyi biliyordu ki çoğu çok geçmeden fahişelik yapmaya başlayacaklardı.

Jack hakkında nasıl olmuştu da bu kadar içten pazarlıklı davranabilmişti, bilemiyordu. Her ne kadar biraz kaba ve atak da olsa, Beth'e özenli ve saygıyla davranıyordu.

Theo ise çok daha tehlikeli, vahşi bir hayvandı. Sadece yakışıklı değil, aynı zamanda görgülü, tatlı dilli ve açıkgözdü. Sam Theo'yu poker oynarken defalarca izlemiş, soğukkanlılığına ve bilmişliğine hayran kalmıştı. Heaney'de son oynadığı oyunda beş yüz dolardan fazla para kazanmış, yine de hiçbir şey kazanmamış gibi davranmıştı. Sam Theo'ya hayrandı ve kardeşiyle arasındaki ilişkiyi bir lütuf olarak görüyordu.

Beth'in de annesiyle aynı yola sapma ihtimali gelmişti aklına. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Annesine karşı hiç şefkat hissetmediğini anımsadı, küçük kardeşini bile terk etmeyi düşünebildiği için kendisinden utandı. Her şeyi bir arada tutan Beth'in becerikliliği ve karakteri olmuştu. O olmasaydı, ne Falkner Meydanı'na taşınabilirler ne de Amerika'ya gelebilirlerdi.

Şimdi nerede ve ne şartlarda olduğunu düşününce, aslında buraya hiç gelmemiş olmayı diledi Sam. Şu anda zorla tu-

tulduğu yerin sıcak ve rahat olmadığına emindi. Fingers gibi adamlar birer hayvandan farksızdı.

Ama Beth'i bir daha hiç görememe ihtimali, işte bu en korkunç olanıydı. Heaney, Beth için fidye ödeyecek gibi görünmüyordu. Bunu zaaf, zayıflık olarak görüyordu. Fingers da ödeme almadan Beth'in gitmesine asla izin vermezdi. İtibarını kaybetmektense Beth'i öldürürdü.

Sabaha karşı dörtte, hava hâlâ karanlıkken Sam, Jack'i bulmak için çıktı evden. Nerede yaşadığını bilmiyordu ama East River'da bir mezbahada çalıştığından haberdardı. Hava dondurucu derecede soğuktu. Isınabilmek için adımlarını hızlandırdı Sam. Hem uykusuzluk, hem de endişe onu hasta etmişti.

Beth de uyumamıştı. O kadar üşümüştü ki beyni sadece donarak öleceği fikrine saplanıp kalmıştı. Bu mahzene ite kaka teklifsizce kapatıldıktan sonra, üç-dört saat boyunca sürekli bağırıp çağırmıştı. En sonunda bitkin düşüp bulduğu kasaların üzerine oturmak zorunda kalmıştı. Zemin suyla kaplıydı ve ayakkabılarının içine sızmıştı. İçerideki hava pis kokuyordu. Koku ya lağımdan geliyordu ya da içeride çürüyüp kalmış bir şeyler vardı. Belki de harabe bir yer olduğu içindi bu koku. Ama Beth'in sebebin ne olduğunu el yordamlarıyla arayıp bulmaya hiç niyeti yoktu.

Mulberry Bend'in arka sokaklarından birisinde olduğuna emindi, Amerika'ya ilk geldikleri gece yanlışlıkla düştükleri yere benzer bir muhitti burası. Adam elindeki bıçağı sırtına dürtüp onu yürütürken, Beth de etrafına bakıp nerede olduğunu anlamaya çalışmıştı. Dikkatini dağıtıp kaçmak için bir fırsat bulabileceğini ummuştu ama bunun için hiç şansı olmamıştı. Adamın eli omzunu kavradığı yerde dururken bıçakla da sırtını dürtüp durmuştu.

Beth daha önce o adamı hiç görmemişti. Uzun boylu ve iri yarı bir adamdı. Hantal ve biçimsiz görüntüsüne bakınca, eskiden ödül için dövüşen birisi olduğunu düşünmüştü.

Elleri domuz budu gibi kocaman ve biçimsizdi, dişleri kırık ve seyrekti. Mulberry Bend'in şartlarına göre iyi giyimli sayılırdı. Kalın, koyu renk bir palto vardı sırtında, kadife bir atkı takmış ve fötr bir şapka giymişti. Ama Beth adamdan gelen gecekondu mahallelerinde yaşayanlara özgü o küf, sigara ve ahşap kokusu karışımını duyabiliyordu.

Kendisini kaçırması emredilmişti adama. Amacı sadece hırsızlık yapmak olsaydı eğer, elinde avucunda ne varsa alır giderdi. Bunu gayet iyi biliyordu Beth. Fingers'ın namına çalıştığı belliydi. Fingers'ın salonunda çalışmaya gönüllü olduğunu ve Heaney'e hiçbir sadakati olmadığını açıklamaya çalışırken patronunun adı geçtiğinde adam irkilmişti. Bu da durumu doğruluyordu.

Çenesini kapatmasını söylemişti adam fakat susmamıştı Beth. Hayatı pahasına konuşmaya devam ettiği sırada adam suratına okkalı bir yumruk indirmişti.

Parmaklarıyla yanağında oluşan şişliği hissedebiliyordu Beth, balyoz gibi inmişti adamın eli suratına. Beth fena halde sersemlemiş, zar zor etrafını görebilmişti. Adam kolundan tuttuğu gibi kızı kilere ite kaka sürüklemişti.

Etraflarında yığınla insan vardı. Sonunda ulaştıkları bu ara sokak, kendilerine merakla bakan çete üyeleriyle doluydu ama maalesef buradakilerin hiçbirisinin imdadına yetişmeyeceklerini anlamıştı Beth. Fingers sadakatlerinden emin olmasaydı, Beth'in buraya böyle apaçık şekilde getirilmesini emretmezdi.

Şu anda saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu Beth'in. Ama hâlâ gece olduğunu tahmin ediyordu. İçeriye ışık sızmıyordu. Sıçanları düşününce eti karıncalandı Beth'in, kollarını bedenine sıkıca sarıp başka şeyler düşünmeye zorladı kendisini. Sam'in olan biteni ne kadar sürede fark edeceğini tahmin etmeye çalıştı. Keman çalmak için Heaney'e gitmeyince, bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı. Fakat biricik ağabeyi onu nasıl bulacaktı? Koca kumsalda bir taş aramaktan farksızdı.

Bölüm 17

Jack mezbahaya saat altıda geldiğinde, Sam'i kendisini beklerken buldu. Olan biteni anlatmadan önce yüzünün rengi çekilmişti.

"Devam et, söyle hadi," dedi Sam perişan halde. "Bana söylediklerini daha çok dikkate almalıydım."

Jack'in gözleri tehlikeyle parladı ama kendisine hâkim olmaya çalışıyordu. "Sanırım onu sürekli gözünün önünde tutamadın," diye iç geçirdi Jack. "Zaten hiç kimse başaramazdı. Hem Beth'in Ira'dan ayrıldıktan sonra saldırıya uğrayacağı kimsenin aklına gelmezdi."

"Ne yapabiliriz Jack?" diye sordu Sam, bitmiş haldeydi. "Heaney çetesini, Beth'i bulmaları için ortalığa saldı ama tek amacı Fingers'ın mülkünü mahvetmek. Ardından da gerçek savaş başlayacak."

Jack de aynı fikirdeydi.

"Keşke işi es geçip seninle kalabilsem ama mümkün değil. Bugün saat birde paydos edeceğim, kulağımı açık tutarım. Saat ikide Heaney'de buluşalım."

Sam eve geri döndü ama attığı her adımda Beth için duyduğu endişe büyüyordu.

Çoğu kişiden daha iyi eğitim aldığını düşünürdü Sam. Kadınları rahatlıkla etkileyebilir ve herkes tarafından beyefendi olarak nitelendirilirdi. Halinden de gayet memnundu. Heaney'de barın arkasına geçtiği anda efendi olurdu, konuşması asla Amerikan argosuna kaymamıştı çünkü İngiliz olarak tanınmak istiyordu.

Ama gerçekte hanım evladından farksızdı. Ömründe bir kez bile kavgaya karışmamış, zorbalıktansa hep korkmuştu. Daima dürüst olarak değerlendirilmişti, öyleydi de çünkü diğer türlü davranacak kadar yürekli değildi.

O ünlü cazibesi Beth'i kurtarmaya yetmiyordu ancak fidye ödeyebilecek kadar çok parası da yoktu. Peki ama şimdi ne yapacaktı?

Beth bulduğu kutuların üzerinde titreyerek oturmaya devam etti. Kendisini kapattıkları mahzenin çatısındaki tahtaların arasından sızan ışık huzmelerini izliyordu. Ertesi gün olduğunu bu şekilde anlayabilmişti. Başka hiçbir yerden ışık gelmiyordu. Tavanda bir kapak vardı ve Beth'i buradan içeriye indirmişlerdi. Aslında bir de seyyar merdiven vardı. Adam Beth'i karga tulumba içeriye sokarken kızın ayağı kaymış ve boylu boyunca yere serilmişti. Adam merdiveni yukarıya çekip kapağı da kapatıp kilitlemişti.

Yukarıdaki odanın nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı ama beceremedi. Adam onu içeri sürüklerken ağlamış ve kurtulabilmek için mücadele etmişti. Adam bir kibrit çakmış ama Beth etrafındaki hiçbir şeye dikkat edememişti. Tek hatırlayabildiği, çekip açtığı kapak olmuştu. Beth etrafını görememiş olsa da bulunduğu o odanın yaşadıkları yer olduğunu tahmin etmişti. Şu anda yukarıda hiç ses yoktu, gece boyunca da olmamıştı. Gerçi yukarıda yaşayan birileri olsaydı, adamın ses çıkarmasını engellemek için ağzına bir şeyler tıkayacağından emindi.

Kapatıldığı yer büyük ihtimalle bir kilerdi. Belki de binada kendisinden başka hiç kimse yoktu. Gerçi bu pek mümkün değildi. Mulberry Bend şehrin en kalabalık yeri olarak bilinirdi. Mecbur kalınca, geceliği beş sente kalacak bir yer bulunabilirdi burada.

Beth hem üşümüş hem de acıkmıştı. Ağlamak istiyordu ama kendisini tuttu. Fingers onu alıkoymuştu ve ne kadar değerli olduğunu gayet iyi biliyordu, bu sebeple ölüme terk etmesi hiç de akıllıca olmazdı. Binadaki camların çoğu kırıktı, eğer yeterince gürültü yapabilirse birilerinin duymasını sağlayabilirdi. Tek yapması gereken ses çıkartacak bir şeyler bulmaktı.

Saat dokuzda Sam Heaney'e geri döndüğünde kapıyı kilitli buldu. Pencereden baktığında Pebbles'ın içeride yerleri süpürdüğünü gördü.

Onun dikkatini çekmeyi başardı ve adam gönülsüzce kapıyı açtı. "Bay Heaney kapıyı kilitli tutmamı ve gelen kimseyi içeriye almamamı söyledi," dedi.

"Beni kastetmemiştir," dedi Sam içeriye girip kapıyı arkasından kilitlerken. "Beth'ten haber var mı?"

"Bilmem," dedi adam, surat ifadesinden çok da önemsemediği anlaşılıyordu.

Saf bir adamdı Pebbles, bu yüzden daha fazla soru sormadı Sam işe yaramayacağını biliyordu.

Arka tarafa geçip bulduğu eski bir koltuğa uzandı ve ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Heaney'in barda çınlayan sesiyle kendisine geldiğinde saat on bir olmuştu. Koltuktan fırlayıp içeriye koştu, saate baktığında on bir olduğunu gördü. Koltuğun üzerinde iki saat kadar uyuya kalmıştı.

"Bitkin görünüyorsun," dedi Heaney, barın arkasına geçip kendisine bir viski doldurdu. "Hiçbir gelişme yok, bu yüzden eve git ve temizlen. Ben aksini söyleyene kadar her şey olduğu şekilde devam edecek."

Adamın sesindeki kaba ton, çileden çıkartmıştı Sam'i. "Beth için hiçbir bok yapmaya niyetin yok, değil mi? İnsanları kullanıp bir kenara atıyorsun! Ne çeşit bir adamsın sen?"

"Küstah genç adamların ağızlarını dağıtan cinsten bir

adamım!" diye azarladı Heaney, içkisini tek bir yudumda içip bitirmişti. "Şimdi eve git ve tıraş olup üzerine temiz bir şeyler giy!"

Jack tam dediği saatte yani ikide Heaney'de olmuştu. Kana bulanmış haldeki iş elbiselerini değiştirip eski püskü, mavi renkte bir denizci ceketi giymişti. Başında da en az o kadar eski bir şapka vardı.

"Fingers'ın mekânının, Mulberry'de olduğunu öğrendim," dedi barın arkasında duran Sam'le fısıltı halinde konuşuyordu. "Adres yok. Orası ahır gibi üst üste evlerle dolu, gidip etrafa bir göz atacağım."

"Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi Sam, o da fısıltıyla konuşuyordu. "Ama Heaney çok kızar."

"Kabak gibi göze çarparsın sen orada," dedi Jack sırıtarak. "Yalnız gideceğim. Fingers harekete geçerse, senin burada olman daha iyi olur. Lanet planının ne olduğunu öğrenmeliyiz. Heaney'in doğruları anlattığından da emin olamayız, ona güvenmiyorum."

"Beth'i geri almak için herhangi bir ödeme yapmayı düşündüğünü sanmam," dedi Sam, gerçekten endişeliydi.

"İşte bu yüzden yerini kendimiz bulmak zorundayız. Fingers eğer Beth'in saçının teline zarar verecek olursa onu kendi ellerimle öldürürüm. Yemin ederim öldürürüm."

Jack Mulberry Bend'de, bir rehinci dükkânının duvarına sırtını yaslamış ve kayıtsız bakışlarla etrafını izliyordu. Bir sigara yaktı. Beth, Sam'le beraber yollarını kaybedip de yanlışlıkla buraya düştükleri akşam ne kadar korktuğundan bahsetmişti kendisine. Jack Beth'e karşı, Londra'da ve Liverpool'da kaldığı dönemlerde, kendi yaşadığı yerlerin de buralardan çok farklı olmadığını anlatacak kadar yürekli davranamamıştı. Aralarındaki tek fark, buradaki İngiliz asıllıların azınlık olması ve etraftaki insanların çoğunun İngilizceyi çok da fazla bilmiyor oluşuydu.

Bölgede yaşayanların çoğu, Avrupa'nın çeşitli yerlerinden gelmiş İtalyan, Alman, Leh ya da Yahudilerdi. Bunlara ek olarak, güney bölgelerden gelmiş zenciler vardı. Bu insanların tek ortak yönü, içine düştükleri çaresizlikti. Burası sadece yoksul insanların yaşadığı bir azınlık bölgesi değildi, aslında her şeyin en dibiydi. Eğer çaresizlikten bu izbe yerlere düşünüzse gidecek bir yeriniz gerçekten yok anlamına geliyordu.

Jack çok iyi biliyordu ki burada böcekler ve sıçanlar tarafından istila edilmiş tek bir yatak fiyatı bile, aslında bir apartman ya da nezih bir oda fiyatına denkti. Ancak sefil haldeki göçmenler, o tip yerlerin ev sahipleri tarafından kabul görecek kişiler değillerdi.

Tüm Aşağı Doğu Yakası sakinleri, düşük gelirlerle yüksek kiralar ödemek zorundaydılar ve bu sebeple, kaldıkları yerleri akrabaları ya da arkadaşlarıyla paylaşıyorlardı. Bölgede herkesin başına gelen tek bir şey vardı; başını sokabileceği bir dam için birkaç sent ödemek ve yerde düzinelerce insanla beraber uyumak.

İnsanlar kıt kanaat geçinip konfordan ve hatta temizlikten bile mahrum kaldıkça, kendilerini daha fazla dibe doğru çeken bir girdaba sürükleniyorlardı. Erkekler azıcık uyku ve yetersiz gıdayla bile yorucu işlerde çalışabilirlerdi ama kadınlar dikiş dikmek ya da kibrit kutusu yapmak için odalarında kalmak zorundaydılar.

Çaresizlikten kaçmanın tek yolu beyni uyuşuk halde tutmakken kim alkolik olmaya karşı koyabilirdi ki?

Jack hızla etrafa göz gezdirdi. Beş meyhane, üç salon, iki adet ikinci el elbise satan mağaza ve iki rehinci dükkânı saymıştı. Sadece tek bir manavın meyve ve sebzeleri ayrı koyabilecek tezgâhı vardı. Bir de kuru gıda satan dükkân diğerlerine kıyasla çok daha iyi durumdaydı.

İnsanlar ürünlerini, kaldırım kenarlarında seyyar olarak satıyorlardı. Bayat ekmek satan iki tane kocakarı, leş gibi elleriyle daha da pis olan yatak örtüsünden bozma bir çantadan

ekmek somunu çıkarıyor, başka bir tarafta bir adam ahşap ayaklar üzerine oturtulmuş teneke bir tezgâhta et doğruyordu. En beteri ise, lokanta çöplerinden topladıkları biraları kullanılmış teneke kutulara doldurup satan İtalyan adamlardı.

'Köşe' bu isimle anılıyordu bu bölge, çünkü ana cadde keskin bir viraj biçiminde yapılmıştı. Zaman zaman da olsa konseyin caddeyi temizlettiği oluyordu. Az ileride üst üste yığılmış evlerle dolu dar ve karanlık ara sokaklar başlıyordu. Ne konseyin çalı süpürgeleri ne de gün ışığı bu ara sokaklara girmeye cesaret edebilirdi. Etraf insanların lağım suları ve çürümüş çöplerle doluydu.

İnsanlar harabeye dönmüş evlerde, mahzenlerde, apartmanlarda hatta barakalarda yaşıyorlar, eski kumaş yığınlarından yapılmış yataklarda uyuyorlar ve bira kasalarından bozma taburelerde oturuyorlardı.

Etrafta yarı çıplak dolaşan, açlıktan nefesi kokmuş çocukların kalacak bir yerleri olmadığını çok iyi biliyordu Jack. Ama bazen, sokakta yaşamak evde olmaya yeğdi. Bunu da çok iyi bilirdi. Dilencilik ya da hırsızlık yaparak kazandıklarını sarhoş ebeveynleri tarafından dövülerek ellerinden alınmasından kurtulmuş oluyorlardı. Bir zamanlar kendisi de benzer sebeplerden, oldukça genç yaşlarda Whitechapel sokaklarında dolaşmaya başlamıştı. Bildiği her şeyi, tüm becerilerini sokaklarda öğrenmişti. Özellikle de kendisini korumayı.

Gemide Beth'le tanışmaksa onun için bir mucize gibiydi. Beth gibi kızları uzaktan izlerdi, saçlarına ya da ipeksi tenlerine dokunabilmeyi, hiç değilse temiz mis gibi kokularını duyabilmek için yakınlarında durmayı arzu ederdi. Ellerini tutup öpmek bir yana, arkadaş olabilmeyi bile hayal edemezken Beth'le tanışmış, sanki kendisine denkmiş gibi onunla konuşmuştu. Beraber gülmüş, umutlarını ve hüzünlerini onunla paylaşmıştı. Beth ona istediği her şeye kavuşabileceğini düşündürmüştü.

Gemide vedalaştıkları günden tam bir ay sonra, Castle Green'de buluşmak için sözleşmişlerdi. Aslında Beth'in ora-

da olacağına dair en ufak bir ihtimal vermemişti Jack. Ama kızın verdiği güç ve inanç yüreğinde kalmıştı.

Amerika'daki ilk gecesini de burada, yani Köşe'de geçirmişti. Çünkü Liverpool'daki tanıdıklarından duyduğu tek yer burasıydı. Ama Beth'in büyüsüne öylesine kapılmıştı ki nasıl berbat bir yer olduğunu bile fark etmemişti. Beyni uyuşana kadar içki içmiş ve buraya gelmişti. Ertesi sabah uyandığında buradan hemen kaçıp gitmesi gerektiğini fark etmişti, aksi takdirde bu yer tarafından yutulup gidecekti. Beth hayata olan bakış açısını değiştirmişti.

Mezbahada çalışmak iğrençti. Sığırların gemiden indirilip ölüme götürülmeleri, uygulanan katliam, kesim yapan adamların özensiz davranışları, oluk oluk akan kan ve leş kokusu Jack'in midesini bulandırmıştı. Ama bu bir işti neticede, üstelik birçok meslekten daha fazla para kazanmasını sağlıyordu. Küçücük bir odada, beş adamla beraber yerde uyuyor olması kendi namına tek bir adım bile ilerleyememiş gibi görünmesine sebep oluyordu aslında fakat gayet iyi biliyordu ki işin aslı pek de öyle değildi.

Bir ay sonra buluşma günü geldiğinde, Castle Green'e gitmemek bile gelmişti aklına. Hava aşırı soğuktu, hem zaten Sam o şahane görünümü sayesinde çoktan iyi bir iş bulmuş ve Beth de ağabeyinin ayarladığı bir adamla görüşmeye başlamıştır diye düşünmüştü.

Gitmesini sağlayan içindeki meydan okuma güdüsüydü. İçki ve kavga dolu eski yaşantısına geri dönmek defalarca aklından geçmişti aslında. Eğer Beth onu ekerse haklı çıkmış olacaktı. Ama işte oradaydı, Castle Green'de kendisini bekliyordu. Işıl ışıl, hevesli ve sevgi dolu.

Sam'in çalışmadığını duymak sürpriz olmuştu. Beth'in bu yüzden endişe içinde olduğunu görünce yardım etmek istemişti. Sam'in Bowery'de barmenlik yapmaya tenezzül etmeyeceğini düşünmüştü esasen. Kendisinin yaşadığı zor şartlardan ise hiç bahsetmemişti, çünkü bu kadarının Beth

için çok fazla olacağını biliyordu. Fakat bu buluşma, elindekinden daha fazlasına sahip olabilmesi için Jack'e adeta bir kırbaç olmuştu.

Mezbahanın kasap reyonuna geçmek çoğu kişi için bir ilerleme sayılmazdı ama aslında öyleydi. Ticareti öğreniyordu Jack, böylece gelecekte iyi işler başarabilirdi. Hem artık sığırlara yapılan katliamı da görmüyor ve duymuyordu.

Kısa süre sonra daha iyi bir odaya taşınmıştı, en azından gerçek bir yatağı ve elbiselerini asabileceği bir dolabı vardı. Tabii odasını üç kişiyle paylaşıyordu.

Yaz boyunca, güneşe, aya ve hatta yıldızlara sahip olduğunu düşünmüştü, çünkü Beth onunlaydı. Birazcık birikim yapabilmek için fazladan mesai yapıyor, okuma yazmasını ilerletmek için akşam kurslarına katılıyordu.

Sonra bir gün geldi, Jack fark etti ki Beth aslında kendisine karşı aynı şeyleri hissetmiyordu.

Bir süre Beth olmadan yaşamın bir anlamı olmadığını düşündü Jack. Bazı akşamlarda, sırf keman çalışını duyabilmek için hıçkırıklardan boğulana kadar ağladığı halde Heaney'in kapısına kadar gidip dışarıda beklediği olmuştu. Bir de asilzade bir rakibi olduğunu öğrenmek Jack için adeta yüreğine saplanan bir hançer gibi olmuştu.

İşte o gecelerden birisinde, eğer Beth'i kendisine sevgili olarak döndüremeyecekse en azından arkadaşı olarak hayatında tutma fikri gelmişti aklına. Bunun pek kolay olmayacağını biliyordu. Theo'dan hoşlanmış gibi davranmak zorunda kalacak ve Sam'in bakışlarını da her daim üzerinde hissedecekti. Ama başaracaktı, hem belki günün birinde Beth de ona ihtiyaç duyardı.

İşte şimdi zamanı gelmişti. İz sürerek nerede olduğunu bulup Beth'i kurtarabilmeyi ümit ediyordu.

Jack araştırmalarında gayet sistemli davranmış, ara sokakları bir baştan bir başa taramış, aralarda kalan tüm izbe yerleri

teker teker taramıştı. Habersizce uzanmış sarhoşlar, umarsızca etraflarını seyreden yarı çıplak çocuklar görmüştü. Gençlerin oluşturduğu sokak çeteleri şüphe dolu bakışlarını üzerine dikmiş, bezgin fahişeler kendilerini Jack'e sunmuştu.

New York'un başka her tarafında Noel eğlenceleri, süslenmiş ağaçlar, hediye seçenekleriyle donatılmış dükkân vitrinleri vardı. Ertesi gün Noel arifesi olsa da burada kutlama hazırlıklarına dair en ufak bir belirti yoktu.

Jack bir sürü kişiyle görüşmüş, hepsine gemiden yeni indiğini ve kendisine Fingers Malone adında birisiyle görüşmesinin söylendiğine dair bir yalan uydurmuştu. Görüştüğü insanların hemen hepsi kafalarını sallamış, bu ismi daha evvel hiç duymadıklarını söylemişlerdi.

Yüzü gözü boya içinde yaşlı bir fahişe, Fingers'ın şeytanın piçi olduğunu söylemiş ama nerede olabileceğine dair tek lif etmemişti. On üç yaşlarında iki genç, Malone ile beraber birkaç gasp işi yaptıklarından bahsetmişlerdi ama Jack adı gibi biliyordu ki bu çocuklar yolda görseler adamı tanımazlardı.

Mulberry'de bir adam, Bottle Yolu'nda bir mekânı olduğunu ve bir başkası da orada değil Blind Man Rıhtımı'nda olduğunu söylemişlerdi.

Saat akşamın sekizi olmuş ve artık Jack'in de ayakları ağrımıştı. Yığınla insana defalarca aynı hikâyeyi anlatmış, hem Bottle Yolu'nu hem de Blind Man Rıhtımı'nı taramıştı.

Köşe, yabancıların geç saatlere kadar oyalanmaları için pek de uygun bir yer değildi. Sokaklar karanlıktı, etraf kavga çıkarmak için fırsat kollayan pataklayacak adamı bulmak için hevesle etrafı seyreden çete elemanlarıyla doluydu. Üstelik hava da aşırı soğuktu. Heaney'e dönüp yeni haber var mı diye Sam'le görüşmeliydi.

Yeniden Bowery'nin aydınlık ve kalabalık sokaklarında olmak Jack'e bir rahatlık hissi vermişti. German Beer Gardens'tan dışarıya müzik sesleri taşıyordu, uygun adım yürüyen bir bando takımı da Noel şarkıları çalıyordu. Seyyar

satıcılar, ucuza alışveriş yapmak isteyenlerle tutuştukları pazarlıktan yorgun düşmüşlerdi. Elma şekeri, kızarmış kestane ve gözleme satıcıları her yerdeydi. Tezgâhlardan yayılan sıcacık ve mis gibi kokular, Jack'e Beth'in şu anda hem aç hem de üşümüş olduğunu düşündürmüştü.

Jack önünde akıp giden kalabalık içinde, bir anda tanıdık bir sima gördü. Theo'yu sadece bir defa görmüş olmasına rağmen hafızasında kalmıştı. Zaten zengin görüntüsüyle kolay kolay akıldan silinmeyecek tipte adamlardandı. Üstelik Bowery'de onun gibi tepeden tırnağa iyi giyimli bir adam hemen göze çarpardı.

Jack bir anda dikiliverdi karşısına. "Bay Cadogan?"

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu Theo karşısındakini baştan aşağı süzerek, böylesi kılıksız bir adamın ismini biliyor olmasına şaşırmış gibiydi.

"Hayır efendim," dedi Jack. "Beth'in bir arkadaşıyım ve hayatı büyük tehlikede. Ağabeyiyle buluşmak için Heaney'e gidiyordum ki size rastladım."

Jack, Theo'nun önemli işleri olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyleyeceğini beklemişti aslında ama öyle olmadı.

"Tehlike mi?" diye haykırdı Theo. "Neler olduğunu bana hemen anlatın!"

Jack tüm olan biteni, Köşe'de yaptığı araştırmayla beraber anlattı. "Ama belki ben ayrıldıktan sonra bir gelişme olmuştur," dedi son olarak.

"Zavallı Beth!" diye iç çekti Theo, gerçekten endişelendiği bakışlarından belli oluyordu. "Gidip onu bu akşam programdan sonra almayı düşünüyordum. Bir süredir iş için Boston'daydım. Ama seninle beraber geleceğim. Belki güçlerimizi birleştirirsek, o zorba Heaney'in Beth'i bıraktırmasını sağlayabiliriz."

Her cumartesi olduğu gibi, o gece de Heaney tıka basa doluydu. Beth'in yerine zenci bir piyanist çıkmıştı sahneye.

Sam kaşları çatık, sert bakışlarla etrafı gözlüyordu. Müşterilere bile yüzü gülmüyordu.

Jack ve Theo'nun beraber salona girdiklerini görünce, "Tanrıya şükür!" diye haykırdı Sam. "Hepinizin beni terk ettiğinizi düşünmeye başlamıştım."

Theo bir şeyler söyledi ama Sam barda içki içenlerin gürültüsünden hiçbir şey duyamamıştı. Jack'i kolundan tutup arka odayı işaret etti Theo.

"Oraya gidiyoruz."

Jack şaşırmıştı, alt tabakadakilerin leşleriyle beslenen üst sınıf çakalı olarak değerlendirdiği bu adam pek yürekli çıkmıştı.

Theo kapıyı bile çalmadan içeriye daldı, Heaney masanın başına oturmuş hesap defteri gibi bir deftere yazı yazıyordu. Beklenmeyen bu misafirlerin ani gelişiyle gözleri irileşmişti.

"Duyduğum kadarıyla, Fingers Malone'dan Bayan Bolton'ı geri yollamasını istemişsin," dedi Theo çelik gibi soğuk bir sese. Blöf yapıyordu. "Erkek kardeşine bu konuda bilgi vermemek için geçerli sebeplerin vardır eminim. Ben de nişanlısı olarak sebeplerini öğrenmek için can atıyorum."

Jack kesinlikle biliyordu ki Beth ve Theo nişanlı değillerdi, öyle olsaydı Şükran Günü yemeğinde Beth bahsederdi. Bunun düşüncesinden bile nefret etmişti ama yine de laf almak için bulduğu bahaneden dolayı Theo'ya minnettar olmuştu.

Heaney sandalyesinden kalkarken, "Benden bazı şeyler talep edildi," diye cevap verdi. "Lanet olsun, bu benim işim."

Theo adamı, "Genç bir hanım tehlikedeyse eğer, bu mümkün değil," diyerek azarladı ve tehditkârca üzerine yürüdü. "Şimdi bütün bildiklerini anlatırsan iyi edersin."

Heaney tehditler savurup yaygara yaparak vakit kazanmaya çalışın.

"Ne kadar istedi?" diye sordu Theo.

"Gelecekte olabilecekleri hesaba katmazsak pek fazla bir şey değil," dedi Heaney mızmızlanarak. "Sahip olduklarımın hepsini alabileceğini sanıyor. Beni bu alemden silmek istiyor ve buna asla izin vermem!"

"Hiçbir şey yapmaya niyetin olmadığı belli," dedi Theo küçümseyerek. "Fingers'ın elinde çürümeye terk edeceksin onu, değil mi? Sen ne çeşit bir sürüngensin? Genç bir kızın hayatı bile senin için bir şey ifade etmiyor!"

"Fingers onu öldürmeyecek," dedi Heaney çarçabuk. "Kendi mekânında çalmasını istiyor."

"Eğer yardım etmezsen sonunda olacağı bu," diye atıldı Jack, adamın gırtlağına sarılmak üzereydi öfkeden. "Adamlarını toplayıp karşı saldırı yapmak zorundasın! Karısını neden aldırmıyorsun?!"

"Bu Fingers'ı rahatsız etmez, aksine bundan memnun bile olur," dedi Heaney omuz silkerek.

"O halde yardımcılarından birisini al!"

"Adamları her yerde ve çok iyi korunuyor," diye itiraz etti adam.

"Salonundan bahsediyorsun, biliyorum," dedi Theo. "Peki ya diğer mülkleri? Yerlerini biliyor musun?"

"Her yer onun, bayat bira tezgâhlarından, geceliği beş sente yatak kiralayan otel odalarına kadar her yer."

"Köşe'nin aşağı kesimi mi?" diye sordu Jack.

"Başka nerede olacak?" diye terslendi adam.

Jack, Theo'ya bir bakış attı ve dışarıda konuşmak istediğini işaret etti.

Theo Heaney'e bakıp "Pekâlâ, geri geleceğiz," dedi.

Salon aşırı gürültülü olduğu için sokağa çıktılar. Jack Theo'ya bakarak, "Heaney'in hiçbir yardımı dokunmayacak," dedi. Bir sigara yaktı. "Beth'i kendi başımıza bulmak zorundayız. Bottle Yolu ya da Blind Man Rıhtımı, ikisinden birisinde tutulduğu kesin. Beş altı tane sağlam adam lazım bize, oralarda değilse bile yardım etmesi için zorlayabileceğimiz birilerini bulabiliriz en azından. Eğer sabah erkenden gidersek herkes uyurken gafil avlarız."

"O kadar aşağılara hiç inmedim," dedi Theo sesi alçalmıştı, sanki tüm bu olan biten fazla gelmişti ona.

"Ben indim, nasıl olduğunu da gayet iyi bilirim," dedi Jack sırıtarak, komuta pozisyonunda olmak hoşuna gitmişti. "Yanımıza alacağımız adamları da ben ayarlarım. Ne Heaney'e ne de Fingers'ın yardımına ihtiyacımız yok. Kız bizim, geri almasını da biliriz."

Theo bir süre hiçbir şey söylemeden bekledi.

Theo nihayet konuştuğunda, "Eve gidip üzerimi değiştirmem gerekecek," dedi.

"Saat altıda Canal Sokağı'nın köşesinde buluşuruz," dedi Jack.

Başıyla onayladı Theo. "Heaney'e ne söyleyeceğiz?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı Jack sertçe. "Tıpkı onun yaptığı gibi, hiçbir şey söylemeyeceğiz. Ancak sonrasında bu iş başımıza bela olacaktır. Sanırım bir süreliğine bölgeyi terk etmemiz gerekecek."

Bölüm 18

"Diğer herif kim Jack?" diye sordu Edgar, sabah altıda Canal Sokağı'nın sonunda toplanmışlardı. Sıcaklık sıfırın altındaydı, soluk verirken nefesleri ağızlarından duman gibi çıkıyordu. Sokak lambasının altında birbirlerine sokulmuş oldukları halde dikilmiş bekliyorlardı.

"Theo adında, şık bir züppe," diye cevapladı Jack hızla. Tam o anda Theo'ya da kendilerine katılmasını teklif etmemiş olmayı diledi. Onun da yanlarında olması bir çeşit mesuliyet almalarına sebep olmuştu. "Beth'in görüştüğü adam," diye açıkladı en sonunda.

Beş adam da mezbahada Jack'le beraber çalışıyordu ama hiçbirisi ne Heaney'le ne de Fingers'la tanışmıyordu. Hepsi de iri yarı, kaslı, yirmi ila yirmi beş yaş arasındaydı. İçlerinden sadece Edgar Amerika'da doğmuştu. Diğer dördü Jack gibi göçmendi. Karl İsveçli, Pasquale İtalyan, Thaddeus Leh, Dieter de Alman'dı.

Aralarındaki dostluk, bir arada çalıştıkları süre içinde kurulmuştu. Çalıştıkları iş zor ve zalimceydi. Her an başlarına ciddi kazalar gelebilirdi, bu yüzden her biri bir diğerine vaktinde yaptığı uyarılar ya da son anda yaralanmaktan kurtulmasını sağladığı için minnet borçluydu. Mezbahada çalışan bu adamların arasında bir çeşit bağ oluşmuştu zamanla, ne zaman birinin yardıma ihtiyacı olsa diğerleri yetişiyordu.

Tadpole'un kız kardeşi, dans salonundan eve gelirken üç

adam tarafından tecavüze uğramıştı ve Jack gruba bu sırada katılmıştı, çünkü ondan da yardım istenmişti. Gaspçılardan bir tanesi bir daha asla yürüyemeyecek hale gelmiş ve diğer ikisi ise ilkel yollarla hadım edilmişti.

Jack bu adamların hepsine güvenebileceğini biliyordu. Sadece Beth'in Jack için ne kadar değerli olduğunu bildikleri için değil, aynı zamanda bazı zamanlarda Beth'i Heaney'de yaptığı programı izledikleri için de tanıyorlardı. Her birisini kaldıkları pansiyonlarda ziyaret edip yardım istediğinde adamların tek sordukları 'Ne zaman?' olmuştu. Hazırlıklı gelmişlerdi, paltolarının altında kalın sopaları vardı.

Sam köşede belirdi, gaz lambasının ışığında sarışın bir Çinliye benziyordu. Jack Sam'i kısaca tanıttı diğer adamlara. Omzunu şefkatle sıvazladı, çünkü ne kadar korktuğunu ve kavga edecek biri olmadığını biliyordu.

En son üzerine işçi tulumu giymiş Theo gelmişti. Jack üzerindeki kıyafeti görünce, kısa bir süre için de olsa, bu adamın hayatı boyunca hiç gerçek bir işte çalışıp çalışmadığını merak etti. Acaba kaytarıp kaçar mı diye de endişelenmişti aslında fakat adam tam vaktinde yanlarında olmuştu. Onu da diğerleriyle kısaca tanıştırdı. Adamların hepsi etrafında toplandıkları için yüksek sesle konuşmasına gerek kalmamıştı.

"Baskının amacı, adamları korkutup Beth'in nerede tutulduğunu söyletmek," diye konuşmaya başladı. "Bağırın, itip kakın ama sopaları mümkün mertebe arkanızda tutun, karşı gelmeye kalkan olursa diye aldık o sopaları, kulübelerde yaşayan fukara hödüklerin üzerinde kullanmak değil amacımız. Bildiklerini söylemeye yanaşmayacaklardır, bağırıp çağırırlar ama ispiyonculuk yapmazlar. Gün boyu sokaklardalar, içlerinden birileri Beth'i oraya götürülürken görmüş olmalı. Son olarak da çocuklara çok dikkat edin. Yüzlerce çocuk var ortalıkta, karınca yuvası gibi. Amacımız onlardan birini incitmek değil."

En irileri olan sarışın İsveçli Karl, "Hepimiz birden mi içeri gireceğiz?" diye sordu.

"Hayır. Ben, Pasquale ve Dieter. İtalyanların ve Almanların ne istediğimizi tam olarak anladıklarından emin olmamız gerek. Sizler kapıları tutup kaçmalarını engelleyeceksiniz. Rüşvet teklif etmek için biraz para da aldım yanıma. Gözünüz kulağınız açık olsun, bilgisi olan birileri dikkatinizi çekebilir."

Jack yedek için getirdiği bir sopayı Sam'in eline tutuşturdu, daha önceden herhangi bir silah kullanmadığını gayet iyi biliyordu aslında. Theo'nun da yanında bir yürüme bastonu getirdiğini fark edince şaşırdı, aslında böyle bir adamın bıçak kullanacağını tahmin etmişti.

Jack, hemen arkasında Sam ve peşlerinde diğerleriyle yola koyuldular.

Bir önceki günün kalabalığı ve gürültüsünden sonra, ara sokakları bu kadar sessiz ve huzurlu bulmak şaşırtıcı olmuştu. Buz gibi havada uyuyan sürüyle sarhoş gördüler. Jack bir an için içlerinden kaçının bir daha uyanmayacağını merak etmişti. Duyduğu kadarıyla, bölgede kışın donarak ölen çok sayıda kişi oluyordu.

Aslında tam bir sessizlik yoktu etrafta. Evlerden gelen horlama sesleri, bebek ağlamaları vardı. Tabii bir de kendi işleriyle ilgilenen sıçanların çıkardığı hışırtılar mevcuttu.

Blind Man Rıhtımı'ndan başladılar aramaya, Pasquale yanında getirdiği feneri yaktı. Tam da Jack'in tahmin ettiği gibi, ne dış kapılarda ne de içeriye hücum ettikleri oda kapılarında kilit yoktu. Işığı tuttukları anda yerde kucak kucağa, balık istifi yatan en az on beş kişi gördüler.

"Kız nerede?!" diye bağırdı Jack bir yandan da elindeki sopayla yerde yatanları dürtüyordu. "Çabuk söyleyin! Kız nerede?"

Kafalar teker teker kalkmaya başladı ama fenerin parlak ışığından hiçbir şey göremedikleri belliydi. Bir kadın çığlık attı, bir adam ağız dolusu küfür savurdu ama Jack'in umrunda bile değildi. "Birileri dün buraya zorla bir kız getirdi! Akşam altı sularında! Göreniniz oldu mu?"

Pasquale, İtalyancaya çevirip tekrar etti söylediklerini. Odadakiler sağanak halinde sarf edilen sözcüklerle karşılık verdi, Jack İtalyanca birkaç terim öğrenmişti ama ne söylediklerini anlayamadı, açıklaması için Pasquale'a baktı.

"Çıkıp gitmemizi, hiçbir şey bilmediklerini söylüyorlar. Uykularını böldüğümüz için kızgınlar," dedi Pasquale.

"Sence doğru mu?"

Başıyla onayladı Pasquale. "Evet. En iyisi bir sonrakine bakmak."

Tüm evleri sırayla dolaştılar. Ufacık bebeklerden yürüyemeyecek kadar yaşlı olanlarına yaklaşık iki yüz kişi gördüler ama hiçbir şey öğrenemediler. Genç olanlardan bazıları dışarıya kaçtı ama orada bekleyenlere yakalanıp sorgulanmaktan kurtulamadılar. Suçlu olduklarından değil, sadece alışkanlıktan kaçmışlardı aslında. Öyle görünüyordu ki bu evlere yapılan baskınlar, içlerinden bazılarının mezara gitmesi anlamına geliyordu.

Tam diğer eve geçecekleri sırada çıkardıkları gürültü, etrafta bazılarının uyanmalarına sebep olmuştu ama Jack'in adamları işlerini yapmış ve hepsinin bir arada kalmalarını sağlamışlardı. Neyse ki hava aşırı soğuk ve hâlâ kısmen de olsa karanlıktı, odalardan kafalarını uzatan insanlar sopaları görünce korkup geri dönmüşlerdi.

"Buraya getirilmemiş Jack," dedi Theo, evlerden başlayıp en rezil haldeki kulübelere kadar taramışlardı her yeri. "Böylesine acınacak bir yer hiç görmemiştim. Bildiklerine karşılık ödül olduğunu duyduklarında nasıl da ümitlendiklerini gördün, eğer bildikleri bir şey olsaydı hemen anlatmaya başlarlardı."

"Umarım Bottle Yolu'nda işe yarar bir şeyler buluruz," dedi Jack zayıf bir sesle.

Bottle Yolu'nda karşılaştıkları manzara da öncekinden farklı değildi, sadece burada evlerinden çıkıp ne olduğuna bakmak için toplaşan insanları kontrol etmek biraz daha güç-

tü, çünkü bir ara sokaktı ve her iki ucundan da giriş çıkışı vardı. Bulvarın yarısına kadar geldiklerinde artık gün aydınlanmıştı. İnsanlar gelip ne olup bittiğini sormak ya da izlemek için bekleşiyorlardı. Sam yere yığılmak üzereydi. İki gündür uyumamıştı ve etrafına toplanan insanların her biri aynı anda farklı dillerden konuşuyorlardı. Artık ayakta zorlukla duruyordu Sam.

Jack de çok yorulmuştu. En az bin kere aynı soruyu sormak zorunda kalmıştı, hatta bazılarından boş bakışlar yerine gerçek tepkiler alabilmek için elindeki sopayı kullanmaya bile yeltenmişti. Omuzlarına şal sarmış kimi kocakarılar pis ellerini uzatıp parayı kapmaya yeltenmiş, adamların bazıları da ağızlarına ne gelirse saymışlardı. Çocuklar ise ok gibi fırlayıp sokağa kaçıyorlardı.

Theo'nun çocuklarla anlaşmak konusundaki başarısı Jack'i şaşırtmıştı. Çoğu İngilizce konuşabiliyordu ya da en azından anlaşabilecek kadar biliyorlardı. Sabırla çocuklarla konuşuyordu Theo, tatlı dille ya da ödül vaadiyle onları kandırmaya çalışıyordu.

"Jack! Buraya gel!" diye seslendi aniden Theo. Jack insanları ite kaka yanına geldiğinde, Theo'yu altı yedi yaşlarında bir kız çocuğuyla buldu. Diğer çocukların kopyası gibiydi. Renksiz, bembeyaz bir surat, kirden keçeleşmiş saçlar ve küçücük yüzünde kocaman kalmış koyu renk gözler. Üzerinde incecik, eski püskü bir elbise vardı, ayakları ise çıplak ve pisti. Omuzlarına aldığı şal sırtında düğümlenerek sabitlenmişti.

Jack yanlarına gelir gelmez, "Bir şeyler duymuş," dedi Theo. "Fakat İngilizcesi iyi değil. İtalyanca bir şeyler söylüyor."

Jack hemen Pasquale'ı yanlarına çağırdı. Adam kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kendi dilinde bir şeyler söyledi. Yakışıklı bir adamdı Pasquale, kıvırcık siyah saçlı, esmer tenli, yumuşak bakışları olan koyu renk gözleri vardı. Küçük kız utanmış ve yüzünü elleriyle kapamıştı, adama parmaklarının arasından bakıyordu. Konuşmaya devam etti

Pasquale, gülümseyerek kıza güven veriyordu. Adam konuşmaya devam ettikçe parça parça cevap vermeye başladı kız. Theo cebinden bir dolar çıkarıp elinde tuttu, kızın gözleri iştahla paranın üzerinde sabitlenmişti.

"Eğer bize seslerin nereden geldiğini ve ne duyduğunu söylerse parayı alabileceğini söyle ona," dedi Theo.

Gümüş para işe yaramış gibiydi, küçük kız hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Ne diyor?" diye sordu Jack.

"Dün bazı gürültüler duymuş. Birileri bağırıyormuş. Annesine duyduklarını söylediğinde, burada daima birilerinin bağırıp çağırıp gürültü yaptığı cevabını almış. Ama daha önce bu bayan gibi bağıran birisini hiç duymamış."

Jack'in yüreği ağzına gelmişti. "Nerede duymuş sesleri?" diye sordu.

Pasquale aynen sordu kıza, küçük kız elini tuttu adamın ve sesleri duyduğu yere doğru yürümeye başladılar. Jack yanında Theo ile beraber peşlerinden gitti. Sokağın sonuna doğru ilerlediler, bakmadıkları yerlerden birisiydi burası. Kullanılmaz halde, tek tarafı yanmış bir binanın önünde durdu çocuk. Moloz ve çöp doluydu içerisi. Yan tarafında korkunç görünümlü küçük bir baraka binaya destekliyordu. Çocuk Pasquale'a bakıp yeniden konuşmaya başladı ve adam gülümsedi.

"Babası içki içtiği zamanlarda evden kaçıp bu barakaya saklanıyormuş. Burada uyurken bağırma ve vurma sesleri duymuş. Seslerin öteki taraftan geldiğini söyledi." Sol taraftaki binayı göstermişti.

Jack içinde bir heyecan dalgası hissetti. Önünde durdukları arazinin her iki tarafındaki binalar da çok eskiydi. Hemen arka taraflarındaki daha yeni binaların üzerine yıkılmasınlar diye kocaman kalaslarla desteklenmişlerdi. Arka arsa olarak bilinen bu binalara Aşağı Doğu Yakası'nda çok rastlanırdı.

"İçeri girelim," dedi Jack.

Binanın ön kapısına dolandıklarında asma kilitle kilitlen-

miş olduğunu gördüler, pencereleri de tahtalarla kapatılmıştı. Burada yaşayan kimse olup olmadığını sordular küçük kıza. Omuz silkip İtalyanca bir şeyler diyerek cevap verdi çocuk.

"Sanmadığını söyledi," dedi Pasquale. "Ama bazen adamlar geliyormuş buraya."

Jack henüz doğru yerde olduklarına kanaat getirmemişti ama Theo arka tarafa geçti ve evin iki parçasını birbirine bağlayan duvarın üzerine ellerini uzatıp bedenini yukarıya çekerek tırmanmaya başladı. Duvarın taşları kaba saba olduğu için elleri ve ayaklarını rahatlıkla koyabileceği çıkıntılar mevcuttu. En az üç metre yükseklikteydi duvar fakat kolayca tırmanmıştı Theo. Tepede birazcık bekleyip diğer tarafa atlayıverdi.

Jack hemen peşinden gitti. Pasquale'a seslenip diğerlerini çağırmasını ve feneri getirmesini söyledi. İki binanın arasındaki küçücük alana atladı o da. En fazla bir buçuk metrekarelik bir alandı burası. Yerler bileklerine kadar çöple doluydu ama şükür ki katı atık çöpleriydi bunlar.

Her iki evin de kapılarına asma kilit vurulmuş, pencereleri öndeki evin kapılarıyla kaplanıp kapatılmıştı. Yerlere saçılmış cam parçaları süpürülüp uzaklaştırılmıştı. Theo yürürken kalan camları elindeki bastonla sağa sola itekleyerek kendi yolunu açtı.

"Bekle de diğerleri de gelsin!" diye seslendi Jack ama Theo hiç oralı olmadı, içeriye doğru devam etti.

Jack tam peşinden gidecekti ki dışarıdan Karl'ın feneri getirdiğini söyleyen sesini duydu, arkadaşları gelene kadar beklemek zorunda kaldı.

Theo'nun ayağındaki ağır botları çıplak ahşaptan oluşan zemininde gürültü yapıyordu. Jack pencereden tırmanıp içeriye girdiğinde, bir ses duyduğunu sandı. Theo'ya olduğu yerde kalmasını söyledi ve dinledi, derinden gelen bir ağlama sesiydi bu. İkisi de kulak kesilmiş, dinliyorlardı.

"Beth!" diye bağırdı Theo. "Sen misin? Seni almaya geldim."

Jack tam hayali sesler duyduklarını düşünmeye başlamıştı ki, Beth'in sesini işitti.

"Hemen altınızdayım!" dedi Beth, sesi cılız ve yorgundu. "Zeminde bir kapak var!"

"Etrafı görebilmek için feneri yakıyorum," diye cevapladı Theo bağırarak. "Birazcık bekle, seni derhal çıkaracağım oradan!"

Feneri yakar yakmaz odanın diğer tarafında duran eski bir masa, birkaç sandalye, irili ufaklı birkaç kasa ve boş içki şişelerini gördüler. Anlaşılan adamlar buraya kumar oynamak için geliyorlardı. Ama yerde bir kapak göremediler.

Pasquale, hemen ardından da Karl içeriye girdi. Adamların hepsi bir elden yerdekileri kaldırıp altlarında ne olduğuna bakmaya başladılar. En ağır olan sonuncu parçayı kaldırdıklarında, nihayet altındaki kapağı bulabildiler.

"Kapağı bulduk Beth," diye bağırdı Theo. Jack kaldırıp kapağı açtı.

"Burada bir merdiven var," dedi Pasquale, koridordan sürükleye sürükleye getirdi merdiveni.

Jack inmek için merdivene doğru harekete geçmişti ki Theo bileğinden tutup geri çekti ve aşağıdaki karanlığın içinde bir anda kayboldu.

Yukarıdakiler Theo'nun, "Artık yanındayım," dediğini ve Beth'in ağlama sesini duydular.

Theo omuzlarının üzerinde yukarıya çıkardı Beth'i. Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında, Jack daha önce onu hiç bu kadar üzgün görmediğini fark etti. Yüzü kirden simsiyah olmuştu, gözleri kızarmış ve şişmiş, gözyaşları yüzünde beyaz yollar oluşturmuştu. Botları ve elbiseleri sırılsıklamdı, soğuktan o kadar kasılmıştı ki yürümekte bile güçlük çekiyordu.

Theo Beth'i kollarından tutuyordu. "Hemen buradan çıkıp sıcak bir yerlere gitmeliyiz," dedi çabucak.

Sam ve diğerleri duvarı henüz tırmanmışlardı, bir anda görevlerini başarıyla tamamlamış olmalarının sevinciyle hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Beth Theo haricindekilerin kimler olduğunun pek de farkında değildi.

Jack içinde derin bir kıskançlık hissetti bir anda. Asıl kurtarıcı kendisiydi, her şeyi planlamış ve adamları da ayarlamıştı. Oysa çok az katkısı olmasına rağmen Theo, Beth'e ilk ulaşan olduğu için kahramanı haline gelmişti.

tarama:irem
düzenleme:vero

Bölüm 19

Beth'i getirdikleri kahve dükkânı sıcak ve buharlıydı. Duvarlara vurmaktan hırpalanan parmaklarını ve bileklerini rahatlatmaya çalıştı.

"Seni bir doktora götürmemiz lazım," dedi Jack.

"Saçmalama," diye cevapladı Beth ve güçsüzce gülümsedi. "Isındım. Yıkanıp güzel bir uyku çektikten sonra daha da iyi olurum. Keşke arkadaşların teşekkür etme imkânı bulamadan ortadan kaybolmasalardı."

Theo Beth'i kapatıldığı hücreden çıkarttığında, zihni de bedeni gibi donmuş haldeydi. Hiçbir şey konuşabilecek halde değildi. Kolları ve bacakları hareket etmeyi reddediyordu sanki. Kahve dükkânına kadar Theo taşımıştı onu. Yol boyunca Sam ile Jack, nerede ve nasıl alındığına dair ona sorular sorup durmuş ama Beth hiçbir şeye cevap verebilecek halde olmadığından öylece onlara bakmıştı.

Ama şimdi, iki koca fincan bol şekerli kahveyi içip biraz jambon ve yumurta yedikten sonra, olayların nasıl gerçekleştiğini anlatabilecek kadar açılmıştı. Her şeyi anlattı. Kendisini kaçıran kişinin yiyecek, içecek hatta bir battaniye bile getirmek için geri gelmediğini, duvarlara vurup bağırmaktan nasıl yorgun düştüğünü fakat kurtarılacağına dair ümidini hiç kaybetmediğini teker teker anlattı. Ne var ki artık güvendeydi. Karanlıkta duyduğu sıçan seslerinden ve hışırtılardan dolayı yaşadığı korku sona ermişti artık. Etrafında toplanıp anlattıklarını dinleyen adamların yüzlerindeki endişeyi görünce, anlattıklarına daha fazla devam etmedi.

Jack ve Theo'nun seslerini ilk duyduğunda beyninin kendisine bir oyun oynadığını, şu anda duymak istediği sesleri duyuyormuş gibi kendisini kandırdığını düşünmüştü. Kapak açılıp odaya dolan gün ışığıyla beraber, Theo'nun siluetini gördüğünde ancak gerçekliğine inanabilmişti.

Theo elini tutup parmak uçlarını öperek, "Benimle beraber kaldığım yere gelebilirsin," dedi. "Nerede yaşadığımı bilen kimse yok, sessiz sakin bir evdir. Yıkanır, güzel bir uyku çekersin."

Söyledikleri Beth'e rüya gibi gelmişti ama Sam ve Jack'in yüzlerindeki dehşet dolu ifadeyi görünce duraksadı. Theo da durumu fark etmişti. Elini bırakıp doğruca Sam'e bakarak,

"Sen de farkına varmalısın ki hiçbirimiz güvende değiliz artık. Fingers canımızı almak için sokaklara düşmüştür. Heaney de bize herhangi bir koruma teklif etmedi, kendi mülkünden başka hiç bir şeyi umursadığı yok."

"Fingers neden peşimize düşsün ki," dedi Sam saldırgan bir tavırla. "Onun gibi bir eşkıya bile, bir adamın kız kardeşini kurtaracağını anlayabilir."

"Bu bir itibar meselesi," dedi Theo sabırla. "Neyin doğru neyin yanlış olduğu umrunda bile olmaz. Tek düşündüğü Heaney'i durdurmak."

"Theo haklı Sam," dedi Jack, iç çekti ve parmaklarını telaşla koyu renk saçlarının içinden geçirdi. "Fingers akıl hastası bir adam. Beth'e yaptığı sert muamele de onun kendisi için hiçbir değeri olmadığının göstergesi. Tek amacı Heaney'i tahrik etmek. Şimdi başka şeyler de yapmak zorunda. Bu kadar olaydan sonra, sadece gövde gösterisi yapmak için bile salonu bombalarsa hiç şaşırmam."

"Artık orada çalışamayacağımı mı ima ediyorsun?" dedi Sam kuşkuyla.

"Eğer canına susamadıysan," dedi Theo sırıtarak. "Kıçını güç bela kurtardın Sam ve biz de öyle. Fingers, Heaney ve

ayak takımının hiçbiri makul adamlar değil, hepsi sersem, vahşi hayvanlar ve çete savaşı için can atıyorlar. Olay patlak verdiğinde biz de iki ateş arasında kalacağız. Yapacağınız en iyi şey, bu akşam Philadelphia'ya kaçmak. Orada yanına gidebileceğiniz arkadaşlarım var. Seyahat edebilecek hale gelir gelmez Beth'i de alıp gideriz."

"Peki ya mezbahadaki arkadaşlarım ne olacak?" dedi Jack, korkudan yüzü bembeyaz olmuştu.

Omuz silkti Theo. "Bence yeterince güvendeler, ne Fingers ne de Heaney hiçbirini tanımıyor."

"Böyle gidemeyiz, bu akşam Noel arifesi," diye itiraz etti Sam.

Tek kaşını kaldırdı Theo. "Bu adamlar iyiliğe ya da dine inanmazlar, salon kalabalıkken saldırmanın en uygun hamle olduğunu düşüneceklerdir."

Sam'in suratındaki saldırgan ifade yerini korkuya bıraktı.

"Peki, Houston Sokağı'nda bıraktığımız eşyalarımız ne olacak?"

Theo duvardaki saate göz attı, onu biraz geçiyordu.

"Fingers ya da Heaney'in olan biteni öğleden önce öğreneceğini sanmam. Hemen gidip eşyalarını toparlayabilirsin. Ben de önce Beth'i kendi evime götürüp bırakacağım, sonra da eşyalarımı toparlarım."

"Beth'in senin yanındayken güvende olacağını düşündüren nedir?" dedi Sam şüpheyle.

"Sen de şehri terk etmek zorunda olduğunu söyledin."

"Aynen öyle, New York'ta hiçbir yerde kâğıt oynayamayacağım kesin," dedi Theo.

"Ama nerde yaşadığımı kimse bilmiyor, kendini toparlayana kadar orada güvende oluruz."

"Müsaade edersen Beth ile yalnız konuşmak istiyorum," dedi Sam.

Başı ile onayladı Theo ve on dakikaları olduğunu söyledi. Kahve dükkânından çıkıp kapıyı ardından kapatır kapatmaz Sam kardeşine doğru yaklaştı.

"Seni onunla yalnız bırakmak istemiyorum, özellikle bu Noel akşamında."

Beth abisinin endişesini anlayabiliyordu ama gördüğü ilgi ve alaka onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Ayrıca Theo'yu seviyordu, kendisini kurtarmıştı ve onunla beraber istediği her yere seve seve giderdi.

Beth ağabeyinin yüzünü sevecenlikle okşayarak, "Yapabileceğimiz tek şey bu. İyi olacağıma söz veriyorum, kendimi o kadar güçsüz hissediyorum ki eğer şimdi sizinle gelmeye kalkarsam size yük olurum," dedi.

"Onun gibi bir adamla yalnız kalman doğru değil," dedi Sam inatla. "Ayrıca Jack'e ne yapması gerektiğini söylemesinden de hoşlanmadım'

"Söyledikleri mantıklı," diye sözünü kesti Jack. "Tüm bunlar başlar başlamaz daha fazla ortalıkta görünemeyeceğimi biliyordum, yollarına çıkanlara neler yaptıklarını duydum. Beth'in hemen bizimle gelmesini ben de isterdim ancak durumu iyi değil, başka bir seçeneğimiz yok Sam."

Beth minnetle Jack'e baktı. "Seni de bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm, üstelik işini de kaybettin."

"Belki de Philadelphia'da daha iyisini bulurum," dedi Jack teslimiyet dolu bir gülümsemeyle. "Üstelik artık çaylak da değiliz, bakarsın kendi servetimizi bile yapabiliriz."

Araba onları Theo'nun kaldığı yere götürürken Beth gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Theo Beth'in eşyalarını toparladıktan hemen sonra Jack ve Sam'le buluşmuş, onlara Philadelphia'daki arkadaşların yerini tarif eden bir mektup vermişti.

Vedalaşırken Beth'in ağlamaklı olduğunu fark etmişti. "Orada bir başlarına olmayacaklar," dedi Theo rahatlatıcı bir tavırla. "Frank varlıklı bir adamdır ve kentin her yerinde tanıdıkları mevcut. Sam'i kendi salonlarından birinde işe alacak, Jack için de başka bir şeyler bulacaktır."

Beth öylesine bitkin bir durumdaydı ki arabanın onla-

rı nereye götürdüğünü anlayamamıştı, tek fark edebildiği Houston Sokağı'ndan yukarıya doğru giden bir yola sapmış olduklarıydı. Tenha bir meydanda, kumtaşı bir evin önüne vardıklarını belli belirsiz fark edebildi. Varlıklı kişilerin yaşadıkları bir bölgede olduklarını tahmin edebilmişti. Theo, onu merdivenlerden çıkarıp evin ön tarafındaki genişçe bir odaya götürdü. Bitap düşmüş haldeyken tek görebildiği oymalı direklerle süslenmiş kocaman bir yatak olmuştu, hemen yatağa çöküverdi. Theo'nun belli belirsiz gelen sesi, ayakkabılarını çıkarmasına yardım ederken iyi olacağını telkin ediyordu. Houston Sokağı'na gitmeden önce ev sahibesiyle konuşup bir süreliğine burada kalacağını haber verebileceğini de söylemişti ama Beth cevap vermek yerine uykuya daldı.

Bir süre sonra, tanıdık gelen ateş çıtırtılarının sesiyle uyandı. Bir an için Liverpool'daki eski evinde olduğunu zannetmişti, duyduğu ses onu çocukluğuna geri götürmüştü. Çok fazla sıcaktı, üzerindeki örtüler kalın ve ağırdı ama birazcık gerindiğinde sırtında ve kollarında hissettiği ağrı gerçek yaşama dönmesini sağladı. Üzerinde sadece jüponu ve korsesinin olduğunu fark ettiğinde afalladı. Elbisesi, çorapları ve ayakkabıları çıkartılmıştı. Üstündeki örtüyü burnuna kadar çekti ve endişeyle gözlerini dört açtı. Ateşin önünde eğilmiş halde duran Theo'yu gördü. Uzun zamandır odada kendisiyle beraber olduğunu hissetmişti. Perdeler çekilmiş, gaz lambası yakılmış ve Theo sabahlığını giymişti.

Oda çok samimi görünüyordu. Şöminenin önüne yerleştirilmiş iki tane berjer koltuk, hemen önlerine serilmiş kırmızı bir kilim vardı. Odanın havası oldukça ağırdı, duvarlar gaz lambalarıyla doluydu ve şöminenin üzerinde de süslemeli cam bir raf vardı. Perdeler cafcaflı kadife bir kumaştandı. Duvarda yatağın koyu renk ahşabıyla uyumlu, gösterişli oymalarla süslenmiş bir raf vardı.

"Theo," diye fısıldadı Beth, "saat kaç?"

Theo doğrulup Beth'e gülümseyerek baktı. "Nihayet, hiç

uyanmayacağını düşünmeye başlamıştım. Saat akşamın yedisi oldu. Saatler önce Sam ve Jack'i istasyondan yolcu ettim."

"Elbiselerimi kim çıkardı?"

"Ben çıkardım. Üzerindeki ıslak ve pis kıyafetlerle uyumana gönlüm razı olmadı. Rahat edemezdin," dedi Theo.

Utançtan kıpkırmızı oldu Beth, örtülerin içine daha da gömüldü.

"Üzerime giyebileceğim bir şeyler verir misin?" dedi Beth, oldukça gerilmişti. "Kalkmam lazım."

Theo kapıya doğru gidip, askıdan kareli bir sabahlık aldı. "Şimdilik bunu giy, elbiselerinin hepsi burada. Eğer yıkanmak istersen banyo aşağıda sahanlıkta, sıcak su da var. Yoksa önce bir şeyler mi yemek istersin? Kızarmış tavuk ve patates almıştım, sıcak kalmaları için Bayan Marchment'in mutfağına koydum."

"Burada kalmamı sorun eder mi?" diye sordu Beth. Bir yandan da bedeni görünmesin diye örtülerin altından çıkmadan sabahlığını giymeye çalışıyordu.

"Hayır, hiç mesele etmez. Ona olanları açıkladım," dedi Theo. "Yarın onunla da tanışırsın."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Beth hissettiği garip düş kırıklığıyla yatağa uzandı. Theo üzerine titremişti, sevimli bir akşam yemeği hazırlamış, yıkanması için banyoyu ısıtmış, bal ve limonla karıştırılmış viski ikram edip üşümesini engellemişti. Ama hiç öpmemişti.

Theo'nun yastıklara sinmiş kokusunu duyabiliyordu. Beth yatağın içine geçmiş bedeninin izini bile hissedebiliyordu ama Theo evin başka bir odasında uyumuş, yatağını kendisiyle paylaşmak istediğine dair en ufak bir belirti bile göstermemişti. Peki eğer isterse, müsaade etmeli miydi? Bunun cevabını bilemiyordu Beth. Mantığı izin vermemesi gerektiğini söylüyordu ama madem öyle neden kendisini yarı yolda bırakılmış hissediyordu.

Bir de bunca haftadır nerede olduğu sorusu vardı tabii. Hiçbir açıklama yapmamış, mazeret bile göstermemişti. Başka bir kadın olma ihtimali de vardı fakat o zaman neden Beth'i Philadelphia'ya götürmek istemişti?

Kendisini seviyor olmalıydı, yoksa neden Beth'i kurtarma operasyonunu planlayıp gerçekleştirsindi ki? Fingers'ın Blind Man Rıhtımı'ndaki ve Bottle Yolu'ndaki mülklerini teker teker nasıl gezip keşfettiğini, seslerini ve çığlıklarını duyan küçük kızla karşılaşana kadar her evin her odasını nasıl aradığını anlatmıştı Theo. Sam, Jack ve Jack'in arkadaşları da yanlarındaydı. Ancak liderlerinin Theo olduğu belliydi.

Gece boyunca odasında dolanıp eşyalara bakınmıştı Beth; gümüş çerçeveler içindeki aile fotoğrafları, kaliteli elbiseler ve ayakkabılar, altın kol düğmeleri, gümüş saplı saç fırçaları ve en az bir düzine ipek kravat. Odadaki mobilyalar eski ve yıpranmıştı ancak açık olan bir şey vardı ki buranın sahibi eskiden varlıklı birisiydi. Neden kendisi ve Sam gibi köhne bir yerde yaşadığına Beth'i inandırmıştı acaba, merak etti kız.

Belki de bunun sebebi, Beth gibi fakir insanların sahanlığında su tesisatı olan banyolarının olmadığını bilmiyor oluşuydu. Ya da belki de tek başına bir odada yaşadığı için diğer insanlara bunu açıklayıp kaba görünmek istememişti. Ama eğer yumuşacık çarşaflarla kaplı kuştüyü yorganların altında, gürüldeyen bir ateş eşliğinde uyumak kabalıksa Beth de onunla beraber kabalaşmaktan gayet memnun olurdu.

Bu ev bir kilise kadar sessizdi; bebek ağlamaları, yükselen sesler ya da sarhoşların merdivenlerde yankılanan ayak sesleri yoktu. Tüm gece duyulan tek ses, sokaktan geçen arabaların tıkırtısıydı.

Theo'nun bu gece mesafesini korumasının sebebinin onun da kendisine karşı duyduğu aşk ve saygıdan kaynaklı olduğuna inanmak istedi Beth, o aşk romanlarındaki beyefendiler gibiydi.

Ama kafasının içinden gelen bir ses, düşündüklerine karşı onu uyarmaya devam ediyordu. Neticede Theo Beth'e hiç

'seni seviyorum' dememişti ve Ira'nın da defalarca söylediği gibi kumarbazlar kafalarına göre davranırlardı.

Beth ertesi sabah tıklatılan oda kapısının sesiyle uyanmıştı. Kendisini toparlamadan önce odanın kapısı açıldı ve içeriye elinde kahvaltı tepsisi olan bir kadın girdi. "Adım Bayan Doughty, Bayan Marchment'in yardımcısıyım," dedi kadın, suratındaki ifade sert ve soğuktu. "Bay Cadogan, kahvaltınızı yukarıya getirmemi rica etti. Akşama döneceğini de söylememi istedi."

"Ama bugün Noel," dedi Beth telaşla. Jambon, yumurta, gözleme ve kahveden oluşan kahvaltıya minnettar kalmıştı ama Theo'nun onu tüm gün yalnız bırakıp gittiğine inanamamıştı. Hizmetçinin memnuniyetsizliğini de fark etmişti. Yardımcı kadın zayıf, keskin ifadeli, kır saçlı birisiydi ve öyle görünüyordu ki Beth'in gönlünü kazanabilecek birisi değildi.

"Bay Cadogan bugün yapacaklarını haftalar öncesinden planladı," diye terslendi Bayan Doughty. "Beyefendiler programlarını öyle kolayca iptal edemezler. Benden, sizin gün boyunca dışarı çıkmadan dinlenmenizi sağlamamı istedi."

"Size zahmet verdiğim için özür dilerim," dedi Beth, kadını sakinleştirmek istemişti. "Kahvaltı harika görünüyor."

"Hâlâ sıcakken yiyip bitirin. Daha sonra tekrar uğrarım, giyindiğinizde sizi Bayan Marchment'le tanışmanız için aşağı götüreceğim. Sade bir şeyler giyinin üzerinize, salon kızları gibi görünüp hanımefendiyi endişelendirmek istemezsiniz."

Sözlerini bitirdikten sonra odadan çıkıp kapıyı ardından kapamıştı. Beth sarsılmış halde tek başına odada kalakaldı.

Bayan Marchment'le tanışma faslı pek keyifli değildi. Hanımefendinin odası kasvetli ve bakımsızdı. Ağır bir kedi kokusu vardı odada. Theo'nun odası kadar rahat ve temiz değildi burası. Kadının gerçek yaşını anlamak güçtü. Sarı renkteki yüzüne, koyu renk elbiselerine ve beyaz saçlarının üzerine

giysiliği dantelli şapkaya bakılınca yaşlı görünüyordu ama sert ve gürültülü ses tonu daha genç birisine ait gibiydi.

Beth'e karşı en ufak bir yakınlık ya da alaka göstermemiş, onun yerine aile geçmişiyle alakalı hararetli sorular sormuştu. Sadece kötü yoldaki insanların başına kötü şeyler geldiğine inanır gibiydi. Beth farklı koşullarda yetiştirildiğini vurgulamaya çalışmıştı defalarca ama yaşlı hanımefendi Beth'i azarlamış, salonda çalışan herhangi bir kızın belayı da peşinden getireceğini söylemişti. Ayrıca Bay Cadogan'ın iyi niyetini, kendisi için avantaja çevirmeye çalışmamasını da sözlerine eklemişti.

Beth kaba cevaplar vermemeye çalışmış, buraya gelmesini Theo'nun teklif ettiğini çünkü gördüğü kötü muamele ve geçirdiği badirelerin kendisini bitkin düşürdüğünü açıklamaya çabalamıştı.

"Nezaketinden ötürü ona minnettarım ve birkaç gün burada kalmama müsaade ettiğiniz için size de minnettarım elbette. İmkân bulur bulmaz kardeşimin yanına gideceğim," diyerek Beth sözlerini sonlandırmıştı.

Theo'nun kısa süre sonra odasını boşaltmaya niyeti olduğundan ev sahibesine bahsetmediği belliydi, Beth de herhangi bir şey söylemedi. Theo'nun odasına döndüğünde ruhu çekilmiş gibi hissediyordu. Bulunduğu yerde davetsiz misafir olduğundan haberi yoktu. Sam ve Jack'in de Philadelphia'da ne halde olduklarını bilmiyordu. Kapana kısılmış gibi hissediyordu, tamamıyla Theo'ya muhtaç durumdaydı.

Aklına önceki sene Falkner Meydanı'nda geçirdiği Noel geldi. Molly'nin mutfakta dolanması, sıcacık, kahkaha dolu tamamen güvende ve mutlu olduğu zamanları hatırladı. Tekrar eskiye dönebilmek için can atıyordu.

Theo'nun eve dönmesi akşamın yedisini buldu. Eli kolu yiyecek ve içeceklerle dolu, şen şakrak bir tavırla odaya dalmıştı. Havayı üzerine sinen sigara kokusu doldurmuştu.

Beth'e yaklaşıp uzun uzun sarıldı. "Keşke seni de bugün yanımda götürebilseydim," dedi Theo. Öyle bir öptü ki kızın başı dönmüştü.

Hemen arkasından Bayan Doughty, elinde akşam yemeği olarak soğumuş domuz jambonu ve turşu olan tepsiyle içeri girdi. Diğer dört pansiyoner Noel'de ailelerinin yanına gittiği halde, neden Theo'nun burada kaldığını merak etmişti Beth. Yine de şeytan tüyü vardı Theo'da, yaşı kaç olursa olsun hizmetçi bile olsa her kadın Theo ile ilgilenmek için can atardı.

Akşam yemeklerini yedikten sonra Beth, şöminenin yanındaki koltuklardan birisine oturup ısınmak istemişti. Theo keman kutusunu açıp içinden çalgı aletini çıkardı. "Şimdi çalmamı istemeyeceksin herhalde?" dedi Beth, şaşırmıştı. "Bayan Marchment'i rahatsız etmek istemem."

Kıkırdadı Theo. "Sessizlik onu daha fazla rahatsız eder, seninle seviştiğimizi zannediyordur. Bu seni birazcık oyalar, çünkü az sonra yeniden dışarı çıkmak zorundayım."

Beth düş kırıklığının hançer gibi yüreğine saplandığını hissetmişti. "Dışarı çıkmanın tehlikeli olduğunu söylemiştin galiba," dedi çabucak.

"Eğer Bowery'ye gidecek olsaydım tehlikeli olurdu," dedi Theo, omuz silkti ve saç fırçasını alıp aynaya doğru yöneldi. "Şehrin çok daha güvenli bölgelerinde halletmem gereken işlerim var."

Beth'in üzüldüğünü fark etmiş olacak ki geri dönüp kıza sarıldı Theo. "Gitmeden evvel görmem gereken insanlar ve halletmem gereken işler var," dedi şefkatle ve alnından öptü. "Tabii ki burada, senin yanında kalmayı tercih ederdim, seninle kalıp vakit geçirmek fikri çok daha cazip. Philadelphia'ya gittiğimizde her şey çok daha farklı olacak. Ayrıca sen de keman pratiği yapmalısın. Oraya vardığımızda, seni bölgenin en iyi mekân sahipleriyle tanıştıracağım."

Theo gittikten sonra, Beth bir süre keman çalıştı. Parmakları sertleşmiş ve hırpalanmıştı. Aslında tüm vücudu ağrıyordu. Enstrümanı tutmak için bile çaba harcamak zorunda kalmıştı. Ancak müzik yapmak tüm yorgunluğunu alıp sakinleşmesini sağlayacak olan yegâne şeydi. Heaney'de

çaldığı parçalar gibi hareketli bir şeyler çalmadı bu sefer, çocukluğunda büyükbabasından öğrendiği hüzünlü melodiler gelmişti aklına. Bir defasında büyükbabası, bu tınıların kendisini İrlanda'nın eski güzel günlerine götürdüğünü söylemişti. "Sisler içindeki Galway Körfezi'ni, mor renkli dağlarını, ilkbaharda bataklıklarda açan yaban çiçeklerini görebiliyorum," demişti. Bulanık bir tablo canlanmıştı Beth'in gözünün önünde, güven ve sevgi dolu bir resimdi bu; kanepede yan yana oturmuş anne ve babası, koltuğuna uzanmış halde gözleri kapalı halde ama yüzünde bir gülümsemeyle büyükbabası.

Beth ve Theo Aralık ayının yirmi sekizinde, Philadelphia'ya giden trene binmişlerdi. Önceki gece Theo, ev sahibesi Bayan Marchment'e gideceklerini bildirdiğinde Beth yaşlı kadının sinirden yükselen sesini duymuştu. Aralarında geçen konuşmayı anlatmamıştı Theo, tek yaptığı yorum, "Bayan Marchment'e asla kalıcı olduğumu söylememiştim," olmuştu. "İnsanların beni kendi mallarıymışım gibi sahiplik etmelerinden nefret ediyorum," diye de eklemişti ardından, sanki Beth'e de aba altından sopa gösteriyordu.

Philadelphia'ya ulaştıklarında, gece olmuştu. Tren istasyonundan az uzakta, kendilerini alıp resmi görünümlü bir eve götürmek için bekleyen bir araba vardı. Evin kapısı kısa boylu, koyu renk elbisesinin üzerine beyaz bir önlük giymiş, boneli bir kadın tarafından açılmıştı.

"Bay Cadogan," dedi kadın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, ağzı kulaklarına varmıştı. "Sizi yeniden görmek ne kadar güzel."

Theo kadının yanağını okşayarak, "Seni görmek de öyle Pearl," diye cevapladı. "Bu hanım Bayan Bolton. Ağabeyimle burada buluşacaklardı."

Kadın büyük bir ciddiyetle Beth'in yüzüne bakıyordu. Belki de Sam'e hiç benzemiyor oluşuna şaşırmıştı.

"Siz de hoş geldiniz Bayan Bolton. Sam ve Jack bazı işleri halletmek için dışarıya çıktılar, korkarım geç saate kadar gelmezler. Bu arada ben size akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım, sonra da kalacağınız odayı gösteririm."

Sam ve Jack'in kendisini karşılamak için evde olmamalarına biraz bozulmuştu Beth fakat diğer yandan, ışık, rahat ve sıcak bir evde olmak memnun etmişti. Kapılar ve tırabzanlar cilalanmaktan ötürü ışıl ışıl parlıyordu, merdivenler ince bir halıyla kaplanmıştı, duvardaki gaz lambalarından çıkan ışık kocaman çerçeveli aynalarda altın rengi yansımalar yapıyordu.

Pearl ile beraber, evin arka tarafındaki mutfağa doğru giderlerken kırmızı ve altın sarısı, şaşalı mobilyalarla döşenmiş şömineli salona göz attı Beth.

"Bayan Marchment'in evinden daha farklı, değil mi?" dedi Theo gülümseyerek.

Üst kattan gelen kahkaha sesleri duydu Beth ama ne Theo, ne de Pearl ev ahalisi hakkında herhangi bir açıklama yapmadılar. Akşam yemeği olarak çorba, peynir ve ekmek yerken bir yandan da Theo ve Pearl'ün sohbetlerini dinledi Beth.

Gayet açık ki tıpkı Bayan Marchment gibi Pearl'ü de hayranları arasına katmıştı Theo. Kadın etrafında fır dönüyor, ağzından çıkan her bir kelimeyi merakla dinliyor, kalacağı için ne kadar memnun olduğunu üstüne basa basa tekrar ediyordu.

Beth yemeğini henüz bitirdiği sırada, "Halletmem gereken bazı işler var," dedi Theo. "Ama Sam ve Jack gelene kadar Pearl seninle ilgilenecek. Sabaha görüşürüz."

Theo gittikten sonra, "Çok yorgun görünüyorsun," dedi Pearl endişeyle. "Seni odana götüreyim de eşyalarını yerleştir."

Elinde gaz lambasıyla Pearl önde hemen arkasında da Beth, zemin katın arka tarafına doğru ilerlediler. Mutfağın sıcağından sonra burası çok serin gelmişti Beth'e. Pearl bunun için özür dileyip yatağına sıcak tuğla koyup ısıtacağını söyledi.

Dar bir koridorun sonunda taş zemin kaplı bir odaya ulaştıklarında, "İşte geldik," dedi kadın. "Burası çamaşır odası," dedi sol tarafındaki kapıyı göstererek. "Burası da Sam ve Jack'in kaldıkları oda." Sağ taraftaki kapıyı işaret etmişti bu seferde. Beth elindeki valizle girebilsin diye kadın içeriye girip kapıyı tuttu.

Beth'in kalacağı oda en fazla on metreye yedi metre boyutunda daracık bir yerdi. İçeride sadece demir bir karyola, lavabo ve küçük bir elbise dolabı vardı. Pencereler demir parmaklıklarla kaplıydı. Oldukça derli toplu ve temiz kokuluydu oda.

"Çok küçük ama oldukça sessiz bir odadır," dedi Pearl. "Sam ve Jack gece yarısından evvel gelmezler. Herhangi bir ses duyarsan sakın korkma, gelenler kesin onlardır. Zaten başka kimse bu tarafa gelmez. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslenmen yeterli, ya mutfaktayımdır ya da holde."

Pearl gider gitmez gaz lambasını kapıp yandaki odaya girdi Beth. Sam'in duvardaki kancaya takılı gömleğini ve Jack'in sandalyenin arkasına asılı ceketini görünce içi rahatladı. Valizini boşaltmayı henüz bitirmişti ki koridorda asılı saatin onu vurduğunu duydu. Pearl'e seslenip yıkanmak için sıcak su olup olmadığını sormak için merdivenlere yöneldi.

Koridorun arka tarafındaki zemin kat kapısı açıldı. Beth tam ulaşmıştı ki birinci kattan aşağı inen birilerinin sesini duydu. Gelenlerin, gecenin bu saatinde bir yabancıyla karşılaşmaktan memnun olmayacak ev sakinleri olduklarını düşünmüştü. Kapı eşiğine doğru geri çekildi. Tam karşısındaki duvarda asılı aynadan yansıyan dört genç kızın siluetlerini gördüğünde şaşkınlıktan nefesi kesildi. Görmeyi beklediği ağır başlı genç hanımefendiler değillerdi bunlar. Göğüslerini ve bacaklarını kısmen açıkta bırakan, parlak renkli saten, dantellerle süslü elbiseler giyinmişlerdi.

Ne olduklan ve aslında bu evinde ne çeşit bir yer olduğu aşikârdı. Amy ve Kate defalarca benzer elbiselerini göstermişlerdi Beth'e. Hatta Ira bile dükkânının bir bölümünü bu çeşit kıyafetler için ayırmıştı.

Bir sarışın, iki esmer ve bir de kızıl saçlı dört kız aralarında şakalaşıp gülüşüyorlardı.

"Eğer on dakika içinde işini halletmezse fazladan on dolar isteyeceğim," dedi kızıl saçlı olan ve ağız dolusu bir kahkaha patlattı.

Beth bir adım geri çekilip kapıyı kapadı. O kadar şaşırmıştı ki yıkanma fikrinden bile vazgeçmişti. Olmadığını bildiği halde, bunun başka bir açıklaması olduğunu ümit ediyordu.

Theo kendisini bir geneleve getirmişti.

Bölüm 20

Daracık yatağına kaskatı halde uzandı, uyuyamayacak kadar üzgündü. Zemin kat oldukça sessizdi. Ancak kulak kabartmağında, üst kattan gelen kahkaha seslerini ve piyano tıngırtılarını duyabiliyordu Beth.

Hemen üst katında, kadınların bedenlerini adamlara sunuyor olduklarını düşünmek yeterince kötüydü ama Beth daha ziyade hakarete uğramış hissediyordu. Theo hiçbir uyarı yapmadan kendisini bu yere getirmişti. Bu evin nasıl bir yer olduğunu anlayamayacak kadar aptal ya da saf olduğunu mu düşünmüştü? Yoksa daha fesat bir sebebi mi vardı, kendisini burada mı çalıştıracaktı?

Sonunda Jack ve Sam'in seslerini duyduğunda gecenin biri olduğunu tahmin ediyordu. Koridordan geliyordu sesler. Yataktan fırladı, geceliğinin üzerine bir şal alacak kadar oyalandı, yalın ayak olduğu halde yan odaya koşturdu.

"Beth!" diye bir çığlık attı Sam heyecanla. "Bu kadar çabuk gelmeni beklemiyorduk."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun kendini?" diye sordu Jack.

Hallerine bakılınca, içkiyi fazla kaçırdıkları anlaşılıyordu. Ayakta zor duruyorlardı, her ikisinin de gözleri cam gibi olmuştu.

Gördüklerini ve Theo'nun kendisini daha önce bu konuda uyarmadığı için ne kadar üzüldüğünü apar topar anlattı.

"Gelmeden önce burasının ne çeşit bir yer olduğundan bahsetmiş miydi size?" diye sordu.

"Şey, evet," dedi Jack, birazcık mahcup olmuştu. "Ama aşağıda, zemin katta kalıp yukarıda olup bitene hiç ilişmemizi söyledi. O kapıyı bile kullanmadık hiç, zemin kattaki diğer kapıdan girip çıktık."

"Boş ver kardeşim," dedi Sam sözcükleri ağzında yuvarlayarak. "Kalacak başka bir yer ve bir iş bulana kadar ikamet edeceğimiz bir yer sadece. Ayrıca daha önce de fahişelerle tanışmıştın. Kate ve Amy senin arkadaşlarındı."

Beth, New York'ta ki eski arkadaşlarının yaşamak için ne iş yaptıklarını ağabeyinin asla fark etmediği gibi safça bir fikre kapılmıştı, bir anda kendisini biraz acayip hissetti.

"Ama Theo bana söylemedi," diye inledi.

"Yatağına geri dön," dedi Sam sabırla, "Evet, Theo aşağılık herifin teki, şimdi neden onunla yalnız kalmanı istemediğimi anladın mı? Ama neticede kalacak güzel bir yerimiz ve işimiz var, her şey kusursuz. Bunu sabah konuşuruz olmaz mı?"

Beth yalvaran bakışlarla Jack'e döndü ama o da omuz silkmekle yetindi. "Genelevden daha beter yerler de var," dedi sadece.

Beth Theo'nun sesini duyduğunda ertesi günün ilk ışıkları henüz düşmeye başlamıştı. Üst kattaki mutfakta birileriyle konuşuyor gibiydi. Öfkeden delirmiş haldeydi Beth. Theo sadece kendisine ihanet etmekle kalmamış, ağabeyini ve arkadaşını da yoldan çıkarmıştı. Kıyafetlerini omzuna alıp alelacele yanlarına gitti.

Theo'yu sakin sakin masada oturmuş, kahve içip Pearl'le sohbet ederken buldu. Dağınık saçları ve çenesinin altındaki koyu renk gölgeler, tüm geceyi dışarıda geçirdiğini gösteriyordu.

Günaydın demeden önce, "Bunu bana nasıl yaptın?" diye çıkıştı öfkeyle. "Beni saygın bir yerlere götürdüğüne inandırdın, burası bir genelev!"

Pearl'ün kırılması umurunda bile değildi. Öfkeli halini görünce kahkahayı basan adamın yakışıklı suratına bir şaplak indirmeyi arzu etti Beth.

"Buraya gel," dedi yanındaki sandalyeyi gösterip oturmasını işaret ederek. "Gerçekten New York'taki haydutlardan kaçmış bir grup insanı evine kabul edecek saygın insanların olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu Beth'in daha önceden hiç göz önünde bulundurmadığı bir durumdu, yelkenlerini indirdi derhal.

"Şükretmelisin ki Pearl gibi iyi bir insan, belaya girme riskini alarak bize kapılarını açtı," dedi adam ayıplayarak.

Beth, Pearl'e bir göz attı. Üzerinde hâlâ gecelik vardı, başında ise dantelli bir şapka. Yüzünde kaygı ifadesi belirmişti ve Beth ani çıkışından dolayı utandı. Onu evine alıp ağırlamıştı kadın. Öyle görünüyordu ki Pearl sadece evin kâhyası değil, aynı zamanda sahibesiydi de.

"Beni önceden uyarmalıydın," dedi kız alçak sesle. "Nasıl bir şok olduğunu bilemezsin."

Theo parmaklarını Beth'in saçlarının arasında dolaştırarak, "Bunu kendin fark edebilecek kadar akıllı bir kız olmalısın," diye iç geçirdi. "Aylarca Heaney'de ve New York'taki fahişelerin çoğunun alışveriş yaptığı bir dükkânda çalıştın. Tüm bunların şimdiye kadar gözünü açmış olduğunu düşünmüştüm. Üstelik bir salonda çalışmaya başladığında saygınlığını zaten kaybetmiş oldun."

Beth bir süre gözlerini dikip Theo'ya baktı. Tüm bunları söyleyen kişinin o olduğuna inanamıyordu. Ancak sonra, aslında ne kadar haklı olduğunu fark etti ve gözleri doldu.

Pearl sakinleştirmek için yanına yaklaştı. "Haydi, şimdi sızlanma," dedi kızı geniş bağrına yaslayarak. "Burada sana hiç kimse zarar vermez, eğer istemezsen kızlarımdan biriyle de karşılaşmazsın. Ama eğer hayatını keman çalarak kazanacaksan sana fahişe gözüyle bakılmasını da kabullenmek zorundasın."

"Ama neden?" Beth hıçkırıklara boğulmuştu. "Hiç kimse enstrüman çalan bir adama kötü gözle bakmıyor. Ben kötü bir kız değilim. Sadece müziği seviyorum."

"Bu erkeklerin dünyası tatlım. Dansçılar, şarkıcılar, aktrisler ve müzisyenler, hepsi aynı yaftayı taşırlar," dedi Pearl yatıştırıcı bir tavırla. "Bayan Saygın olmayı seçip pazar günleri kiliseye gidebilirsin ama bu kapalı elbiseler giyip saygın bir işverenle çalışıp sıkıcı bir hayat sürmen demek. Ya da Bayan Arsız olup keman çalar, gece yarısından önce uyumaz ve eğlencenin içine dalarsın. Fakat o zaman da insanların ne düşündüklerini umursamamayı öğrenmek zorundasındır."

"Ne olacağına karar ver Beth," dedi Theo, "çünkü bu gece sahneye çıkman için sırada bekleyenler var."

Beth kendisini Pearl'ün kollarından kurtarıp gözyaşlarını sildi. Theo'nun koyu renk gözlerine bir süre baktı, içinde aşkı görebileceğini ümit etmişti. Görebildiği sadece eğlence olmuştu, hepsi bu.

"Sanırım çalmak zorundayım," dedi kararlı bir tavırla. "Benim için bunca belaya bulaşmışken seni yarı yolda bırakamam."

Belki de eğer onunla eğlenmeye devam ederse, sonunda onun aşık olmasını sağlayabilirdi.

"İşte burada tatlım," dedi Pearl, Beth için yeni ütülediği kırmızı elbiseyi elinde tutuyordu. "Çok güzel kırmızı tokalarım var, eğer istersen bu akşam için ödünç verebilirim."

Akşam saat altı olmuştu, Beth ev hakkındakileri öğrendiğinden beri yaşadığı şoku üzerinden atmıştı. Ne olursa olsun, kimse Pearl kadar nazik olamazdı.

Theo sabah söylediklerinden sonra, zemin kattaki koridorun sonundaki odasına çekilmişti. Pearl, Sam ve Jack'in öğleden önce uyanmayacaklarını, üst kattaki kızların da geç kalktıklarını söylemişti.

Beth duş alıp giyindikten sonra, üst kata çıkıp Pearl'e ev işlerinde yardım etmeyi teklif etmişti. Sabah yaptığı kabalıktan ötürü kendisini çok kötü hissediyor ve bunu telafi etmek

istiyordu. Pearl'ün yüzüne yerleşen kocaman gülümseme her şeyin yolunda olduğunun göstergesi olmuştu. İşleri neredeyse bitirdiğini, onun yerine aşağı mutfağa inip çay demleyip sohbet etmekten daha büyük zevk alacağını söylemişti.

Beth Liverpool'da bir sürü zenci görmüştü, hatta Amerika'ya geldikten sonra çok daha fazlasıyla da karşılaşmıştı fakat Pearl gerçekten sohbet ettiği ilk kişi olmuştu. Çok akıllı, hazır cevap ve nazik birisiydi. Dinlemekten memnun olunacak cinsten, melodik ve alçak bir sesi vardı. Güney Amerika aksanıyla konuşuyordu. Yüzü kırışıksızdı, hacmine kıyasla çok zarif ve hızlı hareket ediyordu ancak hakkında en şaşırtıcı olan şey yaşıydı. Beth kırkından fazla olamayacağını düşünmüştü. Ama eğer anlattığı hikâyelerin aslı varsa ki Beth doğru olduklarına inanmıştı, altmış yaşın üzerinde olmalıydı. Sürekli bone ya da şapka takmasının sebebini kahkahalarla anlatmıştı Beth'e, aslında saçları kar beyazıydı.

Kölelik zamanında Mississippi'de doğmuş, on üç yaşındayken annesiyle beraber kölelik karşıtlarının yardımıyla Kansas'a kaçmıştı.

"Kölelik karşıtı toplulukla beraber, tren vagonlarına binip Batı'ya doğru gidiyorduk," diye açıklamıştı Pearl. "Çok iyi insanlardı. Biz de peşlerine takılmıştık. İyiliklerine karşılık olarak, yemeklerine, çamaşırlarına, çocuklarına bakmalarına yardım ediyorduk. Oregon'a kadar beraber gitmekti planımız. Fakat San Francisco'da altın bulduğuna dair söylentiler duyduk. Topluluktan bir grup, trenden inip oraya gitmeye karar verdi. Annem de gidebileceğini düşündü. Orada aşçı olarak iş bulabilirdi."

Pearl, Sierra Nevada'dan California'ya uzanan yolculuklarını ve yolda kışın kendilerini nasıl hazırlıksız yakaladığını anlatırken Beth onu büyülenmiş gibi dinliyordu.

"Hava aşırı soğuktu ve lapa lapa kar yağıyordu. Tıpkı diğerleri gibi soğuktan oracıkta öleceğimizi zannetmiştik. Fakat her nasılsa San Francisco'ya varabilmiştik. Çok fazla kadın yoktu orada. Vahşi ve kaba bir yerdi. Ancak annem

haklıydı, aşçıya fena halde muhtaçtılar. Oraya varır varmaz tezgâhımızı kurduk. Koca bir kazan yahni yapıp kâsesini on sentten satmaya başladık."

Hemen arkasından bedenlerini satmanın daha kolay olduğuna karar verdiklerini söylemesini beklemişti Beth ama yanılmıştı. Aşçılık yapmaya devam etmişlerdi. Yemekleri çeşitlendirip fiyatlarını da artırmışlardı. İnsanların elbiselerini tamir etmeye de başlamış ve bir süre sonra da bir otel açmışlardı.

"Anladığın şekilde bir otel değildi," dedi Pearl kıkırdayarak. "Kocaman bir çadırdı otelimiz, pansiyonerler saman doldurulmuş şiltelerin üzerinde yerde yatıyorlardı ve kendi battaniyelerini de temin etmek zorundaydılar. Arka tarafa da bir hamam açmıştık. Kovalarla sıcak su ısıtıp taşıyordum, ahh nasıl da ağırlardı. Ama hayal bile edemeyeceğimiz kadar çok para kazanmıştık. 52'de gerçek bir otel inşa etmiştik. Sevimli bir yerdi, Fransa'dan gelen aynalarla ve mobilyalarla döşenmişti içi. Ama sonrasında saygın bayanlar bölgeye geldi ve zencilerle aynı yerde kalmak istemediler. Aslında kastettikleri bizdik. Eğer ellerinden gelse bizi şehrin dışına bile sürerlerdi. Bu yüzden annem onlara bir ders vermek istedi ve oteli geneleve dönüştürdü."

Hikâyenin bu kısmını anlatırken gürültülü bir kahkaha patlattı Pearl, Beth de gülmeye başlamıştı. O zamana kadar Pearl'ün anlattıklarını gözünde canlandırmıştı.

"Eminim sizi kasabadan sürmek için daha da acele etmeye başlamışlardı," dedi Beth keyifle kıkırdarken.

Pearl ellerini geniş kalçalarına koyup gözlerini devirdi. "Annem şehre akın eden erkekler, özellikle de resmiyete önem veren kibirli herifler hakkında bir iki şey bilirdi. Adamları ters düz edip daha fazlası için inleten türden kızları gizlice getirdi. Kibar bayanlar otelin kapatılması için resmen haykırmaya başladılar, kocaları da onları onaylıyordu ama her buldukları fırsatta da arka kapıdan gizlice otele geliyorlardı."

"Peki ya sen?" dedi Beth. "Senin bu işteki rolün neydi?"

"Gündüzleri yemek yapıp çamaşırları yıkıyor ve odaları temizliyordum. Geceleri ise salonlarda şarkı söylüyordum," dedi Pearl. "Hiçbir zaman fahişelik yapmadım. Yatağıma bir adamın hiç girmediğini söyleyemem ama para için bedenimi asla satmadım."

Anlattıklarına inanmıştı Beth.

"Sesin güzel miydi?" diye sordu Beth.

"Güzel olduğunu söylüyorlardı," diye cevapladı Pearl tevazuyla. "Çocukluğumdan beri şarkı söylemeyi severim. Benim için nefes almak kadar doğal bir şey bu. Şarkı söylemek zorundaydım, benim için bu ruhumun özgürce uçmasına izin vermek gibi bir şeydi. Eminim sen de keman çalarken benzer şeyler hissediyorsundur. Genç ve güzeldim de. Saten ve ipek elbiseler giyip erkeklerin dikkatini çekmekten, bana sanki sevgilileriymişim gibi bakmalarından hoşlanıyordum. Efendisinin elinde, yalın ayak ve aç bir köle olmaktan çok uzaklardaydım."

Beth, annesinin neden Pearl'ü de alıp kaçtığını tahmin edebiliyordu. Onu efendilerden korumak istemişti. Her ne kadar Pearl'ün tecrübe ettiği güçlüklerle bizzat karşılaşmamış da olsa, çektiği acıları anlayabiliyordu.

"Ben de keman çalarken aynen öyle hissediyorum," dedi Beth. "Biliyorum, ben köle olmadım ama sen hâlâ geçmişine ve yetiştirilme şekline bağlısın."

"Saygınlık," dedi Pearl bilgece, "evet buna hiç sahip olmadım ve bundan sonra da olmayacağım. Ama kızlarıma ve buraya gelen adamlara saygı duyuyorum, çünkü onlar bana lazım."

Anlatmaya devam etti, annesine bir nakliye arabası çarpmış ve sakat kalmasına sebep olmuştu fakat bunun bir kaza olduğuna inanmıyordu Pearl. Bir daha yürüyememişti annesi. Pearl tek başına hem annesine bakmak hem de işleri yürütmek zorunda kalmıştı.

"Ama annem ölene kadar, tam on sene boyunca orada kaldım. Kazanmalarına izin vermeyecektim," dedi gururla. "Daha sonra, oradaki binayı satıp burayı aldım."

"Neden burası?" diye sordu Beth.

Pearl gülümsedi. "Bir erkek için tatlım, yoksa neden ülkenin diğer ucuna geleyim?"

"Frank mi? Theo'nun bahsettiği arkadaşı."

Başıyla onayladı Pearl. "Bana karşı çok iyiydi ve tam bir beyefendiydi fakat kumarbazdı ve aynı Theo gibi tam bir gönülçelendi. Şimdi öğütlerimi çok iyi dinle! Ne şimdi ne de sonrası için asla mutluluk hayalleri kurma. Theo ya da Frank gibi adamlar mutluluk getirmezler. Eğlenmene bak, seni ayakta tutacak olan kazandığın para, Theo'nun sana verdikleri değil. Bedenini özgürce ver ona ama asla kalbini verme, çünkü kıracaktır."

Beth, Pearl'e tam olarak ne demek istediğini soracaktı ki kızlar mutfağa inmeye başladılar.

Sarışın olan asık suratlı kızın adı Missy, esmer olanlar Lucy ve Anna, kızıl saçlı güzel olan kızın adı da Lola'ydı.

Missy, Anna ve Lucy on sekizden büyük değildi ancak Lola muhtemelen yirmi üç civarındaydı. Hepsinin üzerlerinde sabahlık ve ayaklarında terlik vardı, yüzleri açık havaya çıkmamaktan dolayı solmuştu. Beth yanlarında yabancı bir kız görmekten memnun olmadıklarını hissetti, Sam ve Jack uyanmışlar mı diye bakmak için zemin kata geri döndü.

Uyanmışlardı fakat her ikisi de önceki gece fazla içtikleri için baş ağrısından kıvranıyorlardı. Jack kahve almak için mutfağa gitti, Beth kardeşiyle yalnız kalıp konuşmak için fırsat bulmuştu.

"Bir genelevde kalıyor oluşumuzdan dolayı yaşadığım şaşkınlıktan kurtuldum," dedi dikkatlice. "Pearl'le konuşuyordum, ondan çok hoşlandım. Sanırım önceki gece paniğe kapıldım ama bu Theo'nun hatası. Bana önceden söylemeliydi."

"Ne tepki vereceğinden korkuyordum," diye itiraf etti Sam.

"Pearl, olayları farklı açıdan görmemi sağladı," dedi Beth. "Bu kadarı yeterli, şimdi sen anlat bakalım. Jack ve sen ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben Bear'ı* yönetiyorum, buradan birkaç sokak ötede büyük bir salon," dedi Sam. "Jack de barla ve mahzen stokuyla ilgili püf noktaları öğreniyor. Mekânın sahibi Frank Jasper, bir sürü kumarhane işletiyor ve beni de onlardan birisi için eğitecek. Harika birisi kardeşim, Heaney ya da diğer güneyli adamlar gibi değil."

Beth gülümsedi. Sam'in, Frank'in aslında Pearl'ün sevgilisi - ya da eski sevgilisi - olduğunu bilip bilmediğini merak etmişti. Muhtemelen bilmiyordu, Sam insanlarla Beth'in ilgilendiği gibi ilgilenmezdi.

"Geliriniz iyi mi?" diye sordu.

"Nasıl olduğunu öğrenebilecek kadar uzun süredir burada değiliz ama geçen akşam ikimize de onar dolar verdi. Burada kalmak içinde ayrıca para ödemeyeceğiz, üstelik Pearl de çok iyi bir aşçı."

"Theo bu gece ilk sahnemin olduğunu söyledi, senin mekânında mı?"

"Sanırım. Çünkü biz gider gitmez geldiğinde seninle tanışmak istediğini söyledi. Theo daha önceden senden bahsetmiş herhalde. Orayı beğeneceksin Beth, Heaney gibi adi bir yer değil."

Beth tek kaşını kaldırarak meraklı bir edayla, "Üst kattaki kızlardan haberin var mı?" diye sordu.

Sam afacan şekilde kıkırdadı. "Pearl onlara nefes aldırmıyor. Buradaki ilk gecemizi tamamen temiz geçirmemizi sağladı. Zaten ne zaman yukarıya çıksak, Pearl yemek için aşağı çağırıyor bizi."

Bir süre daha sohbet ettiler, Beth Noel'i nasıl geçirdiğinden bahsetti.

"Umarım Theo terbiyesizlik yapmamıştır," dedi Sam burnunu çekerek. "Onu seviyorum ama bana güven vermiyor."

"Pearl ondan ziyadesiyle memnun."

"O sadece erkekleri seviyor," dedi Sam bilgece. "Ve bence

---

* Ayı

onun yaşındaki birisi için güvenilir olup olmamaları çok da mesele değil. Neyse ki artık buradasın. Jack ve ben sana göz kulak oluruz."

"Ben kendi kendime göz kulak olabilirim, eksik olmayın," dedi Beth ama sözlerini gülümsemesiyle yumuşattı. "Şimdi seni terk ediyorum, gidip hazırlanmam gerek ama belki hava hâlâ aydınlıkken beni dışarı çıkarıp etrafı gezdirirsiniz. Yukarıdaki kızlar gibi soluk benizli görünmek istemiyorum."

Pearl'ün, Beth'e verdiği saç tokaları, inciler ve kırmızı tüylerle süslenmişti. Pearl üst kattaki mutfakta Beth'in saçlarına bu tokaları takarken "San Francisco'daki ilk buluşmamızda Frank hediye etmişti bunları," dedi. "Benim uğur süslerim, her şarkı söylediğimde takardım bunları. Sende çok daha güzel durdular, sanırım Frank de tekrar gördüğünde memnun olacaktır. Senden hoşlandığımı anlayacak."

Beth, büyük aynada kendisine bakmak için koşturarak koridora çıktı. Sam ve Jack'le beraber yaptıkları hızlı şehir turu yanaklarına yeniden renk gelmesini sağlamıştı. Pearl'ün saçlarının her iki tarafına da taktığı tokalar asil bir hava kazandırmıştı kıza. Kırmızı renkli elbise biraz germişti Beth'i, çünkü yakası oldukça aşağıdaydı. Ama tokalarındaki tüyler biraz daha dengeli bir görünüm elde etmesinde yardımcı olmuştu.

Pearl, mutfaktan Beth'i izleyip kendi kendisine gülümsedi. Pürüzsüz omuzlarına düşen siyah buklelerle bir portre gibi görünüyordu genç kız. Böylesine manalı bir yüz, iri gözler ve dolgun dudaklarla her adamın arzu edeceği kadar güzeldi.

Keşke Bear'a gidip keman çalışını dinleyebilseydi ama bu gece onun yeri burasıydı. Frank her hareketiyle bunu açıkça ifade etmişti ona.

Sam ve Jack iş için biraz daha erken saatte çıktıklarından, Beth'e salona kadar Theo eşlik etti. Theo geleneksel gece kı-

yafetlerinden birisini giymişti üzerine; kar beyaz bir gömlek, papyon, kusursuz kesimli siyah bir frak, silindir şapka ve omuzlarından gevşekçe bağlanmış saten pelerin.

Theo sokaktan aşağı doğru yürüdükleri sırada, "Bear ismini hak ediyor, çünkü yakınlarda bir meyhane sahibi kapısında bağlı bir ayı tutuyormuş," diye anlatmaya başladı. "Eğer birileri sorun çıkartacak olursa onları ayıyla korkutup kaçırıyormuş."

Gergin olduğunu anladı Beth, çünkü ne zaman duygularını saklamak istese hikâyeler anlatırdı Theo. Ama sebebini bilmiyordu. Bu akşam beklentilerini karşılayamayacağından endişelenmiş olabilirdi ya da bir genelevde kalıyor olmaktan dertleneceğini düşünmüştü. Belki de gecenin geç saatinde oynayacağı kart oyunundan dolayı kaygılıydı. Sebebini onu sormadı.

Aslında kendisi de o kadar korkuyordu ki hasta hissetmişti Beth. Mantığı kendisine eğer Heaney'de çalabildiyse, her yerde çalabileceğini söylüyordu. Ama eskiden kendisine arka çıkan ve güvenen kimse yoktu, eğer başarısız olsaydı itibar kaybeden sadece kendisi olacaktı. Oysa şimdi Theo, Sam ve Jack ona kefil olmuşlardı. Eğer bir felaketle sonuçlanırsa hepsi aptal durumuna düşeceklerdi.

Yol boyunca endişeden mide krampları geçirdi Beth.

Gittikleri yer, Heaney'e kıyasla bir hayli büyüktü. Yüksek tavanı, zeminden on metre yukarıya yerleştirilmiş pencereler burasının bir ambar olarak tasarlandığını belli ediyordu. Sağ tarafta, bir duvardan diğerine uzanan büyük bir bar vardı. Düşük trabzanların arkasında kalan, yerden yükseltilmiş bir alana masa ve sandalyeler yerleştirilmişti.

Sahne salonun diğer ucunda, kapının tam karşısındaydı. Yeni döşenmiş elektrik sistemiyle aydınlatılmıştı içerisi, barın arkasındaki dev aynada pırıltılar oynaşıyordu.

İçerisi hâlihazırda kalabalıktı. Barın önünde üç adam vardı ve kendilerine içki servisinin yapılmasını bekliyorlardı, diğer tarafta iki garson ise yükseltilmiş oturma kısmındaki müşterilerin siparişlerini alıyordu. Ortamın havası da Heaney'den oldukça farklıydı, bunun sebebi muhtemelen içeride daha fazla kadın olmasından kaynaklanıyordu. Beth'in salonlarda görmeye alışkın olduğu tipte ucuz kızlar değillerdi, temiz ve gayet ciddi giyimli, dükkânlarda ya da ofislerde çalışanlara benziyorlardı. Beth bir anda karşılarında keman çalmaktan çekindi, bunu onaylamayacaklarına kesin gözüyle bakıyordu.

Sam ve Jack'i görebiliyordu, içki servisi yapıyorlardı ama Beth'in kendilerini izlediğini fark etmemişlerdi.

"Gel seni Frank'le tanıştırayım," dedi Theo, kolundan tutup masaların arasından geçti.

Beth iki eliyle keman kutusunu sımsıkı tutmuştu. Sahnenin arka tarafındaki kapıdan geçip kısa bir koridora ulaştılar, az sonra başka bir kapının önünde durdular. Theo kapıyı tıklattı.

"Korkma. İyi bir adamdır," dedi Theo fısıltıyla.

Frank Jasper iri yarı bir adamdı. Kafası dazlak, boynu kalın, burnu yassı ve cildi çiçek bozuğuydu. Feleğin çemberinden geçmiş olduğu belliydi fakat üzerine giydiği zarif takım elbise başarısının kanıtıydı.

"İşte senin çalgıcın," dedi Theo.

Adam Beth'i baştan aşağı süzdü. "Umarım iddia ettiğin kadar iyidir, aksi halde ayıya yem ederler onu."

Beth, Frank'in mekânın adını şaka konusu olarak kullanma alışkanlığını bilmiyordu. Tepeden tırnağa ürperdi.

Diğer bir sorun da salonun büyüklüğüydü, yüzlerce sarhoş adamın gürültüsü içinde kendisini nasıl duyurabileceğinden emin değildi.

Diğer herkes odayı terk edip Beth ve Frank'i tam yirmi korkunç dakika boyunca yalnız bırakmışlardı. Frank ne kadar süre sahnede kalıp keman çalacağından ya da başka ne numaralar yapması gerektiğine dair hiçbir şey söylememişti. Odada beklerken bu çeşit bir korkuyla karşı karşıya kalmaktansa

eskisi gibi çamaşırcı kız olmayı dilemişti. Jack onu almak için içeriye geldiğinde, sıvışıp kaçabileceği bir arka kapı var mı diye bakınıyordu etrafına.

"Çok korktum," diye itiraf etti, "Tek bir nota bile çalamayacağım."

Çizgili barmen önlüğü ve boynundaki papyonuyla, Jack bile Beth'e o anda tanıdık gelmiyordu. Ayrıca her geçen dakika salondan gelen gürültü daha da boğuklaşıyordu.

Jack tek kolunu Beth'in omzuna attı. "Harika olacak Beth, sahnede yalnız olmayacaksın. Bir piyanist ve kontrbas çalan bir başka adam da sana eşlik edecek."

"Öyle mi?" Bir anda daha güvende hissetmişti kız. "Bana neden söylemedi?"

"Belki de sinirlerini bozmak istemiştir," dedi Jack sırıtarak. "Oraya git ve kim olduğunu herkese göster."

Beth mantosunu üzerinden sıyırıp çıkardı ve kemanını eline aldı. Kemanı akort ettikten sonra öne doğru bir adım attı.

"Hazırım."

Jack bara çıkan kapıyı açtığında, birilerinin sessizliği sağlamak için bir zil çaldığını duydu. Arkasından Frank konuşmaya başladı. Öncelikle Bear'a teşrif eden konukları selamladı. Jack, Beth'in arkasında omuzlarından tutuyordu, ismi anons edilene kadar beklemesi şarttı.

"Çoğunuz piyanistimiz Herb'i ve elbette kontrbasçı Fred'i de tanıyorsunuz. Ama bazılarınız, izlemekten memnun olacağınız yeni birilerini istedi. Bu yüzden, bu gece Philadelphia'da ilk kez bir İngiliz güzeli canlı program yapacak! Duyduğum kadarıyla New York'ta kendisine Çingene diye isim takmışlar, çünkü keman çalışıyla ayakları yerden kesiyormuş! Şimdi Bayan Bolton için kocaman bir alkış lütfen!"

"Haydi!" dedi Jack ve sahneye çıkan basamaklara doğru Beth'i itti.

Yeniden alkış sesleri duymak, koca bir yudum rom içmek gibiydi. Beth koşarak çıktı basamakları ve başıyla dinleyicileri selamladı. Çabucak, yüzünde kederli bir ifade olan piyaniste dönüp, "Kitty O'Neill'den Champion?" diye sordu Beth.

"Elbette," dedi adam gülümseyerek ve Fred'e bir nota verdi.

İki müzisyen şarkının girişini çalmaya başladılar, Beth seyircilere gülümseyip kemanını çenesinin altına yerleştirdi ve başını hafifçe eğdi. Tüm korkusu o anda yok olup gitmişti. Ait olduğu yere, sahneye geri dönmüştü. En çok sevdiği İrlanda-Amerikan halk şarkısını çalmaya başladı. O andan itibaren 'Bayan Arsız' olmaya başlamış, salondaki tüm adamların yüreklerini çalmıştı.

Frank, sigarasını dudaklarına yerleştirip tam karşısında oturan Theo'ya yaklaştı, "Bu defa beni kandırmadın, bu kız çok ateşli," dedi

Theo başıyla onaylayıp gülümsedi. Yüreği gururdan patlamak üzereydi. Beth tüm salonu baştan aşağı tutuşturmuştu. Kapatıldığı mahzende çektiği sıkıntıların ateşini söndürmüş olmasından endişelenmişti aslında ama Heaney'de çaldığı zamanlardan bile daha iyiydi bu akşam.

Frank ve Theo, sahneyi çok iyi görebilecekleri bir masaya oturmuşlardı. Bulundukları yerden, Beth çok küçük görünüyordu. Kırmızı elbisesinin içinde, kızıl bir alev gibiydi. Kitty O'Neill ile tüm kalabalığın dikkatini çekmişti. Gerçek İrlanda dans şarkılarıyla tam kendisi olmaya başladığındaysa insanların ayaklarıyla tempo tutuşlarını ve sallanan yüzlerce kafayı görebiliyordu.

Theo yüzünde gevşek bir sırıtmayla Frank'e baktı. "Bu durumda yüz doları kazandım mı?"

"Kesinlikle kazandın seni köpek. Kız çok iyi. Tüylü tokalarını verdiğine göre anlaşılan Pearl de ondan çok hoşlanmış."

Theo, viski bardağını eline alıp tek yudumda içkisini bitirdi. Artık mutlu bir adamdı, bahsi kazanmıştı. Jack ve Sam de kendilerini kanıtlamışlardı. Philadelphia'daki tüm kumar masaları onu bekliyordu. Ve tabii minik çingenesi de başaş çıkarılmayı...

Bölüm 21

"Evet, yeni evimi nasıl buldun?" diye sordu Theo. "İhtişamı karşısında şaşkınlıktan dilin mi tutuldu yoksa?"

Kıkırdadı Beth. Bu gece Bear'da içkiyi fazla kaçırmıştı ve Theo da tatlı diliyle evine gelmesi için ikna etmişti onu. Evin büyüklüğü hakkında şaka yapıyordu, çünkü kaldığı yer iki odalı, garajdan bozma bir yerdi. Kullanılan güzel döşemelerle, taşra konaklarından birisinin odası gibi gösterilmeye çalışılmıştı: Kalın perdeler, yere serilmiş pahalı bir kilim ve demode brokar kumaşla kaplanmış bir kanepe vardı odada. Ama burayı asıl cazip kılan, oturma odasının tam ortasına yerleştirilmiş her tarafı ısıtan emaye kaplamalı kocaman sobaydı. Dışarıdaki karın kalınlığı neredeyse üç metreyi bulmuştu. İçerisi ne kadar sıcak ise dışarının da o kadar soğuk olduğunu tahmin edebiliyordu Beth.

"Düzenliliğine ve samimiyetine hayran oldum," dedi yavaşça, kelimeleri toparlamakta güçlük çekiyordu.

Theo sobanın kapısını açıp içine bir kürek daha kömür atarken, "Bundan kendime pay çıkaramam," diye cevapladı. "Bir hizmetçim var. Aslında burayı kiraladığım kişilerin yanında çalışan birisi. Ama avcunu gümüş paralarla doldurunca, benim için de çalışmaya başladı. Çok yaşlı ve günah kadar çirkin ama beni ne kadar rahat ettirdiğini de göz ardı edemem."

Beth gülümsedi. Theo daima karşısında el pençe duracak bir kadın buluyordu kendisine. Pearl mekânından ayrılması-

nı istememişti, çünkü aynı daha önce Bayan Marchment ve Bayan Doughty'ye yaptığı gibi onu da büyülemişti.

"Gece boyunca yeterli olur bu," dedi Theo sobanın kapağını kapatırken. "Hadi artık mantonu çıkar da sana bir içki ikram edeyim."

Mart ayının ilk günleriydi ama yılbaşı gecesi, kiliseler yeni gelen sene yani 1896'yı karşılamak için çanlarını çalarken Beth, Philadelphia'ya geleli sadece birkaç gün olmuştu ama burada çok mutlu olacağına karar vermişti.

Pearl'ün Spruce Sokağı'ndaki Federal tarzdaki evi, parlak siyah boyalı kapıları ardında olan biteni ifşa edecek tek bir işaret bile vermiyordu dışarıya. Oysa genelevler, kumarhaneler ve tavernalarla dolu Camac Sokağı'na oldukça yakındı burası. Seçkin insanlar, kavgadan ve suçtan dert yanıyorlardı fakat Beth ve diğerleri için her şey bir cümbüşten ibaretti.

Bear, Pearl'ün evi ve Camac Sokağı arasında kalıyordu. Her ne kadar müşterilerin çoğunluğunu bölgede yaşayan çalışkan esnaf teşkil etse de çok sayıda müzisyenin, sanatçının, dansçının ve aktörün uğrak yeriydi burası. Üst sınıftan da alt sınıftan da çeşitli insanların, müstehcen olarak addedilen bu yerde, bir arada olduklarını görmek ilginçti.

Beth'in dikkatini çeken bir şey de cuma geceleri, Pearl'ün işlettiği geneleve ya da diğer evlere gelen adamların profesyonel iş adamları ya da kaptanlar olduklarıydı. Soylu kadınların hizmetçilerini rıhtıma yollayıp kendileri için afyon temin ettirdiklerine dair söylentiler de duymuştu Beth. Hatta Ma Connelly adında, sıska, İrlandalı kadının, istenmeyen gebelikleri sonlandırdığını, müşterilerinin de fahişeler ve yerli hizmetçilerden ziyade asilzadeler olduklarını bile işitmişti.

Philadelphia, 'Kardeşçe Sevginin Kenti' anlamına geliyordu. New York'tan çok daha samimi bir yerdi burası. Beth buranın, tehlikeden ve tehditkâr olmaktan uzak bir yer olduğunu sezmişti. Özellikle İrlandalı ve zenci topluluklar yoksulluk içindeydi belki ama büyük göçmen gruplarının yerleşmesiyle farklı milletler bütünleşmişti.

Dışarıda felaket bir soğuk vardı. On dokuzuncu doğum gününde, Şubat ayında kalın kar tabakalarını savuran bir tipi olmuştu. Ama Pearl'ün mutfağı daima sıcacıktı, Bear'da sadece birkaç sokak ötedeydi. Gecenin bir yarısında eve dönerken, yatağına ısıtmak için konmuş kızgın bir tuğla daima bulunuyordu ve sabahları kızarmış jambon ve gözleme kokularıyla uyanıyordu uykudan.

Keman çalmadığı gecelerde salonda çalışmaya devam ediyordu. İçki servislerini yapıyor ve boş bardakları topluyordu. Üstelik diğer müzisyenleri ve şarkıcıları da dinleme imkânı bulabiliyordu. Müşterilerle çalışanlar arasından bir sürü arkadaş edinmişti.

Frank Jasper, dik başlılığı ve zalimliğiyle nam salmıştı. Ama Beth, onun eğlenceli ve sağduyulu bir adam olduğunu düşünüyordu. Müşterilerin müzisyenler için şapkaya attıkları paranın tümü aralarında eşit dağıtılıyordu. Toplanan paradan yüzde almıyordu Frank. Üstelik gerçek bir müzikseverdi ve yeni yetenekler keşfedip onları eğitiyor olmaktan da gurur duyuyordu. Bazı geceler, Beth sadece diğer müzisyenlere ya da şarkıcılara eşlik ediyor, bazen de kendi programını yapıyordu. Ama hem izlerken hem de çalarken sürekli öğrenme halindeydi ve Bay Jasper'ın asıl amacının da bu olduğunu düşünüyordu.

İki büyük keman üstadı olan, İtalyan asıllı Paganini ve İspanyol asıllı Pablo Sarasate'ye karşı büyük bir hayranlığı vardı. Hatta New York'ta gittiği bir konserde, Sarasate'yi dinleme imkânı bile bulmuştu. Bayan Clarkson da zamanında Beth'e bu iki müzisyenden bahsetmiş ve parçalarının çalındığı bir konsere götürmüştü onu. Bu yüzden Bay Jasper'ın hayranlığını anlayabiliyordu.

Theo Beth'e, onu Philadelphia'daki konserlere götüreceğini ve böylece diğer müzisyenler hakkında sahip olduğu bilgileri daha da genişletebileceğini söylemişti.

Beth için İngiltere'ye duyduğu sıla özlemi geride kalmış bir şeydi artık. Tabii Langworthyler'e düzenli olarak yazma-

ya devam ediyor, Molly ile ilgili yeni haberleri ve gelecek mektupları dört gözle bekliyordu ama geriye dönmek için duyduğu arzu yok olmuştu.

Pearl'ün evinde yaşıyor oluşu olaylara karşı yeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Üst kattaki odalardan gelen kahkahaları ve neşe dolu gürültüleri dinlerken evin içinde olup bitenleri onaylamamak çok zordu. Beth kızların hepsini tanıyordu. Hiçbirisi bahtsız değillerdi, yaptıkları iş kendi seçimleriydi. Bazıları sadece kolay para kazanmanın derdindeydi, bazılarıysa macera arıyordu. Hatta Missy Beth'e, seks yapmaktan hoşlandığını ve bu şekilde para kazanmaması için hiçbir sebep göremediğini itiraf etmişti.

Pearl'ün tüm evi baştan çıkartıcı bir havayla kaplıydı. Kızların esans kokuları, sigara kokusu ve oturma salonundan gelen piyano tıngırtıları evi dolduruyordu. Beth'in odasına bitişik çamaşır odasındaki dantelli, fistolu, daracık ipek elbiseler bile bu havaya katkı sağlıyordu.

Beth gece geç saatlerde yatak yaylarından gelen gıcırtıları duyduğunda, Theo'yla aynı yatağın içinde olup kızların 'eğlence' olarak tabir ettikleri sırları keşfetmeyi arzular hale gelmişti.

Theo'yu seviyordu, onun da kendisini önemsediğini düşünüyordu. Öyle olmasaydı Theo, gecenin bir vakti eve kadar eşlik etmez, öğlen yemeği için dışarı çıkarmaz ya da çikolata ve çiçeklerden oluşan küçük hediye paketleri hazırlamazdı ona. Pearl erkeklerin sekse ihtiyaçları olduğunu üzerine basa basa söylemişti. Eğer bu ihtiyaçlarını sevdikleri birisinden alamazlarsa başka kadınlara yönelirlerdi. Bunun tersine inanan birisinin ancak bir aptal olacağını söylemişti. Her akşam kapısına düşen, tekdüze evliliklerinden sıkılmış ya da nişanlı olan adamlar görüyordu.

Theo ani ortadan kayboluşlarını kesmiş ve hayatının tüm yönlerini Beth'e açmıştı. İlk engel ortadan kalkmıştı. Evli olmak eskisi kadar da önemli gelmiyordu ona. Tek istediği,

onun kadını olduğunu ve yaptığı planlara kendisini de dâhil etmek istediğini söylemesiydi.

Theo bir kadeh şarap doldurduğu sırada Beth de kanepeye oturmuştu. "Isındın mı?" diye sordu bardağı uzatırken.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdi Beth, aniden gerilmişti. Öpüşlerini ve okşamalarını seviyordu ama sıradakinin ne olduğunu bilemiyordu. Elbiselerini Theo'mu çıkartacaktı, yoksa kendisinin mi soyunması gerekiyordu? Canı yanacak mıydı? Ve hamile kalmadığından nasıl emin olacaklardı?

Beth, Pearl'den kadınların kendilerini nasıl korudukları hakkında bilgi almayı kendisine görev edinmişti. Şırıngalar ve gördüğü minik süngerler vardı, nasıl kullanıldıklarını sadece teorik olarak biliyordu. Pearl erkekler için yapılmış kauçuk kılıflar olduğunu söylemişti, en uygununun bu olduğunu ama çoğu erkeğin kullanmak istemediğini de eklemişti.

Theo yanına oturup içkisini yudumlayışını izledi. "O güzel kafandan neler geçiyor?" diye sordu.

"Seninle buraya gelmek büyük bir adım," diye cevapladı Beth.

Şefkatle bakıyordu yüzüne, elindeki bardağı alıp kenara koydu ve kolunu Beth'in vücuduna doladı. "Seni incitmeyeceğim," dedi adam yumuşacık bir sesle, "sadece sevişmenin keyfini göstermek istiyorum."

Öpmeye başladı Beth'i, dilinin ucu dudaklarının içinde ve dışında geziniyordu. Beth bu hareketle ürperdi, bedeni karıncalandı ve göğüs uçları sertleşti. Soğuk gecelerde eve yürürken ya da Pearl'ün zemin katının koridorunda dikilirlerken de öpüşürlerdi ama Sam ve Jack'in yakınlarda bir yerde olduğunu bilmek Beth'i rahatsız ederdi.

Fakat şimdi adeta yanıyordu. Kendilerini rahatsız edecek kimse yoktu ve keyfe yenik düşüp Theo'nun bedeninin içinde erimek için can atıyordu. Endişelerinin yok olup gitmesini dört gözle bekliyordu.

"Hımm," diye inledi Theo, tek parmağını yanaklarından aşağı boynuna ve göğüs çatalına doğru indirdi. "Bunun için çok uzun zaman bekledim."

Gözlerinin içine bakmaya devam etti adam. Sadece tek bir parmak hareketiyle elbisesinin üst kısmını geriye doğru çekti ve dantellerle süslü sutyeninin düğmesini açtı, sağ göğsü iyice açığa çıkmıştı. Yüzü adamın yüzünden sadece bir iki santim uzaktaydı. Adamın parmakları kadının dikleşmiş göğüs ucuyla buluştu, başını eğip dudaklarının arasına almadan önce sadece gülümsedi.

Beth gayri ihtiyari derin derin soluyordu. Adamın maharetli ağzının verdiği haz gibi muazzam bir şeyi hissetmemişti hiç. Beth edepsizce adamın kafasını tuttu, onu iyice kendine doğru çekti, inanılmaz bir his her yanını sarmıştı.

Her iki göğsü de tamamen savunmasız olarak Theo'ya aitti artık, adam birinden diğerine geçiyor, öpüyor, okşuyor ve emiyordu. Lambadan yayılan yumuşak ışıkla adamın yüzündeki mest olmuş ifadeyi görmek Beth'in duyduğu hazzı daha da artırıyordu.

"Çok fazla elbise var," diye mırıldandı adam, "bedenini görüp baştan aşağı öpmek istiyorum."

Elbisesinin sırtının sağ tarafında minik düğmeler vardı. Adam sol eli göğüs ucunda dolanmaya devam ederken diğer eliyle de düğmeleri açtı. Omuzlarını ve boynunu öperken bir yandan elbisesini sıyırdı. Bağcıklarını çözdüğü korsesi yere düştü, oturduğu yerde üst bedeni tamamen çıplak kalmış, elbisesi ve jüponu beline yığılmıştı.

Theo önünde dizlerinin üzerine çöktü, bir yandan hoyratça ve uzun uzun öpüyor, diğer yandan da saçlarındaki tokaları ve tüyleri çıkarıp parmaklarını buklelerinin arasında gezdiriyordu. Mahrem yerinin ıslandığını ve ısındığını hissetti Beth. Adama ateşli öpücüklerle karşılık verdi, daha fazlasını istiyordu.

Theo dizlerinin üzerinde doğrulurken Beth'i de kendisiyle beraber kaldırdı, öpmeye devam ederken kalçalarını yığılan elbisesini ve jüponunu çekip çıkardı. Eğilip göğsünü tekrar ağzına aldı, elini bacaklarının arasına doğru indirip tek parmağını içine doğru kaydırdı.

Beth'in umrunda değildi, bir adamın kendisine böyle şeyler yapmasına bir kere izin vermişti. Kalp atışları hızlanmış, nefesi sıcak ve hararetli hale gelmişti. Adamın parmak darbelerine karşılık, arsızca kımıldanıyor ve zevkten inliyordu. Kıyafetleri tekmelenip uzaklaştırılmış, ayakkabıları ve çorapları hariç tamamen çırılçıplak kalmıştı.

Theo hafifçe belinden tuttu ve uygun bir pozisyonda geriye doğru yasladı. Ceketini ve kravatını çıkarıp bir tarafa fırlattı adam. Beth de çekiştirerek gömleğini çıkartmasını sağlamıştı ama pantolon düğmelerini çözmeye yeltenmemişti. Adamın sertleştiğini hissediyordu ama kendi arzularını geride tutup önce Beth'in isteklerini yerine getirecekmiş gibi görünüyordu. Daha sonra Beth'i yan taraftaki yatak odasına götürmeden önce, kalan kıyafetlerini çıkardı.

Aşırı ısınmış tenine değen çarşafların soğukluğunu ve sertliğini hissetti Beth. Theo yanında dikilirken Beth elini sertleşmiş organının üzerine yerleştirdi. Korkutucu şekilde iriydi ve az sonra olacakları bilmek Beth'i dehşete düşürmüştü.

Theo yanına uzandığında korkusunu sezmişçesine öperek, "Eğer hazır değilsen daha fazla ileri gitmek zorunda değiliz," dedi.

Ama bedeninin sıcaklığı ve kendisini okşayan parmakların verdiği haz tüm korkularını sürgün etmişti. Adam onu tekrar öptüğünde, teslim olmak için kendi rızasıyla bacaklarını açtı ve bedenini arkaya doğru esnetti Beth.

Pearl demişti ki eğer bir erkek karşısındaki kadını önemsiyorsa tohumlarını saçmadan önce geri çekilebilir. Theo da öyle yapmıştı. Beth denemek için karnındaki yapışkan sıvıya dokunduğunda, ihtiyacı olan tüm güvencenin kendisine verildiğini hissetmişti.

Çok az canı yanmıştı, hâlâ da hafif bir acı hissediyordu ama buna değerdi. Onu adeta cennete taşımıştı Theo. Eğer en az kendisi kadar, o da Beth'i sevmiyor olsaydı bunu yapmazdı.

Botlarını bağlayıp mantosunu giyerken, uykuya dalmış halde yatan Theo'ya baktı. Şafak sökmek üzereydi. Fakat çenesinde oynaşan gölgeleri ve yumuşacık dudaklarını görebilecek kadar yeterli ışık vardı. Yaptığı ahlaksızlıktan dolayı kendisinden utanıyor olması gerektiğini düşünmüştü fakat utanmıyordu, hissettiği tek şey neşeydi. Geceyi dışarıda geçirdiğini hiç kimse anlamadan evvel, toparlanıp Pearl'ün evine geri dönmeye karar vermişti. Edepsizliğini bariz şekilde ilan edecek kadar yürekli değildi.

Gidip Theo'yu yanağından öptü, güzel kokusunu içine çekti ama Theo fark etmedi. Parmaklarının ucuna basarak çıktı odadan, kapıyı yavaşça arkasından kapadı.

Etraftaki karlar temizlenmiş ama kalan yeler buz tutmuştu, sokak oldukça sakindi. Dış kapıya çıktığında, kauçuk galoşlarını botlarının üzerine geçirip eldivenlerini giydi. Hızlı ve esnek adımlarla yürümeye başladı.

"Uyan Beth!"

Tek gözünü açtı Beth. Sam elinde bir gaz lambası ile başında dikiliyordu. "Saat kaç?" diye sordu kız.

"Gece yarısı ama hemen gitmek zorundayız."

Yatağında doğruldu. Söylediklerinden ziyade sesindeki tını uyandırmıştı Beth'i. Dehşete düşmüştü Sam.

"Gidiyor muyuz? Neden?"

"Bu geceki oyunda bir şeyler oldu," dedi Sam. "Daha sonra açıklarım. Ama başım büyük belada. Buradan hemen uzaklaşmak zorundayız."

Eylül ayıydı. Philadelphia'ya geleli tam dokuz ay olmuştu. Hayatının en mutlu günlerini burada geçirmişti Beth. Başarılı bir müzisyen olarak Pearl'ün evinde yaşıyor ve Theo'nun yanında kendisini güvende hissediyordu. Sam'in tüm bunları mahvedecek bir şeyler yaptığına inanamıyordu Beth.

"Ne yaptığını söyle Sam," dedi ısrar etti. "Öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Bir adam öldü. Bilmen gereken sadece bu," dedi Sam, nefes nefese kalmıştı.

Elindeki gaz lambasını yere bıraktığında, Sam'in yüzü gölgede kalmıştı ama Beth ağabeyinin hissettiği utanç ve ızdırabı sezebiliyordu.

"Bu geceki poker oyununda mı?"

"Evet. Adamlardan birisi Theo'yu hile yapmakla suçladı ve elindeki bıçakla üzerine yürüdü. Sadece Theo'yu kurtarmaya çalışmıştım, böyle sonuçlanacağını nereden bilebilirdim? Tanrı şahidim ki amacım adamı öldürmek değildi."

Mahvolmuştu Sam, elleriyle suratını kapadı. Beth olan biteni nihayet anlamıştı. Yataktan hemen fırladı.

"Theo nerede şimdi?"

"Eşyalarını toparlamak için evine gitti. Arabayla gelip bizi alacak."

"Üzerimi giyinene kadar arkanı dön," dedi Beth ve geceliğini çıkardı. Korkudan kusacak gibi hissediyordu, bu işin bir parçası olmak istemiyordu aslında. Fakat onlar hayatındaki en önemli iki kişiydi ve onlara destek olmak zorundaydı.

"Theo benimde mi gelmemi söyledi?" diye sordu, bir yandan da elbisesinin jüponuyla savaşıyordu.

"Olanların cezasını çekmen için seni burada bırakamayız," dedi Sam bitkinlikle. "Jack de gelecek."

"Jack'i de mi bulaştırdınız bu işe?" Beth'in sesi bir oktav daha yükselmişti.

"Sadece kaçmamıza yardım etti."

Beth'in gözleri gözyaşlarından görmez olmuştu, korsesinin bağcıklarını güç bela bağlayabildi. Parmakları tir tir titriyordu.

"Pearl ve Frank'e ne olacak?"

"Frank'in mekânında değildik, yani başını belaya sokmadık. Olan biteni Pearl'e şimdi anlatıp hazırlanmasını sağlayabilseydik keşke ama yapamayız. Hemen kaçmak zorundayız Beth."

Beth henüz giyinmişti ki Jack odaya girdi. Hem kendisinin hem de Sam'in eşyalarını toparlamıştı. Tek kelime etmeden, eğilip Beth'in yere yığılı elbiselerini aldı ve yatağın üzerine serdi. Valizine yerleştirmesi için katlamaya başladı.

"Yani gecenin bir yarısı, hırsızlar gibi sessiz sedasız kaçacak mıyız buradan?"

"Bir not yazıp özür dileriz," dedi Sam, bir yandan da aceleyle eşyaları toplayıp valize yerleştiriyordu. "Çok üzgünüm kardeşim."

On dakikadan kısa süre sonra, ellerinde eşyaları ve Beth'in keman kutusuyla karanlık sokakta koştura koştura köşede kendilerini almak için bekleyen arabaya doğru ilerliyorlardı. Araba çoktan gelmişti. Atlar toynaklarını yere sürterek ses çıkarıyorlardı.

Beth ve diğerleri geldiğinde Theo arabadan aşağı atladı. "Çok özür dilerim Beth," dedi arabaya binmesine yardım ederken. "İşleri yoluna sokmanın bir yolunu bulacağım."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kız.

"İlk tren nereye gidiyorsa," diye cevap verdi Theo.

Bölüm 22

Beth Montreal garından çıkarlarken boğazında sarılı atkısını daha da sıkılaştırarak, "Donuyorum," dedi. "Eylül ayında bu kadar soğuk olursa kış ortasında ne yaparız?"

Philadelphia'dan ayrılan ilk tren New York'a gidiyordu. Jack orada kalmalarının da akıllıca olmadığını ve hemen ayrılmaları gerektiğini söylemişti, çünkü New York'ta kısa sürede yakalanırlardı.

Grand Central istasyonuna vardıklarından birkaç saat sonra, Kanada'ya giden bir tren olduğunu gördüler. Kanada'nın Amerikan adaletinden kaçmak için gidebilecekleri en doğru yer olduğunu düşündü Theo.

"Uzun süre uzakta kalmayacağız," dedi telaşsızca. "Feryatlar ve ağlamalar dindikten sonra, yeniden geri dönebiliriz."

"Philly ya da New York'a geri dönemeyiz," dedi Jack, soğuktan titriyordu. Ceketini Pearl'ün evindeki odasında, kapının arkasında askıda unutmuştu. "Ama belki buradan kilometrelerce uzaktaki sıcacık batı kıyılarına gelebiliriz."

Philadelphia'dan ayrılalı otuz saat olmuştu. Tüm gece süren, can sıkıcı ve soğuk bir yolculuktu bu. Bir süre uyuklamaları dışında, gözlerini bile kırpmamışlardı. Beth, teni, saçları ve gözleri kum doluymuş gibi hissediyordu. Montreal bulundukları diğer yerler kadar uygar görünüyordu. Ama bu kadar soğuk olduğunu tahmin etmemişti.

Theo Beth'i kollarına alırken, "O kadar da soğuk değil, çok yorulduğun için üşüyorsun," dedi. "Hemen bir otel buluruz. Sıcacık bir banyo, kahvaltı ve güzel bir uyku her şeyi yoluna sokar."

"Hiçbir şey, işlenen bir cinayeti haklı kılmaz," dedi Beth sertçe.

"Nefsi müdafaaydı," diye cevapladı Theo. "Adamın elinde, gırtlağıma dayalı bir bıçak vardı ve hiç tereddüt etmeden kullanacaktı. Benim açımdan Sam bir kahraman, hayatımı kurtardı."

Beth uyandığında, Theo'nun kolları bedenini sarmıştı. Bir an için Philadelphia'daki yatağında uzanmış, yumuşacık nefesini dinliyor ve sıcaklığının tadını çıkarıyor olduğunu sanmıştı. Hemen ardından nerede olduklarını anımsadı. Öfkelenmişti. Yaptıkları seyahate isyan etme isteğini bastırmaya çalıştı.

Dışarısı zifiri karanlıktı, gece yarısı yoksa akşamın erken saatleri mi olmuştu bilemiyordu Beth. Theo'yu yumruklayarak uyandırıp saatin kaç olduğunu sormak için can atıyordu, aslında sormak için can attığı başka sorular da vardı ama bir daha düşününce, aklındakileri kendisine saklamayı tercih etti. Theo'nun kollarından kurtulup yataktan kalktı. Pencereye doğru ilerledi, perdenin köşesini kaldırıp sokağa baktı.

Otele yer bulmaya geldiklerinde, arabalar, nakliyeciler ve insanlarla dolup taşan sokak şimdi çok sessizdi. Yolun karşısında kalan dükkânların hiçbirisinde ışık yanmıyordu, tek bir hayat belirtisi bile yoktu. Ama yolun karşısında kalan binanın üst katlarındaki dairelerin ışıkları yanıyordu, gece on biri geçmiş olmalı diye tahmin etti Beth.

Sam ve Jack yandaki odayı paylaşıyorlardı. Theo, Beth'i karısı olarak kaydettirmişti. Aslında bundan birkaç gün önce olsa, Theo'nun kolunda mihraba yürümek için can atardı fakat şu anda bu arzusu törpülenmişti.

Theo'nun önceki geceki oyunda hile yaptığını gayet iyi biliyordu. Yapmadığına yemin etmişti fakat yapmıştı işte. Gevezе bir adamdı. Gecenin bir yarısı yataktan sürüklenip yola zorla

koyulmasından dolayı Beth'e gayet cana yakın davranmış, olan biteni tam olarak anlatmayışına bahane olarak trenin aşırı kalabalık oluşunu göstermişti.

New York Grand Central İstasyonu'nda Theo biletleri almaya gittiği arada, Jack hızlı bir açıklama yapmıştı. O da olmasa Beth hiçbir şey öğrenemezdi olayla ilgili. Sam hâlâ şoktaydı, uzun yolculukları boyunca pek az konuşmuştu.

Geçen birkaç ay içerisinde, Jack'in Bear'daki durumu birazcık değişmişti. Sarhoş müşteriler arasında çıkan münakaşalara müdahale ediyordu. Beth keman çalarken birkaç olaya tanık olmuştu. Asla öfkelenmiyordu Jack fakat belanın geldiğini önceden sezip işler çığırından çıkmadan önce gereğini yapıyor, diplomasiyle etkisiz hale getiriyordu. Ama nadiren de olsa diplomasi işe yaramamışsa, meselenin içine dalmaktan da korkmuyordu. Bir defasında, kavga eden iki adamı kafa kafaya tokuşturup dışarıya atmıştı. Frank Jasper, bu yaptığından ötürü Jack'i ödüllendirmişti. 'Altın kroşe' diyerek şakayla karışık takılıyordu. Jasper bu becerisinden dolayı, Jack'i özel kumar oyunlarında içki servisi yapması için kullanmaya başlamıştı ama asıl amacı güvenliği sağlamaktı.

Fakat o gece katıldıkları oyun, Jasper'ın düzenlediklerinden birisi değildi. Rob Sheldon, yani Jasper'ın 'gecekondu efendisi' diyerek aşağıladığı bir adam düzenlemişti oyunu. Sam ve Theo, Jack'ten kendilerine eşlik etmesini istemişlerdi.

Rıhtımın altında bir depodaydılar. Diğer beş adam daha önce Bear'da hiçbir oyuna katılmamışlardı. Theo onlarla başka oyunlarda tanışmıştı ve büyük paralara oynadıklarını biliyordu. Ancak Jack ve Sam, ne adamları ne de Sheldon'ı daha önce hiç görmemişlerdi.

İlk iki oyunu Theo kazanmıştı ama sonrasında büyük miktarlar kaybetmeye başlamıştı. Gecenin ikisinde oyuna mola verdiklerinde, içlerinden ikisi oyunu bırakmıştı. Jack ve Sam, Theo'ya da aynısını yapmasını tavsiye etmişlerdi. Ama Theo, şansının dönmek üzere olduğunu hissettiğini söyleyerek bu öneriyi reddetmişti.

Oyuna devam eden Dixey ve Lively, Theo ve Sheldon ile masaya oturmuştu. İlk oyunu Theo kazanmış, ikincisini kaybetmişti. Ama üçüncü ve dördüncü oyunları yeniden kazanmış ve masadaki para da katlanarak artmıştı. Kazandığı beş yüz doları cebine koyup kalkacağı sırada, Sheldon son bir el için meydan okumuştu Theo'ya. Jack arkasından bela geleceğini sezmişti. Theo'nun biraz fazla sakin ve aşırı güvenle tekrar yerine oturduğunu gözlemlemişti.

Sam kartları dağıtmış ve oyun başlamıştı. Masadaki para artmıştı. Dixey pes edip masadan kalktığında masada Theo, Sheldon ve Lively'i kalmıştı.

Sheldon, Theo'ya kartlarını görmek istediğini söylediğinde Theo'nun elindeki dört papaz, Sheldon'ın elindeki dörtlü pere üstünlük sağlıyordu.

"Oyuna dikkat etmedim," diye açıklamıştı Jack. "Gözüm Sheldon'ın üzerindeydi, çünkü kaybederse çamurluk yapacağı belliydi ama eminim ki Dixey oyundan kalktığında elinde bir papaz vardı. Sanırım Sheldon da bunu tahmin etmişti, sandalyesinden fırlayıp bağırmaya başladı. Theo'nun hile yaptığını gömleğinin kolundan yedek bir papaz kartı çıkardığını söylüyordu. Theo ayağa kalkamadan, Sheldon belinden bir bıçak çıkarıp Theo'nun gırtlağına dayadı."

Olayı anlatırken, daha net olabilmesi için gösteriyordu, sağ elini Beth'in boğazına koymuş ve diğeriyle de karşılık vermesini engellemek için hamle yapmıştı.

"Onları ayırmak için masanın etrafından dolaşırsam Theo'nun gırtlağını oracıkta keser diye endişe ettim. Lively de yanımızdaydı ve adam kesinlikle yaşlı bir bunak değildi, eğer Theo'nun hile yaptığına inanırsa ortalık daha da karışacaktı. Konuşarak her ikisini de sakinleştirmeye çalıştım. Eğer Theo'nun kolunda başka bir kart daha bulursak kazandığı her kuruşu geri alıp gidebileceklerini bile söyledim. Ama Sheldon bağırıp çağırıyor, küfürler savuruyordu ve her geçen dakika öfkesi daha da artıyordu. Tüm bunlar olurken Sam de hemen arkalarında duruyordu. Kolunu büküp bıçağı Sheldon'ın elinden almak istedi, aynı anda yardım için ben de masanın etrafından dolandım. Theo'yu adamın elinden kurtardık, bıçak da yere düşmüştü. Bu defa da Lively saldırdı, çeneme bir yumruk geçirdi ve aynı anda Sam de yerdeki bıçağı kapmak için atıldı. Ben Lively'i geri ittiğim sırada, Sam elinde bıçakla olduğu yerde dikiliyordu. Ne yapacağını bilemez haldeydi. Sheldon, bıçağı Sam'in elinden almak için üzerine atıldı ve o anda bıçak adamın karnına geçiverdi."

Beth Sam'e olayın nasıl olduğunu anlattırmaya çalıştığında, her ne kadar Jack kadar bilinçli anlatamasa da benzer şeyler söylemişti. Ama sürekli olarak, adamı bıçaklamadığını ve kendisinin bıçağa doğru koştuğunu söylemişti.

Sonunda bıçağın adamın karnına nasıl saplandığının bir önemi yoktu. Sheldon, kendisini öldürmeye çalışmış ve Sam de hayatını kurtarmıştı, olan bitenin hepsi buydu.

Ama Beth için önemi vardı. Bir adamın bıçağın üstüne düşmesiyle, bıçağı adama saplamak arasında dünya kadar fark vardı. Sheldon'ı öfkelendirip barışçıl bir insan olan ağabeyini katile dönüştürdüğü için Theo'yu suçluyordu.

Lively, Sheldon'ın bedeninden oluk oluk akan kanla yere yığıldığını gördüğü anda kaçıp gitmişti. Jack gömleğiyle yaraya tampon yapıp kanamayı durdurmaya çalışmıştı fakat adam çoktan ölmüştü. Bu yüzden, tüm parayı alıp kartları da toplamış ve hemen kaçmışlardı. Sheldon'ı da karnına saplı bıçakla, olduğu yerde bırakmışlardı.

Jack ve Theo, Sheldon'ın savunmasız insanları yağmalayan, hırçın bir hayvan olduğunu ve sonunda da layığını bulduğunu düşünüyorlardı. Keşke Beth de onlar gibi düşünebilseydi. Fakat muhtemelen eşi ve çocukları vardı.

İşlenen suç bir tarafa, en çok değer verdiği üç insan kaçak duruma düşmüşlerdi. Ayrıca Philadelphia'da sürdüğü rahat yaşamı terk etmek zorunda kaldığı için de öfkeliydi.

Oradayken çok mutluydu. İnsanlar keman çalışına hayranlardı ve onu da seviyorlardı. İyi para kazanıyordu. Kendisi için güzel elbiseler satın alabiliyordu. Hediyeler alıp Molly'ye

de yollayabiliyordu. Hayatı eğlenceliydi, başarılı olacağını gerçekten inanıyordu. Ama şimdi, her şeye en baştan başlamak zorundaydı. Üstelik artık arkasında, Pearl ve Frank'in de desteği yoktu.

Theo'nun oyunlarda hile yaptığına dair ortalıkta dolanan söylenti Frank'in kulağına gittiği zaman, kendisinin düzenlediği oyunlarda ne sıklıkta numara yaptığını merak etmiş olmalıydı. Neticede Theo'nun Philadelphia'ya sığınmasının gerçek sebebi de buydu. Muhtemelen her birisinin güvenilirliğinden şüpheye düşmüş olmalıydı Frank. Pearl de pansiyoner olarak kabul ettiği için pişman olmuştu herhalde. Beth olan biteni izah eden bir not bırakmadan kaçıp gittikleri için çok üzülmüştü.

Theo adı gibi emindi ki her ikisi de polise tek kelime etmeyeceklerdi, buna çok güveniyordu. Muhtemelen de haklıydı, çünkü bu durumda nasıl yaşadıklarını da ifşa etmiş olurlardı. Ama Beth ve Pearl arasında gerçek bir yakınlık oluşmuştu, annesinden bile daha yakındı Pearl ve onu yüz üstü bıraktığını biliyordu.

Karanlık odada sandalyede otururken, Theo'yla aralarındaki aşk ilişkisi başladığından bu yana ilk kez ondan nefret ettiğini hissetti. Sık sık ortadan kaybolmaları ve sonra da herhangi bir açıklama yapmadan geri dönüşleri Beth'i çok incitmişti. Kentin nüfuslu ve varlıklı sakinlerinin verdikleri partilerde yolunu bulduğunu biliyordu Beth. Eğer güzel ve varlıklı bir kadın Theo'yu isterse onu terk edeceğinden emindi.

Ama hiçbir ekstra çabaya gerek duymadan, gözyaşlarını dindiren ve üzüntülerini bile bir anda neşeye çevirebilen yine de Theo'ydu. Hem maddi hem de şefkat anlamında o kadar cömertti ki. Kendisini dünyanın en güzel ve en yetenekli kadını gibi hissetmesini sağlıyordu. Ve sevişmelerinde onu adeta cennete götürüp getiriyordu. Kendi hazzından önce, Beth'in ne hissettiğini önemsiyordu.

Tüm bunlar Theo'nun bir başka tarafını ortaya çıkarıyordu, karanlık bir tarafını. O geceki oyunda hile yaptığından sonuna kadar emindi Beth.

Neden yapmak zorundaydı bunu? Kumar oyunlarında birini kaybeder diğerini kazanırdı, değil mi?

Acaba her yaptığı aldatmaca mıydı? Başka kadınlarla da sevişiyor muydu? Sam ve Jack'i riske atmıştı, aynısını tekrar yapmayacağına güvenebilirler miydi?

Odanın arka tarafından gelen bir hışırtı duydu Beth, Theo'nun uyandığını anladı.

"Beth?" dedi yumuşak bir sesle, "orada mısın?"

"Gecenin bu vaktinde bilmediğim bir kentteyim, başka nerede olabilirim ki?" diye çıkıştı Beth.

"Haydi, yatağa dön."

"Seninle tekrar aynı yatakta olmak isteyeceğimi sanmıyorum," dedi Beth hınçla.

Theo bir kibrit çakıp gaz lambasını yaktı. "Neden bu kadar öfkelisin?"

Üzerinde atleti vardı, koyu renk saçları karmakarışık olmuştu ve çenesinin altında beliren siyah gölgeler bile her zaman olduğu gibi hoş görünmüyordu.

"Çünkü bunun sorumlusu sensin," diyerek yatağa doğru yaklaştı Beth, böylece diğer misafirler tarafından kulak misafiri olunamayacaktı.

"Philly'de gayet güzel bir hayatımız vardı ve sen bunu mahvettin. Neden hile yapmak zorundaydın?"

Theo bir an cevap vermedi, inkâr etmesini bekliyordu Beth.

"Yaptığını biliyorum," dedi Beth. "Tüm dünyaya yalan söyle ama bana söyleme."

"Tamam, hile yaptım," diya itiraf etti Theo, sesi titriyordu. "Tüm paramın Sheldon'ın cüzdanına indiğini görmeye dayanamazdım."

"Ama hile yapmak yanlıştır."

"Ben de defalarca aldatıldım."

"Bu senin de yapmanı doğru kılmaz." Öfkelenmişti Beth. "Ağabeyimi tehlikeye attın, polis peşinde ve eğer yakalanırsa cinayetten tutuklanabilir, asılabilir ya da burada katillere her ne yapıyorlarsa başına o gelebilir."

"Bir cinayet değildi, sadece kazaydı."

"Kaza ya da cinayet, ortada ölü bir adam var ve Sam kaçak durumda."

"Polisin bunu kimin yaptığını araştıracağından şüpheliyim, mafya hesaplaşması olduğunu düşüneceklerdir. Sheldon bir haydutu, New York'taki Heaney'den bir farkı yoktu. Eğer Sam'in yaptığını anlasalar bile, onu burada bulamazlar. Birkaç yıl içinde zaten unutulup gider."

"Ben unutmam, Sam'in de unutacağını sanmam," dedi Beth.

Theo sırtını karyolanın başına yaslayıp Beth'i rahatsız edene kadar dik dik suratına baktı.

"Bana olan kızgınlığın daha uzun sürecek mi?" dedi en sonunda Theo. "Soğuktan donana kadar orada oturup nefretle bana bakman yerine, Bayan Cadogan olmanın tadını çıkartsak olmaz mı?"

"Tüm bunlar benim için çok büyük bir şok oldu," diyebildi Beth, aslında kendisine neler yaptığını anlatabilecek doğru sözcükleri seçebilmiş olmayı dilerdi. "Kanada'ya gelmeyi aklımdan bile geçirmezdim. Bildiğim kadarıyla çok ıssız ve yılın yarısı soğuk. Burada ne yapacağız?"

"Dünyanın her köşesinde barlar ve salonlar var," dedi Theo, sesine neşe hâkimdi. "Eminim hemen hepsinde seninle ve kemanınla eğlendirilmek isteyecek yığınla insan vardır. Yeni bir macera gibi düşün bunu Beth. Güvenliğini sağlamak için Üç Silahşorlar senin yanında. Hadi şimdi yatağa gel de seni ne kadar çok sevdiğimi göstermeme izin ver."

Yüreği ağzına gelmişti Beth'in, Theo bunu ilk kez söylüyordu. "Gerçekten seviyor musun beni?" diye sordu Beth.

"Tabii ki seviyorum," dedi Theo yanına gelmesi için elini uzatarak. "*Majestic*'te karşılaştığımız ilk gece sana karşı bir şeyler hissettim. Çok soğuk görünüyordun, yine de bana verdiğin cevaplara bayılmıştım. Ertesi sabah seni bulmaya çalıştım ama hakkında hiçbir şey bilmiyordum, adını bile. Heaney'de seni keman çalarken gördüğümde çok heyecanlandım. Hatırladığımdan çok daha güzeldin, müziğin de harikaydı."

Beth gülümsemek zorunda kaldı, Theo'nun kendisine uzanan elini tuttu. "Bir daha hile yapmayacağına söz verir misin?" diyebildi Beth.

"Söz veriyorum," dedi Theo. "Haydi şimdi yatağa gel."

Montreal, bir sürü zarif binanın olduğu, geniş caddelerle dolu, harika parkları ve meydanları olan bir kentti. Dağların arasına yapılmış ve şehri harika bir manzarayla gören Mont Royal Parkı'na bayılmışlardı hepsi.

St. Lawrence nehri üzerine kurulmuş Victoria Köprüsü muhteşemdi. İnsanlar buraya dünyanın sekizinci harikası diyorlardı. Bir anda sekizinci kata çıkan bir asansörü olan New York Life binası da takdire şayan bir yerdi.

Devasa ve gösterişli konakların olduğu Golden Mile'da zengin insanlar yaşıyordu. Winsdor Hotel şimdiye kadar gördükleri en muhteşem yerdi. St. Cathrine Sokağı'ndaki dükkânlar ise New York'un en iyi dükkânları kadar şıktı.

Eylül ayının sonuna geldiklerinde, ağaçlardaki yapraklar ateş kızılı, altın sarısı ve kahverengine bürünmüşlerdi ve harika görünüyorlardı.

Montreal çok güzel bir kentti ama buna rağmen bu kentte başarılı olamayacaklarını hissetmişlerdi. Bir sürü salon ve çeşitli gösteriler yapan müzikholler vardı ama Montreal açık fikirli bir şehir değildi.

Gelişlerini takip eden birkaç gün içinde, Sam ve Jack barmen olarak iş bulmuşlardı. Ama saygıdeğer işverenleri, Beth'e müşterilerini büyülemesi için bir şans vermeleri-

ne ikna edememişler ve geri çevrilmişlerdi. Hiç kimse çıkıp açıkça düşüncelerini söylemese de salonların basamaklarından inen kadınların hepsinin fahişe olduğuna inandıkları belliydi.

Beth işe alınmayı ümit ederek dükkânların hepsini dolaşmıştı. Ama satış temsilcisi olarak erkekleri tercih ediyorlardı. Bir dükkânda, restoranda ya da kafede çalışan kadınlar sadece işyeri sahiplerinin akrabalarından ibaretti.

Theo için davet edilmek bir yana, kentteki kumar oyunlarına kabul edecek birilerini bulabilmek bile neredeyse imkânsızdı. Ömründe ilk defa, İngiliz beyefendisi hali aleyhine işlemişti. Montreal'de asilzade sayılanlar Fransızlardı. Birinci ya da ikinci nesil İngiliz ve İskoçya asıllı olan işçi sınıfı bile ondan şüphe ediyordu.

Son poker oyununda kazandığı paranın çoğu duruyordu ama ev giderlerine harcamaya pek de niyeti yok gibiydi. Büyük bir oyuna katılma şansı yakaladığı zaman, işine yarayacağını söylemişti. İlk başta, Sam ve Jack buna hak vermişlerdi çünkü her ikisi de kumarhanelerde çalışmak istiyorlardı ve bunun için Theo'ya ihtiyaçları vardı.

Ama haftalar geçtikçe, uzun saatler boyunca düşük maaşlar alarak çalışıp hem Beth'e hem de ona bakmak zorunda kaldıklarında, Theo'nun tüm vaktini Winsdor Hotel'in kokteyl barı gibi lüks yerlerde oturup içki içerek geçirmesi canlarını sıkmaya başlamıştı.

Otelden ayrılıp bir eve taşınmışlardı. Bu üç odalı bir katın ama aşırı pahalıydı. Bu durum Beth'e, ağabeyiyle New York'a ilk geldiklerinde yaşadıkları sıkıntılara dair tatsız anılarını hatırlatmıştı.

Artık şartlara uyum sağlamaktan başka alternatifleri yoktu, Point St. Charles'da kalabilecekleri bir yer ayarlamışlardı. Griffintown olarak bilinen bu yer, kentin gecekondu bölgesiydi. St. Lawrence Nehri ile Canadian Pacific tren yolu arasında kalıyordu. Tüm kente yayılan güzellikten eser yoktu burada, bir tepenin üzerine kurulmuştu ve her yerinde gök-

yüzüne yükselen kilise kuleleri vardı. Griffintown'ın aşağı kesiminde, ağır sanayi fabrikaları vardı. Hem gündüz hem de gece, bacalarından simsiyah dumanlar salıyorlardı.

New York'ta bu bölgeye denk yerlerde görmeye alışkın oldukları beş katlı apartmanlar yoktu burada, evlerin hepsi iki ya da üç katlı, minik terasları olan evlerdi. Şehrin en fakir ve en döküntü bölgesiydi Griffintown. Canning Sokağı'nda ahşap bir evdi buldukları, alt katında iki üst katında da iki odası vardı. İşsiz ve fakir ailelerin yaşadığı, kaba yerlerden birisiydi burası da. Çalışsalar bile, evlerine haftada on dolardan fazla para götürebilmeleri mümkün değildi.

Pearl'ün evinde sıhhatli ve rahat şartlarda yaşamaya alıştıktan sonra, yeniden dışarıdaki ortak tuvaleti kullandıkları eski hayat şartlarına dönmek tam anlamıyla sefaletti. Özellikle de soğuk havalarda bu daha da çekilmez oluyordu.

Çevrede ikinci el eşya satan yüzlerce dükkân vardı. Bunların birisinden, kaldıkları yer için birkaç parça eşya satın alabilmişlerdi. Ama Beth, burayı bir yuvaya çevirmek için büyük çaba harcamak zorunda kalmıştı. Sam ve Jack yatmadan yatmaya eve geliyorlardı, Theo ise arada bir uğrar hale gelmişti.

Yan komşuları olan Josie yaşlı İrlandalı bir kadındı, kendi çalıştığı gömlek fabrikasında Beth için de bir iş ayarlamıştı. Can sıkıcı ve rutin bir işti bu. Gömleklerin yan dikişlerini makinede atıyordu, başkaları da yakalarını ve kollarını üzerlerine ekliyordu.

Sonbahar yerini kışa bırakıp da ilk kar taneleri düşmeye başladığında, Beth fabrikada soğuktan donacak gibiydi. Bölgede yaşayan diğer kadınlara benzemeye başladığını fark etmişti. Hemen hepsi İrlandalıydı. Haftada birkaç dolar almaya razı olmaktan başka seçenekleri yoktu, çünkü bakmak zorunda oldukları çocukları vardı ve çoğunun da kocaları ellerindeki tüm parayı alıp içkiye yatırıyordu.

Ama en azından kocaları vardı. Beth kendisini Bayan Cadogan olarak tanıtmıştı ve Theo'nun şık görünebilmesi için

gömleklerini, çoraplarını, iç çamaşırlarını yıkıyor, eve gelmeye tenezzül ettiği zamanlarda yemeğini pişiriyordu. Yani bir kadının kocası için yapacaklarının hepsini yapıyordu.

Ama Sam ve Jack de vardı, ev işlerindeki becerilerini takdir ediyorlar, soba ve ateş için kömür taşıyorlar, ümitsizliğe düştüğü anlarda Beth'i rahatlatmak için çabalıyorlardı. Oysa Beth, Theo'nun bebeğini taşıdığını onlara söyleyebilecek cesareti kendisinde bir türlü bulamıyordu.

Bölüm 23

Beth, kürk şapkasını iyice indirip kulaklarını örttü. Saat sabahın beşiydi ve etraf hâlâ karanlıktı. Ürpererek dışarıya, kalın kar tabakasına bir adım attı. Jack'in Noel'de hediye ettiği içi kürk kaplı botları, ayaklarını hem kuru hem de sıcak tutuyordu. Ama uzun mantosu, jüponu ve elbiseleri kar topluyor, hareketlerini kısıtlıyordu.

Kasım başında, gömlek fabrikasındaki işinden çıkartılmıştı Beth. Üzgün olduğu söylenemezdi, her geçen gün bu işten daha da fazla nefret eder hale gelmişti. Kısa süre içinde, aşçı olarak çalışabileceği başka bir iş bulmuştu. İnşaatlarda çalışan gezici işçilerin kaldığı bir yatakhanede çalışma fikrini öğrendiklerinde, Sam, Jack ve Theo dehşete kapılmış ve Beth'e çok sert çıkmışlardı. Ama ısrarcı davranmıştı Beth, zaten hâlihazırda başka iş teklifi de yoktu.

İşteki ilk gününde, kaba saba, sert ve pek de temiz olmayan, farklı milletlerden kırk kadar adamla yüz yüze gelince kuyruğu sıkıştırıp kaçmak istemişti ama maaşı gömlek fabrikasındakinden daha iyiydi.

Çocuklar, adamların Beth'e karşı laubali davranmalarından korkmuşlardı ama Beth adamları saygılı, korumacı ve takdirkâr bulmuştu.

Sabahın beşinden akşamın yedisine kadar uzun bir gün geçiriyordu. Kahvaltıyı toparladıktan sonra, yatakhaneleri süpürüyor ve yemek odasını temizliyordu. Bazen birkaç saat

sonra eve bile dönebiliyordu. Ama genelde yatakhanede kalıyordu, akşam yemeğini hazırlayana kadar kitap okuyor ve sobanın yanında uyukluyordu.

Theo'ya ve diğerlerine, hamile olduğunu söylemekten korkmuyor olsaydı, aslında daha da mutlu olabilirdi. Ocak ayının başından beri, eteklerini iliklemek güçleşmeye başlamıştı. Her günün akşamı konuşma kararı alıyordu. Ama Şubat ayının sonu gelmiş olmasına rağmen, hâlâ başarabilmiş değildi.

Bu sadece ödleklikten değildi, aslında haberin yaratacağı panikten de korkuyordu. Çoğu günler çocukları göremiyordu bile; onlar uyurken işe gidiyor ve onlar işteyken evde oluyordu. Pazar günleri herkes evde oluyordu fakat doğru zamanı bir türlü denk getirememişti. Bir gün, Sam maaş zammından dolayı heyecan içindeydi, moralini bozmak istememişti. Bir başka gün, Jack karda kaymış bacağını incitmişti ve zaten canı yanarken bir de kendisi endişelendirmek istememişti.

Theo'ya gelince, onun zaten pazarları evde olup olmayacağına güvenilmiyordu çünkü sonunda kendisine poker oynamayı seven ve zengin adamlardan oluşan bir grup bulmuştu. İkili bir hayat yaşıyordu Theo. Yeni arkadaşları için, Amerika ve Kanada'yla ilgilenen başarılı bir iş adamıydı. Aslında, adı çıkmış bir gecekondu mahallesinde ne şartlarda yaşadığından ya da kumar oynamak dışında hiçbir işi olmadığından haberleri bile yoktu.

Beth üst üste günlerce ortadan yok olmasından hiç memnun değildi ama aslında memnun olmadığı şey, diğer hayatında yer alamıyor oluşuydu. Bir yandan da insanları zengin olduğuna inandırıp dalga geçme yeteneğine de hayranlık duyuyordu. Theo Windsor Hotel'de rezervasyon yaptırıyor sonra da bir not gönderip arkadaşlarını akşam yemeğine davet ediyordu. Bir gecelik kalacak yer ve akşam yemeği için yaptığı masraf, Golden Mile'da yaşadıkları konaklara davet edilmek için yeterliydi. Gittiği yerde haftalarca kalabiliyor, ev sahiplerinin, poker oyununda yüzlerce doları saçtıkları, en

seçkin misafirlerden birisi olarak ağırlanıyordu. Zaman zaman öfkeleniyordu Beth. Kendisi kırk adama yemek yaparken Theo tembellik edip lüks hayatın tadını çıkarıyordu.

Diğer yandan onu anlayabiliyordu da. Theo kumarhane için kendilerine arka çıkmaya çalışıyordu, üstelik Beth ve çocuklar için para da getiriyordu. Tüm kalbiyle biliyordu ki Beth, eğer kendisini seviyor olmasaydı ya da Sam ve Jack'i en yakın dostları olarak görüyor olmasaydı, bunu asla yapmaz çoktan çekip gitmiş olurdu.

Ancak Theo'nun uzun süreli planları arasında bebek sahibi olmak yoktu. Beth bunun bir çuval inciri berbat etmesinden korkuyordu. Bebek sadece Beth'in bebeği değildi, aslında ilk öğrendiğinde o da dehşete kapılmıştı ama haftalar geçtikçe Beth rahatlamaya başlamış, Molly'ye bakmanın ne kadar keyifli bir iş olduğunu anımsamıştı ve şimdi de bu bebeği doğurabilmeyi tüm kalbiyle istiyordu. Geriye sadece çocuklara söylemek kalmıştı ve onlar da dehşet içinde karşılayabilirlerdi durumu.

Beth bu sırrı daha uzun süre saklayamayacağını biliyordu. Tahminine göre dört buçuk aylıktı bebek. Temmuz ayında doğacaktı. Üst üste giyindiği kışlık kıyafetler sayesinde, etrafındaki insanlar bedenindeki değişikliği fark edememişlerdi. Gece yatarken bile üzerine pazen geceliğini giyiyordu. Genellikle de Theo eve gelmeden önce uyumuş olduğu için haftalardır sevişmiyorlardı da zaten.

"Bu gece ona söyleyeceğim," diye karar verdi kendi kendisine, yüksek sesle söylemişti bunu. Eve döndüğü sıralarda, henüz dışarıya çıkmamış oluyordu genelde. Sam ve Jack'e de ertesi sabah işe gitmeden önce söyleyecekti.

Kalın kar tabakasının üzerinde yürümek zordu. Karın altında kalan çıkıntıları göremediği için tehlikeliydi de. Hava henüz aydınlanmadığından, minik tepecikleri de tam olarak seçemiyordu ve aklı gelecekle ilgili planlardaydı.

Tüm kusurlarının yanında, Theo sevgi dolu ve şefkatli bir adamdı. Beth gayet emindi ki bebekleri olacağını öğrendi-

ğinde, soyadını vermek için onunla evlenecekti. Ama onun karısına ve çocuklarına bakmak için bir bankada ya da düzenli bir işte çalışan geleneksel kocalardan olacağına dair umudu hiç yoktu.

Beth'in düşüncesi, daha iyi bir semtte bir ev kiralayıp geçimlerini pansiyon işletmeciliğiyle sağlamalarının iyi olacağıydı. Bu arada Theo ve çocuklar da kendi planlarını gerçekleştirebilirlerdi. Sam ve Jack, Montreal'den taşınmak zorunda kalsalar bile, en azından Beth güvende olurdu. Resmi bir yerde çalışamasa da kendi evinin hanımı olur, kimseye muhtaç olmadan bebeğini büyütebilirdi.

Çalıştığı yatakhanenin olduğu Fuller Sokağı'na dönerken, kafası, çocuklara planlarını nasıl anlatacağıyla o kadar meşguldü ki önüne bile bakmıyordu. Bir anda ayağı kaydı ve karların üzerine sırt üstü düştü. Sarsıntıdan poposu çok acımıştı. Dikkatlice dizlerinin üzerinde doğruldu, bir parça buzun üzerine basmış, ayağı kaymıştı. Birileri yere su dökmüş, dökülen su da donmuş olmalıydı. Sırtında kocaman bir bere olacağını tahmin etti ama çok şükür ki bilekleri ve bacakları sağlamdı.

Yatakhaneye gitmiş, geceden doldurulmuş sobayı tutuşturup çaydanlığı ocağa koymuştu. O arada kendisini biraz sersem ve sarsılmış hissetmeye başladı. Ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu, adamlar az sonra kalkacaklardı. Kahvaltıyı hazırlamak akşam yemeğini hazırlamaktan daha zordu, çünkü akşam yemeğe kadar hazırlık yapabileceği tüm bir günü olurdu. Sabah ise bir saatten az sürede, seksene yakın yumurta pişirmesi, jambon ve sosis kızartması, altı koca ekmek somununu dilimlemesi, kahve ve çay hazırlaması gerekliydi.

Bulundukları yerde, adamların yemeklerini yiyip dinlendikleri bir de ortak salon bulunuyordu. Yattıkları yerler ve banyo arka taraftaydı. Duvarlar boyasız alçılıydı ve yerler çıplak betondu. Uzun ve sallanan masalar, üzeri çiziklerle kaplı oturaklar vardı. Mutfak alanı upuzun bir tezgâhla ay-

rılmıştı. Duvarlardan birisinde adamlar için ayrılmış raf ve ilan panosu vardı, diğerinde ise dışarıda giydikleri kıyafetleri asmaları için mandallar takılmıştı. Islanan kıyafetlerini ve botlarını kurutabilmeleri için soba hem gece hem de gündüz yanıyordu.

Başka bir duvar, sanatsal çizimlerle ve boyamalarla kaplıydı. Bazı adamlar, müstehcen ve yarı çıplak kadın resimleri asmıştı. Beth bunları gördüğünde utançtan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Yatakhaneyi süpürmek için içeriye girdiği ilk gün, havayı dolduran berbat ter ve ayak kokusu karışımı yüzüne vurduğunda sendelemişti. Ama bu kadar çok adam, yeterince havalandırılmayan kapalı bir yerde hep beraber uyursa koku kaçınılmazdı. Ayrıca çok uzun saatler çalışıyorlar ve ancak ayda bir defa, sokağın sonundaki hamama gitme imkânı bulabiliyorlardı. Özel eşyalarını ve birkaç parça kıyafetlerini yataklarının altındaki kutularda saklıyorlardı. Hepsi göçebe insanlardı, nerede iş bulurlarsa orada kalıyorlardı. Aileleri ya da eşleri tarafından başıboş bırakılmış, zorluklarla yaşayan adamlardı. Hava sıcak mı soğuk mu bundan bile habersizlerdi. Arkadaş gibi de olsalar, beraber yiyip içseler de bir çekişme içindeydiler.

Yeni uyanan bir grup adam, esnemeler ve öksürükler arasında yemekhaneye gelmeye başladıklarında, Beth yiyecek tepsilerini ve tabakları servis edilmeye hazır şekilde tezgâhın üzerine dizmiş, çay ve kahveyi de kendileri alabilsinler diye en sona yerleştirmişti. Çoğu homurtularla selam verdi, azı uyanıktı ama Tex adındaki iri cüsseli Amerikalı adam, yemek tabağını doldururken, dönüp Beth'in suratına baktı. "İyi misin tatlım? Çok solgun görünüyorsun bu gün," dedi.

"Yolda gelirken buza basıp kaydım," diye cevapladı Beth zoraki bir gülümsemeyle, "kırık çıkık yok ama biraz sarsıldım."

"Günün kalanını dinlenerek geçirsen iyi olur, senin gibi tatlı bir şeyi kaybetmek istemeyiz."

Saat ona doğru, temizlik işlerini tamamen bitirmişti Beth. Genellikle çayını ya da kahvesini alıp gazetesini okur, biraz dinlenirdi ama o akşam yemek için yahni pişirecekti. Kasabın yolladığı et sert olmaya meyilliydi, o yüzden erken saatte ocağa koyup kısık ateşte pişirmek istedi.

Büyük ve ağır yahni tenceresini bulunduğu raftan aldı, gaz ocağının üzerine koyacaktı ki o anda karnına şiddetli bir ağrı saplandı. Tencereyi ocağın üzerine bıraktığında ikinci defa ağrı girdi. Sandalyenin üzerine çöktü hemen, kendi kendisine bunun sadece bir kramp olduğunu söyledi. Tencereyi kaldırırken dikkat etmemişti neticede. Ama bir anda üçüncü defa ağrı girdi. İçgüdüsel olarak, aynı annesinin doğum sancıları başladığında yaptığı gibi karnını kollarıyla kavradı. Büyük bir korku sardı içini sardı, acaba bebeği mi kaybediyordu?

İlk başlarda olsaydı, bundan memnun bile olurdu ama şimdi bebek fikrine alışmaya başlamıştı ve hatta son bir aydır bebeğini kucağına almaktan başka hiçbir şey düşünmez olmuştu.

Kadınlar böyle durumlarda bebeklerini kaybetmemek için ne yaparlardı acaba? Yere mi uzanmalıydı? Yoksa birilerine seslenip kendisini doktora götürmesini mi istemeliydi? İyi ama kime haber verecekti? İşçilerin hepsi çalışmak için dışarıdaydı. İşyeri Bay Sondheim adında birisine aitti ama o da en son perşembe gecesi kiraları toplamak için gelmişti, onun dışında sadece ara sıra uğrardı. Beth işe ilk başladığı zamanlarda sıklıkla gelirdi ama artık ona güvenir hale gelmişti. Bu yüzden de sadece faturalarını almaya, ayrılan ya da izinsiz kalmaya gelen var mı diye kontrole uğrayıp bakıyordu. Onun izni olmadan kimse kalamazdı burada.

Ağrının geçmiş olmasını dileyerek sandalyeden kalktı. Eğer akşam yemeğini hazırlamadan giderse Bay Sondheim hiç memnun olmazdı.

Eti doğramak için tezgâha geçmişti ki ağrı bir daha başladı. Bu seferki en şiddetlisiydi ve her nasılsa geçmeyeceğini anlamıştı Beth. Hemen yardım edecek birilerini bulmak zorundaydı.

Dikkatle kapıya doğru yöneldi. Tam ulaşmıştı ki bir ağrı daha çarptı, o kadar acı vermişti ki çığlık attı Beth. Ağrı diner gibi olduğu esnada, bacaklarının arasında yapışkan bir ıslaklık hissetti, kan olduğunu tahmin ediyordu. Güç bela kapıyı açıp dışarıya baktı. Dışarıda kimse yoktu, en yakın ev de sokağın karşısında, birkaç metre mesafedeydi. Karşıya geçmeye korkmuştu, çünkü karlı yolda yeniden düşebilirdi. Başka zaman olsa, kapıyı açtığında kar yağıyor bile olsa birileriyle mutlaka karşılaşırdı. Çevre sakinleri sıkış tıkış evlerde yaşadıkları için, dışarıya çıkma ihtiyacı duyarlardı.

"Birileri gelsin ne olur," diye yalvardığı esnada, bir ağrı daha bıçak gibi karnına saplandı ve dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarının arasına denk gelen karlı alanın kana bulandığını görünce daha da korktu. Yaklaşık on dakika boyunca orada dikilmek zorunda kaldı. Acı içerisindeydi ve altında oluşan kan havuzu git gide büyüyordu.

En sonunda, arkasında kızak çeken bir adamın geldiğini gördü.

"Yardım edin lütfen!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Adam yetiştiğinde, ayakta durabilmek için kapının tokmağına tutunmuş haldeydi.

"Bir sorun mu var?" dedi adam.

Genç birisi olduğunu fark etti Beth. Yirmisinden fazla değildi. Parlak mavi gözleri olan bir İrlandalıydı.

"Evet. Sanırım bebeğimi düşürüyorum," diyebildi Beth. Yaşadığı korku, bir yabancıyla bu tip şeyler konuşmaktan duyacağı utancı bastırmıştı.

"Beni evime götürüp eşime ya da ağabeyime ulaşabilir misiniz?"

"Elbette," dedi genç. "Ama önce yardım edin de sizi içeriye taşıyayım. Soğuktan donacaksınız burada." İçeriye ilk defa girmiş birisi olmasına rağmen, yolu biliyor gibi görünüyordu; yatakhane kısmına girip yastık ve battaniye getirdi. Beth'i yere yatırıp üzerini örttü. Yeni bir ağrının acısıyla çığlık attığında elini tuttu.

Kulak tırmalayıcı bir sesle gitmesi gereken yeri söyledi Beth. Çocuk tüm yolu koşarak gidip geleceğine söz verip çıktı.

Çocuk çıktığı anda Beth'in ağrısı daha da beter hale gelmişti. Daha önce olduğu gibi geçmemişti de. Dalga dalga yayılıyordu ve her biri diğerinden daha da şiddetliydi. Hiçbir şey görüp duyamayacak hale gelene kadar devam etti.

Etrafını saran bulanık sis perdesinin ötesinden Jack'in kendisine seslendiğini duyar gibiydi ama cevap veremedi. Çıkış olmayan karanlık bir tünele girmişti sanki.

"Bayan Cadogan! Beni duyabiliyor musunuz?"

Karanlık bir ormanın içinde, adamın sesinin geldiği yöne doğru ilerlemeye çalıştığını düşündü Beth. Hızlı yürümeye çalışıyordu ama bacakları buna izin vermiyordu sanki.

"Gözlerinizi açın Bayan Cadogan. Hepsi geçti artık."

Adamın yakından gelen sesi, bunun bir rüya olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Bir yataktaydı. Gözlerini açtığında, altın çerçeveli gözlükleri olan birisini gördü, adam tepesinde durmuş kendisine bakıyordu.

"Şu anda bir hastanedesiniz," diye açıklama yaptı adam. "Zavallı kocanızı çok korkuttunuz. Sizi kaybedeceğini zannetti."

"Bebeğimi kaybettim mi?"

Başını salladı doktor. "Çok üzgünüm ama siz genç ve sağlıklı bir kadınsınız, kısa sürede toparlanırsınız."

"Eşimi görebilir miyim?" diye fısıldadı Beth.

"Olur fakat sadece birkaç dakika, dinlenmek zorundasınız. Eşinizi yanınıza yollarım."

Koca odada sadece tek bir gaz lambasından gelen cansız bir ışık vardı ve etrafındaki yataklarda yatanlar uyuyor gibi görünüyorlardı. Gecenin geç saati olduğunu düşündü Beth. Genç İrlandalının yardımına yetişmesinden sonrasını hatırlayamıyordu Beth. Kafası karışmıştı. Acısını dindiren neydi, neden bu kadar uzun süre uyumuştu? Ameliyat mı geçirmişti?

Ayak seslerini duyunca, kafasını çevirip baktı ve kendisine doğru gelen Jack'i gördü.

"Theo nerede?" diye sordu fısıltıyla, Jack yatağının yanına gelmişti.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jack. "İşçi kulübesine gelen bendim, Sam işe gideli çok olmuştu. Kocan olduğumu söyledim, çünkü daha iyi görüneceğini düşündüm. Theo hamile olduğunu biliyor muydu?"

Beth başını hayır anlamında güçsüzce salladı. "Bu gece söyleyecektim."

"Ama bebeğin dört aylık olduğunu söylediler! Haberim varmış gibi davranmak zorunda kaldım. Neden hiçbirimize söylemedin? Eğer bilseydik, o işte çalışmana müsaade etmezdik."

"Söylemek için doğru zamanı yakalayamadım."

Eğilip alnından öptü Jack. "Şimdi nasıl hissediyorsun?

"Birazcık garip," diye içini çekti Beth. "Neyse ki ağrım geçti. Bana ne yaptılar Jack?"

"Doktor sana sabah açıklar. Şimdi uyumalısın. Ben de Sam ile Theo'yu bulup olan biteni anlatacağım. Yarın seni görmeye geliriz."

Saat gecenin onuydu ve Jack karla kaplı ıssız sokaklarda tek başına yürüyordu. Doktorun söylediklerini düşününce gözleri yaşla doldu. "Acil bir operasyonla, içeride kalan parçayı da aldım. Kendi kendisine düşmezdi. Üzülerek söylemek zorundayım ki yeniden hamile kalması imkânsız."

Jack, asla çocuk doğuramayacağı için gözden düşen kadınlar tanımıştı ve Beth'i keman çalarken gören herhangi birisi, aslında anne olmayı hiç önemsemediğini düşünürdü, oysa Jack öyle olmadığını biliyordu. Molly'den bahsederken sesindeki hüznü duymuştu ve biliyordu ki her ne kadar aksini iddia etse de kardeşini bıraktığı için kendisini asla tamamen affetmemişti. Noel'de Molly'nin bir fotoğrafı eline

geçtiğinde, resme saatlerce özlemle bakmıştı. Jack o zaman kendi bebeğine sahip olana kadar bu acıdan kurtulamayacağını anlamıştı.

Artık bu şansını da kaybetmişti Beth.

Theo o gece eve gelmedi. Beth'e sıradan birisi gibi davrandığını düşünerek Jack, tüm gece uyanık kalıp ondan nefret etti. Elbette Beth'in hastanede olduğundan haberi yoktu. Böylesine güzel bir kıza sahip bir adam, nasıl olurdu da tek bir geceyi bile dışarıda, ondan uzakta geçirmeye dayanabilirdi? İşte bunu anlayamıyordu.

Eve gelip de olan biteni öğrendiğinde, inanmayan gözlerle bakmıştı Sam. "Bize neden söylememiş?" demişti sürekli. Sanki önceden haberi olsaydı, tüm bunlar gerçekleşmezdi diye düşünüyordu.

Ama kardeşine en yakın kişi olmasına rağmen Sam bile, bunun belki de en doğrusu olduğunu düşündüğünü ifade etmişti.

"Kimin için en iyisi?" diye gürledi Jack. "Sen ve Theo için belki, böylece ayağınıza dolaşan kimse olmadan, canınız ne istiyorsa yapabilirdiniz! Ama Beth için en iyisi değil! Bebekle beraber, onun da bir parçası öldü! Bir daha asla hamile kalamayacağını öğrendiği zaman ne olacak?!"

Jack, Theo'nun geldiğini duyduğunda gün ağarıyordu. Beth ve o, salon olarak adlandırdıkları odayı paylaşıyorlardı. Alt kattaki iki odadan büyük olanıydı burası, sadece burada ateş vardı. Yemekleri de burada yapmak zorundaydılar. Beth ocağın yan tarafındaki oyuğa ahşap bir kasa yerleştirmiş, içini örtüyle kaplamış ve kendisi için bir mutfak haline getirmişti. Kâseleri, gıda malzemelerini, çanak çömleği ve demlikleri de içine ve üstüne yerleştirmişti.

Beth'in ev işlerindeki mahareti Jack'i şaşırtmıştı. Yatağın üzerini parlak renkli bir yorganla kapamış ve odadaki iki sandalye için minderler dikmişti. Bölgede yaşayan diğer insanlar, fakirliğe ve sefalete yenik düşmüşken Beth kaldıkları yeri

daima temiz tutmuş ve bir yuvaya dönüştürmek için her gün yeni bir şeyler eklemişti.

İşçi kulübesinde çalışmaya başladığında bir masa edinmişti, pazar günleri hepsi evdeyken akşam yemeklerini bu masada yiyorlardı. Sandalye olarak da kasaları kullanıyorlardı. Pencerelerin etrafındaki çatlakları gazete kâğıtlarıyla kaplamış ve hava akımını engellemişti. Duvarlardaki çatlakları saklamak için, dergilerden kestiği resimleri ve tiyatro afişlerini kullanmıştı. Pazar geceleri, gürüldeyen ateşin yanında hep beraber oturup da akşam yemeklerini tadarlarken, en azından bir süre için dışarıdaki acı ayazı unutup gerçek bir aile oluyorlardı.

Theo'yla ilk tanıştıklarında, ona karşı hissettiği tek şey yumruklama arzusuydu. Kıskanmıştı, çünkü Beth'i kendisinden çalmıştı. Kapatıldığı mahzenden Beth'i kurtardıklarında, takımın beyninin kendisi olduğuna inandırmıştı kızı ve buna ayrıca içerlemişti Jack. Tüm o gösterişli ve zevkli kıyafetlerine, o kusursuz aksanına ve asil soyuna rağmen, aslında bir züppeden daha fazlası değildi Theo. Onun için iki çeşit insan vardı; hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları. Nereden ya da nasıl karışmıştı ki aralarına?

Nihayet ona ısınmaya başlaması, Philadelphia'ya taşınmalarından sonraya denk geliyordu. Eski alınganlıklarını bir tarafa bıraktığında, Theo'nun, iyi kalpli, cömert ve eğlenceli biri olduğunu düşünmeye başlamıştı, ayrıca akıllıydı da önündeki adamdan daima bir adım ilerideydi. Kart oyununda hile yapmasını ayıplamamıştı Jack. Bir tomar para kaybetse kendisi de yapardı kesin. Sheldon öldüğünde, Sam'i ve kendisini bırakıp kaçmasını beklemişti ama yapmamıştı Theo. Onun yerine, Kanada'ya kaçışlarını ayarlamış ve bilet paralarını temin etmişti. Böylece kendisini kanıtlamıştı. O zamandan beri Jack, Theo'nun söylediklerine inanıyordu.

Theo'nun eve geldiğini duyduğunda Jack Beth'in nerede olduğunu düşündü ve öfkesi iyice kabardı. Üzerinde sadece

uzun iç çamaşırı olduğu halde yatağından fırladığı gibi yan odaya daldı. Elinde yeni yaktığı gaz lambasıyla öylece karşısında duruyordu Theo. Başında şapkası ve şık takım elbisesi hâlâ üzerindeydi, şaşkın halde bakınıyordu çünkü Beth yatakta değildi.

"Beth nerede?" diye sordu Theo.

"Hastanede, piç kurusu," diye homurdandı Jack. "Bebeğini kaybetti ve sen yanında olmayıp o yerde çalışmasına izin vererek buna sen sebep oldun."

"Hamile?" Theo'nun nefesi kesildi ve yüzü bembeyaz oldu. "Bilmiyordum."

"Sana söylemesi için hiç şans vermedin ki asla burada değildin!" Jack oldukça sert bir biçimde bağırıyordu. "Aylaklık ettin, senin için yaptığı yemekleri yiyip temizlediği gömlekleri giyinip ona hizmetçi muamelesi yaptın!"

Theo elindeki lambayı yere bırakıp şapkasını yatağa koydu, "Aman tanrım," diye inledi. "Bebeğimizi mi kaybettı? Yalvarırım Jack, otur da ne olduğunu anlat. O nasıl?"

Theo şok olmuş ve dehşete kapılmıştı ama bu bile Jack'i sakinleştirmemişti, doğruca üzerine yürüyüp yakasından yakaladı ve Theo'ya bir tane indirdi.

"Hiç acımadan seni şuraya sererdim ama Beth'in güzelleştirmek için uğraştığı bu odayı batırmak istemiyorum. Hiç farkına vardın mı? Hoyratlığının onu ne hale getirdiğinin farkında mısın? Philly'deyken güzel elbiseler giyen ve mutlu birisiydi. Her şeyi ondan geri aldın."

"Sanırım daha iyi bir planın vardı," dedi Theo, sesi alaylıydı. "Hâlbuki hiç de dile getirmemiştsin."

"Sen kendini beğenmiş pisliğin tekisin," diye bağırdı Jack tam yumruk atacaktı ki Sam odaya dalıp kolunu yakaladı.

"Kavga etmek hiçbir şeyi düzeltmez," dedi Sam, iki dostunun arasına girmişti. "Tanrı biliyor ya, Beth'i bu kadar ihmal ettiği için Theo'yu ezip geçmeyi bende isterdim. Ancak zaten bebeğini kaybetmekle yıkıldı Beth, eve geldiğinde bir de Theo'nun gittiğini görürse asla toparlanamaz."

"Siz ikiniz beni döve döve püre haline de getirseniz Beth'i terk etmeyeceğim," dedi Theo, içerlemişti. "Bunun sorumlusu benmişim gibi davranıyorsunuz, nasıl olabilirim ki? Bilmiyordum bile. Tanrı aşkına, şimdi oturup bana olan biteni ve Beth'in nasıl olduğunu anlatacak mısınız? Onu seviyorum, bunu nasıl bilmezsiniz?"

Bu beklenmedik aşk itirafı Jack'in öfkesini dindirmişti. "Bunca zamandır neden onu burada tek başına bıraktın?" diyebildi Jack kırgınlıkla. "Neden yeni edindiğin arkadaşlarınla tanıştırmadın? Beth gerçek bir hanımefendi, seni asla utandırmazdı."

Theo içini çekerek sandalyeye çöktü, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Hepimiz için bir şeyler yapmaya çalışıyordum, eğer baba olacağımı bilseydim..." Theo aniden sustu, yüzünü eliyle kapattı.

Theo birkaç dakika sonra, "Yalvarırım nasıl olduğunu söyleyin," dedi, sesi bir yabancıya aitmiş gibiydi. "Bunu bilmek benim hakkım."

Hastane koğuşunda dikilip cam bir panelin arkasından Beth'e baktı Theo. Yatağının içinde yan tarafa dönmüş uzanıyordu Beth. Tek koluyla yüzünü kapatmıştı. Ağladığını anladı Theo. Odaya girmeden önce bedenini dikleştirdi, kollarına aldığında rahatlatabilmek için doğru sözcükleri bulabilmeyi umuyordu.

Jack'in birkaç saat önce attığı yumruk yüzünü yaralamıştı ama yüreği daha da fazla yaralıydı. Baba olmanın nasıl bir his olduğunu asla öğrenemezdi artık. Dayanılmaz derecede üzgündü, Beth'le beraber bilmeden bir bebek yaratmışlardı ama artık o yoktu.

Kapıyı itip açarken derin bir nefes aldı ve içeriye girdi. Beth kolunu yüzünden çekti, gözleri şişmişti.

"Zavallı sevgilim benim," dedi Theo yumuşakça, "dün senin yanında, burada olmadığım için çok üzgünüm."

Beth'in yüzündeki ifade belli belirsiz bir hal aldı, Theo onu bu halde görmeye dayanamıyordu.

"Bana söylemeliydin." Uzanıp Beth'i kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum Beth, her zaman gösteremeyebilirim ama asla şüphen olmasın. Benden saklamamalıydın."

"Söylediklerine göre neredeyse ölüyormuşum," dedi Beth, Theo'nun göğsüne yaslanıp hıçkırıklara boğulmuştu. "Keşke ölseydim. Bebek sahibi olamayacaksam, gelecekte benim için başka bir şey yok."

"Bunun doğru olduğundan emin olamayız," dedi Theo, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Başka bir doktor buluruz, ne gerekiyorsa yapar yoluna koyarız."

"Bazı şeyleri asla düzeltemeyiz," diyebildi Beth, sesi boğuklaşmıştı.

Theo, Beth'in evli olmadığı halde bir erkekle cinsel ilişkiye girdiği için cezalandırılmış olduğunu hissediyordu.

"Buna inanmıyorum," dedi Theo. "İyileşene kadar sana ben bakacağım, göreceksin her şey farklı olacak. Günün birinde evlenip İngiltere'ye, Molly'yi görmeye gideriz. Bebeğimiz olmasa bile hâlâ birbirimize sahibiz."

Beth, Theo'nun göğsüne yaslanmış halde sadece ağlıyordu. Theo acısını dindiremediği için kendisini güçsüz hissediyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Hiçbir zaman bebek hevesinde olmamıştı, herhangi bir erkeğin bu konuda hevesli olabileceğinden de şüpheliydi. Beth'in kederini ve düş kırıklığını anlayabiliyordu ama nasıl hissettiğini öğrenmeye yeltenemezdi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Theo sadece. "Seni sevdiğimi pek fazla dile getirmediğim için özür dilerim. Bebeğimizi kaybettiğimiz için çok üzgünüm. Ama yalvarırım beni terk etme Beth. Şu anda her şey berbat görünüyor biliyorum fakat düzelecek. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Bölüm 24

Haziran 1897

"Yeter artık kardeşim! O üzgün suratı görmek beni hasta ediyor!"

Beth utançtan kıpkırmızı olmuştu. Sam'in sesi tren vagonlarının arasında patlamıştı sanki.

"Neden biraz daha yüksek sesle söylemiyorsun?" dedi Beth dalga geçerek, "tam arkamızdaki insanlar da duymak isterlerdi."

"Özür dilerim," dedi Sam, utanmıştı. "Bağırdığımı fark etmedim. Kahkaha attığını, hatta seni heyecanlandıran bir şeyler olduğunu duymayalı yıllar olmuş sanki. Kanada'nın diğer ucuna varmak üzereyiz ve bu gece Vancouver'da olacağız. Birazcık neşelenemez misin?"

"Yerleri fırçalamak, bulaşıkları yıkamak ve masayı toplamak için beklemek pek de heyecan verici şeyler değil," dedi Beth huysuzca. "Eğer Vancouver'ın daha iyi olacağına dair garanti verebilirsen belki yeniden gülmeye başlayabilirim."

"Belki orada yeniden keman çalabileceğin bir yerler vardır."

Gülümsemek için kendisini zorladı Beth. "Belki ama buna pek güvenmediğim için beni affet."

Beth bebeğini kaybedeli dört ay olmuştu. Bir hafta içinde

bedensel olarak toparlamıştı ama yeniden bebek sahibi olamayacağını duymak tüm cesaretini kırmıştı. Bazen gün boyu yataktan çıkmıyordu. Oda dağınıkmış ya da kirliymiş, umurunda bile olmuyordu. Kalkmaya tenezzül ettiği zamanlarda kimseyle konuşmaya yeltenmiyordu.

Theo, ilk dört haftada hiç olmadığı kadar nazikti. Eve gelirken nefis yiyecekler, içkiler, taze meyve ve çikolata getiriyor, Beth'i alıp Mount Royal'e atların çektiği büyük kızaklarla götürüyor, Sherbrooke Sokağı'nın en iyi mağazalarından kıyafetler alıyordu. Çoğu akşam evde, Beth'in yanında kalıyordu ama tüm bunlar, Beth'in içine düştüğü melankoli halinden uzaklaşmasını sağlamıyordu.

Çocuklar taşınmaya karar verdiklerinde, Beth bunu minnetle karşılamıştı. Yeni yerler görüp yeni insanlarla tanışmanın kendisini eski ruh haline kavuşturacağını hissediyordu. Mart'ın sonlarında, trenle Montreal'den ayrılmışlardı. Hava hâlâ çok soğuktu ve nehirlerin buzu henüz çözülmemişti. Ama ilkbahar kapıdaydı. Theo'nun teorisi, Kanada'yı Vancouver'a bağlayan bu tren yolu boyunca, yeni mantar kentlerin türeyeceğiydi. Haklıydı da. Trenin durduğu her yerde küçük kasabalar kurulmuştu. Ama umduğu gibi fırsatlar yakalayabileceği yerler değildi buralar. Bu kasabaların sundukları kurutulmuş gıda, giyim eşyaları, nalbur dükkânları, kereste depoları, ahırlar ve demircilikti. Bu ırak yerlerde verimli araziler satın alan göçmenler, ağırbaşlı, çalışkan ve aklı başında insanlardı. Kumar oynayıp kolay yoldan para kazanmanın peşinde değillerdi. Beth bu yerlerde güzel bir gelecek sahibi olabilmek için elbise, şapka gibi lüks kıyafetler alıp satmak gerektiğini düşünüyordu, çünkü kadınlar güzel görünebilmenin hasretiyle yanıp tutuşuyorlardı.

Ama Montreal'den ayrılmak kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Bir daha asla bebek sahibi olamayacağı üzerinde düşünmeyi bırakmıştı. Karşısına çıkan fırsatların peşinde koşup çalışabilecek kadar enerji kazanmıştı. Dış görüntüsüne yeniden özen göstermeye başlamıştı, keman pratiği de yapıyordu

Durdukları yerlerin çoğunda, çocuklar çiftliklerde, tomruk çekme kamplarında ve hızar atölyelerinde, sıradan işler bulabiliyorlardı. Bir yerde Sam bir ayakkabı tamircisinin yanında çalışmış, yaklaşık kırk dolar kazanmıştı. Ama Beth için sadece temizlik ve çamaşır işleri vardı. Arada sırada, çiftliklerde tohum ekip çapa yapma işleri de bulduğu da olmuştu. Çocuklar çalıştıkları yerlerin işçi misafirhanelerinde kaldıkları zamanlarda, Beth bir evin tek odasında ve tek başına kalmak zorunda kalıyor, bu yüzden kendisini çok yalnız hissediyordu.

Birkaç defa, salonlarda keman çalma imkânı bulmuştu aslında. Ama seyircilerin çılgınca alkışları ve beğenilerine rağmen, şapkadan sadece birkaç kuruşluk bahşiş çıkmıştı. Böyle zamanlarda, New York ya da Philadelphia'da en çok sevdiği ve en iyi yaptığı işi icra edebilmek ve ne kadar mutlu olduğunu anımsamamak çok zordu. Bu zamanları bir daha yakalayamayacağı için endişe ediyordu Beth.

Tüm bu düş kırıklıkları, sıkıntılar ve endişeler arasında, aslında tam da Sam'in dediği gibi ülke bir baştan diğer başa maceralarla doluydu. Döndükleri her köşenin ardında, Beth'i heyecandan serseme çeviren manzaralar çıkıyordu. Kar kaplı dağlar, engin göller, kıvrıla kıvrıla akan şelaleler ve sonsuza doğru uzanacakmış gibi geniş çayırlar. Oysa bir zamanlar, Liverpool'da yaşadığı Church Sokağı'na mahkûm olduğuna fazlasıyla inanmıştı.

Bugünkü suratsızlığının tek sebebi bıkkınlıktı. Konargöçer bir yaşam sürmeyi denemişti. Yeni bir yere gidecekleri için çocukların nasıl da heyecan içinde olduklarını görüp onlara eşlik etmeye de çalışmıştı. Birkaç günlüğüne de olsa halinden uzaklaşmak için uğraşmıştı. Ancak Vancouver için duyduğu hevesi arttıramıyordu bir türlü, çünkü oranın da diğer yerlerden hiçbir farkı olmadığından emindi.

Theo gidecekleri yerde, tüm hayallerine kavuşabileceklerine tamamen ikna olmuş haldeydi. Daha az önce hepsi yolcu vagonlarının sonundaki yükseltiden manzaraya bakmaya

gitmişlerdi. Beth adı gibi emindi ki kumarhane açmak hakkında yeni planlar yapıyorlardı.

Jack ve Theo'nun kavga ettiklerini biliyordu. Bebeğini kaybettikten sonra olmuştu bu arbede. Theo'nun yanağındaki çürüğü görünce anlamıştı. Ama artık aralarındaki kin tarihe karışmıştı. Artık çok iyi iki arkadaştılar ve Jack bu seyahat için ne kadar değerli olduğunu kanıtlamıştı. Beden gücü gerektiren zor işleri yapmaları gerektiğinde ona denk kimse yoktu. Hem güçlü hem de becerikliydi. Theo ve Sam duraksadıklarında onların görevini devralmış, musallat olan sözüm ona baş belalarını sert tutumuyla yıldırmıştı.

Artık üçü de daha cüsseli ve güneş yanığı tenleriyle daha da yakışıklıydılar. Her ne kadar, Beth, onların Vancouver'a gitmek için duydukları çocukça heyecanı paylaşmıyor olsa da yanında oldukları için minnettardı.

"Burası işimizi görür, değil mi?" diye sordu Jack, gergindi ve doğruca Beth'e bakıyordu. Gas Town'da kendileri için bulduğu odayı gösteriyordu.

Sabahın erken saatlerinde Vancouver'a ulaşmışlardı. Kalacak bir yer bulabilmek için güneşin doğmasını beklerlerken istasyonda birazcık uyuklamışlardı. Diğerleri kahvaltı ederlerken Jack tek başına gitmiş ve birkaç saat sonra geri geldiğinde, kendileri için bulduğu bu yeri anlatmıştı. Bu yer istasyondan bir kaç sokak ötedeydi.

"Gayet iyi Jack," diye cevapladı Beth, neye benzediğini önemsemek için büyük çaba harcıyordu. İki odası vardı, yatakların üzerleri yırtılmış örtülerle kaplıydı, üç bacağı kalmış bir sandalye ile bir gaz sobası vardı. Rıhtıma bakan diğer odanın köşesine bir lavabo yerleştirilmişti. Ama daha beter yerlerde kaldıkları zamanlar da olmuştu neticede.

"Gördüklerimin içinde en iyi olanı buydu," dedi Jack birazcık tedirginlikle. "Belki başka yerlerde daha iyi bir yer bulabiliriz ancak duyduğum kadarıyla Gas Town, salonların ve zengin adamlara ait kumarhanelerin en çok olduğu yermiş.

Üstelik bahse varım ki buradaki insanlar güzel keman çalan kızlara da karşı değillerdir."

Jack'in kendisini de düşünmüş olması Beth'in içine dokunmuştu. Hafifçe gülümsedi.

"Burayı bulmakla çok iyi etmişsin Jack. Sen zaten her yaptığın işi iyi yaparsın."

Theo ve Sam de üst kata çıktılar. Theo yüzünü buruşturmuş, Sam de sırıtmaya başlamıştı. "İşkence odalarını bulmak konusunda neden bu kadar tutarlıyız? Bir an için bile olsa, kaliteli bir yerlere denk geleceğimizi düşünmüştüm."

Beth onlara moral vermeye mecbur olduğunu hissetmişti. "En azından sessiz ve bina da yeni. İçeride banyo ve tuvalet de var, merdivenlerden çıkarken gördüm. Bizim için temizleyip toparlayabilirim. Burada her şey iyi olacak."

Theo cama doğru ilerleyip manzaraya bakarken, "Eğer sen mutluysan, hepimiz mutlu oluruz," dedi. "Manzara gayet güzel, gemileri görüyor. Eğer Gas Town damak tadımıza uymazsa, biz de başka kentlere yelken açarız."

Beth valizini açmış, eşyalarını çıkarırken, "Kuzeye olmamak şartıyla elbette," dedi. "Yeterince kar ve soğuk gördük."

Beth, yakınlarda bir yerde çalan bançonun sesiyle uyandı. Müzik hararetli ve hızlıydı. Philadelphia'dayken, sokaklarda banço çalan bir zenci görmüştü. Bunun iyiye alamet olduğunu düşündü.

Hepsi üstlerindeki kıyafetlerle yatak örtülerini bile kaldırmadan uzanmışlardı, birazcık kestireceklerdi aslında. Ama Beth uyandığında güneş batmak üzereydi, saatler olmuştu yatalı.

Theo dizlerini karnına çekip uyumuştu. Beth kıvrıla kıvrıla uzaklaşıp yataktan kalktı. Bir anda kendisini gayet enerjik hissetmiş, odayı kendileri için yaşanabilir bir ev haline getirmek istemişti. Theo uyandığında, yatak yığınlarını ortadan kaldırıp kıyafetlerini toparlamış ve masayı pencerenin kenarına sürüklemişti bile.

Theo serdiği damalı masa örtüsüne bakarak, "Bu iyiye işaret," dedi. "Bu formunda olduğun anlamına mı geliyor?"

"Sen yanımda olduğun sürece ben hep formumda oluyorum," diye cevapladı Beth alayla. "Hemen o tembel bedenini yataktan kaldır, yoksa ben gelip kaldırırım."

Theo kendisine söyleneni yapıp odanın diğer ucuna, Beth'in yanına gidip kollarını bedenine doladı. "Seni bir sürü şeye sürükledim," dedi Theo, sesi hüzünlüydü.

Aslında bu yaptığı, her şeyi olduğundan daha küçük göstermekti. Eğer Beth saldırı modunda olsaydı, acılarından oluşan bir liste verebilirdi eline. Tutarsız bir kumarbazın hayatıyla başlayan, açıklayamadığı yok oluşlarıyla ve başka kadınlarla flört etmesiyle devam eden, kaypaklığı ve bencilliğiyle sürüp giden uzun bir liste. Ne var ki karşılıklı suçlama havasında değildi.

Beth öpmek için kollarını boynuna sararken "O kadar da kötü değil," dedi. Theo öpücüğüne hevesle karşılık verdi. Bedenini kendisininkine yaslarken, dili ağzının içinde kıpırdanıyordu. Theo'ya karşı duyduğu arzudan dolayı heyecan hissetmek Beth'i şaşırtmıştı. Bebeğini kaybettiğinden beri, Theo'yu eskisi kadar istemiyordu. Harekete geçtiğinde karşılık veriyor, memnunmuş gibi davranıyor ama ona karşı hiçbir şefkat hissetmiyordu. Kendisinden geçmiş gibi numara yapıyordu fakat aslında dayanılmaz üzüntüler içindeydi ve rol yapıyordu. Sevişmeleri, aralarındaki güzelliklerin büyük bir kısmını teşkil ediyormuş gibi onu aldatıyordu.

Sandalyeye oturup Beth'i de dizlerine doğru çekti, bacaklarını açıp kucağına yerleşti Beth. Elbisesinin üst kısmını gevşetip göğüslerini açtı Theo, öpüp okşamaya başladı. Eskiden olduğu gibi iyi hissettirmişti bu, eli yavaşça eteğinin altına doğru kaydı ve dolanmaya başladı. Bu sefer numaraya gerek kalmayacağını biliyordu Beth.

Theo, parmaklarının ateşli gezinmeleriyle kendisini tahrik ederken, Sam ve Jack'in de hemen yan tarafta olduklarını bilmenin uygunsuzluğu heyecan vericiydi. Theo pantolonunun düğmelerini açıp içine girmeden önce doruğa ulaşmıştı Beth. Dışarıdaki banço melodisi onlarla uygun tempoda çalıyordu sanki. İçinde olmasının verdiği zevkle kafasını geriye savurup göğüslerini Theo'nun yüzüne bastırdı.

Theo da zirveye çıkmıştı. Yaşadığı zevkten nefesi hırıltılar halinde çıkıyor, bir yandan da parmakları Beth'in kalçalarında kımıldanıyordu. "Tek kartın dönmesiyle, kumarda bin dolar kazanmak gibiydi bu," diye fısıldadı kızın omzundan. "Seni çok seviyorum Beth."

Dördü beraber yiyecek bir şeyler almak için çıktıklarında saat henüz onu geçmemişti. Soğuk suyla duş almak zorunda kalmışlardı, çünkü ancak zemin kattaki soba yandığı zaman banyoya sıcak su ulaşıyordu. Ancak bu hepsini canlandırmıştı.

Erken saatlerde sevişmiş olmamalarının etkisiyle Beth, ışıldıyormuş gibi hissediyor ve çocukların söylediği her şeye kahkahalarla gülüyordu.

Beth dışarıya çıkarlarken kırmızı saten elbisesini giymişti. Aslında valizin içinde katlı halde kaldığı için biraz kırışmıştı ama bunu önemsememişti. "Kemanımı da yanıma alacağım," dedi çıkarken, "bugün şanslı günüm olduğunu hissediyorum."

Gas Town'ın en işlek caddesine yakın bir restoranta kızarmış tavuk ve patatesten oluşan akşam yemeklerini yedikten sonra, caddeyi bir baştan bir başa yürüdüler. Vancouver'ın burada doğduğunu anlamışlardı. 1867 senesinde, sadece iskelenin etrafında kümelenmiş ahşap barakalar ve kulübelerden ibaretmiş. Geveze Jack olarak tanınan John Deighton gelip de ilk salonu açana kadar böyle devam etmiş. Şehrin ileri gelenleri, bu bölgenin adını Granville olarak değiştirmek istemişler ama mahalle sakinlerinin çabalarıyla isim Gas Town olarak kalmış.

Geçen aylar boyunca ziyaret ettikleri sakin ve oldukça küçük kasabalardan sonra, burasının canlılığı ve gürültüsü hepsine iyi gelmişti.

İnsanlar içkileri elinde barlardan taşıp kaldırımlara yayılmışlardı. Fırında patatesten, sosisli sandviçe hatta erişteye kadar her çeşit gıdayı satan tezgâhlar vardı. Düzinelerce farklı yerden müzik sesleri yayılıyordu etrafa. Sarhoş olmuş denizciler, hep bir ağızdan şarkılar söyleyerek dolanıyorlardı.

Çığırtkanlar, hiç çekinmeden arka sokaklarda oynanan kumar oyunlarına müşteri toplamak için bağırıyorlardı. Fahişeler, açık seçik kıyafetlerle kapı eşiklerinde dikiliyorlardı. Dilenciler, sokak cambazları ve seyyar satıcılar bu hır gürü daha da artırıyorlardı.

Water Sokağı'na geldiklerinde, Sam en kalabalık salonlardan birisinin önünde durdu. "Haydi, içeriye girip başımıza biraz dert açalım," dedi sırıtarak. "Hem belki müziğe ihtiyaçları olduğuna da ikna ederiz."

Sam ve Jack içki almak için içeriye girdiklerinde, Beth kapının kenarında Theo ile beklemeye başladı. Philadelphia'dan ayrılmalarından bu yana, grup içindeki dengelerin nasıl değiştiğini düşündü Beth. Theo grubun tartışmasız lideri olmuştu. Gücü, kişiliği ve terbiyesi sağlamıştı bunu. İçlerinde parası olan da tek kişiydi o. Sam sağ kolu durumunda olmuştu hep ve Jack toplulukta sadece uşak konumundaydı.

Montreal'e gelişleriyle beraber, Theo sıklıkla ortadan kaybolduğundan Sam ve Jack kendi kararlarını kendileri almaya başlamıştı. Ama Theo'nun parmağını şaklatmasıyla tekrar onun planlarına dâhil oluyorlardı.

Montreal'den ayrıldıktan sonra ise her şey değişmişti. Theo ve Sam, tanıştıkları kaba, kuvvetli çiftçiler, oduncular ve inşaat işçileri için fazla kibar ve fazla şehirli kalmışlardı. Bu adamlar Jack'i seçmişlerdi, çünkü onlardan birisi gibi görünen kişi Jack'ti. Bir anda tüm kararları verip Sam ve Theo'yu peşinden sürükleyen kişi haline gelmişti. Yaptıkları bazı işlerde, Jack onlara yardım etmezse yetersiz kalıyorlardı.

Zamanla Sam sertleşmiş, yeni beceriler kazanmış ve ortama uyum sağlamıştı. Ama Theo sudan çıkmış balık gibiydi, dengeyi bir türlü sağlayamıyordu. Tek sahip olduğu şey cazibesiydi. Adamların ondan bahsederken 'İngiliz Beyi' diye isim taktıklarına kulak misafiri olmuştu.

Artık buraydadılar, Theo'nun kendisini evinde gibi hissedeceği bu yerde. Beth merak ediyordu, acaba yeniden grubun lideri mi olacaktı?

Sam ve Jack ellerinde içkilerle geri geldiklerinde, yüzlerine yerleşen geniş gülümsemeyi gördü Beth.

"Bu yerin sahibine, senin keman çalıp çalamayacağını sorduk," dedi Sam. "O da eğer cesaret edebilirse çalsın dedi. Cesaretin var mı sevgili kardeşim?"

Beth, elindeki rom kadehini bir dikişte içti ve kalabalık mekâna bir göz attı. "Durdurmayı deneyin bakalım," dedi kocaman bir gülümsemeyle ve elindeki kadehi vurarak masaya bıraktı. Theo keman kabını eline verdi ve Beth kemanını çıkardı. "Mekan sahibine kazandığımızın ne kadarını vereceğiz?" diye sordu Sam'e.

"Bir şey söylemedi," dedi Jack. "Sanırım hiçbir şey toplayamayacağımızı düşünüyor. Ben şapkayı dolaştıracağım, en sonunda kazandığımıza göre iyi bir teklif yaparız, hem belki de kalıcı olarak almak ister bizi."

Theo, Beth'i kalabalığın içinden kayarak salonun arka ucuna kadar ilerlerken seyretti. Kemanı kolunun altına alarak, diğer eliyle de selam verdi. Kırmızı elbisesinin içinde kızıl bir alev gibi görünüyordu. Dimdik duran sırtını ve omuzlarını görebiliyordu Theo, bu gece başarılı olmaya kararlıydı anlaşılan. Bir an gözden kayboluşuyla endişelendi ama az sonra, görüş alanını daraltan güçlü kuvvetli bir adamın arkasında belirince, masalardan birisinin üzerine çıktığını anladı.

Kemanını çenesinin altına yerleştirdi, yayı tellerin üzerinde kaydırıp 'Kitty O'Neill'e giriş yaptı. Çok uzun gibi gelen birkaç dakika boyunca kimseden tepki gelmedi. Theo nefesi-

ni tutmuştu. Sonra yavaşça kafalar masalardan kaldırılıp sesin geldiği tarafa yönelmeye başladı. Beğeni dolu gülümsemeler suratlarına yayılmaya başladı. Beth'in dinleyicilerle nasıl bir ahenk içinde olduğunu gördü Theo. Beth gülümsedi ve saçlarını geriye doğru attı. Tüm dikkatleri üzerine topladığında tempoyu biraz daha arttırdı.

Salondakilerin çoğu hamal ve denizciydi. Bazıları çoktan sarhoş olmuştu. Ayaklarla tutulan tempolar başladı, gözlerini Beth'ten ayırmıyorlardı ve Beth de onları müziğiyle, hayal ettikleri uzak sahillere taşıyordu.

"Eskisinden çok daha iyi," diye bağırdı Jack. "Yüzüne bir bakın!"

Theo başka hiçbir şey göremez haldeydi. Önünde tepinen adamlar ya da köşeden kendisini izleyen fahişeler değildi bunun sebebi. İçtiği viski de değildi. Beth'in yüzündeki bu mutluluk ifadesini, sadece birkaç saat önce seviştikleri zaman da görmüştü. Aslında kıskançlık hissetmesi gerekirdi, neticede müzik onun için çok fazla şey ifade ediyordu fakat öyle olmadı. Tek hissettiği, bu salonu dolduran tüm adamlardan daha güçlü olduğuydu. Çünkü Beth ona aitti.

Çaldığı yirmi dakikalık sürede, salon tıka basa doldu. Öyle ki insanlar içeri girebilmek için dirsekleriyle birbirlerini itip yol açmak zorunda kaldı.

"Bu kadar kişiye asla servis yetiştiremezler," dedi Jack, Sam'i dürtüyordu. "Gidip el atsak mı?"

Theo bir kez daha Beth'in kusursuz zamanlamasını görmüştü. Çocuklar yardım için bara henüz varmışlardı ki Beth şovunu bitirdi.

"Biraz soluklanacağım," diye seslendi kalabalığa, "bu arada siz de birer içki alın."

İlk gecelerinde şapkada otuz dolardan fazla para birikmişti. Globe'un sahibi olan Oris Beeking, Beth'in haftada dört gece mekânında çalmasından memnun olacağını söylemişti. Sadece bununla da kalmamış, Sam ve Jack'i de barmen olarak işe almıştı.

Vancouver her açıdan uygundu onlara. İnsanları Kanada'nın diğer yerlerindekiler gibi vakur değillerdi, burası bir sınır şehriydi. Sıcak ve güneşli günlerde, rıhtımda yürüyüş yapabiliyor, bölgenin yerlisi olan balıkçılar ve denizcilerle sohbet edebiliyorlardı. Sam ve Jack kendilerine birer şımarık salon kızı bulmuşlardı. Theo da kendisi için birkaç oyun salonu bulabilmişti. Pazar geceleri ise hep beraber evde olup içinde kumarhanesi, barı ve salon kızları olan bir mekân açmak için planlar yapıyorlardı.

Yolculuk süresince yaşadıkları belirsizlik ve sıkıntılardan sonra, dördü de tekrar yerleşik bir düzene geçtikleri için memnunlardı.

Temmuz ayının on altısında, Beth postaneye gidip Molly ve Langworthyler için yazdığı mektubu yolladı. Kaldıkları her yerden düzenli olarak mektup yollamaya devam etmişti. Şimdi artık cevap yazabilecekleri bir adrese sahip olmak harikaydı.

Postanenin dışında kalabalık bir grup vardı. Kavga etmeye başlayacaklarını zannetmişti Beth. İleri geri yürüyor, bağrışıyor ve el-kol hareketleri yapıyorlardı. Ama yakınlarına gelince hallerinin sebebinin öfke değil de heyecan olduğunu anladı Beth. İçlerinden iki tanesini Globe'dan tanıyordu. Gemi hamalıydılar, diğerlerinin de gemiden henüz indiklerini tahmin etti.

Adamlardan bir tanesi kendisini tanıyıp selam vermek için gülümsediğinde, tüm bu arbedenin sebebini sorma imkânı bulmuşu.

"Altın," diye cevapladı adam, gözleri ışıl ışıldı. "Alaska'da tonlarca altın bulmuşlar. Bir sonraki gemiyle biz de gitmeyi düşünüyoruz."

Kahkahayı patlattı Beth. Çok uzun bir hikâye gibi görünüyordu bu. Bildiği kadarıyla Alaska tüm sene boyunca karla kaplıydı ve sadece kürk avcılarının gittiği bir yerdi.

Gidip mektubunu postaya verdi. Ekmek, et ve meyve alıp evin yolunu tuttu. Ancak yolunun üzerindeki bir gazete stan-

dında gördüğü manşet dikkatini çekti; TONLARCA ALTIN! Hemen altına yerleştirilmiş resimde, sözü edilen altının bulunduğu yer olan San Francisco'ya yanaşmış bir gemi resmi vardı.

Sayfayı kapıp okumaya başladı. Geçen senenin Ağustos ayında, George Carmac adında bir adam ile iki damadı Tagish Charlie ve Skookum Jim, Rabbit Koyu'nda altın bulmuşlardı. Yukon Vadisi'nde bulunan Klondike nehrinin altı kolundan birisiydi burası. Carmac altını, garip bir şekilde yerleşmiş olan iki kayanın arasında bulmuştu.

Hemen altın arayıcıları, kendi hisselerine düşeni almak ve talihlerini kazanmak için bölgeye akın etmişti. Ama haberin dış dünyaya, yani buralara ulaşması çok zaman almıştı. Yukon'a kış inmek üzereydi artık, kimse oraya gidemezdi.

Beth'in çok fazla ilgisini çekmemişti haber ama elindeki sayfayı okuyarak yoluna devam ettiği sırada, her tarafından 'Klondike altını' seslerinin yükseldiğini fark etti.

Eve vardığında çocuklar daha yeni uyanmışlardı. Fakat sokakta duyduklarını anlatıp okuduğu gazeteyi gösterdiğinde, üçü de gözlerini kocaman açmıştı.

"Klondike tam olarak nerede?" diye sordu Jack. "Alaska'da mı?"

"Gazetede Yukon yazıyor, sanırım Kanada'nın bir bölümü," dedi Theo. Valizini kurcalayıp içinden Kuzey Amerika'ya ait bir harita çıkardı. Masanın üzerindeki tabakları ve bardakları kenara itip haritayı serdi. "İşte tam olarak burada," dedi eliyle Vancouver'ın daha kuzeyinde kalan bir yeri gösterdi, burası Alaska ile arasında sıkışmış bir yerdi. "Oraya gidebiliriz."

"Ahh hayır," dedi Beth sıkıntıyla. "Buraya ilk geldiğimizde size eğer taşınmak zorunda kalırsak ancak daha sıcak yerlere gitmek istediğimi söylemiştim. Tüm sene buz kütleleriyle kaplı, yabani kazlar tarafında kovalanacağımız bir yere gitmeye hiç niyetim yok."

"Ama milyoner olabiliriz," dedi Sam, sesi heyecandan çatlamıştı.

"Açlıktan ve soğuktan ölme ihtimalimiz daha yüksek," diye çıkıştı Beth. "Altın avına dair okulda öğrendiklerimizi hatırlamıyor musun? Pearl'ün ne anlattığını da mı anımsamadın? Oradaymış ve altın arayanlara aşçılık yaparak hayatını kazanmış."

"İşte tam olarak bu sebepten gitmeliyiz," dedi Theo. "Kumarhane açmak için en mükemmel yer."

"Lütfen şunlara mantıklı olmalarını söyle," dedi Beth Jack'e yalvararak. "Bu çılgınlık, burayı seviyoruz ve keyfimiz yerinde. Tüm bunları bir kenara itip yarım akıllıların peşi sıra gitmemiz çok aptalca."

"Önce oturup enine boyuna düşünmemiz lazım," dedi Jack, kimseyi açıkça desteklememişti. "Bütünüyle sakin ve kafamızı kullanarak yapmalıyız bunu."

O gün sakin ve sessiz olabilmek mümkün değildi. Altın söylentisi, bir salgın hastalık gibi kasabanın her tarafına yayılmış ve herkesi etkilemişti. Öğleden sonra insanlar, altın arazisine en yakın yer olan Skagway Alaska'ya gidecek ilk gemiden bilet alabilmek için uzun kuyrukta bekleşiyorlardı.

Mağaza sahipleri bu hareketlilikten yaralanmak için, dükkânlarının önüne üzerinde 'ekipmanınızı bizden alın' yazılı ilanlar asmışlardı. Yaz sebebiyle ortadan kaldırılan kızaklar, yeniden piyasaya çıkartılmıştı. Çadırlar, içleri kürk kaplı kabanlar ve botlar, oduncu montları ve galoşlar, davetkâr şekilde istiflenmişlerdi. Kuru gıda dükkânının sahibi, siyah bir tahtaya elinde stokladığı malzemeleri listelemiş ve asmıştı.

Theo ve Sam heyecandan yanıp tutuşuyorlardı. Beth'in bile kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Sadece Jack sakin bir haldeydi. Barda tanıştığı, gençliğinde Alaska'da kürk avcılığı yapmış bir adam olan Foggy'yi görmek için dışarıya çıktı. Birkaç saat sonra eve döndüğünde, işe gitmek için yıkanıp tıraş oldu. Neler öğrendiğini sorduklarında sabah konuşacaklarını söyledi.

O gece salonda konuşulan tek konu altındı elbette. 49'da

California'da altın aramak için giden eski arayıcılar, kendilerini bir anda herkesin ilgi odağı olarak bulmuşlardı. Kızak köpekleri hakkında bilgisi olan adamlara içkiler ısmarlanıyor, bir şekilde Alaska'ya yakın yerlerde bulunmuş adamlar bile saygı görüyorlardı.

Jack ertesi sabah, "Foggy ile görüşüp harita üzerinde biraz çalışma yaptım," dedi. "İhtiyacımız olan malzemeler için de bir liste hazırladım."

Theo uzun malzeme listesini alıp okuduktan sonra gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Tüm bunlara ihtiyacımız yok! Bir çadır, battaniye, kalın kıyafetler biraz da yiyecek işimizi görür. Buz kazması, çivi, testere! Bunlar neden gereksin ki?"

"Klondike, Skagway'e yaklaşık olarak bin üç yüz kilometre uzaklıkta," dedi Jack hızla. "İlk başta dağları aşmak zorundayız. Ardından, yolun kalanını geçmek için bir tekne yapmamız gerekecek. Kalabalığın arasında seyahat edeceğiz. Malzeme alışverişi yapabileceğimiz hiçbir yer yok."

"Avlanabilirim," dedi Theo ama sesi güvenini kaybetmiş gibiydi.

"Zor olacak," dedi Jack, bakışlarını önce Beth'e sonra da Sam'e çevirmiş, ardından Theo'ya geri dönmüştü. "Gerçekten çok zor olacak. Daha önce tecrübe ettiklerimize hiç benzemeyecek. Biz şehir insanlarıyız, eğer hazırlık yapmazsak ya soğuktan ya da açlıktan ölme olasılığımız çok yüksek."

"Yolculuktaki diğer insanlar bize yardım etmezler mi?" diye sordu Sam, sesinde endişe vardı.

"Hiçbir şeye ya da hiç kimseye bel bağlayamayız," diye cevapladı Jack, oldukça katıydı. "Dün geceki çılgınlığı gördün. Söylenti başka yerlere de ulaştığında, bir hafta içinde belki daha da kısa sürede, her yerden akın akın insanlar gelmeye başlayacak. Skagway'e giden gemilerin birinde acilen yer ayırtmamız gerek. Tabii eğer gitmek istiyorsanız."

"Sen gitmek istiyor musun peki?" diye sordu Beth, midesine garip bir kramp girmişti, korkudan mı yoksa heyecandan mı bundan emin olamıyordu.

"Evet, hem de her şeyden çok istiyorum," diye cevapladı Jack, gülümsüyordu. "Bu hayatımın şansı ve yanımdan geçip gitmesine izin veremem."

Bölüm 25

Jack haklıydı. Bir hafta içinde, Gas Town tamamen karmakarışık olmuştu. Klondike altınını arama çılgınlığı herkesi ele geçirmişti.

Dünyanın her tarafındaki gazeteler altın haberini yayınlıyordu. Vancouver'a gelen trenler, Yukon'a gitmek için delirmiş yüzlerce insanı taşıyordu. Gas Town'a akın etmişlerdi, karmaşayı da beraberlerinde getirmişlerdi. Birbirlerini ite kaka erzak ve malzeme temin etmeye çalışıyorlar, Skagway'e gitmek için gemilerden bilet alıyorlardı. Vancouver'ın Seattle'dan daha az kalabalık olduğunu duymuşlardı, ayrıca Victoria'dan, San Francisco'dan ve Portland'dan yolcu dolu gemiler geldiği haberini de almışlardı.

Vancouver'daki dükkân sahiplerinin, altın arayıcılarına satmak için malzeme ve gıda temin etmekteki hızları dördünü de şaşkına çevirmişti.

Cordova Sokağı'ndaki dükkânlar, üzerinde 'Klondike Malzemecisi' yazılı dev afişler asmışlardı. Kızak köpeklerinin fiyatları artmış, gerekli malzemelerin ilanı için hazırlanan broşürlerin daha mürekkepleri kurumadan malzemeler bitmişti.

Altın ateşi herkesi etkilemişti; bankerler gizli işlerini yarıda bırakıp gitmiş, sokak arabacıları tramvaylarını yollarda bırakmış, polisler, kâtipler ve satıcılar işlerini terk etmişti, hatta çiftçiler bile ürünlerini hasat etmeden gitmişlerdi.

Konuşulan tek konuydu bu. Sanki insanlar hasta olmuyorlar, bebek yapmıyorlar, evlenmiyorlar hatta ölmüyorlardı. Yaşlısı genci, zengini fakiri, memleketi ne olursa olsun herkes bunun bir parçası olmanın peşindeydi.

Zengin olanlar, Bering Denizi'nden giden bir buharlı gemiyle St. Michael'a, oradan da nehrin aşağısından nispeten daha rahat biçimde Yukon'a ulaşmışlardı. Edmonton en kolay yol olarak ilan edilmişti ama Jack haritaya konsantre olduğunda, bunun imkânsız olacağını söylemişti. Geçmeleri gereken iki sıra dağ vardı o yol üzerinde.

Biletleri temin eden Jack olmuştu ama değerinin dört beş katı fazla para ödemişlerdi. Kanada Atlı Polisleri'nin, yanında bir ton erzak olmayan hiç kimsenin sınırı geçmesine izin vermediğine dair söylentiler dolaşıyordu. Açlıktan ölmelerinden endişe ediyorlardı.

Jack ve Sam, yiyecekleri ve giyecekleri toparlamak için acele etmişlerdi; kurutulmuş et, pirinç, şeker, kahve ve haşlanmış yumurta, çadır, oduncu ceketleri, geniş kenarlı şapkalar, uzun çizmeler, kar körlüğünü engellemek için renkli gözlükler... Listenin sonuna geldiklerinde, önceki aylarda güç bela biriktirdikleri tüm para bitmek üzereydi.

Ama açıkça konuşan Theo, sermayelerini yeniden kazanmak için bir yol bulmuştu. Yeni gelenlerin arasında dolanıp üç kart oyunu oynamış, kazandığının bir kısmını onlara vererek içlerini rahatlatmıştı.

Tüm bu curcuna içinde günler geçerken, Beth geceleri alkışlar arasında keman çalıp para kazanmış, Sam ve Jack içki servislerinden bahşiş toplamış, Theo da kumar oynamış ve en sonunda kazanmıştı.

Nihayet Ağustos ayının on beşinde, *Albany* isimli eski bir gemiye binmişlerdi. Geminin deniz üzerinde batmadan durması bile şaşırtıcıydı. Jack kendileri için bir kabin ayırtmıştı ama gemiye bindiklerinde, tüm kabinlerin daha fazla yük ve yolcu alabilmek için bölündüğünü görmüşlerdi.

Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, eğer şikâyet ederlerse

gemiden atılabilirlerdi. Güvertede küçük bir boşluk bulup çömeldiler, eşyalarını da etraflarına istiflediler.

Bir sürü tekneden oluşan büyük bir filoyla Vancouver'dan ayrıldıklarında, yolcuların tümü heyecandan deliye dönmüş durumdaydı. İnsanların uzanıp dinlenebilecekleri sayıda oda olmasına rağmen, kimse uyuyacak gibi değildi.

Alaska'nın iç kısımlarına, ancak botlarla ulaşım sağlanabiliyordu. El değmemiş ormanların, karlarla kaplı dağların ve dar tekne kanallarının iki yanına uzanmış sisli kıyıların nefes kesici güzelliği, kendileri için nelerin saklı olduğunu fark etmelerini sağlamıştı. Gemi güzergâhı boyunca önlerinde saf güzellik uzanıyordu. Ama kömür, at gübresi, kusmuk ve ter kokusu rahatsız ediciydi. Köpekler hiç aralıksız havlıyor, atlar kişniyor ve tepişiyorlardı. Gemi o kadar kalabalıktı ki eşyalarını bırakıp bir yere kıpırdayamıyorlardı, malzemelerini çaldırma riskini alamazlardı.

Sert rüzgârlarda ve sağanak yağmurlarda, küçük bir tentenin altına çöküp kalmışlardı ve bu konforsuzluğun altın arazilerine ulaşana kadar süreceğini biliyorlardı.

Arkadaş oldukları diğer yolcuların çoğu, Klondike'ın tam olarak nerede olduğunu öğrenmek için Jack gibi uğraşmamışlardı. Altın arazilerinin, Skagway'den sadece birkaç kilometre uzaklıktaki engebeli arazilerde olduğunu zannediyorlardı. Çok azı dağları tırmanmaları gerektiğinden ve kalan sekiz yüz kilometrelik mesafeyi geçmek için tekne yapmak zorunda olduklarından haberdardı.

Bazı kişiler gülünç nesneler satın almışlardı. Mesela kızakların üzerine oturtulmuş bir bisiklet ya da asla çalışmayacağı kesin olan kurmalı bir altın arama cihazı. Diğerleri arasında, kendilerine kabin inşa etmeye yetecek kadar kereste, bir piyano, demir kaplama bir soba getiren bile olmuştu. Tabii bu eşyalarla dağları nasıl aşacakları bir muammaydı.

Teknedeki ağır şartlara rağmen - bir lokma yemek için sekiz saat beklemek zorunda kalmışlardı, gelen yemek pis kapların içinde ve yenemeyecek haldeydi, gördükleri Beth'in

öğürmesine sebep olmuştu - gemideki enerjik hava dördünü de neşelendiriyordu. Etraftaki herkes çocuklar gibi heyecanlıydı, hepsi kaderlerini aramaya çıkmışlardı. Muazzam çeşitlilikteki insan kalabalığını gözlemlemek de ayrıca eğlenceliydi. İyi giyimli beyefendiler bölmelerini kaba saba denizciler ve oduncularla paylaşmak zorunda kalmışlardı. Gösterişli elbiselerin içinde yüzü gözü boyaya bulanmış kadınlar da vardı, misyonerlik görevlerini yerine getirmek için bölgeye gidiyorlardı. Çoğunluk Amerikalılar ve Kanadalılardan oluşuyordu ama Almanlar, İsviçreliler, Macarlar, Meksikalılar hatta Japonlar bile vardı. Tüm bu insanları bir araya getiren şey, eve zengin birer adam olarak dönme hayalleriydi. Altından bahsettiklerinde gözleri kocaman açılıyor, yaptıkları yolculuğun konforsuzluğunun keyiflerini kaçırmasına asla izin vermiyorlardı.

"Yarın Skagway'e ulaşmış olmamız lazım," dedi Jack, iki saatlik yokluğunun ardından nihayet tentenin altında beliriverınişti.

Seyahatlerinin dokuzuncu günüydü, uç kısmında Dyea ve Skagway sahillerinin olduğu göz kamaştırıcı güzellikteki Lynn Kanalı'ndan geçiyorlardı. Dar kanal boyunca seyahat eden küçük ve kırık dökük gemilere rastlamışlardı. "Oraya varmadan önce gemicilerden biriyle konuştum," diye anlatmaya devam etti Jack. Söylediğine göre, bir tane iskele varmış ve oldukça küçükmüş. Bu yüzden malzemelerimizle beraber, karaya çıkmak için suyun içinde yürümek zorunda kalabiliriz. Eski kıyafetlerimizle yola çıkmakla iyi etmişiz."

"Bu sayede yıkanmış da olurlar," diye kıkırdadı Beth. Gemiye bindiklerinden beri üzerlerinde aynı kıyafetler vardı. "Peki, yiyecekler sudan zarar görmez mi?"

"Benim asıl korktuğum eşyalarımızın çalınması," dedi Jack hiddetle. "Etrafı gözetleyen yığınla hırsız olduğuna bahse girerim. Önce sen karaya çıkacaksın Beth. Sam ya da Theo burada kalıp eşyalara göz kulak olur. Sonra parça parça senin yanına taşıyacağız."

"Gemicilerden birisine para ödeyip bizim için taşımasını isteyebiliriz," dedi Theo. Neşe dolu bir sırıtma yerleşti Beth'in yüzüne. Theo her zaman hoşuna gitmeyen işleri para karşılığında birilerine yaptırabileceğini düşünüyordu.

"Onlar da gemiden atlayacaklar," dedi Jack. "Bundan sonra, herkesin kendi başının çaresine bakacağı kesin."

Bir kez daha Jack haklı çıkmıştı. Çözülen zincirlerin ve suya inen çapanın sesini duyduklarında, kuru zemin yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktaydı.

"Karaya kadar yüzmemizi beklemiyorsunuz herhalde," dedi kilolu bir kadın. Diğer teknelerin arasında, yolcularını ve malzemeleri feribotlarla karaya taşıyanlar vardı fakat aynısını yapmaya kalkarlarsa bu haftalar alırdı. Mürettebat bağıra çağıra buranın medcezir bölgesi olduğunu, eğer dikkat etmezlerse tüm eşyalarını kaybedebileceklerini ve hatta boğulabileceklerini söylüyorlardı.

Atlar ve diğer hayvanlar, karaya kadar yüzmeleri için suya itildiler. Peşlerinden de insanlar atlamaya başladılar. Jack Beth'in botlarını ve kabanını alıp su geçirmez torbalardan birisinin içine yerleştirdi ve gemi merdivenlerinden aşağı indirdi. Su o kadar soğuktu ki bir anda Beth'in nefesi kesildi. Jack tek kolunu, Beth'in göğsüne koyup sırt üstü yüzmeye başladı, bir yandan da çantayı sıkıca tutup eşyaların ıslanmasına engel olması için onu uyarıyordu. Ayakları yere değip yürüyebileceği bir yere gelene kadar yüzmeye devam etti.

Beth titremekten dişleri birbirine çarparken, "Bu hiç de iyi bir başlangıç değil," dedi.

"Güneş var, hemen kurursun," dedi Jack neşeyle. "Sahile git ve eşyalarımız için bir yer tut, ben gemiye dönüyorum."

Beth karaya ulaşır ulaşmaz etrafa bir göz attı, korkudan donup kalmıştı. Skagway, kaygan çamur tabakasıyla kaplı bir bataklık üzerinde yığılmış barakalar ve çadırlardan oluşuyordu. Her tarafı dağlarla çevriliydi, bazıları hâlâ karlarla kaplıydı. Ama arkasındaki denizde daha da beter bir manzara vardı.

En az otuz tane tekne demir atmış, yolcularını ve mallarını boşaltmaya çalışıyordu. Deniz karaya doğru yüzen atlar, kazlar, katırlar ve öküzlerle doluydu. Hemen arkalarından da hayvanlarını bir arada tutmaya çalışan sahipleri yüzüyordu.

Sağır edici bir gürültü vardı. Tekne ve ilkel sal sahibi adamlar, avazları çıktığı kadar bağırarak müşteri bulmaya çalışıyor, teknelerdeki insanlar da tiz çığlıklarla onlara sesleniyorlardı. Eğer malzemeler gemilerden düşerlerse etiketlerini kaybedip suya gömülüyor, sahipleri de lanetler yağdırıp haykırıyorlardı. İçlerinde gıda malzemeleri olan bazı çantaların bağcıkları çözülmüştü, Beth bir çuval dolusu unun denize yayıldığını görmüştü. Birileri bağırarak insanlara medcezirin başlamak üzere olduğunu, acele etmeleri gerektiğini söylüyordu.

Arkadaşları için duyduğu korku Beth'e ıslak elbiselerini unutturmuştu. Sam yüzemezdi, belki Theo da yüzemezdi, *Albany* çok uzakta kalmıştı ve güvertede olup olmadıklarını bir türlü göremiyordu.

Jüponunu üzerinden sıyırıp çıkardı, kurutmak için yere serip taşlarla sabitledi. Medcezir vakti yaklaştıkça, Beth'in endişesi daha da arttı. Denizin içinde bata çıka ilerlemeye çalışan insanları ve suya dağılan yiyecekleri görebiliyordu. Elbisesi neredeyse kurumuştu ama bunun için bir saate yakın beklemek zorunda kalmıştı. Hâlâ arkadaşlarında ait tek bir iz yoktu.

Tam panik noktasına gelmişti ki sığ suda ayağa kalkan Jack'i fark etti. Arkasında bir dizi sosisi çekiştiriyordu. Montreal'den ayrıldıklarından bu yana Jack'in her gün yeni bir becerisini görüyordu. Yeniden baktığında Sam'i gördü, çuvallardan birisini taşıyordu ve Theo da peşlerinden geliyordu.

Jack gecenin ilerleyen saatlerinde, "Buraya hiç gelmemiş olmayı diler miydin Beth?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Beth. "Sadece biraz korkutucuydu, yani hayal edebileceğimden daha fazla."

Saat akşam sekiz olmuştu. Bir grup haydut sahili bastı, amaçları yeni gelen çaylakları soymaktı. Çadır kuracakları alan için, yakacak odun ve daha sayısız şey için haraç istiyorlardı. Hiçbiri geri adım atmadı ve ödeme yapmayı reddettiler. En sonunda yarım mil öteye, Skagway'deki barakalardan uzak bir alana kendi çadırlarını kurdular. Çuvalları yerleştirip etrafını çadırla kapladılar. Biraz ağırlık ve yalıtım ekleyerek sonbahar rüzgârlarından kendilerini korumaya çalıştılar. Jack, hem kıyafetlerini kurutmak hem de yiyecek bir şeyler pişirmek için güzel bir ateş yaktı.

Beth, çuvallardan birisine sırtını yaslayıp battaniyeye sarınmıştı, büsbütün umutsuzluğa kapılmamak için büyük çaba harcıyordu.

Sam uykuya dalmıştı, Theo ise çevrede nelere olduğuna bakınmak için dolaşmaya çıkmıştı. Skagway'in tamamen kanunsuz bir yer olduğundan bahsetmişlerdi. Her taraf haydutlarla çevrilmişti, üçkâğıtçılar, kumarbazlar ve fahişeler için güvenli bir yerdi burası. Theo'nun gece yarısından evvel geri dönmeyeceğini tahmin etti Beth.

Hırsızların ve eşkıyaların sardığı bir kentte olmak yeterince kötüydü zaten ama daha da beteri, bu yerde Şubat'a kadar kalmak zorunda olmalarıydı. Dağları aşmak için kullanabilecekleri iki patika yol vardı. White Geçidi Skagway'den başlayan yoldu, yüklü hayvanların geçişi için daha uygundu ama daha uzundu. Chilkoot Geçidi ise Dyea'dan başlıyordu, bulundukları yerden yirmi kilometre ötedeydi.

İnsanlar hemen her iki yola doğru seyahate başlamışlardı. Ancak Jack, hamallık yapıp hayvanlarıyla altın arayıcıların eşyalarını taşıyan yerlilerden birisiyle konuşmuştu ve adam diğerlerine katılmanın aptallık olacağını söylemişti. Adam Yukon nehrinin sonraki aya kadar çoktan donmuş olacağını, köpekler ve kızaklarla donmuş nehri geçebilseler bile kışın ortasında dağlarda mahsur kalacaklarını ve soğuktan donup ölme risklerinin yüksek olduğunu anlatmıştı.

Jack büyük hayal kırıklığına uğramıştı fakat Theo bu durumdan gayet memnun olmuştu. Skagway'i görmüştü, tam da aradığı gibi bir mantar kentti burası; istismara açıktı. Gemidekilerin hepsi, buraya gelebilmek için evlerini ve işlerini terk etmiş kumarbazlardı. Hal böyleyken, tam da Theo'nun soyup soğana çevirebileceği hazır yemlerdi.

Sam ne kalmayı ne de gitmeyi pek umursamamıştı. Bu durumda son kararı vermek Beth'e kalmıştı. Evet, Skagway cehennemin dünyadaki haliydi ama dağlarda donarak ölmek daha korkunçtu. Bu yüzden kalmaya karar vermişti.

"Çok da kötü olmayacak," dedi Jack teskin edercesine. "Bizim için bir baraka yapabilirim, çeşit çeşit ağaç var her yerde. Sonra da diğerlerinin işlerine yardım edip biraz para bile kazanabilirim."

"Ben de yarın ilk iş kemanımı çıkartırım," dedi Beth. Kemanı tuzlu sudan hasar almadan kurtarmış olmaları büyük bir rahatlık vermişti. Un ve şeker biraz nemlenmişti ama zayiatları yoktu. "Burada kalmak bize bir servete mal olacak. Yemek fiyatlarını gördün mü?"

İnsanlar çoktan çadırlarını kurmuş, salon ve restoran olarak işletmeye başlamışlardı bile. Bir tanesinin önüne dikilmiş menü tabelasını görmüştü Beth. Bezelye ve jambondan oluşan tek menünün fiyatı bir dolardı. Vancouver'da sadece birkaç sent ödeyip aynı yemeği yiyebilirlerdi.

Başıyla onayladı Jack. "Theo viski fiyatlarını öğrenince şok olacak. Yanında getirdiğin tokaları satarak birkaç dolar kazanabilirsin. Öyle görünüyor ki buradaki salonlarda çalışan kızların parlamak için bir şeylere ihtiyaçları var."

"Gelir gelmez gidip onlara mı baktın?"

"Ahh evet. Çok zavallı görünüyorlar," dedi Jack sessiz sessiz gülerek. "Birisinin ismi Kirli Boyunlu Mary, diğerinin adı da Domuz Surat Sal! Bir adamın onlara gitmesi için tamamen çaresiz kalmış olması gerek."

"Theo burada güvende yani," dedi Beth gülümseyerek.

"Belki de onun aklını çelen sensindir," dedi Jack dirsekle-

ri üzerine geriye doğru yaslanarak. "İki binden fazla adam ve her gün eklenen yenileri ama otuzdan daha az kadın. Değerin çok yüksek."

'Dünyaca Ünlü Çingeneler Kraliçesi. Bu Gece huzurlarınızda!'

Beth, Clancy kardeşlerin diktiği tabelayı görünce kıkırdamaya başladı. Clancyler'in tabelanın arkasında kalan geniş çadırlarını salon olarak kullandığı hesaba katılırsa bu, onun için çok büyük bir abartıydı.

Kasabaya geldiklerinin ikinci gününde, Frank Beth'e John Clancy'nin bölgenin en güçlü adamları oldukları ve salonlarında her çeşit hizmeti sundukları söylenmişti. Bu yüzden hemen onların yanına gitmişti.

Kasabada tek kadın çalgıcı olduğunu bilmek ve adamların içkiler için bile aşırı fiyat biçtiklerini öğrenmesi, geceliğine yirmi beş dolar ve şapkanın içinde birikenin tümünü istemek için cesaretlenmesini sağlamıştı. Sadece şapkadaki parayı kabul edeceklerini zannetmişti ama kendisini de hayrete düşürecek şekilde, gecelik ücretini de hiç tereddüt etmeden kabul etmişlerdi.

İlk gecesi dillere destan bir başarı olmuştu. Şapkada elli dolardan fazla para birikmişti, hatta on dolarını bahşiş olarak barmene bırakmıştı. Theo gece dönüşte kendisini almaya gelmediği için, Clancy kardeşlerin kalıp kendileriyle beraber bir şeyler içme teklifini kabul etmişti. Esmer, bıyıklı ve çirkin iki kardeşlerdi. Frank Clancy kendisini uzun boylu, ince siyah sakalları olan, siyah bir fötr şapka takmış iyi giyimli bir adamla tanıştırdı.

"Bu bey Bay Jefferson Smith ama herkes ona 'Sabuncu' diye hitap eder."

"Ben de Beth Bolton, herkes bana bu isimle hitap eder," dedi Beth, koyu gri renkli gözleri olan yakışıklı adama gözlerini süzerek bakmıştı. "Peki, neden size Sabuncu diyorlar? Asla yıkanmadığınız için mi yoksa çok fazla yıkandığınız için mi?"

"Siz hangisini tercih ederdiniz hanımefendi?" dedi adam ve elini tutup öptü.

Beth kıkırdadı, adamın ağır bir güneyli aksanı vardı ve en az görüntüsü kadar etkileyiciydi.

"İkisinin ortasını. Ama Skagway'deki imkânlar çok kısıtlı, sanırım sabuna yabancı kalmış insanlara alışmam gerekecek."

Şubat ayına kadar Skagway'e tahammül etmek zorunda kalmıştı Beth, başka çaresi yoktu. Çamurlu denizi, sürekli havlayan köpekleri, kavgası, gürültüsü, hırsızları ve her bulduklarını kazıklamaya çalışan üçkâğıtçıları, burayı pek de tatlı bir yer haline getirdiği söylenemezdi.

"Ama benim bazı planlarım var," dedi Jefferson, Beth'in şakasına gülümsüyordu. "Uygun sokaklar için bir otel, mağazalar ve bir hamam, hatta bir de kilise kuracağım."

"Öyle mi? Bu durumda, Skagway'in en varlıklı kişisi siz mi oluyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey," dedi Jefferson. Bu durum özgüvenini de açıklıyordu, şehrin kontrolünü almaya niyetliydi.

Bir süre sohbet ettiler, genellikle de son zamanlarda gelenler hakkında konuştular. Bir haftadır buradaydı Jefferson, Clancy kardeşlerle bir çeşit ortaklık içindeydi.

"Kont Cadogan sizin kocanız mı?" diye sordu.

Bu unvan birazcık sarstı Beth'i. Montreal'e gittiklerinden beri Theo'yla evli numarası yapıyorlardı. Ancak şu anda onun kendisine bir unvan verdiğini fark edebilmişti. Kendisini Bayan Cadogan ya da bir kontes yapan neydi bilmiyordu. Bu durumda yalan söyleyemedi. Yakın bir arkadaş diye cevapladı soruyu. Ağabeyi ve eski bir dostu olan Jack Child'ın da kendisiyle beraber olduğunu söyledi.

"Londralı mı?" diye sordu Jefferson. "Bu gün öğlen tanıştım onunla, çok becerikli birisine benziyor. Bir sürü korumanız var yani?"

"Sizce buna ihtiyacım var mı bayım?" dedi Beth alayla.

"Tüm bayanların korumaya ihtiyacı vardır fakat bazılarının, özellikle sizin kadar güzel olanların tanrının unuttuğu bu yerde, hem gece hem de gündüz korunması gerekli."

Kısa süre sonra Sam ve Jack, Beth'i çadıra götürmek için geldi.

Yakınlarda bir kereste atölyesi sahibi olan Kaptan Moore ile beraberlerdi ve yapacakları baraka için kereste temin etmişlerdi.

"Theo'nun insanlara kendisini kont olarak tanıttığını biliyor muydunuz?" diye sordu Beth, çadırlarına gitmek için çamur kaplı bir yol seçmişlerdi.

"Montreal'de de bu sıfatı kullanıyordu," diye itiraf etti Sam. "Önemli bir şey değil Beth, sadece dümen için biraz makine yağı. Amerikalılar bu sıfattan çok etkileniyorlar."

Beth alaycı bir şekilde gülümsedi.

Takip eden haftalarda, Beth, Vancouver'a geri giden bir sonraki tekneye atlayıp tek başına gitmek zorunda bile kalsa, buradan ayrılmaya niyetlenmişti. Her sabah, dondurucu soğukla uyanıp çamurla kaplı yollarda yürümek, açık havada yemek pişirmek, huzur ve mahremiyetten mahrum kalmak dayanılmaz hale gelmişti.

Her gelen gemi, yüzlerce insan getiriyordu. Her geçen gün çadırlar artıyordu, her gün daha fazla ağaç kesiliyor, çamur ve pislik çoğalıyordu.

En basit ürünlerin bile anormal fiyatlarla satılıyor olması Beth'i korkutmaya başlamıştı. Clancyler ile çalışarak kazandığı tüm para çarçur oluyordu. Bu gidişle altın arazilerine gitme zamanı gelene kadar elinde hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Hırsızlar, sıçanlar veya ayılar tüm gıdalarını mahvediyordu. Sağlıksız koşullardan dolayı, hastalık yayılmaya başlamıştı. Tüfek sesleri ya da kavga gürültü duymadıkları tek gece bile yoktu.

Jack yaptığı barakayı bitirdiğinde, Beth kendisini biraz daha güvende hissetti. Her ne kadar küçük de olsa, kötü hava şartlarına dayanıklıydı, ahşap zeminliydi ve kapısında da bir kilit vardı. Jack elinde demir kaplama bir sobayla geldiğinde, hepsini şaşırtmıştı. Aptal insanlardan bazıları, patika yollarını tırmanırken kullanmak için yanlarında böyle şeyler getirmişlerdi. Sam de portatif bir küvet bulmuştu. Neyse ki geceleri salonda keman çalmak, ruhunu biraz olsun hareketlendiriyordu.

Her geçen gün kasabanın geliştiğini görüyordu. Sokaklar düzenleniyor, kalıcı binalar yapılmaya başlanıyordu. Noel gelene kadar daha medeni bir yer haline geleceğine dair umutları vardı Beth'in. Clancy kardeşler de kendileri için ahşap bir mekân inşa etmişlerdi. Bir otel, üst katları genelev olarak kullanılan bir sürü eğlence salonu, gerçek mağazalar ve yayaların yürümeleri için yükseltilmiş bir yol yapılmıştı. İnsanlar artık çamur içinde gezinmek zorunda değillerdi. Bir fotoğrafçı bile gelmişti kasabaya, bir de stüdyo açmıştı kendisine.

Kasabanın gidişatı iyiydi ama Theo'nun davranışları Beth'i çok mutsuz ediyordu. Hayallerini süsleyen mantar kenti bulmuştu sonunda. Artık onun için para kazanmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Skagway, yüzlerce adamı benzer şekilde etkilemişti aslında. Sabuncu Jefferson ve Clancy kardeşler de bunlardan bazılarıydı. Klondike'a gidip altın bulmalarına ihtiyaçları yoktu, burada durumları gayet iyiydi. Sabuncu kendine 'Jeff Smith'in Rıhtımı' isimli bir salon açmıştı. Hem onun mekânının hem de Clancyler'in işlettiği salonun birer arka kapıları vardı. Bu kapıların diğer tarafında, kızları çalıştırdıkları barakalar yer alıyordu. Kasabadaki her karmaşada parmakları vardı. Kendilerine koruma amaçlı para ödemeyenlerin üzerlerine adamlarını yollayıp korkutuyorlardı. Ancak bu adamlar, Beth'e tam bir hanımefendi muamelesi yapıyorlardı. Skagway'de hiç kimse Beth'i rahatsız etmeye ya da aşağılamaya kalkamazdı, çünkü onların korumasındaydı. Theo ise kendisini özel hizmetçisi ve fahişesi gibi kullanıyordu.

Beth, Sabuncu'dan hoşlanmaya başlamıştı. Bölgede ki tüm dolandırıcıların ve zorbaların onun adamı olduğunu bilmesine rağmen, kendisine mani olamıyordu. Adam onu güldürüyor, kederli göründüğü zamanlarda neşelenmesi için

çabalıyor ve flört ediyordu. Bu takma isminin de bir hikâyesi vardı. Zamanında sabun satan paravan bir tezgâh açmış, satışı sabunlardan bir tanesinin ambalajının içine de on dolarlık bir banknot sıkıştırmış, etrafına kalabalık toplandığında içine para sakladığı sabunu kendi ayarladığı bir adama satmış. Adam paketi açtığında içinden para çıktığını bağıra çağıra ilan etmiş ve Jeff de tüm sabunları satıp bitirmişti ama diğer sabunların hiç birisinde para yoktu elbette.

Burada da bir telgraf bürosu açmıştı ama Alaska'da telgraf hattı yoktu. Rıhtımda küçük bir gişe kurmuş, kabloyu da denize uzatmış, böylece gerçek görünmesini sağlamıştı. Evlerine mesaj göndermek isteyen insanlardan tonla para alıyordu, sonra da her birine evdeki eşlerinin, çocuklarının ya da annelerinin hasta olduğunu, para göndermeleri gerektiğini anlatan sahte cevaplar yazıyordu.

Beth bunun çok adice olduğunu düşünüyordu. Ancak Jeff yaptığı tüm kötülükleri, şehrin her tarafındaki açları doyurup, sadaka verip, dul kadınlara ve hastalara bakarak telafi ediyordu.

Theo ise artık hiçbir açıdan iyi görünmüyordu. Kont taklidi yapıp cazibesiyle insanların güvenini kazanıyor, kendisiyle kumar masasına oturmaları için onları ikna ediyordu. Hile yaptığını biliyordu Beth. Fakat o kadar becerikliydi ki herkesi acemi şansıyla oyun kazandığına inandırıyordu. Bir sabah, bir adamın ağladığını görmüştü. Geride bıraktığı ailesine para yollaması gerekiyordu ve Theo tüm parasını önceki gece elinden almıştı.

Beth'i tek üzen onun insanları kandırıyor olması değildi. Theo dört kişilik bir ekip olduklarını unutmuş gibiydi. Sam ve Jack, buraya geldikleri günden beri çok çalışmışlardı, kereste atölyesinde çalışıp keresteleri temin etmişler, kulübe barakayı da inşa etmişlerdi. Şimdi de diğer insanların yaptıkları evlerin inşaatlarında çalışıyorlardı.

Beth gece salonda, gündüzde yemek ve çamaşır işlerinde

de çalışmaktan kilo kaybetmişti. Ama Theo tüm gün yatıyor, akşamları da üzerine güzel kıyafetler giyip yolabileceği yeni kerizler bulmak ümidiyle dışarıya çıkıyordu. Beth'i dinlemek için gelmiyordu bile. Geceleri eve dönerken Beth'e, Sam ve Jack eşlik ediyorlardı.

Yanında getirdiği tokalardan bazıları bir anda ortadan yok olmuştu ve Beth içlerinde yeşil olanı Kirli Boyunlu Mary'nin saçlarında görmüştü.

Ama en beter olanı, Theo'nun genelevler için kız tedarik ettiğini anlamak olmuştu. Gemiden yeni inmiş bir çift genç bayanın bavullarını taşıdığını ilk gördüğünde, bunu sadece nezaketinden yaptığını sanmıştı. Ama aynı günün gecesinde, kızları, yeni yapılan Red Onion isimli salonda kızları yüzleri boya içinde görmüştü. Üst kattaki genelevde çalışmak için geldiklerini de o zaman anlamıştı.

Her gün gelen gemilerin yolcuları arasında yığınla güzel kız vardı. Bunlardan bazıları geldikleri yerlerde de fahişelik yapıyorlardı ancak bazıları birazcık macera peşine takılıp gelmiş kızlardı. Theo her gelen gemiyi karşılıyor, kızlara kalacak yer bulmalarında yardımcı olmayı teklif ediyordu.

Öyle görünüyor ki Theo artık onu sevmiyordu ve Vancouver'dayken dördünün beraberce yaptıkları planları çoktan unutmuştu.

Bölüm 26

Jefferson Beth'in elinin tutup dudaklarına götürürken "Ruhunda gerçekten bir çingene saklı," diye mırıldandı. "Seni keman çalarken sonsuza dek ve hiç sıkılmadan dinleyebilirim."

"Ama ben çalmaktan sıkılabilirim," dedi Beth gülümseyerek. Adamın kendisi için hazırladığı Fransız şarabı dolu kadehi eline aldı.

Ocak sonlarıydı, her yer kalın kar tabakasıyla kaplıydı. Jeff Smith'in Rıhtımı'ndaydılar. Adamın barı ve kumarhanesi onlar için mükemmel bir sığınak olmuştu.

Soba yanıyordu ve Beth biraz sarhoş olmuştu ama yakışıklı bir adamın kendisini baştan çıkarmaya çalışıyor olması hoşuna gitmişti.

Jefferson, Aralık ayından beri Beth'i elde etmeye çalışıyordu. Kaldığı baraka için sallanan bir sandalye hediye etmiş, güzel hediyeler almıştı. Sürekli yemeye ya da bir şeyler içmeye davet ediyordu. Fakat bu tamamen baş başa kaldıkları ilk akşamdı. Kendisini salona götürdüğünde, genellikle adamın ahbapları da mekânda oluyordu. Aslında bu akşam da öyle olmuştu ama bir süre sonra hepsi gitmişti. Barmen Nate Pollak, soba için birkaç parça daha odun getirdikten hemen sonra çıkmıştı.

Jefferson saçlarından bir tutamı parmaklarına dolayarak "Gelecek ay altın arazilerine gitmeyi hâlâ planlıyor musun?" diye sordu.

"Sam ve Jack gitmek için daha fazla bekleyemezler. Sanırım ben de onlarla beraber gideceğim," diye cevapladı Beth.

"Bu gezi bir hanımefendi için uygun değil," dedi Jeff kafasını sallayarak.

"Bir erkek kadar güçlüyümdür." Gülümsedi Beth. "Üstelik herkes gidince Skagway bir hayalet kente dönüşecek. Ben burada ne yapacağım?"

"Havalar düzelir düzelmez yeni gemiler gelecektir. Dünyanın her tarafından insanlar geliyor buraya." Adamın gri gözlerindeki ışıltı Beth'in çok hoşuna gitmişti. "Burada Dawson City'ye nazaran daha fazla şansın var. Üstelik yolculuk sırasında ölebilirsin. Yerliler bile çok zor olduğunu söylüyorlar."

"Oraya gitmeyi planladık ve gideceğiz," diyerek omuz silkti Beth.

"Peki ya kont?"

Başını önüne eğdi Beth. Theo'ya kızgın da olsa onu hâlâ seviyordu. Onsuz yola çıkmak dayanılmaz olurdu. Ama burada oldukları süre içinde Theo bir asalağa dönüşmüştü. Eğer Sam ve Jack gidip de Beth burada kalırsa ona güvenemezdi, çünkü yolundan dönecek gibi görünmüyordu pek. Bu durumda tamamen yalnız kalacaktı.

"O bizimle gelmeyecek." Gülümsemeye çalıştı, incindiğini belli etmek istemiyordu.

"Gerçek bir aptal, Jack arkasını toplamazsa kendisini kısa sürede öldürtür," dedi Jefferson.

"Hiç sanmam," dedi Beth.

"Aşırı ukala. Onun öldüğünü görmek için can atan yığınla insan var."

"Sende mi onlardan birisisin yoksa?" diye sordu Beth, endişelenmişti.

Karanlık bir bakış attı Jefferson. "Hayır, ben onlardan birisi değilim," dedi bir süre sonra. "Zaten benim ayağıma basmayacak kadar akıllı biri. Fakat bazı söylentiler geldi kulağıma ve işaretleri de görebiliyorum."

"Onunla konuşup uyaramaz mısın?"

"Beni dinlemez. Ayrıca ona ne olacağından bize ne? Eminim haberin vardır, çoğu geceler Red Onion'da çalışan Dolly ile beraber takılıyor."

Beth yüreğine bir hançer saplanmış gibi hissetti, o ana kadar bu sadece bir şüpheydi ama şimdi gerçek olduğunu öğrenmişti.

Dolly, Red Onion'da şarkı söyleyip dans eden, çekici bir sarışındı. Fahişelik de yapıyordu. Skagway'deki tüm adamlar, yollarının onunla kesişmesi için can atıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Bilmiyordun, değil mi?" dedi Jefferson. Kollarını Beth'e dolayıp, göğsüne doğru çekti. "Eğer seni üzdüysem çok özür dilerim. Amacım bu değildi."

Gözyaşlarına hâkim oldu Beth. "İyiyim. Sanırım gitme zamanımın geldiğini teyit etmek için bana gereken buydu."

"Biliyorsun, burada kalıp benim kadınım olmanı çok istiyorum. Sana kalacak harika bir yer ayarlarım, bir de yardımcı tutarım. Kontu da kasabadan sürdürebilirim."

İçtiği şampanya ve adamın melodik aksanı Beth'in direncini kırmıştı. Adam öpmek için çenesini tuttuğunda karşı koyamadı.

Öpücüğü de kendisi kadar yumuşak, sıcak ve duyguluydu. Beth'i hızla başka bir âleme taşıdı.

Adamın parmağı boynundan aşağı kaymaya başladı ve yeniden öptü. İçinin derinliklerinden gelen bir ses Beth'e, bu adamla sevişmesinin bir hata olacağını söylüyordu ama onu çok istiyordu. Değerini anlamıştı Jeff. Bir hanımefendi gibi davranıyordu ona ve madem Theo o sarışın fahişeyi tercih etmişti, umurunda bile olmadığını göstermenin vakti gelmişti.

Jefferson'ın eli, elbisesinin üst kısmından içeriye girip göğsünü sıkıştırmaya başladı artık öpücükleri daha da hararetlenmişti.

"İzin ver de seni arka taraftaki odama götüreyim," diye mırıldandı adam boynuna doğru. "Orada daha rahat ederiz."

Cevap beklemeden Beth'i kollarının arasına aldı ve barın arkasındaki bir kapıdan geçirdi. Burası da sıcacıktı. Küçük bir soba yanıyordu içeride. Işıkta görebildiği kadarıyla, üzeri kırmızı bir örtüyle kaplanmış, büyük otellerde gördükleri gibi bir de oymalı yatak vardı.

Ne elbisesinin arkasındaki minik düğmeyi bulmakta ne de korsesinin bağcıklarını çözmede hiç zorlanmamıştı adam. Kadınların elbiselerini çıkarmak konusunda tecrübeli olduğunun kanıtıydı bu. Ne var ki Beth'in içindeki isteği hiç azaltmamıştı. Sevişirken de deneyimliydi.

Hiç acele etmiyordu. Dokunuşları sert ama şefkatliydi, bir taraftan da sevgi sözcüleri fısıldıyor, ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Çılgınlık derecesinde tahrik etmişti Beth'i, üstelik daha kıyafetlerini bile çıkartmamıştı. Beth kollarını adama dolayıp okşamaya başladığında, tüm kaslarındaki sertliği hissetti, Jeff'te güneyli bir beyefendi de olmasını beklediği yumuşaklıktan eser yoktu.

Theo'yla haftalardır sevişmemişlerdi. Son seferi alelacele, tatmin etmeyen ve ziyafetten çok çerez tadında bir ilişki olmuştu.

Oysa Jefferson bir şölen sunuyordu kendisine. Nihayet bedenleri tamamen birleştiğinde, Beth terden sırılsıklam olmuş, şehvetle yanıp tutuşuyordu.

Jeff hâlâ içinde olduğu halde dirsekleri üzerinde yükselerek, "Beklentilerimi fazlasıyla aştınız hanımefendi," dedi.

"Sizde öyle beyefendi," diye cevapladı Beth kıkırdayarak. "Bence, Alaska'da olduğumuz sürece nasıl sıcak kalacağımız sorununu çözdük."

Jeff öpmek için eğilirken, "Gelecekte her ne olursa olsun, bu geceyi ve ne kadar kıymetli olduğunu daima hatırlayacağım," dedi.

Beth sadece gülümseyebildi, sözlerinin sabah hissedeceği suçluluğu hafifleteceğini biliyordu.

Jeff en sonunda zirveye ulaşıp Beth'i kollarına aldıktan sonra, "Umarım seni burada benimle kalmaya ikna edebi-

lirim," dedi. "Sen ve ben harika bir ikili olabiliriz. Bu altın çılgınlığı sona erdikten sonra, başka yerlere gider ve başka maceralar yaşarız."

Ertesi gün öğlene doğru döndüğünde, barakayı boş bulmak Beth'in içini rahatlatmıştı. Jefferson'ın mekânındaki konfordan sonra, burası çok basit ve boğucu görünmüştü. Yattıkları yataklar, içine talaş doldurulmuş çuvallardan yapılmıştı. Theo'yla paylaştığı yatak, önceki gece bıraktığı haldeydi ve geceyi onun da dışarıda geçirdiğini anladı. Sam ve Jack'in yataklarında bedenlerinin izi vardı, battaniyeleri de her zamanki gibi öylece yığılıydı.

Sam ve Jack, Beth'in gece bir şeyler içmek için Jeff Smith'in Rıhtımı'na uğrayacağını biliyorlardı. Sabah giderken sobayı da doldurmuşlardı. Beth bu durumdan, geceyi onunla geçirmesine kızmadıkları anlamını çıkarttı.

Her şey aynıydı, son derece farkındaydı Beth. Erkekler için yataklarında bir kadın olması iyi bir şeydi fakat kadınlar aynı cazibeye kapıldıklarında sürtük olarak değerlendiriliyorlardı. Jeff'in yanından ayrılmadan evvel banyo yapmıştı, onun için küveti doldurmuştu Jeff ve hatta elleriyle yıkamıştı onu.

Kendisine hediye ettiği sallanan sandalyeye oturup başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. Tüm olanların duygusallığı rahatlatmıştı Beth'i. Sürtük bile olsa umurunda değildi. Çocuklar eve geldiğinde de pişkinlikle açığa vurabilirdi bunu. Sam ve Jack daima romantik oynaşmaların içindeydi, kendisi neden olamazdı?

Barakanın kapısı şiddetle bir anda açıldı, içeriye buz gibi rüzgâr ve kar girdi. İkindi olmuştu. Oturduğu sandalyede uyuya kalmıştı Beth.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş halde içeriye giren Theo'yu gördü.

"O piç kurusunun seni düzmesine nasıl izin verirsin?" diyerek bağırmaya başlamıştı. "Beni geri zekâlı durumuna düşürdün!"

Beth yaptığını itiraf etmeye niyetlenmişti ancak birilerinin

zaten yumurtlayacağını biliyordu. Fakat söylentinin bu kadar hızlı ulaşmasını beklemiyordu. Bir saniye için sadece suratına baktı. Şaşırmıştı. Diğer insanların haberlere verdiği tepki, kendi sadakatsizliğinden daha fazla incitmişti Theo'yu.

"Müstahak sana!" dedi Beth kendisini savunmak için. "Aylarca domuz gibi davrandın bana. Tüm vaktini Red Onion'daki o fahişeyle geçiriyordun!"

"Sadece iş ilişkisiydi!" diye çıkıştı Theo. "Bir adam eğer o yeri almak istiyorsa işi daima önce gelir!"

"Bir genelevde sadece tek iş olur!" Beth'in sesi öfkeden yükselmişti. "Bir fahişe için ikinci plana atılmayı asla kabullenmem! Şimdi git, kasabadaki diğer adamlar onu düzdükten sonra sıranın sana gelmesini bekle!"

Theo hayretler içinde Beth'e bakakalmıştı.

"Sen yalancı, hilekâr, işe yaramaz adamın tekisin! İnsanlara bir kont olduğunu söyledin! İşaretli kartlarını kullanarak kanlarının son damlasına kadar sömürdün onları! Belki tüm bunlarla yaşamayı başarabilirdim ama bana değer vermeyen bir adamla aynı çatı altında kalamam! Şimdi defol! Bir daha da sakın geri gelme!"

Bir an için afalladı Theo. Sonra köşedeki rafta duran kıyafetlerini kapıp bir çantanın içine tıktı ve kapıyı arkasından hızla çarpıp çıktı. O kadar sert çekmişti ki bir anda tüm baraka sallandı.

Beth ağlamaya başladı. Gözlerinden dökülen yaşlar, başka bir adamla beraber olmanın üzüntüsünden değildi, aşkının acısındandı. Theo'yla beraber dünyanın diğer ucuna kadar giderdi. Beth sarf ettiği tüm o sert sözlere rağmen, hâlâ onu seviyordu.

Bir hafta sonra, Sam ve Beth beraber bir akşam evdeydiler. Hava o kadar soğuktu ki kirpiklerinin uçlarına kadar donmuşlardı, nefes alırken ciğerleri yanıyordu. Sobayı odunla doldurup yakınına oturdular. Her ikisi de yorganlara sarınmışlardı. Jack Arnoldlar'ı görmeye gitmişti. Arnoldlar Skagway'e

geçen Aralık ayında gelmişlerdi. Başlangıçta yanlarına yeterli malzeme almamışlardı, gelirken getirdikleri cüzi para da tükenmişti. Diğerleri gibi onlar da çadırda kalıyorlardı. Dokuz yaşındaki kızları Nancy, Noel'den sonra zatürreden ölmüştü.

Jack, ailenin babası Sit Arnold için bir iş ayarlamaya çalışmıştı. Adam Polonyalı bir berberdi ama bu bölgede berbere pek ihtiyaç yoktu. Buradaki adamlar için sakal ve bıyık bir ayrıcalıktı. Kereste atölyesinde buldukları işe ancak bir gün dayanabilmişti - ağır işlerde çalışabilecek kadar güçlü değildi - diğer işler için de her seferinde bir bahane bulmuştu. Şimdi karısı ve küçük oğlu Robbie de hastalanmıştı. Jack etraftan biraz para toplamıştı, ilk gemiyle evlerine yollayacaktı aileyi.

Sit'in gözleri altın için duyduğu arzudan nasıl parlıyorsa, karısının gözleri de yüksek ateşten aynen öyle parlıyordu. Chilkoot Geçidi'ni kullanmak için yaptığı hazırlıkları sürdürüyordu. Tüm problemlerin çözümünün bu olduğuna ikna olmuştu.

Sam Beth'e bakıp, "Sence Jack onu vazgeçirebilecek mi?" diye sordu.

Beth kafasını iki yana salladı. Daha terminaldeyken bu altın çılgınlığının çok uzun süreceğini fark etmişti. Çoğu insan buraya geldiklerinde, Dawson City'ye ne kadar uzakta olduklarından haberdar bile değildi. Tepelerin etrafından yapacakları basit bir seyahatle oraya ulaşacaklarını zannediyorlardı. Çok azı ne kadar soğuk ve ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu: Sonbaharın başında, White ve Chilkoot Geçidi'ne gitmek için yola çıkanların büyük çoğunluğu yarı yoldan geri dönüp ilkbaharı beklemek zorunda kalmışlardı.

Zor şartlara alışkın olan Chilkoot yerlileri, geri dönmeyenlerin hemen hepsinin yolda telef olduklarını anlatmışlardı. Leş yiyici kuşlar ve vahşi hayvanlar cansız bedenlerin üzerlerindeki kalan etleri temizlemişlerdi.

"Belki de tek çözüm, eşini ve kalan iki çocuğunu yalnız başlarına tekneye bindirip yollamaktır. Bence Polonya'da kalan aileleri onlara bakacaktır. Tabii eğer seyahat esnasında teknede ölmezlerse."

"Geçitlere tırmanmaktan korkuyor musun?" diye sordu Sam merakla.

"Evet," diye itiraf etti Beth. "Ama bu uzak yere bunun için geldik. Şimdi yarı yoldan dönemeyiz."

"Theo olmadan eskisi gibi olmayacak."

"Evet, eskisi gibi olmayacak." İç geçirdi Beth. "Daha kolay olacak."

Sam bir süre sessiz kaldı, boş gözlerle ateşe bakıyordu. Beth Sam'in de Jack'in de Theo'nun dâhiyane fikirlerini ve yarattığı eğlenceyi özlediklerini biliyordu. Dolly'den bir süredir haberdar olduklarını ve Beth'in Jeff'le beraber geçirdiği gecenin onu gittiği yoldan geri döndürmesini umduklarını itiraf etmişlerdi.

Her ne kadar Theo'yu sevseler ve ağabeyleri gibi görseler de öncelikle Beth'e sadıklardı. Bu yüzden gidip onunla konuşmayı denememişlerdi, Theo da onları görmek için bile uğramamıştı.

"Peki ya Sabuncu?" diye sordu Sam, sessizliği bozmuştu. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Şehvet belki," diye kıkırdadı Beth. "Ama bir hafta geçmesine rağmen, beni görmek için en ufak bir çaba göstermedi. Sanırım Theo'nun resmin dışında kaldığını öğrenmiştir fakat çok da önemsemiş gibi görünmüyor."

Sam hafifçe gülümsedi. "Belki de en iyisi budur kardeşim, tehlikeli bir adam o. Yılan balığından bile daha kaygan. Hakkında anlatılanların en az yarısı doğru ve bunlar insanları korkutup kaçırmaya yetecek cinsten hikâyeler. Günün birinde sana değer verecek doğru adamı bulacaksın."

Beth ileriye uzanıp ağabeyinin sarı saçlarını karıştırdı.

"Çok uzun bir yol kat ettik, değil mi? Langworthyler bile bizi görseler tanıyamazlar. Sadece dış görünüşlerimiz değil, iç dünyamız da çok değişti. Liverpool'dayken günün birinde bu konuşmayı yapıyor olacağımızı hayal bile edemezdik. Annemin tutku hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım."

"Ben de öyle." Sırıttı Sam. "Oysa en iyi buluşlardan bir tanesiymiş."

Kahkahalara gömüldüler. Bir süre daha sohbet etmeye devam ettiler. Hapsedildikleri kısıtlamalardan kurtulmanın ne kadar güzel olduğundan, ağabey kardeşten öte, iki yakın arkadaş olduklarından bahsettiler.

"Veda etmek istemediğin bir kadın oldu mu Sam?" diye sordu Beth.

"Oldukça uzun bir liste, memnuniyetle sıralarım," dedi Sam şaka yollu. "Taşındığımız yerlerde, etraflarına kıvılcımlar saçan insanlarla tanışmak çok güzeldi. Annesinin yaptığı turtaların fiyatını düşürmemize yardım eden kızıl saçlı kızı hatırladın mı? Main Sokağı'nda ki?"

"Sarah mı?" Defalarca konuşmuşluğu vardı Beth'in kızla. Çok uygun bir kızdı; salonlara gitmeyen, erkeklerin kendisine sırnaşmasına asla müsaade etmeyen birisiydi. Çok güçlü bir havası vardı ve çok da güzeldi.

"Evet, Idaho'lu Sarah. Ondan gerçekten çok hoşlanmıştım. Bir çeşit- " Dışarıdan gelen silah sesiyle konuşması yarıda kesilmişti. Sam üzerindeki yorganı fırlatıp ayağa kalkarken, "Çok yakından geldi ses," dedi.

Patlayan silahlar bu bölgede çok sıradandı. Çıkan sokak kavgalarında ya da salonlarda çıkan olaylarda hep duyulurdu. Ancak kaldıkları yerde pek de alışılmış bir şey değildi.

"Sakın çıkma Sam," diye yalvardı Beth. "Nasıl olduğunu bilirsin, birileri sarhoş olup sinirlenmiştir. Aralarına girmeye kalkarsan yaralanabilirsin."

Bir an tereddüt etti Sam. "Sadece ne olduğunu anlamak için kapıdan bakacağım. Bundan zarar gelmez."

Sam kapıyı açtığı anda buz gibi bir hava içeriye doldu. İçi kürklü paltosunu ve şapkasını alıp dışarıya çıktı. Beth küçük pencereden dışarıya bakmak için ayağa kalktı ama tek görebildiği karla kaplı zemin ve Sam'in omuzlarıydı. Bağıran insanları duydu. Ne olduğunu o da merak etmişti. Mantosunu ve şapkasını alıp Sam'in peşinden dışarıya çıktı.

Onu görünce gülümsedi Sam. "Dayanamadın değil mi? Hadi gidip bakalım. Ses State Sokağı'ndan geldi sanırım. Sadece göz atar döneriz, hiç karışmayız."

Aceleyle sokağa yöneldiler. Beth buzlu zeminde kaymamak için ağabeyinin koluna girdi. State Sokağı'nın köşesinden döndüklerinde, yerde yatan birisinin başında toplanmış kalabalığı gördüler. Sokaktaki yetersiz aydınlatmaya rağmen, karların üzerine yayılan kanı görebiliyorlardı.

Sam yoldan geçen birisine, "Kim yapmış?" diye sordu.

"Bilmem, sanırım kazıklanan adamlardan biri."

"Vurulanın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Kont dedikleri herif."

Bölüm 27

Sam onu durdurmaya çalışsa da Beth elinden kurtuldu ve Theo'nun başında toplanan kalabalığı ite kaka aralarından geçti. Korkudan kalbi yerinden fırlayacaktı sanki. Öfkeyle söylediği sözlerin hatıraları zihninden çoktan silinmişti.

Beth dizlerinin üzerine çökerken, "Theo!" diye haykırdı.

"İyileşeceğini sanmam bayan," diye bağırdı kalabalığın içinden birisi.

Durum pek iç açıcı görünmüyordu. Bilinci kapalıydı. Kurşunun kıyafetini delip omzuna saplanırken oluşturduğu boşluğu görebiliyordu Beth. Yaradan kan boşalıyordu. Bileğini tuttu, çok zayıf da olsa nabzı vardı.

"Eğer onu burada bırakıp da donmasına izin verirsek iyileşemeyeceği kesin!" dedi adama. "Bana yardım edin de bir doktora götürelim."

Theo bir an kıpırdanıp gözlerini açtı.

"Beth," diyebildi, sesi çok az ve derinden geliyordu.

Beth yüzüne doğru eğildi. "Buradayım canım. Sakın konuşma ve kıpırdamaya çalışıp kendini yorma."

Sam yardım etmek için ileriye atıldığında, kalabalığın içinden bir başka adam Theo'yu üzerine yatırabilecekleri uygun bir şey bulmayı önerdi. Aynı anda bir kadın, koşarak yakındaki salona girdi ve elinde dar bir masa tablasıyla geri geldi.

"Çıkan bir arbede de bacakları kırıldı," diye izah etti durumu.

Sam başucundan ve bir başka adam da ayakucundan tutarak bunu Theo'nun altına doğru sürdüler.

Doktor Chase'nin sağlık kabini bulundukları yere çok yakındı. Birileri aceleyle gidip kapısını çalmıştı bile. Beth geldiklerinden beri hiç sağlık sorunu yaşamadığı için, doktorla da tanışmamıştı. Ama iyi bir adam olduğunu biliyordu. O ve Peder Dickey, barakalardan birisinin hastane haline getirilmesi için fon temin etmişler ve kısa sürede kapılarını açmışlardı. Ayrıca fakir insanları hiçbir ücret almadan muayene ve tedavi ettiği de herkesçe biliniyordu.

Ufak tefek, yuvarlak yüzlü, saçları seyrek ve gözlüklü bir adamdı doktor. Gittiklerinde önlüğünü giymiş, kollarını da sıvamış halde kendilerini bekliyordu.

Işık kaynağını yakına getirerek, "Sedyeye yatırın," dedi. "Yakını var mı burada?"

Sam, kendisinin ve Beth'in arkadaşı olduğunu, beraber seyahat ettiklerini anlattı.

"İsmi Theodore Cadogan."

"Umarım mideniz hassas değildir," dedi Doktor Beth'e dönüp. Bir taraftan da Theo'nun kıyafetlerinin omzuna denk gelen kısımlarını soyuyordu. "Hemşirelik yapmanız gerekecek. Gidip ellerinizi iyice yıkayın."

Beth doktorun gösterdiği lavaboda ellerini yıkarken kısa bir an dönüp Theo'ya göz attı. Rengi uçmuştu, dudakları mosmordu ve bilinci kapalıydı. Korkudan kendisini fena hissetti. Yarası çok kötü görünüyordu. Üzerine bir önlük giyip kollarını geriye katladı.

Doktor, Sam'den Theo'nun arkasına geçip çırpınmasını engellemesini istemişti.

"Neyse ki bilinci kapalı," dedi doktor keyifle.

Beth doktora neden kloroform kullanmadığını sormak istiyordu ama cesaret edemedi, sadece bekleyip doktorun talimatlarını yerine getirdi.

Doktor Beth'e tuttuğu tepsinin içindeki aletleri gösterdi ve içlerinden lazım olan bir tanesini aldı. "Neden vurdular onu?"

"Bilmiyoruz çünkü yanında değildik, silah sesini duyunca ne olduğuna bakmak için çıktık," diye cevap verdi Sam.

"Adı ne?"

"Theodore Cadogan," dedi Beth.

"Ahh, İngiliz Kontu. Birilerinin onu vurmasının an meselesi olduğunu söylüyorlardı zaten. Ve bu durumda siz de," gözlüklerinin üzerinden Beth'e baktı doktor, "Bayan Bolton olmalısınız, namı diğer çingeneler kraliçesi."

Bir utanç hissi Beth'in tüm bedenini yokladı. Adamın sözlerindeki ima, Theo gibi bir adamla arkadaşlık etmesinin doğru olmadığını Beth'e gösteriyordu. Ama daha fazla bir şey söylemedi doktor, pamuklu çubuklarla yarayı temizlemeye başladı.

Bir an için Theo'nun bilinci yerine geldi ve kalkmak için çırpınmaya başladı ama yeniden kendinden geçti.

"İşte burada," dedi doktor ve elindeki pensenin dişleri arasına sıkıştırdığı mermiyi gösterdi. "Çok derine girmemiş. Ama hastanın kendisini toparlayabilmesi için iyi bakılması gerek. Mermiyi çıkarmak işin kolay kısmı, asıl mesele yaranın mikrop kapmasını önleyebilmek. Bakım işini üstlenir misiniz Bayan Bolton?"

"Elbette," dedi Beth tereddütsüz.

"Şimdi dikiş atmam gerek, geceyi burada geçirmesi iyi olur. Yarın birilerini bulup bir arabayla kaldığınız barakaya yollarım. Size yemek listesi ve bazı talimatlar da vereceğim. Çok fazla kan kaybetti. Eski sağlığına kavuşması biraz zaman alacaktır."

Ertesi akşam, "Neden yardım ettin bana?" diye sordu Theo.

Doktor Theo'yu o sabah iki adamla göndermişti. Ağrı kesici bir şeyler içirdiklerinden, günün büyük kısmını uyuyarak geçirmişti. Beth doktorun önerdiği gibi bir tencere et suyu hazırladı. Theo konuştuğunda, et suyunu sobanın üzerine yerleştirmiş karıştırıyordu.

"Çünkü sürtük Dolly'nin yardımına koştuğunu görmedim," dedi huysuzca. "Ama gidip onun pire yuvası yatağında uzanmayı tercih ediyorsan söylemen yeterli."

"Senin yanında olmayı hiçbir şeye değişmem," dedi Theo, sesi cansızdı. "Ömrümce sevdiğim tek kadınsın sen."

Beth gözlerinde toplanan yaşları uzaklaştırdı, yine de birkaç damlanın akmasına engel olamadı. "Eski günlerin hatırına yardım ettim sana Theo, buna pek güvenme."

İlk birkaç gün çok şiddetli ağrılar çekti Theo. Doktor her gün uğrayıp pansumanını yapıyordu, hiçbir enfeksiyon belirtisi olmadığını ve bunun için memnun olduğunu söyledi ama Theo'ya karşı en ufak bir sevecenlik göstermedi. "Şansın varmış ki ölmedin," dedi adam dobraca. "Kendi kusuru olmaksızın yaralanan hastalarım da var ve açıkçası önceliğim onlar."

Theo'yu vuran adamın kasabayı terk ettiği belliydi, muhtemelen onu öldürdüğünü sanmış ve cinayetle suçlanmaktan korkmuştu. Theo ise sadece başına geleni hak ettiğini söylemekle yetinmişti. Bundan tek bir mana çıkartabiliyordu Beth; Theo adamı dolandırmıştı.

Jefferson olaydan on gün sonra Beth'i görmeye geldi. Bu zaman zarfında Clancyler'in mekânına hiç uğramamıştı adam. Hatta kasaba da bile görmemişti onu Beth. Ama bir anda kendisini dinlemeye gelen kalabalığın içinde belirivermişti. Gevşek gülümsemesi o kadar iç gıcıklayıcıydı ki Beth'in kalp atışları hızlanmıştı.

Beth sahneden inerken, "Bir şeyler içerken bana eşlik eder misin?" diye sordu adam.

"Gitmek zorundayım," dedi Beth, aslında onca zamandır nerede olduğunu sormak için can atıyordu ama bunun çok da akıllıca olmayacağını biliyordu.

"Hastabakıcılık mı?" dedi Jeff tek kaşını kaldırarak. "Bu özveriyi hak etmek için ne yaptı kont? Beraber geçirdiğimiz geceden sonra onu kapı dışarı ettiğini duymuştum."

"Beraber çok uzun bir yol kat ettik. Dostlarıma sırt çevirmem, hele bir de yardıma ihtiyaçları varsa."

Bir bardak romu hırsla içti Jeff. "Ne zaman iyileşecek?"

"Bilmem," diye omuz silkti Beth. "Ona bağlı."

"Bu durumda, sen de kendi planlarını ona göre mi yapacaksın? Eğer Dolly'ye giderse serbest kalacaksın, aksi takdirde Theo'ya sadıksın yani?"

"Bak Jefferson, gerçekten bilmiyorum," dedi Beth, incinmişti.

"Bakımını üstlenmek için onu yanıma aldım ama bunun sebebi ortak bir geçmişimizin olması. Aynısını Jack için de yapardım. Bunun doğru olup olmadığını şu anda düşünebilecek halde değilim. Ayrıca onu sepetlediğimi duyduğunda bile nasıl olduğumu görmek için arayıp sormadın bana. Şimdi ne hakla sorgulamaya kalkışıyorsun anlamış değilim. Neden bir anda önemsemeye başladın?"

"Çünkü senden çok hoşlanıyorum ve Theo seni yarı yolda bıraktı."

"Senden hiçbir farkı yok," dedi Beth alınmış şekilde. "İşte bu yüzden nasıl sonuçlanacağını gayet iyi biliyorum." İçini çekti Beth. Rom kadehindeki içkisini bitirdi ve keman kutusunu aldı. "Umarım vurulduğunda sana da bakacak birisi olur hayatında," dedi. "Hoşça kal Jeff, uzun zamandan sonra yeniden karşılaşmak güzeldi."

Peşinden geleceğini zannetmişti Beth, beraber geçirdikleri gece Beth'e sevgilisi olmasını ne kadar istediğini söylemişti. Ama galiba yaptığı patırtının tek sebebi, yeni bir fethin peşinde olmasıydı.

Theo günler sonra, "Tam bir geri zekâlı gibi davrandım" dedi, biraz daha toparlanmıştı ama gayret gerektiren işleri yapamıyordu hâlâ, giyinirken bile yavaş ve dikkatli davranması gerekiyordu.

"Bu korkunç kanıya nasıl vardın?" dedi Beth.

"Dalga geçme," dedi Theo sitemle. "Benim için ne kadar değerli olduğunu görmeni istiyorum. Seni daima çok

önemsedim. Bir zamanlar birbirimize çok yakındık, şimdi aramızda aşılmaz duvarların olması beni çok üzüyor. Buna sebep olanın ben olduğumu biliyorum. Ancak seni nasıl geri kazanabilirim, işte bunu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Beth. "Bazen bu kasabanın, aklında altından başka hiçbir şey olmayan insanlarla dolu olduğunu düşünüyorum. Bu fikir hepimizi etkiledi. Jack'in bile bekleyecek sabrı kalmadı, insanlara yardım ederek vakit geçirmeye çalışıyor. Salgın bir hastalık gibi bu durum."

"Sanırım hastalığın tedavisi bir an evvel yola koyulmak."

"Henüz yola çıkacak kadar iyileşmedin. Biraz daha zamana ihtiyacın var."

"Bir aya kadar tamamen toparlanmış olurum. Asıl mesele seninle gelmemi isteyip istememen."

"Elbette isterim Theo. Eskiden olduğu gibi, körü körüne olmasa da seni hâlâ seviyorum. Eğer daha dürüst olabilirsen neden olmasın."

"Dürüstlük, Sabuncu ile senin için sorun olmadı," dedi Theo. "O benden çok daha sahtekâr bir adam, yalancı, hırsız ve dolandırıcının teki. Hiç şüphem yok, insanları da öldürüyor. Elleri benimkilerden daha temiz değil, emin ol!"

"En azından, ihtiyacım olduğunda yanımda oldu!" diye terslendi Beth. "Köpek suratlı Dolly'nin senin yardımına koşturduğunu görmedim!"

Sam eşyalarını koydukları son çuvalı da kaldıkları barakadan çıkardı ve Chilkoot Geçidi'ne doğru yapacakları seyahate başlama noktalarına götürecek olan kiralık arabaya yerleştirdi. "Tamamdır kardeşim," dedi Sam. "Barakaya veda et, buraya tekrar döneceğimizi pek sanmam."

Theo arabada oturuyordu. Omzu iyileşmişti. Düzgün gıda ve dinlenme sayesinde kilo almış, suratı yeniden dolgunlaşmıştı.

Jack ise tam tersine, bir hayli zayıflamıştı. Haftanın altı günü, binalarda, evlerde ve dükkânlarda çalışmıştı. Böylece,

eşyalarını geçidin tepesine kadar taşıyacak olan yerli hamallara ödeyecekleri parayı garantilemişlerdi. Kanada hükümetinin izin verdiği miktarda eşya, Bennett Gölü'nü geçmek için gereken tekne ve kürekleri yapacak marangoz malzemeleri, kızak, soba, çadır, yatak yığınları ve daha sürüyle temel ihtiyaç malzemeleri düzinelerce çuvala doldurmuşlardı. Her bir adam belli miktarda yük taşıyabilirdi. Eğer yerli hamalları kiralamazlarsa bu, eşyalarını birkaç postada taşımak zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Bu durumda da sadece geçitteki seyahatleri bile aylarca sürecekti. Nitekim bu, arkadaş oldukları diğer altın sevdalılarının çoğunun yapmak zorunda kaldıkları şeydi. Hamalların yük başına biçtikleri fiyatlar ağırı yüksekti. Theo fazla yük taşıyabilecek halde değildi ve ne Sam ne de Jack, Beth'in ağır eşyaları taşımasını istemiyordu. Biriktirdikleri paradan ne kadarını harcayacaklarını da hesap ettiklerinde, Dawson City'ye ulaştıklarında, satıp paraya çevirebilecekleri eşyaları da yanlarına alabileceklerine karar verdiler.

Beth elindeki zarfı sallayarak, "Gitmeden önce, eve bir mektup göndermem gerek," dedi. Daha birkaç gün evvel Molly'nin dördüncü yaş gününde İngiltere'den bir mektup gelmişti, içinden Noel'den hemen önce çekilmiş bir fotoğrafı çıkmıştı. Beth hızla mektuba cevap yazmış, içine de Sam'le beraber Skagway'de çekilmiş bir fotoğraflarını koymuştu. Langworthyler'e de altın arazilerine gitmek için yola çıkmak üzere olduklarını yazmıştı.

Aslında, gidecekleri yerden bahsederken kafalarında soru işareti bırakmaktan dolayı çekinmişti.

Bu seyahat piknik havasında olmayacaktı. Tüm ileri görüşlülüğüyle Jack, yolculuğa çıkmadan önce yarı yoldan dönmek zorunda kalanlarla konuşmuştu ve sadece duydukları bile onlara seyahatten vazgeçmeyi düşündürmüştü.

"Biz devam ediyoruz, mektubu postaladıktan sonra yetişirsin," diye seslendi Theo.

Mart'ın son günleriydi. Kış boyunca tanıştıkları in-

sanların hemen hepsi ya White Geçidi'ne ya da Chilkoot Geçidi'ne doğru tırmanmaya başlamışlardı ama Beth, onlarla Bennett Gölü'nün kıyılarında yeniden bir araya geleceklerini biliyordu.

Skagway, ilk geldikleri zamankinden çok daha değişik bir görünüm kazanmıştı artık. Bir yük iskelesi, kilise ve hastane kurulmuştu fakat caddelere de yeni binalar yapılmıştı - mağazalar, salonlar, restoranlar, oteller, evler ve barakalar. Yollar hâlâ çamur kaplıydı ve eriyen karlarla daha da beter hale gelmişti. Çadırlardan oluşan bölge ise hâlâ yerindeydi, hatta yenileri bile kurulmuştu. Eskiler ise ya sahipleri tarafından toparlanıp götürülmüştü ya da rüzgâr ve borana yenik düşüp yerle bir olmuştu.

Her gün gelen gemiler, yüzlerce yeni yolcuyu da beraberlerinde getiriyordu. Bunlardan bazıları hemen yola koyulup geçitlere doğru yöneliyorlar, bazıları da kasabada tüm paralarını kaybedip evlerine geri dönmek zorunda kalıyorlardı.

Beth gidiyor olmaktan çok memnundu. Güzel günleri olmuştu burada ama kötü anıları güzellerden daha fazlaydı. Kasabadaki kabadayıları, ahlaksızlığı ya da işletmecilerin namussuzluğunu hiç özlemeyecekti. Ama keman çalarken duyduğu alkışları ve ayak tempolarını çok özleyecekti. Dertlerini uzaklaştırıp hareketlendirdiği dinleyicilerin yüzlerindeki neşe dolu gülümsemeyi asla unutmayacaktı.

Clancy kardeşlerin salonunun önünden geçerken tebeşirle yazılmış tabelayı görünce gülümsedi: 'Dünyaca Ünlü Çingeneler Kraliçesi. Bu Gece Huzurlarınızda!'

Önünde duran bir parça tebeşiri alıp ekledi; 'Bu gece değil, Klondike'e gidiyorum. Orada görüşürüz.'

Kendi kendisine kıkırdayarak, arkasını döndüğünde kasalardan birisine yaslanmış halde kendisini izleyen Jefferson'ı gördü. Piposunu tüttürüyordu.

"Ne zaman gidiyorsun?" dedi Jeff.

"Postaya vereceğim bir mektup var, çocuklar arabadalar onlara yetişmeliyim."

"Kalıp benimle bir şeyler iç, atımla götürürüm seni sonra."

Kibarca reddetmek için tam ağzını açmıştı ki adamın gözlerindeki ışıltıyı görünce karşı koyamadı Beth.

"Eski günlerin hatırına," dedi Beth keyifle. "Sadece bir saat ama sonra beni götürmezsen başın belada demektir."

"Gidip mektubunu postala, bu arada ben de sen gelene kadar içkilerimizi hazırlayayım."

Clancy'nin kapısından girdiğinde, Jeff bir şişe şampanya açmıştı. "Güzel bir veda armağanı olacağını düşündüm," dedi kadehlere doldururken. Barın arkasından uzanıp kadehi uzattı ve Beth'e bakarken gülümsedi.

"Burada özleneceksin," dedi adam. "Kasabada yığınla güzel kız var ama çok azı senin kadar çekici. Belki günün birinde Dawson City'ye seni görmeye gelirim. Eğer o zamana kadar zengin bir altın madencisini tavlamamışsan, seni alıp San Francisco'ya kaçırırım. Dürüst bir hayatımız olur."

"Bu senin için çok zor bence, sen dürüst bir adam değilsin çünkü," diye cevapladı Beth. "Ayrıca, İngiltere'ye dönmeyi planlıyorum. Küçük kız kardeşim orada, onu görmek istiyorum."

Mantosunun iç cebinde sakladığı Molly'ye ait bir fotoğrafı çıkarıp gösterdi. İki yandan tokalarla tutturulmuş saçları, aynı Beth'inkiler gibi uzun ve dalgalıydı. Artık bir bebek değil, küçük bir kız çocuğuydu. Kocaman koyu renk gözleri ve çok ciddi bir yüz ifadesi vardı.

"Sana benziyor," dedi Jefferson. "Kim olsa bir an evvel eve gidip görmek ister onu, aileni de elbette. Seni özlemiş olmalılar."

"Ailem öldü," dedi Beth fakat bir anda kendisini olup biten her şeyi anlatırken buldu. "Sana neden anlattım bunları bilmiyorum," dedi bitirince, aslında çok utanmıştı. "Şimdiye kadar hiç kimseye anlatmadım."

Jefferson omuz silkti. "Bazen tek bir resim geçmişe taşır insanı. Bende de benzer bir resim var aslında."

"Kız çocuğu resmi mi?"

"Hayır," dedi Jeff kahkahalar içinde, "senin fotoğrafın. Burada çekilmiş bir resim. Birkaç gün önce elime geçti. Nasıl olurdu diye düşündürdü bana, keşke..."

Adam duraksadı bir an ve Beth'e bir göz attı.

"Keşke ne?"

"Keşke başka bir adam olsaydım. Keşke tanıştığımız o geceden sonra nasıl hissettiğimi sana anlatsaydım."

"Nasıl hissettin?" diye fısıldadı Beth.

"Yeniden doğmuş, yepyeni bir hayatın eşiğine gelmiş gibi. İçinde üçkâğıt ve kandırmaca olmayan bir hayat olabilirmiş gibi. Ama galiba, bunu deneyebilecek kadar yürekli olamadım."

Beth elini uzatıp Jeff'in yanağını şefkatle okşadı. "Şimdi anlatabilecek kadar yürekli oldun işte. Söylediklerin hep aklımda kalacak."

Sohbete bir süre daha devam ettiler. Geldiklerinden bu yana Skagway'in ne kadar değiştiğinden, bir senenin nasıl da çabuk geçtiğinden bahsettiler. Sam ve Jack'in nasıl olduklarını sordu adam ama Theo'dan bahsetmeye yeltenmedi bile.

"Geçide tırmanırken hiç kimseye güvenmeyin Beth," dedi bir anda. "Orada, yukarıda altın arayıcısı gibi görünen ama aslında sahtekâr olan adamlar var. Tüm nezaketleriyle, içecek bir şeyler ikram ederler ya da gelip yaktıkları ateşin yanında ısınmanızı önerirler fakat asıl amaçları sizi kazıklamaktır."

Beth, bahsettiği kişilerin aslında Jeff'in adamlarından bazıları olduğunu hissetti ancak yine de önerisi için teşekkür edip gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Salondan çıkıp ahıra, Jeff'in atının bulunduğu yere giderlerken adam elini tuttu. Elinin yumuşacık dokunuşu, Beth'in içini ürpertmişti.

Bir adam, kahverengi kısrağı onlar için dışarıya getirdi ve sabit durmasını sağladı. Jeff, elini Beth'in ayağını koyması için birleştirip eyere binmesine yardım etti, kendisi de gayet atik bir hareketle atladı ve Beth'in arkasına yerleşti. Kollarını Beth'in her iki tarafından uzatıp dizginleri tuttu.

"Deh!" dedi Jeff ve rıhtıma doğru ilerlemeye başladı.

Skagway'de yaşadıkları tüm hır gürün arasında, çevredeki eşsiz güzellikteki manzara gözlerinden kaçmıştı. Bir defa karmaşadan uzaklaşınca, Lynn Kanalı'nın turkuaz sularında parlayan solgun kış güneşi ve tepeleri karlarla kaplı dağlar bir anda dikkatlerini çekmişti.

At dörtnala koşarken Jeff, suda yüzen fok balıklarını ve köknar ağaçlarının üzerine tünemiş bir kel kartalı gösterdi. Beth bu gezintiyi daha önce yapmış ve gerçekten sohbet etmiş olabilmeyi diledi.

Dyea'ya giden yolda, yorgun argın ve yavaşça ilerleyen insanlar vardı. Bazıları dağ gibi eşyalarını yığdıkları el arabalarını çekiyor, at arabalarına ya da katırlara yükleyenler ise daha rahat hareket ediyordu. Beth az ileride giden at arabasını gördü, çocukların arabasıydı bu. "Sanırım beni burada indirsen iyi olur," dedi Jeff'e.

Jefferson bir kedi gibi indi attan, uzanıp Beth'i belinden tuttu ve inmesine yardımcı oldu ama hemen bırakıp gitmesine müsaade etmedi.

"Elveda benim çingene kraliçem, seyahatte kendine dikkat et ve beni düşün," dedi ve uzun uzun Beth'i öptü, o kadar sıkı sarılmıştı ki sanki gitmesine izin vermek istemiyordu. Sonra Beth'ten ayrılıp tekrar atına atladı, daireler çizerek döndü ve dörtnala uzaklaştı.

Beth olduğu yerde bir iki dakika kaldı, kestane rengi atın gidişini izledi. Adamın dimdik duran sırtını ve siyah şapkasını zihnine kazıdı. İçinde bir anlık bir sızı hissetmişti.

Bölüm 28

"Tanrım bizi kurtar!" diye haykırdı Beth, Sheep Kampı'na henüz ulaşabilmişlerdi. Dağlara tırmanmaya başlamadan önce, yakacak ve erzak temin edebilecekleri son yerdi burası.

Üç gün süren ve acı verecek kadar yavaş yolculukları sonunda bitmişti. Kendileriyle beraber yol alan yüzlerce altın arayıcısı, arabalarını ve kızaklarını Dyea'dan buraya, berbat yollarda sürükleyerek getirmişlerdi.

Tipi ve sepken olarak yağan kar ile mücadele eden insanlar güç bela buraya gelebilmişlerdi. Alelade kurulmuş köprüler o kadar köhne bir haldeydi ki dizlerine kadar buzlu suların içlerine girmiş, yolun kalan kısmını ıslak botlar ve elbiselerle yürümek zorunda kalmışlardı.

Ancak Beth'in heyecanla haykırmasının sebebi, bu kampta ortalıkta dolaşan yüzlerce insan ve hayvan değildi. Araziyi kaplayan terk edilmiş ilkel barakalar, yırtık pırtık çadırlar, çok ağır olduğu için taşınamamış sobalar, sandalyeler ve sandıklar da değildi.

Asıl sebep tüm bunların ötesinde uzanan manzaraydı.

Chilkoot Geçidi. Ve daha da önemlisi, tırmanmak zorunda oluşlarıydı.

Tüm altın arayıcıları geçidin zorlu olduğundan haberdardı. Skagway'deki salonlarda, burası hakkında herkes en azından birer düzine korkunç hikâye dinlemişti. Bu hikâyeler ya geçidi görünce korkup kaçanlar hakkındaydı ya da kötü hava

koşullarından dolayı yarı yoldan dönmek zorunda kalanlarla ilgiliydi. Ama hikâyeleri dinlemek başka, bölgeyi birebir görmek başkaydı.

Sheep Kampı, ağaçlık arazinin sonunda dağlarla çevrili bölgenin tam ortasında kalıyordu. Tırmanmak zorunda oldukları zirvenin, Dyea'dan bir kilometre yüksekte olduğunu biliyordu Beth. Tek hissedebildiği sırtını ürperten dehşetti.

Karın rahatlatıcı beyazlığına rağmen Karşılarındaki dağ, kıvrılarak dönen siyah bir kurdeleyle sarılmış gibi görünüyordu. Bu manzaranın sebebi dağcılardı. Ağır sırt çantalarının altında maymunlar gibi görünüyorlardı ve sanki hiç hareket etmiyorlarmış gibiydi. Ama ilerlediklerini biliyordu Beth, duramazlardı. Eğer duraksarlarsa arkalarından devam eden uzun kuyruk birbirine girerdi. İçlerinden biri bile dinlenmek için sıradan çıkarsa asla geriye dönemezdi.

Theo'nun rengi bembeyaz olmuştu, Sam ise sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini ovalıyordu. İçlerinden bu korkunç zincire katılmaya hazır gibi görünen tek kişi Jack gibiydi.

Uzaktaki devasa kayayı göstererek, "Durup dinlenilebilecek iki yer var ve dağcılar oranın dibinde dinlenebilirler," dedi. Sonra daha ilerideki bir düzlüğü gösterdi. "Orası da Scales dedikleri yer, hamallar yükleri orada tartacaklar ve muhtemelen daha da fazla para isteyecekler."

Yolun Scales'ten sonraki kısmı Sheep Kampı'ndan görünmüyordu. Altın Basamaklar olarak adlandırılan bu bölgeden yüklü hayvanların geçmesi mümkün değildi. Jack bu yerin, yolun en tehlikeli ve zor kısmı olduğundan bahsetmedi. 1500 basamaktan oluşan Altın Basamaklar tamamen buzla kaplıydı ve bazı uyanıklar, burada durup kullanmak isteyenlerden geçiş parası talep ediyorlardı. Oradan itibaren zirveye varana kadar bir daha duramazlardı.

Beth, Theo ve Sam dehşet içinde birbirlerine bakınıyorlardı ama Jack'in güçlü duruşundan dolayı kimse tırmanmaktan ne kadar korktuğunu dile getiremiyordu.

Dyea'dan ayrıldıklarından beri kumandanları olmuştu Jack. Köprüden geçerken arabaları neredeyse devrilecekken ya da tekerleklerinin çamura saplanıp kaldığı anlarda sinirlerine hâkim olabilen sadece o olmuştu. Azmi, kuvveti ve sakinliği hepsini bir arada tutmuş, Dawson City'ye sağ salim ulaşabileceklerine inanmalarını sağlamıştı.

"Eğer çadırımızı buraya kurarsak yarın günün ilk ışıklarıyla beraber, cehennemin ortasında kalmış oluruz," diye devam etti konuşmasına, diğerlerinin endişelerini paylaşmıyormuş gibi görünüyordu. "Bu yüzden Beth ve Theo gidip geceyi geçirebileceğimiz bir otel bulsunlar, Sam ve ben de hamalları bulup eşyaları nerede yükleneceklerini konuşalım."

Beth malzeme yığınıyla ve ihtiyaçları olan erzakla yüklü arabaya bir göz attı. Skagway'deyken bile gözüne korkunç derecede fazla görünmüştü, şimdi ise her bir çuval için yerli hamallara ödemeleri gerekecek parayı düşününce hâlâ korkunç geliyordu. Bir de tırmanmak zorunda oldukları dağ vardı, yükleri kendilerinin taşımak zorunda kalabileceklerini düşününce bayılacak gibi oldu. Hamallara ödeme yapabilecek kadar para biriktirmiş olmalarına sessizce şükretti. Tek bir çuvalı bile sırtında dağın tepesine kadar taşıyamazdı.

Bulundukları yerin en ünlü oteli, diğer otellere hiç benzemeyen ve can sıkıcı bir yerdi. Beth'in gördüğü en mütevazı bina olmasına rağmen, gecelik ücreti neredeyse New York'taki otellere denkti. Burası, yatakları olmayan, sadece çıplak zeminden ibaret bir barakaydı. Düzinelerce insan, çuvallarını bir köşeye yığmıştı. Bir öğün yemeğin ücreti, neredeyse iki günlük kiraya denk geliyordu.

Yeterli paraya sahip herkes, Sheep Kampı'nda istediği her şeyi bulabilirdi. Viski, kar körlüğünü engellemek için koyu renk camlı gözlükler, kızak, kürk şapkalar, hatta şekerleme bile vardı. Sadece beş dolara erkekleri eğlendiren, zirveye tırmanmaya başlamadan önce son gecelerini tam bir rahatlık ve eğlence içinde geçirmelerini sağlayan fahişeler bile vardı.

Beth günlerce süren seyahatin bitkinliği içinde, bu fahişelere gülümsemekten kendini alamadı. Montreal'deki gömlek fabrikasında gördüğü işçi kadınlardan bu yana gördüğü en sıradan, en pis kadınlardı. En iyi durumda olanların üzerlerine yırtık pırtık saten elbiseler, omuzlarına pelerin gibi aldıkları şallar vardı. Ayaklarında ağır erkek botları giymişlerdi, saçları da sıçan tüyü gibi keçeleşmişti. Her şeye rağmen verdikleri hizmete talip bir sürü adam vardı.

'Otelin' içine bir kere girildi mi insan kalabalığı her yanı sarıyordu ve gece boyunca dışarıya çıkabilme ihtimali yoktu. Beth, Theo ve Sam'in arasında sıkışıp kalmıştı. Şiddetli ayak ve ter kokusu o kadar baskındı ki kürklü kapüşonuyla hem ağzını hem de burnunu kapatmak zorunda kalmıştı.

Bitkinliğin etkisiyle bir an evvel uyumayı dilemişti fakat tüm gece uyanık kalmıştı. Etrafında çalan, çeşitli seslerden oluşan horlama orkestrasını dinlemek zorunda kalmıştı. Her dakika birileri yelleniyor, öksürüyor ya da inliyordu. Bir adam dua eder gibi sesler çıkarıyor, bir diğeri ise uykusunda yeminler ediyordu. Garip enstrümanlardan çıkan farklı seslerden oluşmuş ezgiler yığını gibiydi.

Theo'nun nefes alışverişleri ağır, Sam'inki ise hafifti. Jack, Sam'in arkasında yatıyordu ve bu yüzden sesi diğerlerinden ayırt edilemiyordu. Beth, haftalarca sürecek seyahatleri boyunca, muhtemelen en rahat ve en sıcak yatakların bunlar olduğunun farkındaydı ve bu daha da gözünü korkutuyordu. Neden gidiyordu ki onlarla? Altın umrunda bile değildi. Üstelik Skagway'de kaldığı süre içinde, sonraki sene İngiltere'ye yanında yüklü bir birikimle geri dönüşünü garantileyecek kadar para kazanabilirdi. Ya dağlara tırmanırlarken çığ düşse ve altında kalırsa ne olacaktı? Düşüp kolunu bacağını kırarsa? Veya başka bir şey başına gelirse?

Bunları düşünürken uykuya dalmıştı, ertesi sabah Jack'in sarsmasıyla uyandı. Yola çıkma vakti gelmişti.

Gün ortası olduğunda, Beth bir adım daha atamayacağına

ikna olmuş haldeydi. Sırtındaki çanta çok ağır değildi aslında, içinde sadece kuru kıyafetler vardı. Diğerleri onun en az iki katı ağır çantaları taşıyordu ve Sam ile Jack bir de kızakları çekiyorlardı. Taşıdıkları ağırlık sanki bir tondu. Zemindeki kar, onun altındaki kayalık zeminden ötürü sertleşmişti. Bu yüzden attığı her adıma bakmak zorundaydı Beth. Yukarıya doğru ilerledikçe nefes nefese kalıyor, bedenine destek olması için elindeki kalın sopadan destek alıyordu.

Üst üste giydiği kıyafetler ve harcadığı efordan dolayı terliyordu ama durduğu zaman buz gibi esen rüzgâr, kürk kaplı mantosunun içinde bile iliklerine kadar donmasına sebep oluyordu. Birazcık oturup sıcak bir şeyler içmek istiyordu sadece, soğuktan gözleri yaşarmış ve dudakları çatlamıştı. Vücudundaki tüm kemikler durması için haykırıyordu sanki. Uzun elbisesine ve jüponuna lanetler yağdırıyordu, çünkü attığı her adımda karlara gömülüyor ve hareketlerini kısıtlıyordu. Scales'e vardıklarında, tüm görgü kurallarını çiğneyip Sam'i kendi pantolonlarından birisini vermesi için ikna etmeye karar verdi.

Gün içerisinde içtiği tek şey, Jack'in volkan çaydanlıkta kaynattığı su olmuştu. Jack'in çaydanlığın içinden çıkan ateşe doğru eğilişini, Beth takdirle izlemişti. Vancouver'da aldıkları bu acayip aletin üzerindeki minik boşluktan, içindeki ateşin göründüğünü ilk fark eden kişi Jack olmuştu. Ne işe yarayacağını kestirememişti Beth. Ama yanlarındaki aletlerin içinde en kullanışlı olan bu olmuştu. Rüzgâr da esse yağmur da yağsa, içindeki ateş sönmüyor ve suyu hemencecik kaynatıyordu.

Jack'in ilk tanışıklarındaki sıska, solgun yüzlü, oğlan çocuklarına benzeyen halini anımsadı Beth. Aslında o zaman bile becerikli ve dayanıklıydı, güçlükler içinde yetişmişti. Koyu renk, gür sakallarının altında kalan suratı, soğuktan yerlilerinki kadar esmerleşmişti. Yanağındaki yara izi ise artık hiç belli olmuyordu. Geniş omuzları vardı, kolları ve kalçasındaki kaslar iyice gelişmiş, sertleşmişti. Göçmen gemisin-

den ayrıldığından bu yana yaşadığı tecrübeler ona yeni şeyler öğretmişti; mesela kasaplık yapmış, barmenliği öğrenmiş ve binalar inşa etmişti. Küçük topluluklarının bel kemiğiydi o, kendi güçleri ve dayanıklılıkları bittiğinde, bel bağlayıp sırtlarını yaslayabilecekleri sağlam bir çelik gibiydi.

Jack çay ve şeker almak için çantalara doğru hareket eden Sam'in aksadığını görünce, "Ayakların ne durumda?" diye sordu. "Su mu topladı?"

"Sanırım topladı, botlarım da bileklerimi vuruyor," diye sızlandı Sam.

"Botlarını çıkar, ayaklarını bandajla saracağım," dedi Sam'e ve Theo'ya döndü, "ya sen Theo, senin yaran ne durumda?"

"Fena değil, arada sızlıyor o kadar," dedi Theo, elini paltosunun içine doğru sokup yaranın sargısı açılmış mı diye kontrol etti.

"Yarana da bir bakalım," dedi Jack, "ama önce çay içelim. Beth hemen bir şeyler içmezse yığılıp kalacak gibi görünüyor."

Jack'in nasıl da etkileyici bir adama dönüştüğünü anlayamadığı için bir yumru Beth'in boğazına takıldı. Ancak da olsa çocukluğu hakkında anlattıklarından, ağır şartlarda büyüdüğünü biliyordu Beth. Herhangi bir insanı, duygusuz bir hayvana çevirebilecek kadar ağır şartlarda hem de.

Scales'e ulaştıklarında, Beth artık bayılma raddesine gelmişti. Bedeninin her zerresi ağrı içindeydi, sanki Ortaçağda kullanılan işkence aletlerinde tüm vücudu gerilmişti.

Gökyüzü kurşun gibiydi, birilerinin kısa süre içinde kar yağışının başlayacağını söylediğini duydu. Aşağı geldikleri yola baktığında, gördüğü insan selinin uzunluğunun sabahkiyle aynı olduğunu gördü. Jack'in belli belirsiz sesini duydu, geceyi geçirmek için çadırı buraya kuracaklarını ve sonra da gidip hamalların malzemeleri eksiksiz taşıyıp taşımadıklarını kontrol etmeleri gerektiğini söylüyordu. Çadırın kazıklarını buzla kaplı zemine çaktıkları anda Beth emekleyerek çadırın içine girdi.

Scales'in her tarafı irili ufaklı çadırlarla dolmuştu. Yüzlerce ses duyuyordu Beth, kimileri şikâyet ediyor, kimileri münakaşa ediyor, kimileri de birilerine sesleniyordu. Bir an kulaklarını kapatıp tüm sesleri kesmek istedi.

Her nasılsa, yüklerinin arasında battaniyelerini bulup çıkarmayı becermişti. Hiç birisini düzeltmeden üzerlerine yığılıp kaldı, fenerini bile söndürmeden uyumuştu. Çocuklar malzemelerini kontrol edip döndüklerinde hava kararmıştı. Çadıra girerlerken seslerini duydu Beth, kıpırdamak bir yana gözlerini bile açacak kadar gücü yoktu.

Şiddetli kar yağışı sebebiyle, üç gün boyunca Scales'teki kampta kaldılar. Diğerleri ne olursa olsun Altın Basamaklar'a doğru ilerlemeye kararlıydılar. Jack bunun cahil cesareti olduğunu söylemişti. Birileri düşüp bacaklarını kırabilirdi, bu durumda yerli hamallar tarafından gerisin geriye Sheep Kampı'na taşınmak zorunda kalırlardı.

Çadırın içinde dip dibe sıkışıp kalmak çok can sıkıcıydı ama en azından, seyahatin geriye kalan meşakkatli kısmı için güç toplayıp dinlenme imkânı bulmuşlardı.

Jefferson, Scales'te karşılarına çıkacak adamlar hakkında uyarmıştı Beth'i. Yaktıkları kamp ateşinden, taşıdıkları sırt çantaları ve hatta küreklere kadar, diğer iyi niyetli arayıcılardan farksız görünürlerdi ama ikram ettikleri sıcak içeceklerin tek amacı etraftaki saf insanları kazıklamaktı. Beth bunların içinden birkaçını tanımıştı. Jefferson'ın ayak işlerini yapan adamlardı, Jeff'in bu işten iyi komisyon aldığını tahmin etti.

Bunlar hakkında nasıl bilgi edindiğini anlattığında, Theo Beth'e bir süre dargın kalmıştı ama en azından kazıklanmasına engel olabilmişti Beth.

Dördüncü günün sabahında, hava hâlâ kar yağışlıydı ve sıcaklık gün be gün düşmeye devam ediyordu ancak Jack, çadırı toparlayıp gitmek zorunda olduklarını söylemişti.

Endişe içinde gökyüzüne bakarken, "Eğer daha fazla burada kalırsak, malzemelerimiz zirvedeki karın altında gömülüp

kalacak. Ayrıca merdivenleri tırmanırken önümüzde bundan daha güzel günler de olmayacak," dedi.

Sam sırtında taşıdığı eşyaların üzerine bir de kızak bağlamış olduğu halde en önden yürüyordu, Beth ise hemen arkasından ilerliyordu. Onun arkasında Jack vardı ve o da aynı Sam gibi kızak ve eşyaları yüklenmişti. Theo ise en arkadaydı. Herkes önünden gideni takip etmek zorundaydı. Esen kuvvetli ve dondurucu rüzgâr, dağı üzerlerine indirecek gibiydi. Buzlu basamakların tek tarafından bağladıkları ince halat hepsini aynı hizada tutuyordu. Her bir adım daha da zorlu hale geliyordu.

Ter vücutlarından boşalıyor, kasları birazcık merhamet için adeta yalvarıyordu. Rüzgâr, yüzlerinin açıkta kalan kısımlarını yakıyordu, sanki binlerce minik iğne suratlarına batıyordu.

Beth adımını nereye attığından başka hiçbir yere bakmaya cesaret edemiyordu. Kayıp düşmek ölümcül sonuçlar doğurabilir, ters bir hareket ile belini kırabilirdi. İlk başlarda basamakları sayıyordu ama beş yüzden sonra saymayı bırakmıştı. Tepelerinde uğuldayan rüzgâr, yükselen sızlanmalar, iki yüzden fazla kişinin aynı anda çıkan sesleri tahammüllerini iyice azaltmıştı.

Beth'in ve diğerlerinin yukarısındaki bir adam, çığlıklar atarak bir anda yan tarafa devrilip dağdan aşağı kaymaya başladı. Ama tırmanmayı bırakıp yardım etmek şöyle dursun, kimse dönüp bakmadı bile. Bu kendi hayatlarını tehlikeye atmak demekti, arkadakiler için de durum farklı değildi. Tabii hepsi için de görmezden gelmek aynı derecede barbarcaydı. Tırmandıkları yer o kadar sarptı ki hiç birisi yorum yapmak için bile nefeslerini harcayabilecek durumda değildi, sadece ne kadar aciz olduklarını ifade etmek ister gibi Jack'in arkadan kendisine usulca dokunduğunu hissetti Beth.

Teker teker ilerlemeye devam ettiler, ne yolun kalan kısmına ne de arkaya bakacak cesaretleri yoktu. Hep bir ağızdan

yükselen homurtular, hırıltılı nefeslere karışmış, daha da gürültülü hale gelmeye başlamıştı.

Kar yağışı yeniden başladı. Bir ara Beth'in tek görebildiği, önünden ilerleyen Sam'in ayağındaki botlar olmuştu. Zirveye ulaştıklarında, çadırlarını nasıl kuracaklarını hayal dahi edemiyordu. Yaşadığı ızdırabı ve dehşeti birbirine karışmıştı. Eğer bir barınak bulamazlarsa soğuktan öleceklerı kesindi.

"Devam edebilirsin Beth," dedi Jack hemen arkasından geliyordu. Bu yabancı beyaz dünyada sesi ürkütücü çıkmıştı. "Her şey yoluna girecek, neredeyse vardık. Sadece yapacağımız çayı düşün. Yürümeye devam et."

Arka tarafından gelen boğuk bir ağlama sesi duydu, birilerinin düştüğünü tahmin etti. Hemen arkasından da Theo'dan havlama gibi bir ses geldi. Beth gayri ihtiyari kafasını arkaya çevirdi ama tek görebildiği karla kaplı bir cisimdi. Bunun Jack olduğunu biliyordu. Theo'ya, "Kızağa tut. Yukarı çekmene yardım edeceğim," dediğini duydu.

İki adım ötesini görmediği gri-beyaz bir dünyanın içindeydi, sesler çatlamaya başlamıştı. Bir kaç saat önce önünden geldiğini duyduğu İskoçya aksanlı ses, şimdi arka taraftan geliyor gibiydi. Jack'in sesi Beth'i sakinleştirdi. Neredeyse geldiklerini, Theo'nun tutunduğunu ve Sam'in de hemen ön tarafında olduğunu hatırlatıyordu.

Daha fazla ilerleyemeyeceğini söyleyen bir kadının çığlığını ve bir adamın kadını cesaretlendirdiğini duydu. Ama öyle görünüyordu ki sesin sahibi kendisiydi ve kafası daha da karıştı. Beth bocalarken, "Sadece bir sonraki basamağı düşün," diye seslendi Jack. "Çok uzakta değil."

Nihayet zirveye ulaştıklarında, gördükleri manzara bembeyaz bir kentten ibaretti. Karlarla kaplı eşyaların oluşturduğu yükseltiler, binalar ve aralarından uzanan dar koridor gibi yollar. Eşyalarını bulmalarının çok zor olacağını fark ettiğinde, Jack okkalı bir küfür savurdu. Çuvallarını kaybetmemek için hamallara beş metrelik parlak kurdeleler vermişler ve çuvalları işaretlemelerini istemişlerdi ama karın her şeyi

aşındıracağını kimse hesaba katmamıştı. İnsanlar yığınların tepelerine çıkmış deli gibi kazıp malzemelerini bulmaya çalışıyorlardı. Hatta üç gündür kazdığını söyleyenleri duymuşlardı. Çadır kurabilecekleri hiçbir yer yoktu. Tek barınak bu 'şehir'di. Jack'in önderliğinde, rüzgârlı sokakların arasına dalıp kafalarını sokacakları tente için uygun yer bulana kadar dolaştılar.

Sabahtan beri maruz kaldıkları dondurucu rüzgâr kesildiğinde, biraz daha ısınmışlardı. Tentenin altına minnetle çökmüşlerdi. İlk işleri, volkan çaydanlıkta yeniden çay yapmak oldu. Derdünden de çıt çıkmıyordu. Beth hepsinin de aynı şeyi düşündüğünden emindi; ilkbaharı beklemeleri gerekirdi. Karanlık basmaya başlamıştı, eğer malzemelerini bulamazlarsa her şey çok daha kötüye gidecekti.

Jack ve Sam sıcak çayın etkisiyle birazcık canlanmış, feneri alıp malzemelerini bulmak için uzaklaşmışlardı.

"Yaran nasıl?" diye sordu Beth, Theo'yla beraber bir battaniyeye sarınıp tentenin altına çökmüşlerdi.

"Açıldığını sanmam," dedi Theo. "Ama kötülediyse bile, seni buraya getirmekle bunu hak ettim. Bir hanımefendi için uygun bir yer değil burası."

"Hanımefendilikten çoktan uzaklaştım bile. Günün birinde, dönüp geriye baktığımızda bunları konuşup güleceğiz."

"Umarım öyle olur," diye iç geçirdi Theo. "Tek dileğim, sana kusursuz bir eş olup hak ettiğin gibi bir evde yaşamanı sağlamak."

"Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordu Beth alayla.

Eldivenini çıkarıp Beth'in yanağını şefkatle okşadı Theo. "Eğer istersen öyle olsun ama sana bu teklifi çok daha romantik bir ortamda yapabilmeyi diliyordum."

Beth eşya yığınlarından oluşmuş dar pasaja bir göz attı; kar yağmaya devam ediyordu. Diğer insanlar da yanlarına gelip çatı olarak kullanacakları tentelerini kurmaya başlamışlardı. Beth gülümsedi. "Sanırım uzunca bir süre daha romantik bir ortam bulamayacağız."

Altın Basamaklar'ı tırmanma süreçlerinin, seyahatin en berbat kısmı olduğunu düşünmüşlerdi fakat eşyalarını bulmak için çabaladıkları takip eden iki günde de işkence çekmeye devam etmişlerdi. Uyumaları imkânsızdı; leş gibiydiler, üşümüşlerdi ve bir tabak sıcak yemeğe muhtaç durumdaydılar. Etraflarında eşyalarını arayan insanlar doluydu, kargaşa had safhadaydı. Durmadan esen sert rüzgâr ve uçuşan karlar, hepsini cinnetin eşiğine getirmişti.

Eşya yığınlarının üzerlerindeki kar tabakalarını kazımak ise sadece düş kırıklığı yaratıyordu, malzemelerini bulmaktan ümitlerini kesmeye başlamışlardı. Çalışıyor olmak birazcık ısınmalarını sağlamıştı ama kasları dayanılmaz şekilde ağrıyordu. Kazmayı bıraktıklarında ise vücutlarındaki her bir eklemin donduğunu hissediyorlardı.

Üçüncü günlerinde kar yağışı hâlâ sürüyordu. Beth ciddi ciddi daha fazla hayatta kalamayacağını düşünmeye başlamıştı. Yaşlar yanaklarında donup kalıyordu, dudakları o kadar çatlamıştı ki konuşmakta bile güçlük çekiyordu. Jack bile güçsüzleşmeye başladığının sinyallerini veriyordu. Kar kaplı eşyaların üzerlerine tırmanırken onu izliyordu ve ne kadar yavaşladığını görebiliyordu. Theo yürümeye çalıştığında aşırı solgun ve bitkin görünüyordu. Sam, araştırmalarında Jack'e yardım edebilmek için elinden geleni yapıyordu ama o da tükenmek üzereydi.

Nihayet eşyalarını bulan Sam olmuştu. Kan dolaşımının hızlanması için hareket ederken kendi eşyalarını bulan bir adamın yanından geçmişti. Adam son kalan çuvalını da sürüklerken Sam, hemen altında işaretli eşyalarını görmüştü. Eğer orada olmasaydı, bir saat içinde kar yeniden üstlerini kaplayacaktı.

Her ne kadar kar bütün şiddetiyle yağmaya devam etse de paketleri kızakların üstlerine yığmak hem ısınmalarını sağlamış hem de biraz olsun neşelendirmişti onları.

En sonunda, Amerikan sancağının dalgalandığı barakanın önünde kızaklarını çekerek çadırlarını getirmeyi başarmış-

ları. Burası Kuzey Batı Kanada Dağ Polisi'nin konuşlandığı yerdi. Silahlarını kuşanmış Kanada sınırını koruyorlardı.

Bu tanıdık kırmızı ceketi ve mavi pantolonları görmek Beth'i rahatlatmıştı. Polis memurlarının, Kanada'ya silahların girmesine izin vermediklerini bilmek de moralini yükseltmişti. Skagway'deki karmaşanın ve kuralsızlığın, sınırın diğer tarafına geçmesini engellemek için kararlıydılar.

Dağın, Alaska'ya ait kısmından getirilen eşyalar için gümrük vergisi ödenmesi zorunluydu. Ama Theo, malzemelerinin Vancouver'dan alındığına dair biriktirdiği faturalar sayesinde baskın çıkmış, sadece Skagway'den aldıkları için vergi ödemeyi kabul etmişti.

Beth, atlı polislerin nasıl böylesine mutlu ve neşeli olduklarını merak etmişti. Aylarca dağın tepesinde, bu berbat havanın ortasında çakılı kalıyorlardı. Bufalo derisinden yapılmış ceketler giyseler de barakaları çadırdan bile daha soğuktu ve bir gecelik kar yağışı, kar yüksekliğini bir metrenin üzerine çıkarıyordu. Buna rağmen, Theo'nun çıkardığı münakaşayla fazlasıyla eğlenmişler ve başlarıyla onaylayıp tüm malzemeler için sadece iki dolarlık vergi almışlardı. Getirdiklerini kontrol bile etmemişlerdi üstelik.

Mucizevî şekilde kar yağışı durmuştu. Kar ayakkabılarını giyerlerken, zayıf da olsa güneş ışıkları görünmeye başlamıştı. Happy Kampı'na ulaşmaları için önlerinde yirmi kilometrelik bir yol kalmıştı.

Çekmek zorunda oldukları ağır kızaklara ve acayip kar ayakkabılarına rağmen, Dyea'dan bu yana seyahat ilk defa kolay geçiyordu. Daha önce yola çıkmış olan insanların kar üzerinde bıraktıkları izler sayesinde kızakları kolayca sürükleyebilmişlerdi. Bitkinliklerine rağmen, en azından ilerleyebiliyorlardı. Geceye kadar çadırlarını kurmuş, ateşin başında ısınıyor olabilme ihtimali neşelerini yerine getirmişti. Yolun yokuş aşağı inen kısımlarında, kızakların üzerlerine binmişler, çocuklar gibi çığlıklar ve kahkahalar arasında kaymışlardı. Bazıları da köpeklerin çektikleri kızaklarla onları geçmişti.

Happy Kampı'nın zemini düzdü, böylece çadır kurmakta kolaylaşıyordu. Üstelik ağaçlık araziydi ve ateş yakabilmek için odun temin edebilirlerdi.

Kalın kar tabakasına ve fazla kar yağacağı da kesin olmasına rağmen o gece mutluydular. Yola devam etmeden önce dinlenebilecek olmanın rahatlığı, kalan kısmın Altın Basamaklar'dan ya da zirveden daha beter olamayacağına dair inançları ve elbiselerini kurutabilecek büyüklükte bir ateş yakabilmiş olmaları kahkahalarını geri getirmişti.

Jambon ve pilavdan oluşan akşam yemeklerini yedikten sonra, Beth kemanını alıp ateşin başında çalmaya başladı. Yanlarına gelen diğer insanlar da viskilerini Beth ve çocuklarla paylaşmış, içtikleri yüksek alkollü sıvının etkisiyle hepsi kafayı bulup söylenen her şeye gülmeye başlamışlardı.

İlerleyen saatlerde herkes çadırlarına çekildiğinde, Beth bir süre dikilip etrafına bakınmıştı. Dolunay vardı ve hava berraktı, yıldızlar gökyüzünden düşecek gibiydi. Kampın etrafındaki ağaçlar bodur cinstendi ama karla kaplandıklarında ortaya çıkan görüntü büyüleyiciydi. Etraflarındaki çadırların eski ve pis olduklarını biliyordu fakat her birinin dışında yakılan ateşin altın ışıkları altında çok güzel görünüyorlardı. Geçen hafta boyunca yaşadığı endişeler yüzünden çevreye çok dikkat edememişti. Oysa şimdi yani yeniden huzura kavuştuğunda, el değmemiş arazilerin ne kadar güzel olduğunu görmüş ve başlarından geçen maceraların heyecanı içini doldurmuştu.

Ateşin başında yarı uykulu halde oturan arkadaşlarına bakarken, "Günün birinde, tüm bunları Molly'ye de anlatabileceğim," diye düşündü. Hepsi de çok kirliydiler, gözleri kıpkırmızı olmuş, saçları keçeleşmiş, sakalları uzamış ve üst üste giydikleri kıyafetlerin içine gömülmüşlerdi. Şu halleriyle üç aydan ayırt edilemezlerdi. Dawson City'ye giden insanların arasında bir fotoğrafçı olmasını ümit etti. Seyahat boyunca nasıl göründüklerine dair Molly'ye gösterebileceği anıların olması güzel olurdu.

Yakınlarda bir yerlerde bir kurdun uluma seslerini duydu. Kamptaki köpeklerin bazıları da ağlamayla karışık seslerle karşılık verdi. Beth sıçradı ve hemen ateşe yaklaştı. Bir an için bakir ormanların vahşi hayvanlarla dolu olduğunu unutmuştu.

Bölüm 29

Jack kızakla beraber, Bennet Gölü'ne bağlı olan Lindemann Gölü'nün dar ucuna doğru koştururken neşe içinde kahkahalar atarak, "Nihayet geldik!" dedi.

Chilkoot Geçidi seyahatini beraber yaptıkları altın arayıcılarının çoğu, Lindemann Gölü'nün kıyısında, Dawson City'ye gitmek için kullanacakları tekneleri yapmaya başlamışlardı bile. Ancak Jack, iki gölün arasındaki buzlar eridiğinde tehlikeli olduğunu duymuştu. Bu yüzden, Bennet Gölü'nün kıyısına doğru gezinip kendi teknelerini o tarafta inşa etmeleri gerektiğine karar vermişti.

Theo bu seyahati gereksiz gördüğü için bayağı huysuzlanmıştı. Kumarhanelerin, salonların hatta restoranların türediği, Lindemann Gölü'ndeki çadır kenti beğenmişti. Bir satıcı Chilkoot Geçidi'nden özel botlar getirmişti. Pokerde yeterince para kazanıp bunlardan birisini satın alabileceğine inanıyordu. Bu yüzden Jack'le neredeyse yumruk yumruğa gelmişler, Jack bu teknelerin beş milden fazla yola dayanamayacağını ve Theo'nun da güvenli bir tekne yapmak için çalışamayacak kadar tembel olduğunu söylemişti.

Beth, Lindemann Gölü'nde harcadıkları zaman içinde, Jack'in Theo'ya nasıl öfkeden deliye döndüğünü gördükçe endişeye kapılmıştı. Dağları tırmandıkları süre içinde Jack, Theo için fazladan yük taşımaya gönüllü olmuş ve omzu incindiğinde Happy Kampı'ndan Lindemann Gölü'ne kadar

kızakla gelmesini mazur görüp ağaç kesmesine yardım etmişti. Ama Theo'nun ona uşağı gibi muamele etmesine ve böbürlenmesine içerlemişti. Beth, Jack'in Dawson City'ye tek başılna gitmesinden korkuyordu ve eğer bunu yaparsa onu suçlayamazdı da.

Ancak Theo, tekne almak için para kazanmayı planladığı poker oyununda elindeki tüm parayı kaybetmiş ve haliyle Jack'in planlarına uymaktan başka seçeneği kalmamıştı. Elbette buna katlanamıyordu.

Beth, Theo'nun tüm bu üstünlük taslamalarının altında, Jack'e karşı hissettiği kıskançlığın yattığının farkındaydı. Çünkü çoğu kişi onu bir çeşit parazit gibi değerlendirirken Jack'i üstün görüyordu. Buz tutmuş gölün üzerinden diğer tarafa geçerlerken ağzını bıçak açmamıştı. Beth'e bile tek kelime etmemişti Theo. Ancak diğer yandan Beth'in de Theo'ya karşı gizli incinmişlikleri vardı. Ne kadar zor olsa da Beth, Skagway'de sebep olduğu üzüntüleri ve Vancouver'da olan kötü olayları geride bırakmaya çalışmıştı. Tabii bunu Jack'ten bekleyemezdi.

Bennett Gölü'ne doğru ilerlerlerken aralarına çöken bu gerilime rağmen, gördükleri muazzam manzara karşısında şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmıştı. Karla kaplı dağlara uzanan buz tutmuş, dar ve uzun gölün muazzam güzelliğinin yanı sıra, kıyı şeridi gözün görebildiği yere kadar yayılmış çadırlarla kaplıydı. En yenisinden en eskisine, yırtık pırtık olandan, minik ve eğreti olanına, tek kişinin sığabileceği bir barınak kadar olanından devasa çadırlara kadar etrafta her boyda ve her çeşitte binlerce çadır vardı.

Skagway'den dağların etrafını dolaşarak gelen uzun yol olan White Geçidi, doğruca buraya ulaşıyordu. Bir kalabalıkla karşılaşmayı bekliyorlardı ama etrafta bu kadar farklı çeşitte canlı göreceklerini ummamışlardı.

White Geçidi'ne 'Ölü At Patikası' adı takılmıştı, çünkü bu yerden geçerken hastalıktan ya da açlıktan yüzlerce at telef olmuştu. Sınırdaki polislerden birisi, yanlarına yeterince yem al-

mayan insanların öfkeyle zalimliklerinden ve aptallıklarından bahsetmişti. Ancak burada çok sayıda atın yanı sıra köpekler, öküzler, eşekler, kazlar ve hatta kümes tavukları bile vardı.

Odunların üzerine vurulan baltaların tok sesleri, testere vızıltıları, köpek havlamaları ve birbirlerine seslenen insanlar ve tüm bunların karışımından ortaya çıkan kulak tırmalayıcı ses her yere hâkimdi. Sadece birkaç sene evvel, burası yalnızca yerli hamalların ve nadiren de olsa avcıların uğradığı ıssız bir yerdi ama artık şehirleşmeye başlamıştı.

Beth, Theo'nun son parasını pokerde kaybetmiş olmasından memnun değildi. Ancak Theo'nun gözleri çadırlardan birisinin önünde asılı olan, geceleri kumar ve poker oyunları düzenlendiğine dair ilanı görünce ışıldamaya başlamıştı. Beth de burada keman çalıp para kazanabilirdi.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?" diye söylendi Theo, bir saatten beri Jack'in önderliğinde gölün ilerisine doğru yürüyorlardı.

"Aşağı tarafta daha fazla ağaç var," diye kısaca cevapladı Jack.

Beth'in bakışları Sam'inkilerle birleşti. İki adamın ortasında kalmıştı Sam, üstelik her ikisini de seviyordu. Theo'yla içki içip kâğıt oynarken çok eğleniyordu, ayrıca hepsinin zengin olabilmelerinin yolu da ondan geçiyordu, bunun farkındaydı. Ancak hepsi de Jack'in becerilerine muhtaçtılar, eğer Jack olmazsa Dawson City'ye sağ salim ulaşamazlardı.

Sam Beth'e surat astı, tek kelime etmesine gerek yoktu - Beth gayet iyi biliyordu ki Sam, Jack'in biraz fazla zorlayıcı olduğunu ve patronluk taslamayı sevdiğini düşünüyordu, hem tekne yapmaya başlamadan önce sadece birkaç gün dinlenmeleri kimseye zarar vermezdi.

Araya girmesi gerektiğine karar verdi, eteklerini toplayıp koşarak Jack'e yetişti. "Tekne işine başlamadan önce birkaç gün boş kalsak olmaz mı?" diye sordu. "Yani daha Mart ayındayız ve Mayıs ayının sonuna kadar buzlar erimez nasılsa, böylece zaman kaybımız da olmaz."

Jack bir anda durdu, çektiği kızağın ipini bıraktı. Beth'in yüzüne büyük bir keyifle bakıyordu. "Hali hazırda burada kaç kişi olduğunu görebiliyor musun?"

"Evet."

"Her geçen gün bu sayı artacak," diye anlatmaya başladı Jack sabırla. "Her iki yoldan da akın edenlerle beraber sayı binleri geçecek, o zamana kadar şu anda etrafımızda gördüğümüz ağaçlar da çoktan kesilmiş olacak. Kampımızı kurar kurmaz odunlarımızı temin etmezsek bizim yerimize başkaları kendi odunlarını temin etmiş olacak."

Beth takdir ederek Jack'e bakakaldı. Aynı diğer adamlar gibi, onun da saçları sakalları birbirine karışmış, kirlenmiş ve yüzü soğuktan yanmıştı ama diğerlerinden farklı olarak altın hırsı gözlerini bürümemişti. Sam ve Theo gibi büyük zenginlik hayalleri kurduğundan bile şüpheliydi Beth.

"Bu yeterince adil," dedi Beth başını sallayarak. "Gayet mantıklı. Söyle bakalım Jack Child, aklından geçen nedir? Çünkü altın olduğunu hiç sanmıyorum."

Jack, Sam ve Theo'nun kızaklarıyla nasıl savaştıklarına bakıp gülümsedi. "Birilerinin sizi sağ salim Dawson City'ye ulaştırması gerek."

"Sorumun gerçek cevabı değil bu," diye cevapladı Beth.

Jack uzanıp Beth'in yanağını şefkatle okşadı. "Bence öyle."

Mayıs ayının ortalarına geldiklerinde, yaptıkları tekneyi tamamlamışlardı. Sağlam bir tekne yapmışlardı, direği ve yönlendirmek için kullanacakları bir dümeni vardı. Kenarları yüksekti, böylece dalgalı sularda hem kendileri hem de malzemeleri güvende olacaktı.

Çocuklar teknenin adını *Çingene* koymuşlar, teknenin baş tarafına gelecek şekilde adını ve tekne numarası olan 682 sayısını yazmışlardı.

Dağ polislerinin baş komiseri Samuel Steel, teknelerin kayıt altına alınmasını şart olduğuna karar vermişti. Altın

arayıcılarının her birisini dolaşmış, her bir tekneye numara vermiş, isimlerini ve numaralarını kaydetmişti. Dawson City'ye yapacakları uzun tekne seyahati esnasında hayatını kaybedenlerin olabileceği riskine karşılık, her birisinin yakın akrabalarının da isimlerini kayıt altına almıştı.

Kendi teknelerini binlerce diğer teknenin arasına, kıyıdaki buzun üzerine oturttular. Zamanın gelip buzun kırılmasını bekliyorlardı. Çoğu kişi işlerini bitirmişti, Beth ve çocukların gördükleri tekneler genelde birbirlerine benziyordu; üçgen şeklinde olanlar, oval ya da yuvarlak olanlar, atları da alacak kadar devasa olanlar, takalar, kayıklar, katamaranlar, kanolar ve hatta kutu gibi küçük olanlar vardı.

Bazıları ise hâlâ tekne inşasıyla uğraşıyorlardı. Hava açık, gökyüzü temiz ve maviydi. Buna rağmen tekne sahipleri sürekli bir didişme ve homurdanma halindeydiler. Her tarafta savurdukları küfürler duyuluyordu, çünkü işleri bitmediği için gerilmişler ve paniğe kapılmışlardı.

Bennett Gölü'nün kıyısında tahmini olarak 20.000 kişi vardı. Çadırları ve malzemeleri gölün kıyısını bir baştan diğerine kaplamış haldeydi. Her çeşit konfor mevcuttu burada. Hatta hamam çadırları, berber çadırları, kilise çadırı, kumarhane ve postane çadırları bile kurulmuştu. Dükkânlarda botlar için zamk dâhil her şey satılıyordu.

Dağ polislerinin sürekli tetikte olmaları sayesinde, Skagway'deki suç olaylarına burada rastlanmıyordu. Sabuncu'nun yandaşı olan adamlar geçitten buraya sızmışlardı ama durumu görünce hemen geri gitmişlerdi.

Jack, Sam ve Theo diğer insanların aksine düz tahtalar yerine, tamamı silindir şeklindeki kerestelerden oluşan bir tekne yapmışlardı. Theo, ağır işleri kendisine yakıştıramadığı için ortadan kayboluyordu. Sam çalışmaya gönüllüydü ama Jack başında dikilmediği zamanlarda işin kolayına kaçıyordu. Beth, Jack'in her ikisini de azarladığını duyuyordu. Eğer kıçlarını kaldırıp çalışmaya başlamazlarsa hepsini bırakıp tek başına gideceği konusunda onları tehdit ediyordu.

Fakat artık tüm işlerini tamamlamışlardı. Geriye sadece tekneyi suya indirip eşyalarını yüklemek kalmıştı. Gelen ilkbaharla beraber hava ısınmaya ve günler uzamaya başlamıştı. Dağlardan gelen çığ seslerini ve eriyen karların çıtırtılarını duyabiliyorlardı.

Çoğu kişi işlerini bitirmiş, kalan vakitlerini göl kenarında tembelce kürek oyup buz tabakasının altında görünmeye başlayan karanlık suları izleyerek geçiriyorlardı.

Yavaş, acı dolu ve adım adım ilerleyen üç aylık bir sabır testi olmuştu bu. Adamların hiçbirisi koca göbekli değillerdi artık, hepsinin bedenleri incelmiş ve kasları güçlenmişti. Kuru yüzleri, gür sakalları ve uzun saçları, artık çaylak olmadıklarının kanıtıydı. Seyahati yarıda bırakıp eve dönenler hakkında konuşurken gururla gülümsüyorlardı. Karşılarına çıkan zorluklar ve engeller, aralarında bir çeşit bağ kurulmasına sebep olmuştu.

Kadınların ise kıyıda oturacak kadar zamanları yoktu. Kocalarının rahat edebilmeleri için yıkanıp onarılması gereken kıyafetler, pişirilmesi gereken yemekler, yazılıp yollanması gereken düzinelerce mektup ve yapılması gereken ufak tefek işler vardı. Beth ise tepesinde uçan kazları izliyor ve karlar eridikçe ortaya çıkan envai çeşit çiçeklerden oluşan tarlaları izleyecek kadar kendisine vakit ayırıyordu. Sanki etraf unutma beni çiçekleri, şebboylar, gelincik çiçeklerinden oluşan kilimlerle kaplıydı.

Uzun zaman boyunca, karlarla kaplı bembeyaz bir dünyada yaşadıktan sonra, karların erimesiyle ortaya çıkan renkler muazzam parlaklıktaydı. Kızıl dağlar, koyu yeşil köknar ağaçları, asit yeşili eğreti otları ve yosunlar, pembe, mavi ve sarı kır çiçekleriyle yarış halindeydiler sanki. Kampın miskinliğinden uzakta, toprağı kaplamışlardı. Serçeler ve ardıç kuşları da geri dönmüşlerdi. Kuş cıvıltıları, testere ve çekiç seslerini bastırıyordu artık.

Beth bazı zamanlarda, kemanını yanına alıp kampın gürültüsünden uzaklaşmış olmanın memnuniyetiyle, sadece kendisi için tek başına çalıyordu.

Bir gün, parlak gün ışığında bir kayanın altında oynaşan iki tane ayı yavrusu gördü Beth. Güvende olabileceği bir mesafede saklanıp onları izledi. Bu manzarayı seyredebildiği için ayrıcalıklı hissetmişti. Kısa süre sonra anneleri geldi, koca patileriyle yavrularına şaplaklar atıp oyunlarına katıldı. Beth'in zihninde Molly'ye dair anılar canlandı ve gözlerine yaşlar doldu.

Tamamen tek başına kaldığı, hiçbir planının olmadığı ve hatta geleceğe dair hayal bile kurmadığı zamanlarda, bu üzüntü Beth'i yokluyordu. Seyahate katılan diğer insanların hepsi, geceleri kamp ateşinin başında toplandıklarında altını nasıl harcayacaklarına ve nerelere gideceklerine dair konuşmalar yapıyorlardı. Oysa Beth bir sonraki günü bile düşünebilecek halde değildi. İstediği bir sürü şey vardı; gerçek bir ev, sıcak bir banyo, yumuşak bir yatak, taze meyve, beş dakika içinde çamura bulanmayacağı bir yer ve güzel elbiseler giyinebilmek.

Theo'yla sevişmeyi çok isterdi ama Dyea'dan ayrıldıklarından beri hiç fırsatları olmamıştı. Hava çok soğuktu, her ikisi de çok kirlenmişlerdi, dahası Sam ve Jack sürekli yakınlarındaydılar. Ayrıca Molly'yi ve İngiltere'yi görmek için de yanıp tutuşuyordu ama öyle görünüyordu ki daha uzun zaman bunun için imkânı olmayacaktı.

Peki ya eskiden kurduğu hayallere ne olmuştu? Bahçeli güzel bir ev, düğün günü ya da sıcak sahillerde yapacağı tatil hayalleri nereye gitmişti? Şimdi sadece arada bir düşünüyordu bunları. Bunun sebebi, rüyasında bile göremeyeceği yerlere gelmiş ya da artık gözü açık biri olmasından mı kaynaklanıyordu?

Kimi zaman Theo, New York'ta güzel bir apartmanda ya da İngiltere'de muazzam bir köşkte yaşadıklarına dair dokunaklı hayaller kuruyordu. Bunların gerçekleşebileceğine inanmayı çok isterdi Beth ama inanamıyordu. Lindemann'da kaybettiği tüm parayı başka bir oyunda kazanmış Theo fakat bunu da sonradan kaybetmişti. Beth onunla olduğu sürece

asla güvende olamayacak, yerleşik yaşayamayacak ve daima 'büyük' bir şansın peşinde koşacaklardı.

Beth, Theo'nun tüm eksiklerinin farkındaydı ve bunların asla değişmeyeceğini de biliyordu. Bazen, Ira'nın kumarbazlar ve ona gönlünü asla kaptırmaması gerektiği hakkında söyle-diklerini dinlemiş olmayı diliyordu. Fakat araları iyi olduğu zamanlarda, her şey çok güzel ve eğlenceli hale geliyordu. O zamanlarda Beth, geçmişteki kötü olayları, yalanları ya da ortadan kayboluşları, miskinliği ve kibri göz ardı etmeye yelteniyordu.

Aslında gerçek güvencesi kendi içinden geliyordu. Biliyordu ki her yerde hayatını keman çalarak kazanabilirdi. Yaptığı işi en az Theo'yu sevdiği kadar seviyordu. Belki de bu yüzden hayal kurmaya ihtiyaç hissetmiyordu? Çünkü o zaten hayalini yaşıyordu.

İlk buz çatlağını 29 Mayıs'ın erken saatlerinde duydular. Beth bunun silah sesi olduğunu zannedip endişeye kapıldı ama arkasından ikinci ses gelince buzların çözülmeye başladığını anladı.

Geceleri tam karanlık olmuyordu artık. Gece yarısına doğru, sanki güneş doğmaya başlamış gibi gökyüzünün rengi pembeye ve mora dönüyordu. Bu yüzden hemen yataktan atlayıp botlarını giydi ve diğerlerine seslenip kıyıya doğru koştu.

O esnada Beth'e diğerleri de katıldılar. Yüzlerce insan izlemek için toplanmıştı. Buz tabakası çatlıyor, çatlakların arasından karanlık sular fışkırıyor, odun yortularını ve botlarının gövdelerine sıvadıkları zifti yıkıyordu. Birileri neşe çığlıkları atmaya başladı, diğerleri de katıldı buna. El ele tutuşup oyun parkındaki çocuklar gibi birbirlerinin etrafında dönmeye başlamışlardı.

Bennet Gölü'ndeki son gün, herkes için eğlence dolu geçmişti. Ertesi gün yola koyulabileceklerdi. Beth akşam giymek için kırmızı saten elbisesini çıkardı. Uzun süre, paketlerin içinde kapalı kaldığından, üzerinde siyah lekeler oluşmuştu ama bol suyla yıkayıp kuruması için elbisesini astı. Sadece bir gece için bile olsa, yeniden gerçek bir kadın gibi görünecek olma fikri Beth'i heyecanlandırmıştı. Saçlarını da yıkadı ve güneşte kurutabilmek için serbest bıraktı.

Diğer herkes onun gibi temizlikle meşguldü. Hamam çadırının önündeki kuyruğun ilk defa bu kadar uzun olduğunu görmüştü Beth. Bazıları, yirmi tane adamla aynı suyu kullanarak yıkanmak yerine, soğuk suyla temizlenmeyi önermişti.

Jack ve adamlardan bazıları, teknelerini henüz bitirememiş olanlara yardım edebilmek için işlere dört elle sarılmışlardı.

Köpekler bile kamptaki heyecan dolu ortamdan nasiplerini almış gibi, havlayarak etrafta koşuşturuyorlardı.

Beth o gece saat sekizde, Golden Goose'da keman çaldı. Golden Goose kumarhane olarak kullanılan büyük bir çadırdı ve o akşam hınca hınç doluydu. Daha önceden kapısından bile geçmemiş insanlar, o gece içeriye girmiş dans ediyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Beth, Theo ile beraber kendi çadırlarına dönmek üzere ayrıldıklarında, hâlâ binlerce alkış sesi Beth'in kulaklarında çınlıyordu. Üstelik Theo'nun şapkasında otuz beş dolar para birikmişti.

Genç bir adamın 'Tatlı Molly' şarkısını söylediğini duyabiliyordu Beth. Annesinin, daha küçük birer çocukken Sam ve kendisini uyutmak için söylediği bu şarkıyı tekrar hatırlamıştı. Şimdi evinden bu kadar uzaklardayken, seyahatlerinin son kısmının arifesinde yeniden anımsamak olağanüstüydü.

Sam ve Jack geceyi salonun arka kısmında geçirdiler. Aylardan sonra ilk defa Theo'yla baş başa kalıp sevişme fırsatı yakalamışlardı. Sonrasında Beth, yarı uykulu olduğu halde Theo'nun omzuna uzanmış kamptaki cümbüşü dinlerken, bu kamptaki en mutlu kadının kendisi olduğunu hissetti.

Tüm gece süren eğlence ve cümbüş, insanların sabahın

köründe uyanıp buz tabakasının ne durumda olduğunu kontrol etmek için koşuşturmalarına engel olmadı.

Hâlâ suyun üzerinde yüzen büyük buz tabakaları vardı fakat su seyahat edebilecek kadar iyi durumdaydı. Herkes bir anda çadırlarını toplamaya, yataklarını katlayıp paketlemeye ve eşyalarını teknelerine yığmaya başladı.

Beth kırmızı elbisesini katlarken kendi kendisine gülümsedi. Theo elbisesini ve botlarını su geçirmez çuvallardan birisinin içine yerleştirip sıkıca kapatacaktı ve Dawson City'ye varana kadar bir daha açılmayacaklardı. Yeniden, eski ve kalın lacivert elbisesini, oduncu ceketini ve kauçuk botlarını giymiş ve geniş kenarlıklı şapkasını takmıştı. Üzerini değiştirdikten sonra kemanını da çuvallardan birisinin içine yerleştirdi.

Kendi eşyalarını paketleyen Sam'i izledi. Üzeri çıplaktı, kardeşini geçen yazdan beri ilk defa üzerinde gömlek yokken görüyordu. Erkeksi ve sıkı bedenini görünce şaşırmış, Liverpool'daki haliyle kıyaslamıştı. Artık Sam'in bedenini sımsıkı kasları sarıyordu. Oysa Beth'in de kolları ve bacakları sıkılaşmıştı. Tüm o paket taşımalar, kızak sürüklemeler ve taşıdığı su kovaları kendisini de bir erkek kadar güçlü hale getirmişti.

"Heyecanlı mısın Sam?" diye sordu ağabeyine.

"Hem de nasıl," diye cevap verdi Sam, yakışıklı suratına geniş bir gülümseme yayılmıştı. "Önümüzde çok uzun bir seyahat olduğunu biliyorum ama kolay olacak, üstelik suyun durumu da gayet iyi."

"Oraya ulaştığımızda hâlâ bir arada olamayacağımızdan endişeliyim," dedi Beth, düşünceliydi "Theo ve sen hâlâ kumarhane açmayı başarabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Elbette başaracağız kardeşim," diyerek kahkaha attı Sam. "Ve sen de kemanınla müşterileri içeriye çekeceksin. Başarısız olmamızın ihtimali yok."

"İngiltere'yi düşünüyor musun hiç?" Beth daha önce bunu sormayı hiç düşünmemişti.

Sam gülümsedi. "Dürüst olmam gerekirse, pek fazla düşündüğümü söyleyemem. Geri dönmek için ne sebep var ki? Buraya gelene kadar hiç büyük heyecanlarımız olmadı."

"Ama Molly orada?"

Sam kafasını kaşıdı, kafası karışmış gibiydi. "Şu anda ona sunabileceğimiz hiçbir şeyimiz yok. Üstelik bizi anımsamaz bile. Ayrıca, tekrar o berbat hayatın içine giremem. Bundan sonra asla."

Beth'in boğazına bir yumruk oturmuştu. Gözleri yaşlarla doldu. "Sanırım geriye tek başıma dönmek zorundayım."

Sam kardeşini kollarından tutup sarstı. "Neyin var senin? Bugün bu saçmalıklarla kafanı yormaman gerek. Yeni bir maceraya başlamak üzereyiz."

"Liverpool'dan ayrıldığımızdan bu yana bunu bana kaç kere söyledin?" diye sordu Beth. "Her zaman bir sonraki seferde ne olacağıyla ilgilendik, bir kere bile mola verip geçmişi düşünmedik."

Sam yüzünde küçümseyici bir tavırla, "Eşelediğimize değecek kadar güzel mi geçmiş? Geriye döndüğümde tek hatırladığım, ne istediğim bir kerecik olsun sorulmaksızın bana ne yapmak zorunda olduğumun söylenmesi. Küçük bir oğlan çocuğuyken bile zengin olmak isterdim, şimdi ise daha da fazlasını istiyorum. Orada, önümüzde uzanmış bizi bekleyen Dawson City'de isteklerime ulaşacağım Beth. İster toprağı kazarak, ister kumarda başkalarının elindekini alarak olsun bunu başaracağım. Zenginliğe kavuşmak, babamın kendisini annemin ihaneti yüzünden öldürdüğü gerçeğini bile silip atacak."

Sam'in bu söyledikleri Beth'i şok etmişti. Tüm bunları çok uzun zaman önce geride bıraktığını zannediyordu.

Sam sanki Beth'in aklından geçenleri okumuş gibi "Unutamadım. Bu senin dışında bütün kadınlara olan güvenimi yok etti."

"Aman ne kadar da memnun oldum," dedi Beth alayla. "Peki ya Dawson City'de zengin olamazsan ne olacak?"

"Olacağım," dedi Sam tasasız bir şekilde. "Biliyorum, olacağım."

7.000'den fazla teknenin suya açıldığı o öğleden sonrası güzel ve güneşliydi. Daha önce hiçbir yerde görülmemiş teknelerden oluşan bir donanma gibiydi. Bazıları yelken niyetine eski bir gömlek ya da örtü kullanmışlardı, daha varlıklı olanlar ise ev yapımı olduğu belli flamalar takmışlardı teknelerine. Üzerlerine teknenin adı kazınmış ya da boyalarla yazılmıştı.

Yaşlılar, gençler, bankacılar, askerler, denizciler, çiftçiler, dükkân işletenler ve hatta dansçı kızlar... hayatın her kesiminden bir renk vardı bu manzarada. Kimisi arkasında eşlerini ve ailelerini bırakmıştı, kimisi de yasalardan kaçıyordu. Geçmişleri temiz seçkin insanlar da vardı, büyük kentlerin varoşlarından gelenler de. Ancak hemen hiçbirisi, hayatları boyunca böylesine heyecan dolu bir yolculuğa çıkmak şöyle dursun, delice maceraların hayallerini bile kurmuş değillerdi.

Beth hepsinin ümitlerini hissedebiliyordu. Teknenin isminin yazdığı kıç kısmında oturuyordu. Theo dümene geçmiş, Sam ve Jack de kürek çekiyorlardı. 'Dawson'da görüşürüz!' nidaları tüm gölü kaplamış, dağlardan yankılanıyordu. Nasıl göründüğüne bakmak için kıyıya göz attı. Terk edilmiş kereste tezgâhları, yırtık pırtık bırakılmış çadırlar, güneş ışığında parıldayan teneke kutular ve tekne yapmak için kesilen ağaçlardan kalan binlerce kütük...

İlk başlarda herkes çılgın gibi kürek çekiyordu fakat daha derin sulara ulaştıklarında, hafif bir rüzgâr tekneleri yakaladı ve kürekler tekneye çekildi.

Ama daha sonra rüzgâr kesildiğinde, sanki tekneler arasında anlaşılmış gibi kimse yeniden küreklere asılmadı, sadece oturup pipolarını yaktılar ve kendilerini akıntıya bıraktılar. Söylenen şarkılar gölün üzerinde yankılanıyordu. Herkes çok neşeliydi. Felaketleri geride bıraktıkları ve günün altın avına çıkmak için en ideal gün olduğuna inanıyorlardı.

Telaş ertesi gün sabahın erken saatlerine dek sürdü. Jack, teknelerinin kendiliğinden istedikleri sürate ulaşmasından memnundu. Çevrelerinde kırk elli civarında bot vardı. Arkalarında kalan donanma, kümeler halinde bir araya toplanmıştı.

Hem ılık güneş ışıklarının sudaki pırıltıları, hem de gördükleri diğerlerine kıyasla kendi teknelerinin çok daha dengeli ve hızlı olduğunu fark etmek hepsinin keyfini yerine getirmişti, öngörüleri ve başarılı işçiliklerinden dolayı kendilerine iltifatlar yağdırdılar.

Jack, teknenin içine alçak oturaklar yapmış ve böylece kenarlardan çarpan suların elbiselerini mahvetmesi de engellenmişti, üstelik bu oturakların üzerlerine rahatlıkla uzanabiliyorlardı da.

Öğlen boyunca Beth, etraftaki teknelerdeki insanların birbirlerine bir ağaca asılmış kızıl bir flamayı gösterdiklerini fark etti, bir odun parçasının üzerine tek kelimelik bir not yazılmıştı: 'Çarpışma'

"Uyarı levhasına benziyor," dedi Jack. Sözcüklerin ağzından dökülmesiyle beraber, gürlemeye başlayan suyun sesini duydular. Göl hafifçe sola doğru meyil aldı hemen, önlerinde etrafı dik kaya kütleleriyle çevrili dar bir geçit gördüler. Beth korkudan bir çığlık attı, Theo bembeyaz olmuştu ve Sam'in ağzı açık kalmıştı.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı Jack. "Miles Kanyonu olmalı bu!"

Dağ polislerinden birisi kanyondan bahsetmişti. Nehrin akıntısının en hızlı olduğu iki yerden birisiydi burası. Çok tehlikeliydi. Ama hiçbirisi bu kadar çabuk ulaşacaklarını tahmin etmemişti. Kıyıya kürek çekip bölgeyi kontrol etmek için çok geç kalmışlardı. Tekne akıntıya kapılmış geçide doğru hızla sürükleniyordu.

"Kürekleri alın, kenarlara çarpmamak ve tekneyi yavaşlatmak için kullanın!" diye haykırdı Jack, Theo ve Sam'in eline kürekleri tutuşturdu. "Ben de dümeni kontrol etmeyi deneyeceğim! Beth sen sadece sıkı tutun!"

Hepsi dehşet içindeydiler. Tekne süratle kanyona doğru ilerliyordu. Nehrin en çok daraldığı üç yerden birisiydi burası, diğer ikisini neyse ki geçmişlerdi. Daralan bölgelerde su daha kuvvetli aktığından, orta yerdeki dalga tepelerinin yüksekliği iki metreyi buluyordu. Bu tepelere diklemesine girmek üzereydiler ve son sürat ilerliyorlardı, su o kadar gürültülüydü ki birbirlerinin söylediklerini bile duyabilmeleri imkânsızdı.

Suyun içi, dağ göllerinden gelen kollarla sürüklenen keresteler, sivri kaya parçaları ve iri çakıllarla doluydu. Beth, teknenin kenarlarına sıkıca yapışmıştı. Jack tekneyi önlerine çıkan engellerin etrafından dolaştırmaya çalışırken, alttan gelen sürtünme seslerini duyuyor ve tepe taklak olmamak için kendisini dengede tutmaya çalışıyordu.

Ön taraflarında alabora olmuş bir mavna gördüler. Beş ya da altı adam, çaresizce üzerine tırmanmaya çalışıyorlardı, mavna kendi etrafında dönerek girdap yapıyor ve etraftaki kayalara çarpıyordu.

Beth arkasına bir göz attığında ters dönmüş bir kano gördü, sahibindense eser yoktu. Fakat diğerlerini düşünemeyecek kadar korkunç bir andı, kendi tekneleri burun tarafında bir dakika süresince fırıl fırıl döndü. Ardından kıç tarafı bir anda sıçrayan bir at gibi yükseldi. Devasa, buzlu dalgalar tekneyi yıkadı, suya düşmemek için sımsıkı tutunmak zorundaydılar.

Gayri ihtiyari gözlerini kapadı Beth, açtığında ise iki tane botun kayalara çarptığını gördü. Bir tanesi kibrit çöplerinden yapılmış gibi anında parçalandı.

Sadece Jack dik duruyordu. Kendisini bir halatla tekneye bağlamıştı, tüm kasları ve bedeni gerilmişti. Küreği elinde sıkıca tutuyor, geçen kayaları uzaklaştırmak için kullanıyor, kanyon duvarlarına çarpmalarını önlemeye çalışıyordu.

Sam'i bir an, teknenin baş tarafında dizlerinin üzerinde durmuş ve elindeki kürekle kayaları itiyorken gördü Beth ama yeniden baktığında Sam yoktu.

"Sam!" diye haykırdı ciğerleri yırtılırcasına. "Sam düştü!"

Korkuluklara sıkıca tutunmuş, çıldırmış gibi Sam'i arıyordu fakat karanlık suların içinde sürüklenen kerestelerden başka hiçbir şey göremedi. Jack ve Theo da araştırıyordu ne var ki tıpkı onun gibi hiçbir şey göremiyorlardı.

"Bizden uzağa sürüklenmiş olmalı!" diye haykırdı Jack. "Suyun üzerinde kalmak için kütüklere tutunmayı akıl edecektir!"

Jack'in haklı olmasını umdu Beth, Sam'e yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Nerede olduğunu bile göremiyorlardı.

Tekne bir girdaba düştü ve dönmeye başladı. Hepsi bu kâbusun bir an evvel bitmesi için dua ederek sıkıca tutundular. Girdabın içinden çıktıklarında, kanyonun daha dar olan kısmına atıldılar. Keskin kayaların, teknenin tabanındaki keresteleri kazıdığını duyabiliyorlardı. Diğer botlardan gelen çığlık seslerini işitiyor ama o kadar hızlı sürükleniyorlardı ki etraflarından geçenin ne olduğunu bile göremiyorlardı.

Sonra aniden yavaşlamaya başladılar. Yeniden sakin sulara ulaşmışlardı. Jack, sahile doğru kürek çekip tekneyi güvenli bir yere aldı. Sahil boyunca tüm botlar aynı şeyi yaptı. Bazıları mahvolmuş haldeydi, bazılarının ise altlarında koca oyuklar oluşmuştu.

Suyun uğultusu arkalarında kalmıştı ama endişe içindeki insanların bağrışmaları her tarafı kaplamıştı. Devasa malzeme çuvalları suda yüzüyordu, şekerler ve pirinçler her yana dağılmıştı. İçinde tavukların ciyakladığı bir kümes de kıyıya vurmuş, köpekler yüzerek karaya çıkmış silkeleniyorlardı. Suyun içinde de bir sürü insan vardı. Kütüklerin ve arta kalan büyük nesnelerin üzerlerine tırmanmışlardı. Theo ve Jack suya atlayıp yardım etmek için onlara doğru yüzdüler. Beth ise karaya çıkıp Sam'i aramaya başladı.

Ölmüş olan iki kişiyi gördü Beth, arkadaşları ve aileleri onları yeniden canlandırabilmek için çaresizce çırpınıyorlardı. En sonunda Sam'i seçebildi. Birkaç yüz metre uzaktaydı

ancak o olduğunu biliyordu. Yağ rengi saçlarını ve boynunun etrafına doladığı kırmızı fularını tanımıştı. Ölmüş olduğunu da biliyordu, çünkü hiç hareket etmiyor, akıntının içinde öylece salınıyordu.

Jack ve Theo'ya olduğu yeri işaret ederek, "İşte orada!" diye bağırdı. Hızlı akıntı Sam'i onlara doğru sürükledi. Beth de suyun sığ kısımlarına doğru dalıp yardımlarına koştu. Ağabeyinin başını ellerinin arasına aldığında, sivri bir kayaya çarpıp yarıldığını gördü. Sam'i kıyıya çekerlerken üçü de sessizdi. Her biri biliyordu ki bu hayat kurtarma mücadelesinin, ne diğerleri ne de sevdikleriyle dostları için artık hiçbir faydası yoktu.

Beth, Sam'in yanına dizlerinin üzerine çökmüştü. Hıçkırıklar içinde ağlıyor, bir yandan da eteğiyle ağabeyinin yüzünü kurulamaya çalışıyordu. Sam onun için bir ağabeyden çok daha fazlasıydı. Çocukluğundaki oyun arkadaşı, en yakın dostu, dert ortağı ömrü boyunca her şeyini paylaştığı yegâne kişi olmuştu. Kaderin, ağabeyini kendisinden alacak kadar zalim olabileceğine inanamıyordu.

Korkunç bir feryat sesi duydu. Theo ve Sam kollarından tutup kendisini Sam'in ölü bedeninden uzaklaştırmaya çalıştıklarında, çığlığın kendisinden geldiğini anladı.

"Onsuz gidemem!" diye bağırıyordu öfkeyle. "Ailemden geriye tek kalan o, gidemem!"

Theo kollarından tutup zapt etmeye çalışırken, "Biz hâlâ seninleyiz. Nasıl hissettiğini biliyoruz. Jack ve ben de onu çok seviyorduk."

Ancak o zaman diğerlerinin de ağladıklarını gördü Beth. Acılarını saklayabilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Yaşlar gözlerinden kontrolsüzce iniyordu. Yaşadıkları acı gözlerinden okunuyordu.

Sam'in cesedinin başında ağlayarak, ne kadar süre bir arada kaldıklarını bilmiyordu Beth. Hepsi de sırılsıklam olmuş, soğuktan titrer haldeydiler. Fakat yaşadıkları şok ve keder her birini felç etmişti sanki.

Akıntıya kapılan teknelerden çoğu alabora olmuş olmalıydı, çünkü artık diğerlerinin de feryatlarını ve titremelerini duyabiliyordu. Ancak bir adam yanlarına gelip de mezar kazmak için yardım teklif ettiğinde, şok hallerinden kurtulabilmişlerdi. Adamı tanıdıklarını hatırladılar, Bennet Gölü'nde arkadaşlık ettikleri birisiydi. Nihayet Sam'i defnetmek zorunda olduklarını fark etmişlerdi.

"Çok iyi bir insandı," dedi adam, anlayış ve şefkat dolu gözlerle bakıyordu. "Başınız sağ olsun. Kaybınız için gerçekten çok üzgünüz. Lütfen yardım etmemize izin verin."

"Bu adil değil." Beth hıçkırarak ağlıyor, adamları, kıyıdan birkaç metre içeride yumuşak zeminde mezar kazarlarken izliyordu. "Bir baştan diğer başa çok uzun bir yol geldik beraber! Neden şimdi ayrılmak zorundayız?!"

"Düştüğünü görmedim," dedi Jack, çaresizce yere baktı.

Theo, Sam'in yanı başında dizlerinin üzerine çöktü, saçlarını ve alnını okşayarak, "Ahh Sam, Sam, biz sensiz ne yaparız?" diyebildi. Kederden sesi çatlamıştı.

Beth, Theo ve Jack'i Sam'in bedenini aceleyle kazılan mezarın içine indirirlerken izledi ama olanların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Annesiyle babası soğuk ve gri günlerde defnedilmişlerdi, Molly'ye benzer bir günde veda etmişti ve kendi bebeğini kaybettiği gün de soğuk ve kapalı bir gündü. Cenazeler bu tip günler demekti. Şu andaki gibi ışıl ışıl suların olduğu, güneşin parladığı ve kıyısında rengârenk ilkbahar çiçeklerinin açtığı yerlerde cenaze olmazdı. Sam genç ve güçlü birisiydi. Önünde daha uzun bir ömür vardı. Hayalleri vardı. Planları vardı. Hiç birisine ulaşamayacak olması adil değildi. Beth sanki bir anda bu korkunç kâbustan uyanacakmış gibi hissediyordu. Sam onunla dalga geçip kahkahalarla gülecekti.

Hayır, bu gerçekti. Theo, İncil'den ezbere bir kısım okuyordu. Ayakta kalmak için çabalarken de sesi titriyordu. Jack

tahtadan bir haç yapmış, üzerine de Sam'in ismini yazmıştı. Toprak yığını üzerine kapatıldıktan sonra, mezarının başına dikecekti.

İlahiyi okurken sesleri alçak tizdi. Beth, tanrının onu bir kez daha cezalandırdığını düşündü.

Nehir kenarındakilerin hepsi kanyonun sonuçlarıyla ilgileniyorlardı. Bazıları mezar kazıyor, bazıları da yaralılara bakıyordu. Eşyalarını ve teknelerini kaybedenlerin üzüntü dolu ağlamalarını duyabiliyordu Beth. Ve kendi yüreğinin kırgınlığını da duyabiliyordu.

Bölüm 30

"Para? Para?" Bir diğer yerli grubu sahilde kurdukları kampta bağrışıyorlardı. O kadar kirli, perişan ve hasta görünümlüydüler ki Beth bakışlarını başka tarafa çevirdi. Onlara hiçbir şey vermediği için kendisini suçlu hissetmişti. Ama nehir kenarında konuşlanan diğer grupların hemen hepsinden yiyecek bir şeyler alıyor ve karşılığında hiçbir şey ödemiyorlardı. Ayrıca, Beth'e onlara verilen her şeyi sattıklarını anlatılmıştı. Her gün yeni teknelerin geldiğini de hesaba katınca, gayet iyi şartlarda yaşadıkları kesindi.

Kıyı kesiminde masmavi bir çiçek denizi baştanbaşa sahili kaplıyordu.

Beth arada sırada geyikleri, nehirden su içen buzağıları ya da sanki insanlar yaşam alanını gasp etmiş gibi bir ağaç kovuğunun arkasından bakan ayıları görüyordu. Kayaların arasında kızılcık, kuş üzümü ve ahududu gibi yabani meyve veren çalılar olgunlaşmıştı. Yosun ve yaban güllerinin kokuları havada dalgalanıyordu.

Olağanüstü bir manzaraydı. Tüm bunlardan keyif alabilmeyi çok isterdi Beth ancak Sam, öldüğünden bu yana, güneşin doğuşunu bile iyiye alamet görmüyor ve hiçbir şeyden zevk almıyordu.

O gün beş adam hayatını kaybetmişti. Ölülerin yanı sıra, düzinelerce tekne mahvolmuş ve geçitten taşıdıkları malzeme çuvallarının bağcıkları açıldığından erzaklar sulara dağılıp

birçok değerli eşya kaybolmuştu. İnsanlardan bazıları öfkeden deliye dönmüş, saçlarını yolmuş, çığlıklar ve hıçkırıklar içinde ağlamışlardı.

Steele'deki yetkililer, hemen oracıkta bir kanun yazmış ve teknelerin yetkili kişiler olmadan açılmalarını yasaklamışlardı. Kanyonlardan geçerken kadınlar kıyıya çıkartılacak, beş millik kara yolunu yürüyerek geçeceklerdi.

Sam'i toprağa verdiklerinden beri, Jack'in ağzını bıçak açmaz olmuştu. Kazayı önleyemediği düşüncesiyle kendisine işkence yaptığını biliyordu Beth. Oysa elinden geleni yapmış, malzemeleri hiç zarar görmeden kıyıya ulaştırmıştı. Sam kendi dikkatsizliği yüzünden düşmüştü tekneden.

Ancak akılcı olmak içlerindeki kederi dindirmeye yetmiyordu. Hiç kimse Sam'in hayatlarındaki eksikliğini gideremezdi. Beth ağabeyi olmadan hayatına nasıl devam edeceğini bile bilemiyordu. Sam'i düşünmemeyi denediği zamanlarda, ya kaybettiği bebeği hakkında derin fikirlere dalmış olarak ya da Molly'yi bir daha görememe ihtimalinin çaresizliği içinde buluyordu kendisini. Kardeşi Molly'nin fotoğrafına bakıp kıvırcık saçlarını, tatlı suratını izlemeye başladığında, zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyordu.

Jack ve Theo'nun, Molly hakkında neler hissettiğini anlamalarını elbette beklemiyordu Beth. Ama Sam'e ne kadar düşkünse küçük kardeşine de o kadar düşkün olduğunu hissetmeleri birazcık olsun içini rahatlatıyordu.

Neler hissettiklerini rahatça konuşamayacak kadar yeniydi acıları henüz. Fakat belki onun da zamanı gelecekti günün birinde.

Dawson City'ye çok az yolları kalmıştı artık ve Yukon nehri botlarla doluydu. Kendileri gibi dağ göllerini aşıp gelen 'Ekşi Hamurlar'ın arasına katılmaya gelmişlerdi. Buraya önceden gelenler, bir parça hamuru, sıcak kalması için gömleklerinin içlerine diktikleri çantaların içinde saklarlarmış. Böylece yapacakları diğer ekmekler için maya olarak kullanırlarmış.

Bu adamlar saçlarına ak düşmüş altın arayıcılarıydı. Küçük körfezlere sığınıp tüm kışı orada geçiriyorlardı. Bazıları uzun yıllarını burada altın arayarak geçirmişlerdi.

Heyecan gözle görülür haldeydi. Hedefe çok yaklaşmışlardı. İnsanlar çığlık çığlığa selamlaşıyor, birbirlerini tebrik ediyorlardı. Seyahatleri boyunca yaşadıkları maceraları ve önlerinde uzanan gelecekle ilgili hayallerini paylaşmak istiyorlardı. Ama ne Beth ne de diğerleri, herhangi bir sohbetin içine girebilecek gibi hissetmiyorlardı kendilerini. Sam'e dair tek bir ima bile ruhlarını yerle bir edebilirdi.

Beth, sessiz ve üzgün yüz ifadelerini, sıcakların ve sivrisineklerin sebep olduğu korkuya yormalarını diliyordu.

Sert kavgalara ve münakaşalara tanık olmuşlardı. Genellikle de asker arkadaşı gibi beraber seyahat etmiş adamların arasında çıkıyordu bunlar. Bunun sebebi neydi bilmiyorlardı fakat birbirlerine zehirli varlıklarmış gibi bakıyorlardı artık. Birbirlerinden ayrı düştüklerini görmek çok üzücüydü. Kıyıda beraber yaptıkları tekneyi ve yarı yarıya aldıkları malları paylaşamadıkları için birbirlerine küfreden iki adamı izlediler. Başka bir tarafta iki aile, bir kızartma tavası için tartışıyordu. En sonunda yanlarına gelen başka birisi tavayı suya fırlatıp tartışmayı sona erdirmişti. Böylece her iki aile de sahip olamamıştı tavaya.

Beth, Jack ve Theo da bu çılgınlığa bir mana veremiyorlardı. Sam'in ölümü, onlara birbirleri için ne kadar değerli olduklarını, malların ve erzakların değerlerinin ne kadar da küçük olduğunu fark ettirmişti.

Artık hiç gece olmuyordu. Sadece gece yarısına doğru alacakaranlık çöküyor, sabaha karşı ikide gün ağarıyordu. Sadece ateş yakıp yemek pişirecek kadar kıyıda kalıyorlar, hemen ardından yeniden suya açılıyorlardı. Theo ve Jack nöbetleşe uyuyorlardı. Dawson'a diğerlerinden evvel varmak değildi amaçları, yürekleri bu arzudan çok uzaklardaydı. Sadece bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyaçları vardı, o kadar. Sam olma-

dan söylenecek pek bir şey yoktu. Onun iyimserliği ve neşesi olmadan konuşmak anlamsız geliyordu.

12 Temmuz sabahı Beth geminin kıç tarafında uyuklarken, Jack'in bağırmasıyla uyandı.

"İşte Dawson City! Sonunda ulaştık!"

Tam olarak nerede olduklarını bilmediklerinden son iki gündür nehir kıyısına yakın gidiyorlardı, çünkü akıntının etkisiyle kenti es geçmekten korkuyorlardı. Kayalıklarla kaplı bir yamacı döndüklerinde, efsanevi altın şehri karşılarına çıkmıştı.

Beth, nasıl bir yerle karşılaşacakları hakkında ne beklediğini bilmiyordu ama yayılmış çadırlar, ağaç barakalar, cepheleri yaldızlarla süslenmiş dükkânlar ve devrilmek üzere olan kereste yığınlarıyla Skagway'den herhangi bir farkı yoktu. Aynı çamur bataklığı burada da vardı.

Çamur yığını sahilden kasabanın içine doğru uzanıyordu ama Skagway'de olduğu gibi yayaların yürüyebilecekleri tahta kaplamalar, ahşap kaldırımlar, hatta kaya parçaları bile yoktu burada. Atlar ve arabalar bata çıka ilerlemeye, insanlar da yük dolu kızaklarını bin bir güçlükle sürüklemeye çalışıyordu.

Daha sonradan öğrendiklerine göre, bundan birkaç hafta önce eriyen karlar sebebiyle, bir sel baskını yaşamışlardı. Barakalarını sahil şeridine inşa eden insanlar, gelen sularla sürüklenip gittiklerini görmüşlerdi. Ama bunlar Dawson City'de karşılaşacakları sonraki önemli aksilikler gibi görünüyordu. Malzeme, özellikle de uzun zamandır mahrum kaldıkları yumurta, viski ve gazete gibi lüks sayılabilecek malzemelerle yüklü olan tekneler ulaşmaya başlar başlamaz kentin çamurlu sokaklarına da bir huzursuzluk hali çökmeye başlamıştı.

Teknelerle kaplı sahil şeridinde, kendi teknelerini bağlayabilecekleri bir yer bulmayı ancak başarmışlardı. Malzemelerini doğrudan şehrin arka taraflarına sürüklemeye başladılar, çünkü çadır kurabilecekleri tek serbest alan bu-

rasıydı. Odaların aylık kiralarının yüz dolardan fazla olduğunu ve her çeşit ticari malın fahiş fiyatlara el değiştirdiğini duymuşlardı.

"Aferin bana, şu çivileri yanıma almakla çok iyi etmişim," dedi Jack, tanesine dokuz dolar teklif eden bir tabela görmüştü. "İlle de satmak isteyeceğimden değil, kendimize bir baraka yaparken kullanabiliriz."

"Yanıma aldığım saten ve ipekler iyi para edebilir belki," dedi Beth. Aslında bunları yanına almaya karar verdiğinde, diğerleri karşı çıkmış daha kullanışlı bir şeyler almasını önermişlerdi ama o tüm silahlarını kuşanmış. Dawson City'de bile olsa kadınların her zaman kıyafete muhtaç olduklarını söylemişti. Haklıydı da. Buradaki tüm kadınlar kasvetli elbiseler giyiyorlardı.

Çadırlarını kurduktan sonra, etrafa bir göz atmak için Front Sokağı'na döndüler. Bu sokak nehre iniyordu,' öyle görünüyordu ki herkes burada toplanıyor ve her şey burada oluyordu. Sıra sıra oteller, restoranlar ve dans salonları diziliydi sokakta ve hepsi bir telaş içindeydi. Her geçen dakika yeni bir tekne yerleşip bağlanıyordu iskeleye. Binlerce yeni gelen insan amaçsızca ortalıkta dolanıyordu. Tüm kış boyunca her şeyin kıtlığından dolayı çile çeken eski yerleşimciler, yeni gelenleri kendi mekânlarında rezervasyon yaptırmaları için taciz ediyorlardı.

Bennet Gölü'nde olduğu gibi, her tarafta kereste yığınları vardı. Hızar vızıltıları ve çakılan çivilerin gürültüleri, kimin ne söylediğini anlamalarını güçleştiriyordu. Her tarafta bina inşaatları vardı; dükkânlar, salonlar, bankalar ve hatta bir kilise. Fakat şaşırtıcı şekilde, genel bir plandan yoksunlardı.

Kıyı şeridi boyunca kurulan tezgâhlarda, domatesten ayakkabıya kadar her şey tavana vurmuş fiyatlarla satılıyordu. Erzakların büyük kısmı birkaç gün önce gemiyle getirilmişlerdi. Chilkoot Geçidi'nde gördükleri bir kadın da satıcıların arasındaydı. Getirdiği tavukları tanesini yirmi beş dolara satıyordu.

Sayısız tabela vardı etrafta, üzerlerinde 'Altın Tozu Alınır Ve Satılır' yazıyordu. Bunların hemen arkasında, kır saçlı, barık bıyıklı ve bellerinden deri çantalar sarkan adamlar vardı. Hepsi dizilmiş pipolarını tüttürüyorlardı. Damalı takım elbise giymiş bir adam, oldukça yüksek sesle, bunların 'Ekşi Hamurlar' olduklarını anlattı Beth ve diğerlerine. Forty Yılı ve Eldorado Koyu'nda altın bulup zengin olanlardı bunlar. Bugün sattıkları altınların, büyük bir hazineden kalma olduğunu düşündüğünü söyledi adam. Ama görüntüleri beş parası olmayan sokak serserilerinden farksızdı.

Buradaki her şey acayip olduğu kadar renkli ve hareketliydi de. Şık takım elbiseler giymiş, fötr şapkalı adamlar ile yırtık pırtık, çamura bulanmış seyahat elbiseleri içindeki zavallı adamlar yan yanaydı. Pembe saten elbiseli, güzel sarışın bir kadının üst kısmı çıplak bir adamla fiyat pazarlığı yaptığını gördüler.

Her tarafta köpekler vardı. Bunlardan bazıları kızak köpekleri bazıları ise sokak köpekleriydi. Kollarının altında fino köpekleri taşıyan kadınlar da vardı.

"Tüm bunları Sam olmadan görmek güzel değil," diye iç geçirdi Jack. Çok önemli bir andı bu, çünkü aynı şey Beth'in de aklından geçiyordu ve muhtemelen Theo da bunu düşünüyordu. Düşündüklerini dışa vuracak kadar cesur olduğu için Jack'e müteşekkirdi.

"Eğer burada olsaydı, şu anda bir sonraki adımımızın ne olacağını konuşuyor olurduk," dedi Beth, ne kadar heyecanlanacağı geldi gözünün önüne ve yarım yamalak gülümsedi.

Theo hiç beklenmedik şekilde, "Pekâlâ, o halde ne amaçla geldiysek yapmaya başlayalım," dedi. "Hepimizden çok Sam istemişti buraya gelmemizi. Şimdi onu yarı yolda bırakamayız."

Beth'in gözlerinden yaşlar boşaldı. Yüzünü Theo'nun göğsüne yaslayıp sarıldı. Aslında haklıydı Theo, Sam için yapabilecekleri en büyük şey burada başarılı olmaktı. Belki böylece, yokluğunun acısını dindirebilirlerdi.

Başını Theo'nun göğsünden kaldırıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "O halde bu gece keman çalabileceğim bir yer bulayım ve siz ikiniz hemen fırsatları kollamaya başlayın."

Theo ve Jack sağı solu kontrol etmek için gittiklerinde, Beth de Front Sokağı'ndaki Monte Carlo isimli salona girdi. Dışarıdan bakıldığında, sokaktaki en şık ve en çok iş yapan salon gibi görünmüştü. Kapının dışında Kraliçe Victoria'ya ait, yağlı boyadan yapılmış koca bir tablo asılıydı. Oyun salonu ve tiyatro sahnesi olduğu yazılıydı ilanlarda ama keresteden yapılmış ön cephesi, vaat ettiği asaletin sahte olduğunu taahhüt ediyordu.

İçerisi oldukça sevimsizdi. Bir barakaydı, oyun salonları karanlık ve kasvetliydi, tiyatro ise sert oturakları olan basık ve küçük bir odaydı.

Barın arkasında üzerine güzel bir yelek giymiş, kıvrık bıyıklı bir adam gördü Beth. Azimle yaklaştı adama ve gece bu mekânda keman çalıp çalamayacağını sordu. Adam tepeden tırnağa süzdü Beth'i ve omuz silkerek, "Eğer riski alabileceksen neden olmasın? Bu akşam senin cenazen de olabilir," dedi. Daha önce genç bir bayanın iş için gelmediği belliydi. Süklüm püklüm elbisesi ve kaba botlarıyla müşterilerini eğlendirebileceğini düşünmüştü herhalde.

"O halde, gelip çalmaya başlasam ve programın sonunda şapka dolaştırsam senin için problem olmaz, değil mi?"

"Elbette olmaz tatlım," dedi adam uzanıp bir bardak ve bir şişe aldı. "Ama pek fazla bir şey umma ya da sana göz kulak olabileceğimi sanma. Akşamları buraya gelenler biraz kaba adamlardır."

Adam Beth'in kendi kendisini aptal durumuna düşüreceğine karar vermişti bile. Aslında haklı çıkmasından endişeleniyordu Beth. Çadırına dönüp saçlarını yıkadı, kırmızı elbisesini paketinden çıkardı ve ayakkabılarını parlattı. Birkaç saat sonra yan çadırda kalan komşularından, bardaki adamın adının Jack Smith olduğunu öğrenmişti bile. Bonanza Koyu'nda

altın bulup zengin olanlardandı, sonrasında Monte Carlo'yu açmıştı. Karakter değerlendirmesinde pek de başarılı değildi anlaşılan çünkü ortağı Bill Gates'i, salonları için ayna, kilim, perde ve şamdan alması için on bin dolar değerinde altınla Seattle'a göndermişti. Sonradan gelen haberlere göre, Gates San Francisco'ya gitmiş ve Klondike Kralı ismiyle tanınmıştı. Elindeki tüm altını da kentin en iyi otellerinde yaşadığı lüks hayat için çarçur etmişti. Anlatılan hikâye Beth'i eğlendirmiş, salonda çalma isteğini daha da fazla perçinlemişti.

Akşam saat yedi olduğunda Monte Carlo'nun kapısında hazırdı Beth. İçerinden gelen gök gürlemesi gibi gürültüden salon adeta sallanıyordu. Ama tüylü tokalarıyla topladığı parlak saçları, zarif elbisesi ve yüreğindeki azimle, karşısına çıkacak olan her şeye hazırdı Beth. Çamura bulanmış kaba botlarını ayağından çıkardı ve keman kutusuyla beraber kapıda bıraktı. Temiz, parlak ayakkabılarını ayağına geçirdi, Theo ve Jack'in endişe dolu bakışları üzerinde olduğu halde kemanını çenesinin altına yerleştirdi ve hareketli bir şarkı çalarak salonun içine doğru yürümeye başladı.

Müziğin salona dağılması birkaç dakika aldı. Beth gergindi, sıcaktan terleyen parmakları yapış yapıştı, küçücük bir salonda yığınla kaba saba adam kendisine bakıyordu. Ancak zihnini serbest bırakıp Sam'i hayal etti. Geçmişte hep olduğu gibi, yine hemen arkasında dikilmiş kendisini izlediğini düşündü. Bu gece sadece ağabeyi için çalıyordu. Gülümsediğini görebiliyordu, sağ yanağındaki gamzesi ortaya çıkmıştı. Mavi gözlerindeki pırıltıları, sarı saçlarını sabırsızlıkla gözlerinin önünden çekişini hayal edebiliyordu. Artık ruhen salonun tamamen dışına çıkmıştı, göçmenleri taşıyan gemideydi şimdi. Sam'in kızları nasıl etkilediğini, güvertede attığı kahkahaları izliyordu. New York'taki odalarında, yatağında uzandığını ya da Heaney'de göz süzen Bowery fahişelerinden birisine içki doldurduğunu görebiliyordu.

Salondaki gürültünün kesildiğini fark edip gözlerini açtığında, kendisini izleyen yüzlerce gözle karşılaştı Beth. Çoğu

Sam yaşlarındaydı ama fırtına yemiş bakışları onları çok daha büyük gösteriyordu. Bazıları güzel takım elbiseler, tertemiz gömlekler, fötr şapkalar giyip kravat takmıştı. Diğerlerinin ise düğmeli kol manşetleri, pantolonlarını tutan askıları vardı, daha iyi günler de görmüşlerdi ve geniş kenarlı şapkaları kendi hikâyelerini anlatıyordu. Soluk yüzlü Avrupalılar vardı, kahverengi tenli Güney Amerikalılar ve kara tenli yerliler de vardı. Bazılarının sakalları ve bıyıkları tıraşsızdı, diğerleri ise sinekkaydı tıraş olmuşlardı. Aralarında birkaç kadın da vardı; bahketli bir kadın vardı mesela, hasır şapkasını tokalarla tutturmuştu. Ama kim olduklarını hiç hesaba katmadan, ister altın aramak için ister yakınlarına yardım etmek için buraya gelmiş olsunlar hepsi de müziği dinliyordu.

İlk şarkıyı çalmayı bitirdiğinde, kalabalığın içinden damalı ceket giymiş iri yarı bir adamın, "Bravo!" diye bağırdığını duydu Beth.

Beth programını bitirip çadırına dönmek için çamurlu sokaklara çıktığında saat biri geçiyordu. Bitkindi ama Dawson'da isim yapmış olmanın hazzı baskındı. Jack Smith, şimdiye kadar dinlediği en iyi müzisyen olduğunu söylemişti.

Theo ve Jack'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Programa başlamasının ilk saati Monte Carlo'daydılar ama sonra çıkmış ve bir daha da dönmemişlerdi. Çok da aldırmamıştı aslında Beth, etrafında kendisine içecek bir şeyler ısmarlayacak ve arkadaşlık etmek isteyen bir sürü insan vardı.

Gökyüzü gündüz gibi aydınlıktı. Sanki kimse uyumayı düşünmüyordu bile. Barakaların ve çadırların aralarında kalan çamur kaplı yollar, itiş kakış içindeki insanlarla doluydu. Front Sokağı'ndan yükselen kahkaha, konuşma ve bardak şakırtılarının üzerine, dans salonlarından gelen ritim sesleri, hüzünlü bir balat çalan akordeon ve saksafon sesini de duyabiliyordu Beth. Dawson City'deki hareketliliğin sabahın dokuzuna dek sürdüğü söylenmişti Beth'e. Eylül'den Mayıs

sonuna kadar her çeşit eğlenceden mahrum kalmış, soğuk ve kardan çekmiş insanların geldiği düşünülünce bu anlaşılabilir bir durumdu.

Birileri içinde altın tozu olan deri bir çanta atmıştı Beth'e. Beline bağlamıştı çantayı. Kendisi için biriktirdiği paranın içine ekledi bunu da. Yürürken, kalça kemiğine çarpıp duruyordu çanta ve memnuniyetle gülümsedi.

Para ve başarı, ne ağabeyinin ölümünü telafi edebilir, ne de duyduğu özlemi hafifletebilirdi. Ama bu gece kara bulutlar dağılmış, Beth yeniden yaşama isteği duymuştu.

Bir hafta sonra Beth, Monte Carlo'daki barmenlerden birisi olan Wilbur'la birlikte, sabahın dördünde kendi çadırına gitmek üzere Front Sokağı'nda yürüyordu.

Wilbur salonun dışına kadar taşmış kalabalığı göstererek, "Golden Horse Shoe'da büyük bir oyun var herhalde bu gece," dedi. "Bahse varım Mack Dundridge poker oynuyordur içeride. Millet onun oyununu seyretmeye bayılıyor, oyunu kazanınca herkese bedava içki ısmarladığı için tabii."

Beth gülümsedi. Wilbur uzun boylu, zayıf ve gençti, sadece Beth'in daimi koruması olmakla kalmıyor, Dawson City'nin efsanevi karakterleri hakkında da ona bir şeyler anlatıyordu.

Mack Dundridge'den de önceki gün bahsetmişti. Ünlü Eldorado Kralları'ndan birisiydi adam. Alaska ve Yukon'da yıllarca altın peşinde koşmuştu. George Carmak ve Skookum Jim, Rabbit Koyu'nda altın bulduklarında, o da bölgeye çok yakın bir yerdeymiş. Mack haberi alır almaz hemen bölgeye gitmiş ve kendi payına düşeni bulmuş. Rabbit Koyu o zamandan beri Eldorado olarak bilinirmiş. Ama diğer eski zaman adamları gibi, o da bu zenginlikle ne yapacağını bilememiş ve amaçsızca ortalarda dolanmaya başlamış. Kesesini duvara asıp bir çanta dolusu altınla bara gelmiş ve herkese dağıtmaya başlamış. Bir gece dansçı kızlardan birisine, sadece kendisi için dans etmesi karşılığında beş yüz dolar değerinde altın vermiş.

"İçeriye girip izleyebilir miyiz?" diye sordu Beth. Bir saatini bile Sam'i düşünmeden geçiremez haldeydi ama Monte Carlo'daki popülerliği ve kentin daimi heyecanlı hali, onun da ruhunu harekete geçirmişti. Zaten Theo ve Jack de sabahın yedisinden evvel çadıra dönmezlerdi. Birazcık eğlenmemek için hiçbir sebep görememişti Beth.

"İçerideki büyük bir oyun olmalı. Sıradan insanların içeri girmesini engellemek için birilerini dikmişler kapıya. Ne var ki sen sıradan bir vatandaş değilsin. Bu yüzden, senin için insanüstü ikna kabiliyetimi kullanabilirim," dedi Wilbur sırıtarak.

Nazikçe kolunu uzattı Beth'e. Kapıdan ve pencereden içeride olup biteni görebilmek için toplanmış kalabalığın arasından geçerek girişe doğru beraberce yöneldiler.

Wilbur kapıdaki iri ve kaba adama "Klondike Çingenesi'ne müsaade edeceksin herhalde," dedi. "İçerideki kumarbazları izlemek istiyor, iyiliğinin karşılığında sana özel bir konser verebilir."

Adamın gözlerindeki ışıltıdan, kentte bir şöhreti olduğunu fark etti Beth. Bu hoşuna gitmişti.

"Golden Horse Shoe'ya hoş geldiniz Çingene Hanım," dedi adam. "Ama o güzel yüzünüz ve kemanınızla sakın oyuncuların dikkatini dağıtmayın."

Sokağın parlak ışıklarına rağmen salonun içi loştu ve herhangi bir şey görebilmek neredeyse imkânsızdı. Adamlar omuz omuza istiflenmiş halde, mekânın arka tarafında oynanan oyunu dikkatle izliyorlardı. Wilbur, Beth'i kalabalığın daha az olduğu bir tarafa doğru götürdü. Gidip içecek bir şeyler almak için Beth'in yanından ayrıldı.

Beth adamların omuzlarından oluşan bir duvarın arkasında kaldığından, oyun oynayanları göremiyordu ama sıra dışı bir şeylerin olduğunu hissedebiliyordu. Odanın havasına gerginlik hâkimdi.

Yanında dikilen uzun boylu adama, "Mack mi kazanıyor?" diye sordu fısıltıyla.

"Kazanıyordu ama son iki eli kaybetti," diye cevap verdi adam fısıldayarak.

Wilbur, Mack'in itibarının savurganlığından geldiğini anlatmıştı. Sonuna kadar gidiyordu. Sahip olduğu her şeyi kumarda ortaya koyabilirdi. Tek gecede yarım milyon dolar kaybettiğini de söylemişti. Tabii ertesi akşam tekrar oynayıp kaybettiklerinin hepsini yeniden kazanmıştı.

"Kiminle oynuyor?" diye sordu Beth aynı adama.

"İsveçli, Asılı ve daha önce hiç görmediğim bir başka adam," diye cevapladı yine fısıltıyla.

Dawson'da herkese bir lakap takılırdı. İçlerine kabul etme şekilleri gibi görünüyordu bu. Beth ne İsveçli'yle ne de Asılı'yla tanışmamıştı. Gidip bir göz atması gerektiğini hissetti. Çatıyı destekleyen sütunun olduğu tarafa doğru yöneldi, eğile bükülе etrafından dolanıp adamları dirsekleyerek yolunu açtı.

Oyunculardan birisinin Theo olduğunu gördüğünde bir anda şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Oyun masasının üzerinde, oymalı bir gaz lambası vardı. Karanlık odada etrafa saçtığı altın rengi ışıklarla aydınlık salıyordu. Oyun çemberinin dışında, az ötede duvara yaslanmış halde oyunu izleyen Jack'i gördü. Halinden ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu.

Theo'nun oyun oynadığı diğer üç adam, sakalları, karmaşık saçları, kaba saba kıyafetleri ve soğuktan esmerleşmiş yüzleriyle tipik birer Ekşi Hamurlar'dı.

Düzgün tıraşı, temiz elbiseleri ve parlak botlarıyla Theo bu topluluk içinde çok uyumsuz kalmıştı. Diğerlerinden çok daha gençti üstelik. Dawson'a geldiklerinden beri güzel paralar kazandığı oyunlar olmuştu fakat bunun gibi büyük bahsin döndüğü bir oyunda ortaya koyabileceği hiçbir şeyi olmadığını biliyordu Beth ve bu yüzden endişelenmişti.

"Mack Dundridge hangisi?" diye sordu önünde duran adama fısıldayarak.

"Kızıl saçlı olan," dedi adam. "Kimse onu pokerde yenemez. Diğerlerini silip süpürene kadar masadan kalkmaz."

Beth sessizce arka tarafa doğru sıvışıp bir iki dakika daha oyunu izledi. Theo'nun kendisini fark etmesini istememişti. Gayet teklifsiz ve rahat görünüyordu, sandalyesine yayılmış haldeydi. Beth bunun blöf olduğunu bilecek kadar pokerden anlıyordu. O da en az Jack kadar gergindi.

Her geçen saniye odadaki gerilim yükseliyordu. Theo'nun elindeki her şeyi kaybetmesine tanık olmaya dayanamayacaktı Beth.

Elinde içkilerle gelen Wilbur'ı görünce, "Fikrimi değiştirdim, kalmak istemiyorum," dedi. Elindeki kadehlerden birisini alıp kafaya dikti. "Beni eve götürür müsün lütfen?"

Parlak gün ışığı zaten uyumayı güçleştiriyordu ama Beth o kadar öfkeliydi ki gözlerini bile kapatamıyordu. Theo'nun daha önceki yıllarda da kaybetmiş oldukları, duruma alışmasını sağlamıştı ama kaybedeceklerine sahip olmadan oyuna katılmasını mantığı almıyordu.

Burası daha değişik bir yerdi; altın arayanlar, salon sahipleri, dükkân tezgâhtarları ve hatta dansçı kızlar bile özünde kumarbazdı burada. Servetler tek bir gecede gelişigüzel el değiştiriyordu. En aklı başında insanlar bile tutundukları gerçekleri kaybedebiliyorlardı.

Theo ve Jack'in çadıra döndüklerini duyduğunda, birkaç saat uyanık halde uzanmış olmalıydı. İkisi de çok fazla içki içip sarhoş olmuşlardı. Ayakta duramaz haldeydiler ve bu durumları Beth'i daha da öfkelendirdi.

Theo suratını çadır kapısının kanadına yasladı. "Sen uyanık mıydın sevgilim?" diye sordu, yüzünde aptalca bir sırıtma vardı.

"Hayır, şimdi uyandım," dedi Beth alayla.

"Bana öfkelenmiş," dedi Theo suratını kaldırıp Jack'e bakarak. "Haberleri verdiğimde de öfkesi devam edecek mi sence Jack?"

"Uykularını böldüğün için komşularımızın hışmına uğrayacaksın," dedi Beth ters biçimde. "Sessiz ol ve içeriye gir."

Tökezleyerek içeriye girdiler. Jack Beth'in yan tarafına

devrilirken, "Kusura bakma, sarhoş olduk," diyebildi zar zor. "Ama Theo'nun Front Sokağı'nda bir bina kazanması kutlamaya değer geldi bize."

Beth olduğu yerde kala kaldı. "Theo Front Sokağı'nda bir bina mı kazandı?" diyebildi sadece. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Front Sokağı'nda bir binanın değeri dört yüz bin dolardan fazlaydı.

"Aynen öyle aşkım," dedi Theo, diğer tarafına da o devrilmişti. "Kıran kırana bir oyun oynadık Mack'le. Asla alt edilemeyeceğini söylemişlerdi ama yanıldılar."

Beth kaşlarını çattı, Theo'nun bu böbürlenen halinden nefret ediyordu. Aklına hile yapmış olma ihtimali geldi.

"Endişelenme Beth," dedi Jack sanki aklından geçenleri okumuş gibi. "Tamamen adil bir oyun oldu, Theo oyunu hakkıyla kazandı. Herif elindeki binayı bahse koyunca duracak kadar mantıklı davrandı. Eğer söz konusu altın madeni olsaydı farklı bir hikâye olabilirdi tabii."

"Sonunda başardık," diye kıkırdadı Theo. "Kendi kumarhanemizi açabiliriz. Üst katına da yaşayacağımız evi yaparız. Hep arzu ettiğin banyoyu bile yapabiliriz Beth."

O kadar sarhoştular ki tam olarak ne olup bittiğini anlayabilecek halde değillerdi. Ama Beth, Theo'nun sadece binayı kazanabilmek için oynadığını fark etmişti.

"Herifin çok da umursadığını zannetmiyorum," dedi Theo. "Eğer masadaki altın madeni olsaydı, her şeyini geri alana dek beni masadan kaldırmazdı."

"Theo körü körüne oynadı," dedi Jack, yüzü parlamıştı. "Oyunun sonunda berbat bir ele sahip olduğunu zannettim. Domuz gibi terliyordu ve ödü bokuna karışmıştı. Ben bile ona bakamıyordum. Ama dört tane dokuzlusu vardı elinde, adamın ise dört tane sekizlisi. Tüm salon delirdi. Mack bir sonunda hakkından gelebilecek birisine rastladığını söyledi."

Theo ve Jack, pipolarını içmek için çadırın dışına çıktıklarında, Beth yeniden uzanıp uyumaya çalıştı. Ancak kumar-

hanede olanlardan bahsederken heyecanla alçalıp yükselen sesleri, uykuya dalmasını engelledi.

Aslında o da heyecanlanmıştı, gerçekten başardıkları kesindi. Jack buna tanık olmuştu. Sam'i kaybetmenin üzüntüsünü bile hafifletmişti bu haber. Sonunda hayalleri gerçek olacaktı.

Fakat çok uzun zamandır planladıkları bu duruma, tek bir kartla sahip olabilmeleri Beth'e acayip ve gerçek dışı geliyordu.

İzleyen günlerde, Jack ve Theo kumarhane haline getirecekleri binanın planlarıyla uğraşırlarken kentteki her şey Beth'e tuhaf görünmeye başlamıştı; yirmi iki saat boyunca hiç batmayan güneş, bir türlü kurumayan çamur, salonların yaldızlı cepheleri, Seattle ve San Francisco'dan gelen şampanya, havyar ve her çeşit lüks malzemeyi getiren gemiler.

Bunca yol tepmişler ve dağları aşmışlardı. Yanlarında getirdikleri gıda malzemelerini bin bir cefa içinde sürükleyerek taşımışlardı. Oysa geldikleri yerde, un, şeker, pirinç gibi erzaklara ihtiyacı olmayan insanlarla karşılaşmışlardı. Bu tam anlamıyla tuhaf bir durumdu.

Daha da garip olanı ise zengin olmak hayaliyle yollara düşüp hem sağlıklarını hem de hayatlarını tehlikeye atan binlerce insanın, şimdi tüm planlarını askıya almış olmalarıydı. Hiç kimse altın bulmak için harekete geçmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu.

Beth ve diğerleri hiçbir zaman altın aramaya niyetlenmemişlerdi. Ama onların dışında herkesin niyeti buydu. Teknelerini kıyıya bağlar bağlamaz kıyıya çıkan tüm insanlar kentte oyalanmaya başlamışlardı. Hiçbirisi altınların bulunduğu koyları gezinmekten bile bahsetmiyordu. Sanki burada edindikleri yeterliydi onlar için.

Beth bezginliklerini anlayabiliyordu. Gelenlerin büyük çoğunluğu, buraya ulaşabilmek için koca bir seneyi geçirmiş ve akla yatkın tüm yolları denemişlerdi. Çoğu geçmişle

köprüleri yakmış, işlerinden ayrılmış, eşlerini ve çocuklarını arkalarında bırakmış ve tüm paralarını kaybetmişlerdi. Sağlıklarını ve hatta bazı zamanlarda hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Ama son günlerde bir rehavet içindeydiler. Peki, neden şimdi ellerindeki malzemeleri satıp eve dönmek için bir bilet satın almıyorlardı? Altın için duydukları arzu nasıl bir anda yok olmuştu? Ya da aslında altın hiçbir zaman gerçek amaçları olmamıştı da tek istedikleri büyük maceralar peşinde koşmak mıydı?

Dawson'da yaklaşık 18.000 kişi olduğu söyleniyordu, bunun haricinde 5.000 kişi de etraftaki koylarda altın aramaya çıkmıştı. Neredeyse Seattle'ın nüfusuna denk bir rakamdı bu. Çadırlarda ve barakalarda boş oda kalmadığından, yeni gelenler sahil şeridinde Louse Town olarak bilinen bölgeye yerleşmeye başlamışlardı.

Sahilin aşağısında devasa bir market açılmıştı. Köpekler, atlar, kızaklar, çuvallar dolusu un, yamalı gömlekler, eski püskü baltalar, uzun kışlık iç çamaşırlar, oduncu montları ve yüksek tabanlı botlar, her şey ama her şey bu markette satılıyordu. İnsanlar kendileri için gerekli olan her şeyi buradan temin ediyorlardı. Evlerine dönmek için ellerindekileri satmaya çalışanların hayal kırıklığı bu sebeptendi. Onların eşyaları reddediliyordu.

Her gelen gemi yüzlerce yeni insanı da beraberinde getiriyordu; dansçı kızlar, oyuncular, fahişeler, bankacılar, doktorlar ve hatta yöneticiler. Ailecek gelenler de vardı; şık elbiseler ve tüylü şapkalar giymiş hanımefendiler, büyük yakalı ceketler giyip kravat takmış adamlar. Onlar ise sadece gezinmeye gelmişlerdi, altınla ilgilenmek niyetinde değillerdi.

Kanun kaçakları, dırdırcı eşlerinden ya da zalim kocalarından kaçan kadınlar, borçlarından ya da sıkıcı işlerinden kurtulmaya çalışanlar, şehrin varoşlarından gelenler ile dolu çılgın ve vahşi bir kent haline gelmişti Dawson. Gelenlerin mazileri ya da sosyal statüleri hiçbir mana taşımıyordu burada. Centilmenler dansçı kızlarla dolaşıyorlar, kadınlar yanla-

rında adamlar olmadan salonlarda içki içiyorlardı. Fahişeler bile saygın insan muamelesi görüyordu burada. İstedikleri her şeye sahip olabiliyorlardı. Nereden geldiklerinin bir önemi yoktu. Hiçbir şeye sahip olmayanların talihi dönmüştü. Tekneden indikleri anda, sanki eski derilerini sıyırıp atıyorlar, üzerlerine yeni ve daha rahat olanları geçiriyorlardı.

Artık Beth için de geçerliydi bu durum. Keman çalmaya başladıktan bir süre sonra tüm kayıplarını unutmuştu. Artık evi olarak nitelendirebileceği bir yere sahip değildi. Kabuğunun içinde sakladığı derin üzüntüler sayesinde müziğini yapıyor gibiydi. Tüm üzüntülerini, dinleyicilerinin duygularını yükseltmek için kullandığını fark etmişti. Eğer tek bir ezgiyle, geçmişte kalan eski bir aşığı, annelerini ve çocuklarını hatırlatırsa, şapkanın içine çok daha fazla para dolduruyorlardı. Bunun sömürü olduğunu düşünmüyordu. Her şeyin ötesinde, kazandığı para ya ekmek pişiren bir kadından, ya yumurta satan bir oğlandan ya da akşam yemeği için Idaho'dan gelen birilerinden çıkıyordu ve günün birinde kendisini Molly'yi yeniden görebilmesi için İngiltere'ye götürecekti.

3 Temmuz günü öğleden sonra geç saatlerde *Front* Sokağı'nın aşağısında, Beth, Jack ve kiraladığı birkaç adamı açacakları kumarhanenin binasının ön cephesiyle uğraşırlarken izliyordu. Jack'in hemen işlerin başına geçme hızı muazzamdı. Bir hafta içinde salonun iskeletini tamamlamıştı bile. İkinci haftanın sonunda çatı kurulmuş ve ilk katın zemininin tahtaları döşenmişti. Günlerin uzun olması ve çalışanların paraya ihtiyaç duymaları, işlerini kolaylaştırmıştı. Bina neredeyse tamamlanmak üzereydi artık. Üst katta üç odası, alt katta salon olarak kullanacakları büyük bir oda ve dış arka kısımda da mutfak ile kiler vardı.

"İyi görünüyor Jack," diye seslendi Beth. "Ama umarım bu gün daha fazla çalışmayı düşünmüyordun? Bu gün Bağımsızlık Günü!"

Aslında Dawson City, Kanada sınırları içindeydi ama yer-

leşenlerin büyük çoğunluğu Amerikan kökenli olduğundan büyük kutlamalar yapılacaktı. Danslar, rosto tezgâhları ve havai fişek gösterileri vardı etrafta.

Beth kendisi için iyi bir bayan terzisi bulmuş, yanında getirdiği pembe saten kumaştan şık bir elbise diktirmişti.

Jack işine mola verip Beth'e gülümsedi. "Sanırım bir günlük mola beni öldürmez! Theo'yu gördün mü bugün? Yardıma ihtiyacım olabilir!"

"Postaneye gitti!" diye cevapladı Beth. "Nasıl olduğunu bilirsin!"

Dawson City'de mektup almak bir sıkıntıydı. Gelip giden bir sürü tekne vardı ve Juneau, Haines ya da bölgenin girişindeki diğer küçük kasabalara mektuplar kazara götürülebiliyordu. Burada binlerce kişi vardı ve bu durumda, postane önünde uzayan kuyruklarda içeriye ulaşabilmek için tüm günü geçirmek zorunda bile kalabiliyorlardı. Çoğu bekleyen de kendileri adına hiçbir mektup gelmemiş olmasının hayal kırıklığı içinde eli boş dönüyorlardı.

Beth kuyruğa takılmamıştı hiç, zaten yazıştığı sadece Langworthyler vardı. Eğer Lindemann Gölü'nden yolladığı mektup ellerine ulaştıysa, cevap yazıp yollamaları ve mektubun eline geçmesi aylar sürerdi.

Buraya geldiklerinde, Sam'in ölümünü haber vermek için bir mektup daha yollamıştı onlara. Ama o da hâlâ Seattle'a giden gemide olmalıydı.

Theo da kendi yakınlarına nerede olduğunu bildiren bir telgraf yollamak için girmişti sıraya. Her ne kadar babası ve ağabeyi nerede olduğunu önemsemese de annesi ve kız kardeşinin meraklanacaklarını söylemişti. Ama Beth, içten içe, asıl amacının eski dostlarına başardıklarıyla hava atmak istemesi olduğunu düşünüyordu.

"Eğer görürsen, ona ihtiyacım olduğunu söyle!" dedi Jack. "Tembel şeytanın teki o, en lazım olduğu zamanlarda ortadan kayboluveriyor."

Beth hiç yorum yapmadı. Theo payına düşeni yapmıyor-

du ve hiçbir zaman da yapmamıştı. Onun tek düşündüğü, binayı kazanmak ve yapımı için gerekli kereste ve diğer malzemeleri temin edebilecekleri parayı teslim etmekti.

Jack ise bina için kullanacakları keresteleri satın alıp çekmek de dâhil her şeye el atıyordu.

Theo, Beth'i dinlemek için Monte Carlo'ya da pek sık uğramıyordu ve Beth yemeklerini genelde tek başına yemek zorunda kalıyordu. Çadıra dönüşü genellikle sabahın yedi-sekizini buluyordu ve tüm günü uyuyarak geçiriyordu. Beth bazen değeri olup olmadığını bile merak ediyordu.

Postaneye doğru gidip girdiği sıranın ne kadar uzun olduğuna bakmaya karar verdi. Tam Front Sokağı'nın köşesini dönecekti ki kalabalığın içinde Theo'nun geldiğini gördü. El salladı. Theo onu görür görmez suratına kocaman bir gülücük yayıldı.

Her ne kadar kişiliğine olan güvenini biraz yitirmiş de olsa, ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeden geçirdiği tek bir gün bile olamamıştı Beth'in. Kış öncesinde bile kalın bir palto giyip geniş bir şapka takıyordu ve yüzünün yarısını kaplayan kalın bir sakal tabakası vardı. Ama yine de karanlık ve manalı gözleri Beth'in yüreğini hoplatmaya yetiyordu.

Bu kaba saba kentte bile, o mükemmel İngiliz beyefendisi görünümünü korumayı başarmıştı Theo. Sakallarını en son göl kenarındayken tıraş etmişti fakat buraya vardıkları anda ilk işi saçlarını kestirmek olmuştu.

"Sana bir mektup gelmiş!" diye seslendi Theo Beth'e yaklaşırken. Cebinden bir zarf çıkarıp sallamaya başladı. "Bana vermeyi kabul etmiyorlardı, üzerindeki adres Bay ve Bayan Bolton olarak yazılmıştı. Onlara bunun Monte Carlo Çingenesi'nin gerçek ismi olduğunu söylediğimde ikna oldular."

Beth kahkahalarla güldü. "Langworthyler'den." dedi, zarfın üzerindeki el yazısını uzaktan da olsa tanımıştı. Kalan birkaç adımı aşıp mektubu almak için acele etti. "Lindemann Gölü'nden yolladığım mektup henüz ellerine ulaşmamıştır."

"Dawson City'yle ilgili haberler dünyanın her tarafına yayıldı," dedi Theo. "Bence eninde sonunda buraya varacağını düşünerek yollamışlardır."

Beth nemli zarfa ve dağılan mürekkebe bakarak, "Islanmış gibi," dedi.

"Mektuplardan bazıları okunamayacak kadar ıslanmıştı. Çok şanslısın, bugün insanların yaşadığı düş kırıklığını görseydin anlardın."

Beth daha fazla beklemeye dayanamadan mektubu açtı ve okumaya başladı. İlk cümleler ile Beth'in sırtından aşağıya buz gibi terler boşalmaya başlamıştı bile.

Sevgili Beth ve Sam,

Bu korkunç haberi açıkça söylemekten başka verebilmenin bir yolu yok. Bu yüzden, on gün evvel yani 7 Mart tarihinde, değerli Molly'mizin zatürreden öldüğünü açıklarken lütfen pervasızlığımı affedin. Şubat ayında ciddi bir göğüs iltihabına yakalanmıştı. Doktorun ve bizim tüm çabalarımıza, kullanılan tüm ilaçlara ve gösterilen tüm özene rağmen, zatürreye dönüşmesini engelleyemedik. Ben başucunda otururken uykusunda öldü.

Edward ve ben onun yokluğuyla mahvolduk. Onu çok fazla sevmiştik. O olmadan her şey o kadar kasvetli ve soğuk ki. Ancak benim yüreğim buradan çok uzakta olsanız da sana ve Sam'le birlikte atıyor. Molly'yi seven herkes için olduğu gibi, sizler için de çok korkunç bir şok olduğunu biliyorum. Yalvarırım elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanın. Ölümünden bir hafta sonra, 14 Mart günü St. Bride's'ta cenaze töreni yapıldı... Edward, Bayan Bruce, agg ve Kathleen taziyelerini sunuyorlar.

Umarım bu mektup doğrudan elinize ulaşır. Klondike hakkında gazetelerde yazılan her şeyi okuyoruz, oraya sağ salim ulaşıp ulaşmadığınızı merak ediyoruz. Düşüncelerimizde ve dualarımızdasınız, lütfen İngiltere'ye döndüğünüzde bizleri görmeye gelin.

Ben ve Edward, Molly'yi bizim himayemize bırakıp hayatımızın en güzel günlerini yaşamamızı sağladığınız için sizlere minnettarız. Sadece dört kısa yıl bizimle olabildi belki ama ömrümüzün en güzel zamanlarıydı bunlar.

Bu üzüntü dolu günlerde sadece sizleri düşünüyorum...

Ruth Langworthy.

"Ne diyor Beth?" diye sordu Theo, yüzündeki ifadeden dolayı dehşete düşmüştü.

Beth dingin ve kederli bir sesle, "Molly ölmüş," diye cevapladı, yalvaran gözlerle Theo'ya bakıyordu. "O zatürreden ölmüş."

Bölüm 31

"Biliyorum, küçük bir çocuğun ölüm haberini almak çok korkunç Beth ama kendini de onunla beraber mezara sokamazsın," dedi Theo.

"Herhangi bir çocuk değildi o! Benim kız kardeşimdi!" diye çıkıştı Beth. "Önce Sam, şimdi de Molly! Geriye kimsem kalmadı!"

O korkunç mektubu alalı bir hafta olmuştu. Bu süre zarfında Theo, Beth'e karşı anlayışlı ve rahatlatıcı olmuştu. Ancak Bağımsızlık Günü'nün sonrasında, Beth'i ağlar vaziyette çadırda tek başına bırakıp Dawson City'de yapılan kutlamalarda eğlenen diğer insanlara katılmak için çıkıp gitmişti.

Jack akşamın erken saatlerinde çadıra geri döndü. Theo salona geldiğinde, onu yalnız bıraktığını anlamıştı.

"Söylediği hiçbir şeyin seni rahatlatmayacağını düşünüyor," dedi Jack Theo'yu savunmak için. "Ben öyle düşünmüyorum Beth fakat tek bildiğim yalnız kalmaman gerektiği."

"Bunu sen biliyorsun da o neden bilmiyor?" dedi Beth acı içinde. "Kaybettiğim senin bebeğin değildi, onunkiydi. Chilkoot'dayken beni sevdiğini, evlenmek istediğini söylemişti. Sam'in ölümünün ne kadar ağır olduğunu biliyor ve eğer beni gerçekten seviyor olsaydı, şu anda yanımda beni anlamaya çalışıyor olmaz mıydı?"

Jack yanına oturup Beth'e sarılırken, "Ahh Beth, çok fazla üzgünsün. Gemide bana Molly'den bahsettiğin günden beri onu geride bırakmış olmanın sana neler hissettirdiğini biliyorum. Ancak onun için en doğru şeyi yaptın. New York'tan bu yana yaşadığımız zorluklara bir bak. Onu da bunların içine sürüklemek ister miydin?"

"Ama eğer benim yanımda olsaydı, belki de ölmüş olmazdı."

Jack, yüzüne düşen saçlarını çekip gözyaşlarını sildi. "Çok daha beter pisliklerin içine düşerdi. Ölümü gerçekten trajik ve korkunç fakat en azından, çok mutlu bir dört sene geçirdi. Benimse bu durumda sana sunabileceğim tek şey, yaslanıp ağlayabileceğin bir omuz."

Beth, Molly ve Sam'in ölümlerinin, kendi bebeğinin kaybının ve yeniden bebek sahibi olamayacağı söylendiğinde hissettiklerinin sebep olduğu üzüntüleri hıçkırıklar içinde anlatırken Jack sabırla dinledi. "Uğursuz olduğumu düşünüyorum," dedi Beth. "Neye elimi atsam mahvoluyor, etrafımdaki her şeyi öldürüyorum."

Jack verecek hiçbir cevap bulamamış ama tüm akşam yanında kalıp Beth'e sarılmış ve içindeki tüm kederi boşaltmasına izin vermişti. Hava kararmaya başladığında, binlerce havai fişek gökyüzüne fırlatılmaya başlandığında beraber çadırın dışına çıkıp gösteriyi izlemişlerdi. Ancak havai fişeklerden çıkan şiddetli gürültü bile, tüm kentin sokaklara dökülüp sabaha kadar eğlenmesine engel olmamıştı; tüfekler ateşlenmiş, dinamitler ile büyük gürültüler çıkarılmıştı. Köpekler o kadar çok korkmuşlardı ki Louse Town'dan Yukon'a kadar koşmuşlardı.

Kendisi böylesine çaresiz bir mutsuzluğun içindeyken, Beth dışarıda eğlenen herkesten nefret ediyordu. Güzel elbisesini giyip Monte Carlo'da keman çalması için ikna etmeye çalışan Jack'e bile taviz vermedi. "Bir daha asla keman çalmayacağım," dedi.

Bağımsızlık Günü'nden bu yana dışarıya ayak basmamıştı Beth. Tüm gün acı ve üzüntü içinde yatmayı tercih ediyordu.

Jack ve Theo uzun saatler salonda çalışıyorlardı. Jack defalarca Beth'i en azından işlerin nasıl gittiğine bakması ya da Monte Carlo'ya gidip keman çalması için ikna etmeye çalışmıştı.

"Yalnız değilsin, Jack ve ben varız," dedi Theo zayıfça. "Salon bitti, yarın taşınabiliriz. Ama sen görmeye bile gelmedin."

"Umrumda bile değil. Hiçbir şey umrumda değil," diye hıçkırarak ağlamaya başladı Beth. "Molly'yi iyi bir hayat sürmesi için Langworthyler'in yanına bıraktım ama hastalandı ve öldü. Eğer yanında kalsaydım şimdi hayatta olabilirdi."

"Böyle saçma şeyler söyleme," diye cevapladı Theo, sesi yumuşaktı. Yanına oturup mendiliyle gözyaşlarını sildi. "Bu kader Beth. Tıpkı Sam'in ölümü gibi. Ne yaparsak yapalım alın yazımızı değiştiremeyiz. Sonsuza kadar burada oturup ağlayamazsın, bu hiçbir şeyi daha iyi yapmaz. Eğer gücünü yeni yerimizi bir eve dönüştürmek için kullanırsan düşüncelerin biraz da olsa Molly'den uzaklaşabilir. Haydi, benimle gel de etrafa bir göz at. Jack tabelayı yaptırmaya gitti. Adını Golden Nugget koymaya karar verdik."

Beth reddetmeye niyetlenmişti ama içinden bir ses, aslında Theo'nun haklı olduğunu söylüyordu. Çadırda kalıp acı içinde kıvranmak hiçbir şeyi yoluna koymayacaktı. Bu yüzden istemeyerek de olsa ayağa kalktı, bir toka bulup saçlarını topladı.

Theo takdirle Beth'in sırtını sıvazladı. "Jack sıcak su kazanı ayarladı, eğer istersen bu gece yıkanabilirsin. Düşünsene sevgilim, gerçek bir banyo! Şehirdeki herkes bize gıpta edecek. Şey, eğer bizimle kalmak istemezsen, Ağustos sonunda Vancouver'a giden bir gemi var."

"Bunu neden yapayım ki? Orada benim için hiçbir şey yok," dedi Beth ama bir anda sesindeki kendine acıyışı fark etmişti. "Hayalini kurduğumuz kumarhaneyi açıyoruz. Bundan dolayı memnunum. Sadece bir süre daha bana karşı sabırlı ol. Bu kadar kısa sürede iki ölüm, kimsenin altından kalkabileceği bir durum değil."

"Biliyorum aşkım," dedi Theo ve Beth'e sımsıkı sarıldı. "Ama açılış gecemizde keman çalman şart. Herkes bizden bunu bekler."

Beth yüzünü yıkayıp Theo'yla beraber yeni mekânlarına gitmek için yola koyuldu. Çoğu kişi kaybının haberini almış gibi görünüyordu. Yol boyunca defalarca durdurup baş sağlığı dilediler. Bu kadarını hiç beklemiyordu Beth, insanların kendisini önemsediğini bilmek içini rahatlatmıştı.

Vardıklarında Jack tabelayı henüz asmıştı, merdivenlerden atlayıp Beth'i kucakladı. "Nasıl buldun?" diye sordu hemen.

Beth daha rahat görebilmek için bir adım geriye çekildi. En son gördüğünde cephe tamamlanmamış ve kerestelerle yerine yerleştirilmemişti. Şimdi ise ahşaplar kırmızıya boyanmış ve parlıyordu. Kapıya üzerine altın rengi boyayla 'Golden Nugget' yazılı siyah bir tabela asılmıştı.

"Muhteşem görünüyor," dedi Beth, Molly'nin ölüm haberini aldığından beri ilk defa gülümsemişti. "Mucizevî işler yapıyorsun Jack."

Jack'in gururdan gözleri parladı. "Oldukça yardım aldım," dedi hemencecik, "gel de içeriye bir göz at."

Skagway'de olduğu zamanlardan beri Beth, salonlarda konfor ve lüks hissi uyandırmak için kullanılan numaralara alışkındı. Ancak Golden Nugget beklediğinden de güzeldi. Buralarda salon niyetine eften püften binalar ve iç duvarları brandayla kaplanmış yapılar vardı. Ama Jack, keresteleri iç içe geçirerek rüzgâr geçişini önlemiş ve içerinin sıcak kalmasını sağlamıştı. İçeriyi de aynı dış cephede kullandığı kırmızı renge boyamıştı. Fakat daha da etkileyici olan barın karşısındaki duvara asılı tabloydu. Chilkoot Geçidi'nin resmiydi bu, karlar üzerinde seyahatlerini tamamlamış dağcılar vardı.

"Bu tabloyu kim yaptı?" diye sordu Beth.

"Enrico. San Francisco'lu bir arkadaş. Bennet Gölü'ndeyken teknesini tamamlamasına yardım etmiştim."

Beth kafasını salladı, Meksikalı olduğunu düşündüğü kısa boylu, esmer adamı hatırlamıştı.

"Olağanüstü," dedi Beth, "tüm salonun güzelliğini ortaya çıkarmış. Bar da büyüleyici olmuş, çok beceriklisin Jack."

Kullanılan kereste birinci kaliteydi, güzelce oyulmuş ve cilayla iyice parlatılmıştı. Elini barın üzerinde şöyle bir gezdirdi Beth, takdire değerdi.

"Zemine bir kat daha cila sürmeliyim bu gece. Yarın sabah da arkaya yığdığımız mobilyaları getirip yerleştirebiliriz," dedi Jack.

Barın arkasındaki aynaya baktı Beth, üzerinin parmak iziyle dolu olduğunu fark etti. "Bunu da parlatsak iyi olur."

Jack ve Theo birbirlerine bakıp gülümsemişlerdi. "Komik olan ne?" diye sordu Beth.

"Bilerek öylece bıraktık," dedi Jack. "Dikkatini çekerse harekete geçmeni sağlayabileceğini düşündük."

Beth de gülümsedi. "Hadi üst katı gösterin, o kısmın da biraz harekete ihtiyacı olmalı."

Üst kat için bir şeyler yapmaya vakti olmamıştı Jack'in. Çıplak, işlenmemiş keresteden yapılmış üç oda vardı. Ama bunca zaman çadırda yaşadıktan sonra, bu haliyle bile üçü için de büyük lüks sayılırdı.

Banyonun da durumu pek farklı değildi ama Beth, Jack'in alt kattaki banyo sobasından döşediği borularla sıcak suyu üst kattaki banyoya aktarabilecek kadar becerikli olduğunu düşünüyordu.

"Bir mühendis yardımcı oldu bana," dedi Jack tevazuyla. "Ancak şehirde henüz bir kanalizasyon sistemi olmadığı için, içeriye tuvalet koyamadık. Bu yüzden tuvaleti dışarıya yaptık."

Front Sokağı Dawson City'nin en işlek yeriydi. Günün her saati etrafta dolaşan insanların uğultusu olurdu. Gündüzleri bir market gibiydi, tüccarlar tarafından getirilen her çeşit gıda malzemesi ve lüks eşyalar sokakta satılıyordu.

Geceleri ise canlı, neşeli, haz dolu cennet gibi bir yerdi.

İçki içebilir, kumar oynayabilir ve gösterileri izleyebilirdiniz. Eğer paranız yoksa sadece aşağı yukarı gezinip insanları seyrederdiniz.

Çıkarılan yeni yasayla pazar günleri hiçbir yer açık olmayacaktı. Atlı polisler bunun için sıkı denetimler yapıyorlardı. Buna rağmen etrafta, sokağın bir ucundan diğer ucuna gezinen bir insan seli vardı.

En popüler salonlar, dans salonları ve tiyatrolar buradaydı. En iyi olabilmek için sürekli bir rekabet hali içindeydiler. En mükemmel dansçıları çıkarıyor, poker oyunlarındaki en yüksek ikramiyeyi veriyor, en başarılı şarkıcıları ve şovmenleri çalıştırmanın peşinde koşuyorlardı.

Beth, Theo ve Jack, Dawson City'ye kısa süre önce gelmişlerdi aslında fakat yeni gelip de iş kurmaya çalışan diğer insanlara göre daha avantajlı durumdaydılar. Kendilerine takılan lakapları sayesinde, kentte herkesin dikkatini çekmeyi başarmışlardı.

Bu şehirde herkesin bir lakabı vardı; Limonata Lil, İki Adım Louie, Beygir Billy, Derin Kuyu Johnson duydukları lakaplardan sadece bazılarıydı.

İngiliz asilzade havası ve poker oyunundaki başarısından dolayı Theo, 'Soylu' lakabıyla anılıyordu. Jack'e ise 'Doğu Londralı' diyorlardı. Herhangi bir şey inşa ettirmek isteyen herkes önce Jack'le görüşüyordu. Beth ise elbette 'Çingene' lakabıyla nam salmıştı.

Akşam saat altıda, salonun kapısını ilk defa açtıklarında hâlâ çok endişeliydiler. Front Sokağı'ndaki çoğu mekân Eldorado Kralları'na aitti. Adamlar işlettikleri yerlere müşteri çekebilmek için kullandıkları şamdanlara, kadife halılara, orkestralara ve kızlara su gibi para harcamışlardı. Oysa Theo içkilere, kerestelere masa ve sandalyelere binlerce dolar harcadığından parası bitmişti. Theo salonun dışına, içkilerin yarı fiyatına satıldığını ilan eden bir tabela asmıştı. Beth'in de program yapacağını hesaba katarak bunun yeterli olacağını umuyordu.

Theo üzerine, Bennet Gölü'ndeki poker oyunlarından birisinden alacağına karşılık kabul ettiği smokini giymişti. Briyantinden parıldayan saçlarıyla başarılı bir mekân işletmecisi gibi görünüyordu. Jack'in üzerinde kırmızı bir yelek vardı. Kırmızı beyaz puantiyeli bir kravat takmıştı ve başında hasır şapkası vardı. Beth, Bağımsızlık Günü'nde giymek için diktirdiği pembe elbisesini giymişti. Molly'nin durumunu bildiren mektubu aldığından beri pek bir şey yemediği için kilo vermişti. Yanaklarına sürdüğü kırmızı allığa rağmen, biraz solgun görünüyordu.

Bir dans parçası çalmaya başlamasıyla beraber salona iki adam girdi.

Will ve Herbert adında iki adam kiralamışlardı. Portland'dan gelen bu adamlarla Bennet Gölü'nde tanışmışlardı. Adamların tekneye binip eve dönebilmek için nakit paraya ihtiyaçları vardı. Theo da kendileri için iki hafta çalışmaları şartıyla biletlerini alacağına ve her birisine elli dolar vereceğine söz vermişti.

Beth üçüncü parçayı çalmaya başladığında, salonda hatırı sayılır bir kalabalık birikmeye başlamıştı. Beth daha da neşelenmişti, çünkü insanları 'kendi mekânlarında' para harcamaları için cezbetmeyi başarmışlardı. Sam'in de onları izliyor olmasını diledi, çünkü sonunda amaçlarına ulaşmayı başarabilmişlerdi.

Hava kararmaya başladığında, mekâna daha fazla insan gelmeye başladı. Balık istifi olana kadar içeriye doluştular. Theo faro oyun masasının başındaydı. Dawson'dakilerin en sevdikleri oyundu bu, çünkü hem hızlı oynanıyordu hem de oyuncular kavga etmeye fırsat bulabiliyorlardı.

Theo oyun masasını paraya sıkışmış bir gemi sahibinden satın almıştı. Masanın üzerine astan başlayıp tüm kartlar sırayla yazılmıştı. Adamlar bahse girmek istedikleri kartın üzerine bahis pullarını koyuyorlardı. Dağıtıcı destenin en üstündeki kartı çekiyor, eğer bahse girenlerden birisinin istediği

kart çıkarsa kaybediyor ama eğer kendisinin istediği kart çıkarsa kazanıyordu. Her ikisi de çıkmazsa yeniden bahse giriliyordu.

Altın, altın tozu ya da altın parçası, Dawson'da temel para birimiydi. Tüm dükkânlar, salonlar ve diğer işyerleri, bunları tartarak iş yapıyordu. Beth ve çocuklar Dawson'a ilk geldiklerinde, altın dolu keseleri etrafa saçan insanları yadırgamışlardı fakat zaman içinde buna alışmışlardı.

Theo, faro masasıyla ilgilenirken Jack de gelen müşterileri karşılıyor, bir yandan da barda duran Will ve Herbert'ı takip ediyordu. Daha sonra Theo poker masasına geçtiğinde, Jack faroyu devralıyordu. Beth de bir yandan keman çalıp diğer yandan da olan biteni izliyordu.

Kısa süre içinde daha fazla malzemeye ihtiyaçları olacağını fark ettiler. İçki stokunu artırmaları gerekliydi, bir de geceyi götürecek başka bir gösteriye daha ihtiyaçları vardı. Sabaha karşı dörtte, tüm viski tükenmişti ama salonda hâlâ kalabalık bir müşteri grubu vardı ve ne bulurlarsa içiyorlardı.

Theo'nun yüzüne kocaman bir gülücük yerleşmişti, çünkü 'Sessiz Sam' olarak tanınan Sam Bonnfield mekâna faro oynamak için gelmişti. Adam King Sokağı'yla, Front Sokağı'nın kesiştiği köşedeki Bank Salonu'nun sahibiydi. Oyun oynarken ne gülümser ne de konuşurdu. Bu sebepten kendisine 'Sessiz' lakabı takılmıştı. Bu gece şansı pek yaver gitmiyordu ancak 500 dolar kaybetmesine rağmen oyuna devam etti.

Nihayet sabah altıda, Theo salonun kapılarını kapadı. Geceki hâsılatı hesaplayamayacak kadar yorgundu fakat kazandıkları paranın 15.000 dolara yakın olduğunu tahmin ediyordu. Bu da içki temin edip üst kata mobilya almaya yeterdi.

Theo Beth'i kucaklarken, "Bugün sana pirinç bir yatak ve kuş tüyü bir yorgan satın alacağım," dedi sevinç içinde. "Bir daha asla yerde yatmak zorunda kalmayacaksın, söz veriyorum."

Golden Nugget kısa zamanda Dawson City'nin en bilinen salonlarından birisi haline gelmişti. Theo etkileyiciliğini kullanarak, salonda çalışmaları için dört tane kız ayarlamıştı. Kızlara, adamları ikna edip kendilerine ısmarlattıkları her bir kadeh şampanya karşılığında küçük birer komisyon vermeyi teklif etmişti. Aslında bu gerçek şampanya değildi ama zaten Dawson'daki çok az sayıda insan şimdiye kadar gerçek olanını tatma imkânı bulabilmişti. Kızların varlığı, erkeklerle flört edip biraz da dalga geçmeleri salona renk getirmişti. Tabii kızlar daha sonra kendilerini satarsa da kimsenin umrunda değildi.

Front Sokağı'nın arka tarafındaki Paradise Yolu, fahişelerin gerçek işlerini yaptıkları yerdi. Cips olarak adlandırılan burada, her birisinin üzerinde kızların isimlerinin yazılı olduğu çadırlar vardı. Bu kadınların çoğu zayıf ama sağlıklı kadınlardı. Buraya ulaşabilmek için dağları aşarak yaptıkları zor seyahatler nezaketlerini yok etmişti. Günde elli adama servis yaptıkları oluyordu ama tüm kazançları tacirleri tarafından ellerinden alınıyordu. Bu, Beth'in hayal edebileceği en korkunç yaşam şekliydi.

Dawson'daki kadınların büyük kısmı fakir hayatlar sürüyorlardı. Ekmek pişiriyorlar, çamaşır yıkıyorlar ya da restoranlarda aşçılık yapıyorlardı. Pek azı mükemmel hayatlar yaşarken, diğerleri öldürücü zorlukta işlerde çalışıp kazandıkları paraları, hayatlarındaki adamlar anında harcıyordu. Madencilerle evli olanlar ise tüm günlerini tepsiler içinde altın dolaştırarak geçiriyorlardı. Diğer kadınlarla arkadaşlık edebilecek kadar zamanları bile yoktu.

Çok az sayıda kadın düzgün şartlarda yaşıyordu. Bunlar da şarkıcılar, oyuncu ve dansçı kızlardı. Dansçı kızların çoğu adamlardan daha fazlasını koparabiliyorlardı. Öyle ki bir kızın belinde, madencilerden birisi tarafından hediye edilmiş, en az bin yedi yüz dolar değerinde altın kemer vardı.

Beth de çok fazla çalışıyordu ama halinden şikâyetçi değildi çünkü boş kaldığı zamanlarda, tüm düşünceleri Molly ve Sam üzerinde yoğunlaşıyordu.

Theo sözünde durmuş, söz verdiği pirinç yatak ve yorgan da dahil üst katın mobilyalarını almıştı. Salondaki her akşam eğlence doluydu, büyük bir başarıya ulaştıklarını görmek memnuniyetini daha da artırıyordu.

Beth'in aklına ne zaman üzüntülü düşünceler gelse kendisine hayalini yaşadığını hatırlatıyordu. Dawson'da mutlu olabilmek zor değildi, insanlar sıcakkanlı ve arkadaş canlısıydı.

Beth'i hayal kırıklığına uğratan tek şey, Theo'yla baş başa kalmak için yeterli vakitlerinin kalmayışıydı. Ama Ağustos ayı gelip de soğuk ve karanlık günlerin başlamasıyla, gelenlerin çoğu teknelerine atlayıp gideceklerdi, o zaman kendilerine ayırabilecek vakit bulabileceklerini biliyordu.

Bir şey daha vardı bildiği; Dawson halkı içinde kendisine iyi bir yer edinmişti. Başka keman çalan insanlar da vardı kente ama hepsi erkekti ve hiçbirisi onun kadar başarılı değildi. Üstelik bölgenin en güzel kızı olarak nitelendiriliyordu. Theo ve Jack'i en çok gururlandıranlardan birisi de bu durumdu.

Dawson City'de yaşayanlar masallara bayılıyordu. Eldorado Kralları ve kumarda kaybettikleri servetleri etrafta en çok dolaşan hikâyelerdi. Bir adamın, yanındaki diğer adama anlattıklarına kulak misafiri olmuştu bir defasında; kendisi, Theo ve Jack hakkında da anlatılan abartılı hikâyeleri duyduğunda oldukça şaşırmıştı Beth. Theo'nun Beth'i Chilkoot Geçidi'nden sırtında geçirdiğini söyledikten sonra, sanki o da olay yerindeymişçesine Sam'in nasıl öldüğünü anlatmıştı.

Jack ve Theo'yla olan ilişki hakkında fesat davranan insanlar da vardı elbette. Theo'yla evli olmadıklarının söylentisi her tarafta dolaşıyordu.

Dansçı kızların gözlerinin Theo'nun üzerinde olduğunun farkındaydı Beth. Onları suçlayamazdı da; yakışıklı ve etkileyici bir adamdı Theo, üstelik artık zengindi de. Kızların bu hali sadece güldürüyordu Beth'i. En güzel elbiselerini giyip salına salına Golden Nugget'a geliyorlar, Theo'yla flört

ederek çalıştıkları salonlara davet ediyorlardı. Ancak Theo başka bir kadın tarafında tavlanacaksa bunun bir dansçı olmayacağı kesindi.

Yağmurlu bir Ağustos akşamı salona bir adam geldi. Anlattığı hikâyeyle Beth için altüst edici olayların başlamasına vesile oldu bu adam.

Adam geldiğinde Beth keman çalıyordu. Üzerindeki oduncu ceketi ve geniş kenarlıklı şapkasıyla tanıdık gelmişti Beth'e fakat salon o kadar karanlık ve dumanlıydı ki net görememişti onu.

Her zaman olduğu gibi kısa bir ara vermeden önce bir buçuk saat program yapmıştı. İçecek bir şeyler almak için bara gittiğinde, adam Beth'i kolundan tuttu. "Merhaba, Çingene Hanım!" dedi, "sana rastlamayı umuyordum ben de."

Yüzüne bakınca adamı hatırladı. Sabuncu'nun yandaşlarından Moss Atkins isimdeki adamdı. Clansyler için çalıştığı zamanlarda mekânda görmüştü onu. Daha evvel hiçbir konuşma geçmemişti aralarında ancak adamın hırçınlığının namını duymuştu Beth. Parlak mavi gözleri ve yanaklarındaki gamzeleriyle dikkatten kaçacak bir adam değildi.

"Selam Moss," dedi Beth, "seni tekrar görmek ne kadar güzel. Yeni mi geldin?"

"Geleli birkaç gün oldu. Nehir buz tutmadan kendimi buraya atmanın iyi olacağını düşündüm. Kış boyu kalıp birkaç iş peşinde koşmayı düşünüyorum."

"Bence Skagway'de daha iyi olurdun," dedi Beth gülümseyerek. "Buradaki dağlar çok zorlu, ne silah var ne de üçkâğıt. Eğer çizgiyi aştığını görürlerse doksan gün boyunca odun yığınlarının arasında bırakırlar seni."

Suç işleyenlere para cezası vermek çok da caydırıcı değildi, neticede hepsi varlıklı insanlardı. Fakat kent konseyinin verdiği odun kesme cezası daha caydırıcıydı. O kadar sıkıcı ve yıpratıcı bir işti ki bu, onun yerine insanlar kuyruğu kıstırıp kaçmayı tercih ediyordu.

"O halde belki de tabanları yağlamak en iyisidir," dedi adam homurtuyla karışık gülerek. "Ama nereye giderim bilmiyorum. Sabuncu vurulduğundan beri Skagway'de eskisi kadar iyi bir yer değil artık."

"Sabuncu öldü mü?!" dedi Beth heyecanla.

Belki de çok şaşırmaması gerekiyordu, çünkü insanlar konuşmalarını dinliyordu. Ne var ki olayın nasıl olduğunu öğrenmek için o kadar can atıyordu ki daha tedbirli olması gerektiği aklına bile gelmemişti.

"Duymamış mıydın? Temmuz'da oldu olay. Frank Reid tarafından körfezde vuruldu."

"Ama neden?" diye sordu Beth. Frank Reid'i anımsamıştı, kentin planıyla ilgilenen zararsız bir adamdı.

Moss tüm olanı baştan sona anlattı. J. D. Steward adında bir altın arayıcı Yukon'dan Skagway'e gelmişti. Yanında 18.000 bin dolar değerinde altın tozu vardı ve altın tozu çalınmıştı. Genel kanı, hırsızlığı yapanın Sabuncu'nun adamlarından birisi olduğuna yönelikti. Kentteki tüccarların hepsi endişe içindeydi. Eğer söylenti Skagway'in dışına taşarsa kimse güvende olamayacaktı. Altın arayıcıları her tarafı tutmuş, nehir yolunu da kesmişlerdi. Kimse yanında o kadar değerli altınla bölgeden çıkamazdı. Sabuncu'nun tüm parayı geri iade etmesini talep etmişlerdi ve kasaba sakinleri ona karşı tavır almaya başlamıştı.

"Vurulduğu akşam içmeye başlamış, kafası atmış halde rıhtıma inmişti. Yanında, gömlek koluna sakladığı bir tabanca varmış, cebine bir 45'lik Colt yerleştirmiş ve omzuna da Winchester marka bir tüfek asmış," dedi Moss. "Frank Reid de oradaymış ve Sabuncu'ya daha fazla ileriye gidemeyeceğini söylemiş. Sabuncu tüfeğini Reid'in kafasına dayamış ama Reid, sol eliyle tüfeğin namlusunu yakalamış ve diğer eliyle de belinden altı patlar tabancasını çıkarmış. Ateşlemiş ama tabanca tutukluk yapmış, aynı anda Sabuncu da tüfeğini ateşleyip Reid'i kasığından vurmuş. Reid kendi tabancasını tekrar ateşlemiş, bu defa silah patlamış ve Sabuncu'yu tam alnının ortasından vurmuş. Sabuncu oracıkta ölmüş."

Diğer dinleyenler gibi Beth de heyecandan nefesini tutmuştu. Yolu Skagway'e düşmemiş bile olsa da Dawson'daki herkes Sabuncu Jefferson Smith'i tanırdı. Etraflarında dolanan insanlar, Moss'u soru yağmuruna tutmaya başlamışlardı. Adam bir anda ilgi odağı haline gelmiş olmaktan gayet memnundu. Dawson'a haberleri getiren kişiydi neticede.

"Evet, Reid de öldü ama yavaş ve acı dolu bir ölüm oldu. En azından Sabuncu hemencecik öldü."

Theo ve Jack de yaklaşmıştı. En az diğerleri kadar, onların da ilgisini çekmişti bu hikâye. Moss uzun uzun anlatmaya devam etti; Sabuncu'nun adamları dağlara ve patikalara kaçmışlardı.

Adam birden Beth'e dönüp, "Belki de zamanında Sabuncu'yu terk etmekle en doğrusunu yaptın," dedi. "Bana ona ait olduğunu söylemişti ama yaptıkları yüzünden acı çekmek senin için çok zor olmuş olmalı. Özellikle de diğer arkadaşını vurdurmasından sonra."

Beth'in midesi döndü. Theo'ya bir bakış attığında, onun da yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Sabuncu'yla aramda hiçbir şey yoktu," diyebildi. "Ayrıca Theo'yu vurduranın o olmadığına eminim, bu konuda yanılıyorsun."

Moss gürültülü bir kahkaha attı. "Hiçbir konuda yanılmıyorum bebeğim, emri verdiğinde yanındaydım. Tam olarak şöyle söyledi; 'İngiliz herifi alın. Kadınıyla ilgili planlarım var.' Sizi defalarca beraber gördüm. Eğer aranızda bir şeyler geçmediyse ben de Hollandalıyım."

Konuşmanın tam bu kısmında Jack araya girdi. Beth'in yeniden çalmaya başlaması gerektiğini söyledi. Kısa süre sonra da Moss salondan ayrıldı.

Ertesi gün cumartesi olduğundan salonu gün ortasında açacaklardı, bu yüzden geç saatlere kadar uyudular. Beth, Theo'nun biraz soğuk davrandığının farkındaydı. Ancak çok fazla işleri vardı, konunun üzerine gidemezdi çünkü açılış için acele etmek zorundaydı.

Pazar sabahı öğleye kadar uyanmadılar. Uyandıklarında Beth, Theo'ya doğru sokulmaya çalıştı. Her pazar sabahı yaptıkları gibi sevişeceklerini ummuştu ama Theo kalkıp giyinmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Beth.

"Halletmem gereken işler var," diye terslendi Theo.

Beth, Theo çıktıktan sonra pencerenin yanında dikilip Front Sokağı'nın karşısındaki nehre baktı. Kışın yaklaştığını hissedebiliyordu. İngiltere, Amerika ya da Montreal'deki gibi siyah, sonbahar renkleri burada yoktu. Kış aylarında burada hava sıcaklığının eksi ellilere kadar düştüğü söylenmişti Beth'e. Düşüncesi bile içini ürpertmişti.

Dört saat geçmiş ama Theo hâlâ geri dönmemişti. Beth ufak tefek işleri hallederek vakit geçirdi; elbiselerinden birisinin yan dikişlerini bastı, bir şeyler yıkadı ve Langworthyler'e mektup yazdı.

Dışarıda hâlâ sağanak yağmur vardı. Bütün dükkânların kapalı olduğu bir zamanda Theo'nun nereye gitmiş olabileceğini aklı kesmiyordu.

İlerleyen saatlerde, Jack'le beraber alt kattaki mutfakta yiyecek bir şeyler hazırladılar. Yemekten sonra da mutfakta kaldılar. İçeride yanan soba sayesinde sıcacıktı mutfak.

"Moss'un söylediklerinden dolayı öfkelendi," diye söylendi Beth. "Ama neden hırsını benden çıkardığını anlayamıyorum. Sonuçta, Red Onion'daki o fahişeye giden kendisiydi. Üstelik vurulduğunda ona ben baktım."

"Sabuncu Smith için çalışan birisinin sözlerini ciddiye almazdım. Eğer Theo ciddiye alırsa da buna gerçekten şaşarım. Ancak söylentiler tüm kente yayıldı ve bazı kişiler konu hakkında şakalar yaptı. Sanırım buna alındı," dedi Jack.

O gece Theo eve dönmedi. Pazartesi gecesi salonu açmak için geldiğinde ise nerede olduğuna dair tek bir açıklama bile yapmadı. Beth zihninin bir şeylerle meşgul ve oldukça sessiz olduğunu fark etti fakat üzerine gitmedi, alışveriş yapmak için dışarıya çıktı sadece.

Birkaç saat sonra, Golden Nugget'a geri dönmek için yolda yürürken artık çok tanıdık hale gelen, buharlı gemilerin kornalarından birisini duydu. Front Sokağı'na döndüğünde, kalabalık bir grubun toplanıp veda için el salladığını gördü. Sanki yakınıymış gibi Beth de el salladı.

Salona döndüğünde, Jack Theo'nun hâsılatla beraber bankaya gittiğini söyledi. Bir saat geçti, iki sat geçti ama Theo geri dönmedi.

"Kesin bir yerlerde poker oynamaya dalmıştır. Umalım da parayı önce bankaya yatırmış olsun," dedi Jack gülerek.

Cam bir göz kullandığı için, Tek Göz olarak tanınan Wilf Donahue salona geldiğinde saat yediyi biraz geçiyordu. King Sokağı'nda benzer bir mekân işlettiği halde, Golden Nugget'ın müdavimlerindendi. Beth, bu toparlak kırmızı yüzlü Kansas'lı adamı, aşırı samimi ve kaba buluyordu ama Theo ve Jack son derece eğlenceli olduğunu düşünüyor, onu adam gibi adam olarak nitelendiriyorlardı.

Adam, Beth'in her akşam müzik yaptığı sahneyi göstererek, "Çıkıp orada keman çalmanı istiyorum kızım. Biraz müzik olmazsa müşteri toplayamayız," dedi.

"Ne zamandan beri burada emir vermeye başladın sen?" dedi Beth alay ederek, adamın kendince şaka yaptığını düşünmüştü.

"Bugün öğlen ikide burayı satın aldığımdan beri," dedi adam.

tarama:irem

düzenleme:vero

vero/colin

Bölüm 32

"Jack ve ben nerede uyuyacağız?" diye sordu Beth öfkeyle. Tek Göz, Dolores ve Marry adında iki salon kızının buraya yerleşeceklerini söylediğinde kan beynine sıçramıştı.

"Eğer benimle çalışmaya devam edersen senin odanı alman," dedi adam, Beth'e doğru dönmüştü yüzünü. Sağlam olan gözü kendisine doğru bakıyordu ama görmeyen diğer gözü serbest şekilde hareket ediyordu. "Ama Jack alt kattaki mutfağa taşınmak zorunda. Çünkü onun odasını da başka birilerine rezerve ettim."

Beth patlamak üzere olduğunu hissediyordu ama Jack ve kendisinin kapı dışarı edilme ihtimalini düşününce, korkudan sesini çıkartamadı.

"Ama bu adil değil Bay Donahue," diye yalvardı Beth. "Bu binayı Jack yaptı, üstelik burası bizim evimiz. Theo'nun tek kelime bile etmeden burayı size satması zaten büyük bir şaşkınlığa sebep oldu."

Önceki gün Tek Gözlü'nün salonu satın aldığını söylediğinde, Beth ve Jack adamın dalga geçtiğini düşünmüşlerdi. Şakacı bir insan olarak tanınırdı. Eskiden Golden Nugget'a her gelişinde, aynı ekoseli takım elbiseyi giyer ve taşkın sözler söylerdi. Parasını çarçur etmeye yatkın bir adamdı. Biraz saf ama zararsız olduğunu düşünüyorlardı.

En şaşırtıcı olan da adamın elindeki yasal belgeydi. Dawson'da bir avukatın hazırladığı belgede Theo'nun da im-

zası bulunuyordu. Salonu 80.000 dolara sattığını yazıp imzalamıştı. Binanın yanı sıra tüm stoklar, içki fıçıları da satışa dahil edilmişti.

Theo'nun tüm bu işleri pazar günü bir çırpıda halledecek kadar zalim olabilmesi ikisini de şaşkına çevirmişti. Pazartesi günü evrakları imzalayıp bankadaki nakitleri çekmiş, soğukkanlılıkla kasadaki hâsılatı almış ve gizlice eve geçip eşyalarını toplayacak kadar cüretkâr davranmıştı. Jack'le bile gayet şen şakrak konuşmuş, viski temin etmeleri gerektiğini hatırlatmış ve sonra da giden vapura yetişmek için sakince mekândan ayrılmıştı.

Jack öfkeden kudurmuş haldeydi. Theo salonu yaparken kılını bile kıpırdatmamıştı. Ama gözlerine dolan yaşlara bakarak Beth, Jack'i en çok incitenin Theo'yla gerçekten kardeş gibi olduklarını sanması olduğunu anlamıştı.

Beth ise yaptığı kalleşliği apaçık görüyordu. Hayat onları nereye sürüklerse sürüklesin, Theo'nun yanında kalabilirdi. Belki son zamanlarda aralarındaki alev sönmüştü ama Beth onu hâlâ çok seviyordu. Tam da eski aşkının yeniden canlandığını hissetmeye başlamıştı. Oysa Theo arkasına bile bakmadan çekip gitmişti. Paraya verdiği önem daha fazlaydı ve bu gerçekten kahrediciydi.

Müracaat edebilecekleri resmi bir yer yoktu. Mekânın sahibi Theo'ydu ve hep söylemiş olmasına rağmen, Beth ve Jack'e de işten pay vereceğine dair herhangi bir anlaşma yapmamıştı. Eğer Tek Göz, Beth ve Jack'i sokağa atmak isterse yasal olarak hakkı vardı.

İncinmişliklerine ek olarak, bir de hakarete uğramışlardı. Tek Göz'e minnet duymak zorundaydılar, çünkü adam hem başlarını sokabilecekleri bir dam hem de iş vermişti onlara.

Golden Nugget açıldığından beri hiç ek maaş talep etmemişlerdi. Hatta Jack, inşaat işleri için bile ödeme almamıştı. Ceplerinde sadece birkaç dolarları vardı. Bir şeylere ihtiyaçları olduğunda salona ait ortak hesaptan harcama yapmışlardı. Tıpkı eskiden olduğu gibi her şeylerini paylaşmışlardı.

Tek Göz ince hesaplar içinde Beth'e bakıyordu. Ne öfke, ne de acımaydı gözlerindeki; mazlum kadınlar istisnasız mesele anlamına gelirdi. Beth'i memnun etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Golden Nugget'ı cazip kılan onun varlığıydı. Dansçı kızlar, becerikli barmenler ve sarhoşlarıyla sıradan bir yerdi burası, mekânı istemesinin asıl nedeni oydu.

Bir hafta daha kalmaya ikna etmek zorundaydı Beth'i. O zamana kadar nehir de donmuş olurdu zaten. Bu durumda kış boyunca kalmaktan başka seçeneği kalmamış olurdu. Londra'lı Jack'i de başından defedebilirse eğer, Beth tamamen savunmasız kalmış olacaktı. Bu durumda sonunda yatağına girmesi bile mümkün olabilirdi.

"Bak benim miniğim," dedi tatlı bir ses tonuyla, "sevgilinin seni terk etmesine üzüldüm. Bunu yaptığına göre gerçekten aşağılık adamın tekiymiş. Ama bu yer için çok para ödedim ve şimdi de işletmek zorundayım. Bu yüzden, üstteki iki odayı sizlere bırakamam. Buna karşılık, sen çalarken ben şapkayı gezdiririm ve biriken para da senin olur. Nasıl?"

Beth karşı çıkamayacak kadar uyuşmuş haldeydi. Theo olmadan zaten evi gibi hissedemezdi orayı, aslında Theo yokken hiçbir yer evi gibi olmayacaktı. Bu yüzden dört kızın orada yaşayacak olmaları herhangi bir sorun teşkil etmeyecekti.

Her zaman olduğu gibi, o gece de Beth'i teselli eden keman çalmak olmuştu. Ancak bu defa hareketli şarkılar çalıp insanları coşturmamıştı. Çaldığı keder dolu ezgiler, tüm dinleyicilerin gözlerinde yaşlar birikmesine sebep olmuştu. Fakat dolaşan şapka kendisine ulaştığında, içinde otuz beş dolar biriktiğini görünce, asla aç kalmayacağını anladı.

Çok sessiz bir geceydi ve Tek Göz gece birde gitmelerine müsaade etmişti. Müşteriler de seyrekleşmişti zaten, sadece birkaç kişi vardı salonda. Kızlar ertesi gün çalışmaya başlayacaklardı. Jack bir şişe viski kapıp hüzünlerini boğmaları gerektiğini söyledi.

"Bahse varım Theo ile Tek Göz bu işi önceden planlamıştı ama sonrasında işi ilerletmeye cesaret edememişti," dedi Jack. Beth'in yatağının birer tarafına oturmuş, ayaklarını uzatıp beraber içki içiyorlardı. "Daha sonra, Sabuncu ve senin hakkında konuşan herifleri duyunca tam zamanı olduğuna karar verdi. Böylece şerefsiz bir adam gibi görünmeyecekti de."

"Bu demektir ki benden uzun zaman önce vazgeçmişti," diye cevapladı Beth, çok kırılmıştı. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. "İyi ama neden itiraf edemedi?"

"O her zaman bir kumarbazdı. Bence tek düşündüğü eline geçecek olan paraydı. Hepsini hesaba katarsak eğer, bankadakilerle beraber nerden baksan 80.000 dolar eder. Bu parayla bir sürü poker oyununa katılabilir. Hatta bu parayı büyük bir kazanç olarak bile görmüş olabilir. İlerleyebilmek için gitmek zorunda olduğunu düşünmüş olabilir."

"Ama ben, hem iyi hem de kötü gününde yanında oldum onun. Beni sevdiğini söylüyordu ve onunlayken her yere gidebileceğimi biliyordu. Peki, beni neden yanında götürmedi?"

"Bilmiyorum Beth," diyerek kafasını salladı Jack, şaşkındı. "Philadelphia'dan ayrılmamızdan bu yana olanlara bir bak. Sam ve ben daima onu önemsedik. Evet, o da kazandığı her şeyi bizimle paylaştı fakat yanında biz olmadan Kanada'ya geçebilmesi imkânsızdı. Tek başına buraya ulaşamazdı. Belki de farkındaydı ve bu onu rahatsız etti. Tüm ganimeti alıp kaçmak belki de kendisini özel hissetmesini sağladı."

"Onu zor durumda bırakmayacak sosyetik bir kadın bulmak için," dedi Beth acıyla. "Montreal'de nasıl olduğunu hatırlasana, beraber vakit geçirebileceği züppelerin peşindeydi hep. Benim bir fabrikada çalışmak zorunda kalmamı bile önemsemedi. Bahse girerim, bebeğimi kaybettiğimde memnun bile olmuştur. Böylece sorumluluk almaktan da kurtulmuş oldu. Ne kadar da salakmışım."

Jack uzanıp Beth'in elini tuttu. Şefkatle sıktı ama söylediklerine karşı gelip hatalı olduğunu söylemedi.

"Umarım bir dahaki kumar oyununda tüm parayı kaybeder," dedi Beth hınçla. "Elinde avcunda ne varsa kaybedip de zıpe takılak çakılınca, umarım sürüne sürüne yeniden kapıma gelir ve suratına bir yumruk atarım."

Bir süre daha sessizce içmeye devam ettiler. Her ikisi de acı düşüncelere dalmışlardı.

"Sabuncu ile aranızda bir şeyler var mıydı?" dedi Jack birden. "Beraber bir gece geçirdiğinizi biliyorum ama daha fazlası oldu mu sonra?"

"Hayır ancak olabilirdi," dedi ve iç geçirdi Beth. Skagway'den ayrıldıkları gün Sabuncu ile karşılaşıp bir şeyler içtiklerini anlattı. Sonrasında da Dyea'ya kendisini atıyla bıraktığından bahsetti. "Ondan çok hoşlanmıştım ama geri dönüp baktığımda, terk etmiş olmamın en doğrusu olduğunu görüyorum. Theo ve onun arasında pek fazla fark yok, değil mi? Sence Sabuncu gerçekten de birilerine Theo'yu öldürmelerini emretmiş olabilir mi?"

"Olabilir ama yaptıysa bile, bunun sebebinin sen olduğundan şüpheliyim. Bence Theo çizgiyi aşmıştır, neticede her ikisi de sahtekâr adamlar. Sadece kadınlardan ve kumar oyunlarından bahsetmiyorum. Bu adamlar cazibelerini kullanarak insanları kendilerine esir edip onlardan faydalanıyorlar. Theo'nun beni sömürdüğü kesin. Oysa ben onun için canımı bile verebilirdim."

Ekim ayının ortalarıydı, Dawson büyük bir sessizliğin içine gömülmüştü. Kar yağmaya başlamış ve Yukon Nehri donmuştu. Altın madenlerine gitmek için gereken malzemeleri ya da ateş için gereken odunu ancak köpeklerin çektikleri kızaklarla taşıyabiliyorlardı.

Haziran ayında gelen ve çamur kaplı sokaklarda kayıp ruhlar gibi gezinen altın arayıcılarının çoğu, hâlâ dışarıyla bağlantı kesilmemişken evlerine dönmüşlerdi. Ne insanları getiren ne de uzaklara giden tekneler yoktu artık. Sahil ıssızlaşmıştı. Gökyüzü kış renklerine dönmeden evvel bile yükselen binlerce baca, gri dumanlar salmaya başlamıştı.

Dawson'ı saran dağların alçakta kalan etekleri ağaçsız ve çıplaktı. Kalan kütükler, çürümüş siyah dişlere benzemişti. İnsanlar hâlâ yırtık çadırlarda yaşıyor, hastalık pusuda bekliyordu. Kent bataklık arazisine kurulmuştu. Sıcak yaz boyunca ne kanalizasyon tesis edilmiş, ne de sağlık önlemleri alınmıştı. Tifo, dizanteri ve sıtma gibi hastalıklar insanlara ağır darbe vurmuştu.

Front Sokağı'nda yaşayanlar, fakir kesimin durumunun ya farkında değillerdi ya da ilgilenmiyorlardı. Neticede kendi kazanları kaynıyor, tuvaletleri boşaltılıyordu ve kilerleri ağzına kadar erzakla doluydu.

Sonunda elektrik hatları kurulmuş, telefon da gelmişti. Acı soğuklar sayılmazsa, Dawson en az Paris kadar renkli ve canlı bir kente dönüşmüştü.

Ama Beth, yoksulların içinde bulundukları fena şartları ve hastalıkları göz ardı edemiyordu. Her gün, koca bir tencere çorba yapıp Peder William Judge'a götürüyordu. Kırılgan ve zayıf bir adamdı peder. Dawson'ın kuzey ucundaki tepelerin altına bir hastane kurmuştu.

Beth'e göre o bir azizdi. Sabahın köründen, akşamın geç saatlerine kadar yorulmak bilmeden çalışıyordu. Aşırı soğuklara rağmen, üzerine papaz cüppesinden başka hiçbir şey giymiyordu. Beth hastanedeki hemşirelerin dürüstlüğünden pek emin değildi, ölüm döşeğindeki hastaların eşyalarını çaldıklarından şüpheleniyordu. Bu yüzden, birileri çalıp kendi çıkarları için satmaya kalkmasın diye hastalar çorbalarını bitirene kadar başlarında bekliyordu.

Jack'in de Dawson'da dönen olaylar hakkında gözü açılmaya başlamıştı. İnsanların çoğu zenginlere dalkavukluk ediyor, sadakatlerinden emin olmalarını sağlamak için peşlerinden ayrılmıyorlardı.

Kentin en zengin insanlarının, fakir olanları kullanıyor olmasını çok aşağılayıcı buluyordu. Çamaşırlarını yıkatıyor, odunlarını kestirip tüm işlerini gördürüyor, karşılığında ise cüzi maaşlar veriyorlardı. Tek Göz, sadece bir içki alıp sıcak-

tan yararlanabilmek için uzun zaman oturan kişilerin dışarıya atılmasını emretmişti. Ancak Jack bunu kabul etmemişti. Bu adamların çoğunun çadırlarında ya da barakalarında soğuktan donup öleceklerini çok iyi biliyordu.

Tek Göz'le aralarında sürekli bir çekişme hali vardı, çünkü adam Jack'in insancıllığına ve dürüstlüğüne hiç saygı duymuyordu.

Kasım ayı ortalarında bir akşam, Jack bar kapandıktan sonra, "Gitmek zorundayım," dedi Beth'e. "Eğer gitmezsem, kontrolümü kaybedip Tek Göz'e saldırmam an meselesi. İçkileri sulandırıyor, kızlara fahişelik yaptırıp tüm paralarını ellerinden alıyor. Bence kumar oyunlarında da hile yaptırıyor. Bunun bir parçası olmaya katlanamıyorum artık."

Üst kattaki dört kızın, tüm geceyi erkeklerle geçirdiğini öğrendiğinde Beth de dehşete kapılmıştı. Theo, onları aldığında da pek masum değillerdi ama fahişelik yapmıyorlardı da. Dolores sırrını paylaşmış, Tek Göz'ün eğer sunduğu erkeklerle birlikte olmazlarsa hepsini kovacağını söylediğini anlatmıştı.

Kızlar çaresiz durumdaydılar. Hiçbirisi gösterişli kızlar değillerdi ve diğer salonlar kızla dolu durumdaydılar. Bu yüzden başka bir yerde iş bulabilmeleri mümkün olmamıştı. Umut edebileceklerinin en iyisi, madencilere 'kışlık eş' olup yataklarını ısıtmak ve yemeklerini pişirebilmekti. Ama kentin diğer ucunda, buz gibi bir barakada, beş parasız ve kendisini sevmeyen bir adamla beraber olmak Beth'in tasavvur edebildiği en berbat yaşam şekliydi. Fahişelik yapmaktan bile beterdi.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Jack'e. Terk edip gideceğinin düşüncesi bile bir hançer gibi canını yakmıştı. Sam ve Molly'nin ölümlerinin üzüntüsüyle zar zor baş edebilmişti zaten. Theo'nun da gidişiyle, geçmişte kalan tüm kederler tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Tek gerçek dostu olan Jack olmadan kapana kısılmış olacaktı. Dawson'daki diğer reddedilmiş kadınların yaptığı gibi her şeyi sona erdirmek bile aklına gelmişti.

Ancak diğer yandan, Jack'in Tek Göz'den ne kadar nefret ettiğini son haftalarda daha da fark etmeye başlamıştı. Bu durumda, sırf kendi hatırı için kalmasını istemek yanlış olurdu.

"Bonanza'nın dışına. Orada bir sürü iş var."

"Ama çok zor bir yaşam şekli bu," diye itiraz etti Beth.

"Yaşlı Tek Göz'e boyun eğip yanında sürünmekten daha zor olamaz," dedi Jack gülümseyerek. "İlkbaharda, buzlar erimeye başladığında geri dönerim. Bu arada, zengin ve yakışıklı bir adam senin aklını çelmiş olmazsa beraber gideriz buradan."

Beth hafifçe gülümsedi. Jack'in gözlerindeki ışıltıya bakarak, Bonanza'da çalışma fikrinin tadını çıkardığını söyleyebilirdi. Zor işlerden asla kaçmamıştı Jack. Pek çok işe yatkındı ama barmen olmasının tek sebebi Theo'nun etkisiydi. Orada daha da başarılı olacağı aşikârdı.

"Daha fazla aşk ilişkisi istemiyorum ama seni çok fazla özleyeceğim kesin." Beth sarılmak için Jack'e uzandı. "Kendine çok dikkat et. Bana mektup yolla ki nasıl olduğunu bileyim."

İki gün sonra, Cal Burgess adında bir madencinin köpek kızağına binip ayrıldı Jack.

Beth, donmuş kıyı şeridine gidip Jack'i yolcu etti. Aslında ağlamak istediği halde gülümsemeye çalışmıştı. Haski cinsi köpekler, gitmek için havlayıp sabırsızlıkla koşum takımlarını çekiştiriyorlardı. Burgess kızağa atlayıp da köpeklere emir verdiği anda, hepsi birden hevesle ileri atılıp harekete geçmişlerdi. Jack arkasına dönüp bakmış, eldivenli elini kaldırıp veda etmişti. Yüzünün çoğu kürk atkıların altında saklanmış olduğu halde, dümdüz bir çizgi haline gelmiş ağzından, onu geride bırakıp gittiği için endişeli olduğunu anlamıştı Beth.

Theo'nun çekip gidişi korkunç olmuştu. Yerle bir olmuştu Beth, aşağılanmış, hayalleri ve ümitleri yıkılmıştı. Ama daha sonra, Theo'ya ait hataların ve eksikliklerin listesini yaptığında, aslında zaten hiç şansları olmadığını kavramıştı. Güvenmek yerine onu gerçekten tanımış olması gerekirdi.

Ancak Jack'in gidişinden doğan üzüntüyü dengeleyebilecek başka hiçbir şey yoktu. Onu özlemeden geçirdiği bir an bile olmuyordu. Gününün ilk kahvesini yaptığında, kirli sakalla kaplı suratındaki uyku mahmurluğu geliyordu gözünün önüne, uyandırdığında yüzüne yerleşen gülümsemeyi görüyordu sanki. Daha sonra salon açıldığında, barda oturup sohbet etmelerini anımsıyordu. Zaman ne kadar hızlı geçerdi. Jack bardakları parlatır, tezgâhları siler ve bir yandan da Beth'le konuşurdu.

Müşterilerle alakalı şakalaşırlardı aralarında. Sadece bir gülümseme ya da kaşlarını kaldırmaktan başka bir şeye bile gerek duymazdı. Şaka konusu bazen koca bir burun olurdu, bazen tekleyen bir konuşma, bazen de zoraki bir yalan ya da başka kusurlar. Zaman zaman kahkahalarına hâkim olamayıp açıklama yapmak zorunda kalmamak için barın altına saklanırlar ya da arka tarafa kaçarlardı.

Fakat Jack'i en çok da akşamları özlüyordu. Her akşam saat altıda beraber yerlerdi yemeklerini. Beth program yapmak için salona indiğinde, Jack ona uzaktan laf atardı. Her zaman oradaydı, yanındaydı işte. Takdir eder, destek olur ve gece gündüz ne zaman konuşmaya ihtiyaç duysa yakınında bulunurdu. İstediği sadece sessizliğini paylaşmak olduğu zamanlarda da yanındaydı. Asla yarı yolda bırakmayacak gerçek bir dostu Jack.

Geriye dönüp baktığında, kat ettiği yolda hep yanındaydı Jack. Eğer Heaney'de çalışmayı aklına sokmamış olsaydı, belki de asla bir orkestrayla program yapma ya da bir dükkânda çalışma imkânını bulamayacaktı Beth. Bebeğini kaybettiğinde teselli edip sakinleştiren yine Jack olmuştu. Skagway'deyken tüm kontrolü eline almış, Chilkoot Geçidi'ni aşmalarını sağlamıştı. Sam öldüğünde kederini paylaşmış, Molly'den ayrıldığında neler hissettiğini en iyi o anlamıştı. Theo gittiğinde bile, acısını paylaşan yine o olmuştu.

Şimdi de kendi hayatını kurmak için gitmişti. Jack'i çok özlüyordu ama minnettardı da. Theo, Sam ve Beth'e destek

olmak için çok fazla zaman harcamıştı. Artık tüm enerjisini ve becerisini kendisi için kullanma zamanı gelmişti.

Aslında aynısını Beth de yapmak zorundaydı, bunun farkındaydı.

Theo'yla tanışıp âşık olduktan sonra, hayatını bütünüyle ona adamıştı. Oysa Theo şaşalı planlarına dahil olmayı isteyip istemediğini asla sormamıştı. Beth kendisi için planlar yapma yeteneğini kaybetmişti. Sadece Theo'nun yanında olabilmek için binlerce millik yol tepmiş, bir sürü güçlüğün üstesinden gelmişti ve şimdi geriye baktığında tüm bunlar inanılmaz görünüyordu.

Jack gittikten birkaç hafta sonra Beth odasında saçlarını tarıyordu, Tek Göz'ün de tıpkı Heaney gibi kendisini kullandığını fark etmişti. Şapkanın içinde biriken parayı veriyor, salonda çalışmasına karşılık odasını elinden almayarak da kendisine muhtaç etmiş oluyordu. Sömürülüyordu ve eğer dikkat etmezse, Dolores ve diğer kızlar gibi o da kapana kısılmış halde bulacaktı kendisini.

Haftada iki yüz dolardan fazla para kazanıyordu aslında. Ama Dawson'da her şey o kadar pahalıydı ki zor bela yetiyordu.

Burada olup kentin çılgınlığına karışmanın baş döndürücü etkisi, bunca güçlüğü aşıp yola koyulmuş olmasının birincil sebebini, yani para biriktirme hayalini neredeyse unutturacaktı.

Theo kendisi için başarmıştı bunu, oysa Beth bu kadar süredir çalışmasına rağmen sadece yüz altmış dolar para biriktirebilmişti.

"Hadi tatlım, bir öpücük ver bana!"

Beth, Tek Göz'ün sarhoş sesini duyduğunda korkuyla irkildi. Kendisine doğru hamle yapmaya çalışmıştı adam. Üzerinde, sarı siyah ekoseli takım elbisesi vardı ve içine giydiği yeleğin altından göbeği fırlamıştı. Yüzü kıpkırmızı ve terden parlamış haldeydi. Nefesinde de yoğun içki kokusu vardı.

Saat sabahın dördüydü fakat gece oldukça yoğun geçmişti. Büyük meblağlara oynanan bir poker oyunu düzenlenmişti bu gece. Her zamanki gibi Tek Göz, masalardan birisine oturmuş ve tüm akşamı kafadarlarıyla içki içerek geçirmişti. Sadece barmene bir bardak daha doldurmasını emretmek veya görmeye alıştıkları fahişelerden birisine sarkmak için kalkmıştı yerinden.

Poker oyunu bir saat önce bitmişti. Müşterilerden ise geriye sadece beş-altı kişi kalmıştı. Onlar da ya sarhoş olup kafaları masaya düşmüş halde sızmışlar ya da oturdukları yerde tehlikeli şekilde sallanıyorlardı.

Sinsi lakabıyla tanınan barmen - ki bu ismin, sürekli içkileri cebe indiren bir adam için gayet uygun olduğunu düşünüyordu Beth - eve gidebilmek için işyerini kapatmaya çalışıyordu. Beth'ten yardım istemişti. Beth adamlarını dışarıya çıkarması gerektiğini söylediğinde, Tek Göz yerinden kalkmış ama herifleri dışarıya atmaya yeltenmeyip onun yerine Beth'e asılmaya başlamıştı.

Bir anda Beth, ayaklarının üzerinde durup kendisini kollamak zorunda olduğunu fark etti.

"Uzak dur! Seni iğrenç yaratık!" diye terslendi. "Ben senin kadının değilim! Eğer elini uzatmayı denersen, seni pişman ederim!"

"Benimle böyle konuşursan, kapının önüne koyarım seni," dedi adam ağzının içinden.

Beth ayaklarının üzerinde güçlükle duran adama baktı, adamın şehirde bir salonu olsa da ne kadar popüler olduğunu hatırladı. "Şu herifleri dışarıya çıkar," dedi Beth sarhoşları göstererek. "Sonra da evine git. Sabah hesaplaşacağız seninle."

Bir hışımla merdivenlere yöneldi. Üst kattaki odasına girip kapıyı üzerine kilitledi. Aslında Tek Göz'ün tüm söylediklerine rağmen, ne evine gideceğinden ne de adamları dışarıya atacağından emin değildi. Ertesi sabah hepsi çıplak zeminde yerde yatıyordu.

Aralık ayının başlarıydı, dışarısı o kadar soğuktu ki nefesleri kesiyordu. Yerlere biriken karlar ise tuğla gibi sertleşmişti. İki hafta evvel kurduğu planları uygulamaya koymak için vakit kazanmaya çalışmasının sebebi, Golden Nugget'ın üst katındaki odasının sıcak ve rahat oluşuydu. Tek Göz'den tiksinmesine rağmen, burada güvende hissediyordu. Ancak Tek Göz'ün onu kendi malı gibi görmeye başlamasıyla, burada sahip olduğu güven de ellerinden uçup gitmişti. O gece adam çok sarhoştu, ayık olduğundan çok daha fazla tehlikeliydi. Onun sarkıntılığa kalkışmasını geçmişte bırakamazdı Beth. Adam o gecenin intikamını almak için bir şeyler de yapabilirdi.

Olanları hatırlayarak gecenin kalan kısmını yarı uyanık geçirdi. Binanın çatlaklarından gelen her bir çıtırtıda, adamın merdivenlerden çıktığını zannedip sıçradı. Sabah saat dokuz olduğunda, uyumaya çalışmaktan vazgeçip yataktan kalktı.

Salona indiğinde, adamların hepsini soğuk zemine uzanmış halde buldu. Tek Göz elindeki viski şişesini hâlâ sımsıkı tutmuş, horluyordu. İçerideki pis koku midesini bulandırmıştı. Koku sadece yere yayılmış kusmuktan gelmiyordu, kaynağı daha iğrenç bir şeylerdi.

Ön kapı kilitli olduğu için, kürkünü ve şapkasını alıp arka kapıdan çıktı.

Theo'yu düşünmemeye özen gösteriyordu ama gördüklerini o görmüş olsaydı, nasıl bir dehşete kapılacağını düşündü. Ne yaptığını bilemeyecek kadar sarhoş adamlara daha fazla içki servisi yapmamaya çok özen gösterirdi. Eğer müşterilerden biri, yıkılacak gibi görünüyorsa adamın arkadaşlarına hemen alıp evine götürmelerini söylerdi. Kimsenin salonun ortasında sızıp kalmasına müsaade etmezdi.

Diğer salonların açılması için çok erken bir saatti daha. Bu yüzden King Sokağı'ndaki kafelerden birisine girip yiyecek bir şeyler sipariş etti.

Saat on birde, Monte Carlo'nun kapısından içeri girdi. Yerleri süpüren gence, "Bay Fallon'u görmek istiyorum. Ona Çingene'nin geldiğini söyleyin," dedi.

Beth'in orada çalıştığı önceki Haziran ayından bu yana, Monte Carlo defalarca el değiştirmişti. Her yeni sahip, aynalar, şamdanlar, yağlı boyalar ve halılarla mekânı daha şaşalı hale getirmişti. Şimdiki sahibi John Fallon, söylenenlere göre güneyli bir beyefendiydi ve adamla daha önce tanışmamışlardı.

"Bay Fallon henüz uyanmadı," dedi genç adam.

"O halde git ve uyandır," dedi Beth hemen. "Bu sabah görüşmem gereken başka yerler de var."

Çocuk arka tarafa doğru ilerleyip gözden kayboldu. Merdivenlerde çınlayan ayak seslerini duyabiliyordu Beth, birkaç dakika sonra beraberce aşağıya geldiklerini işitti. Kalp atışları hızlanmıştı, çünkü Fallon'un bu saatte kendisini kimsenin uyandıramayacağını söylemesini bekliyordu.

Şaşırtıcı olan adamın artık genç olmayışıydı. Otuzlarının sonlarındaki Fallon'un saçları kırlaşmıştı. Gömleğinin üzerine saten bir sabahlık giymişti.

Adam Beth'in elini tutup öperken, "John Fallon emrinize amade hanımefendi," dedi. "Görüntümden ötürü beni bağışlayın. Klondike'ın Çingene Kraliçesinin beni ziyarete geleceğini önceden haber almış olsaydım, çok daha titiz davranır ve sizi karşılamaya hazırlanırdım."

Beth, kulağına gelen dedikoduların doğru olduğunu görmekten memnun olmuştu, gerçekten güneyli bir beyefendiydi adam. "Asıl özür dilemesi gereken kişi benim," dedi Beth.

"Sizinle tanışmak benim için bir onur hanımefendi." Fallon gülümsedi. "Müziğinizin büyük bir hayranıyım. Sizi çalarken dinlemek için hep Golden Nugget'ın dışında oyalanırdım. Virginia'da bir sürü başarılı keman çalgıcısı var ama sizden daha iyisini dinlemedim."

Beth'in kalp atışları hızlanmıştı. "Şey, çok teşekkür ederim efendim," diyebildi heyecanla. "Bu durumda sanırım doğru yere gelmişim."

Adamın geniş gülümsemesi ve ilgi dolu mavi gözleri Beth'i rahatlatmıştı. "Gördüğünüz gibi, keman çalabileceğim yeni bir müessese arıyorum. Görüşmeye Monte Carlo'dan başlamamın iyi olacağını düşündüm. Şartlarımı kabul ederseniz ben de sizi memnun ederim."

"Nelermiş şartlarınız?" Adamın yüzündeki gülümseme solmuştu.

"Gecelik elli dolar ve şapkanın içinde biriken tüm para. Bir de kalacak oda."

Nefesini tuttu Fallon. "Gecelik elli dolar çok fazla, yalnızca yirmi beş verebilirim."

Aslında Beth kafasında on beş dolara bile razıydı ama daha fazlasını önermek, fiyat artışını garantiye almak içindi.

"Bu durumda üzgünüm Bay Fallon, sizinle çalışamam," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Tam kapıyı açmıştı ki adam öksürdü. "Belki otuz beşe çıkabilirim," dedi.

Beth arkasını döndü. "Yapmayın Bay Fallon. Criterion için çalışmamı istemezsiniz, değil mi? Kırk beşte anlaşalım. Bana sağlayacağınız oda da iyi bir tane olsun."

Bir-iki saniye durakladı adam. "Anlaştık," dedi ve tokalaşmak için yaklaşıp elini uzattı. "Ne zaman başlarsınız?"

"Ne zaman odam hazır olur?"

"Bir saate?" dedi adam omuz silkerek.

Başıyla onayladı Beth. "Eşyalarımı almak için *Golden Nugget*'a giderken bana eşlik edebilecek bir adamınız var mı? Korkarım Tek Göz ayrılmamdan pek memnun olmayacak."

Adam yüzüne yerleşen geniş bir sırıtmayla, "Bizzat ben geleceğim hanımefendi. Sadece beş dakika müsaade edin üzerime daha uygun bir şeyler giyeyim," dedi.

John Fallon'ı kucağında Beth'in elbiseleriyle dolu şekilde merdivenlerden inerken gördüğü anda, Tek Göz'ün suratında beliren öfke Beth için en keyifli andı.

"Nereye götürüyorsun onları?" diye haykırdı Tek Göz.

"Kendi mekânıma," diye cevapladı Fallon umarsızca. Hemen arkasından gelen Beth'e döndü.

"Her şeyin tamam mı?" diye sordu.

"Benim için önemli olan her şeyi aldım," diyerek gülümsedi Beth. Tek elinde keman kutusu, diğerinde de kalan eşyalarını koyduğu valizi vardı. Tek Göz'e doğru döndü, "Benim odama bir çift fahişe daha alabilirsin artık. Ben olmadan insanları buraya çekebilmek için yeni bir harekete ihtiyacın olacak," dedi Beth.

"Beni böyle zor durumda bırakamazsın," diye itiraz etti Tek Göz.

Beth yumuşacık bir sesle cevap verdi; "Hadi ama Bay Donahue. Pantolonlarına yapıp yerlere kusan müşterileriniz, basit bir çalgıcıyı umursamayacaklardır. Çok daha iyi olacaksınız."

Dawson'ın en ünlü dedikoducusu olan Dolores'in, olan biteni dinlemek için merdivenlerin başında dikiliyor olduğunu bilmek ayrıca keyifliydi. Hikâyenin akşamı bulmadan tüm kente yayılacağı kesindi.

Tek Göz, Fallon'un arka kapıya ulaşmasını engellemek için bir atak yaptı ama Fallon adamı geriye itti.

Beth kahkaha atarak Tek Göz'ün yanından rüzgâr gibi geçip gitti.

Fallon elinde Beth'in elbiseleriyle Monte Carlo'nun ön tarafındaki odalardan birine girerken, "İnsan senin yanında yürürken aptallaşıyor. Tek Göz'ü kendi mekânında yerle bir edişin takdire layık şekilde vakurdu," dedi.

"Golden Nugget'taki zamanım artık doldu," dedi Beth sertçe. "Bu konuyu bir daha açmasanız daha iyi olur."

Fallon kucağındaki elbiseleri yatağın üzerine serdi. "Bana uyar," dedi gülümseyerek. "Yeni başlangıcımızı kutlamak için bir şişe şampanya açmaya ne dersin?"

"Çok güzel olur." Gülümsedi Beth, adamın hem sesinden hem de görüntüsünden çok hoşlanmıştı. O andan itibaren,

artık geçmişe bakmayı bırakıp karşısına çıkan yeni fırsatları değerlendirme vaktinin geldiğini düşündü.

Monte Carlo o akşam tıka basa dolmuştu. Programa başlamadan önce tırabzanlardan salonu gözetleyen Beth, hikâyenin dilden dile dolaşırken daha da fazla dramatikleştiğini düşündü.

Fallon Beth'in bu gece mekânda çalacağını ilan eden kocaman bir afiş asmıştı. Genç Tom da az önce Golden Nugget'a uğradığını, içeride sadece üç müşteri olduğunu söylemişti.

Beth burada çok iyi para kazanacaktı ve buradaki en güzel odada kalıyordu. Yatağının üzerinde yün bir yorganı ve kraliçelere layık bir tuvalet masası vardı. Elektrik tesisatı bile yapılmış ve içerisi pişirecek kadar sıcaktı.

Theo inceden bir sızı olmuştu artık, onsuz da gayet iyi yaşıyordu Beth.

Kemanını almak için odasına dönerken sahanlıktaki büyük aynada yansımasına baktı. Saçları parlıyor, gözleri heyecandan ışıl ışıldı ve yanaklarına pembelik gelmişti. Bir kadın terzisi tarafından hazırlanmış olan siyah dantellerle süslenmiş pembe saten elbisesinin içinde, dirsek boyunda parmaksız dantel eldivenleri ve saçına yerleştirdiği pembe gülle çok etkileyici göründüğünün farkındaydı.

Keyifle kendi kendine söylendi; "Avantajını kullan. Bu gece Çingene Kraliçe ol!"

Beth Monte Carlo'da büyük şöhret kazandı. Her gece iki uzun bölümden oluşan program yapıyordu ancak sıklıkla diğer müzisyenlere de eşlik ediyordu. Bay Fallon da diğer müşterileri gibi ondan hoşlanıyordu. Hemen her gece bir parti havasında geçiyordu.

1899 yılının Ocak ayında, Fallon Beth'in yirmi ikinci yaş günü için kentin en varlıklı kişilerini davet ettiği bir kutlama programı ayarlamış ve ona altın bir bilezik hediye etmişti.

Bileziği bileğine takıp elini öpüşünden, Beth adamın kendisini istediğini hissetmişti. O da adamı arzu ediyor olduğunu fark etmekten memnundu, çünkü bu Theo'dan tamamen kurtulduğu anlamına geliyordu.

Yeniden ciddi bir aşk macerasının içine dalmak niyetinde değildi ama biraz eğlenmeye de hazırdı.

Karanlık ve soğuk Ocak ve Şubat günlerinin kimisinde Beth, kendisini terk ettiği için Theo'ya minnet duydu. Eğer hâlâ etrafında olsaydı, ne kadar güçlü ve ne kadar özgür olduğunu hiçbir zaman keşfedemezdi Beth. Kendi hayatının kontrolünü almıştı artık. Dawson'da yaşayan bir efsaneydi. Bundan sonra nereye gitmek istese başarılı olacağına inancı ve kendisine olan güveni tamdı.

Mart ayının başlarında, aşk için bir gece ayırmanın zamanı olduğuna karar verdi. Birkaç haftadır başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Sık sık uykusundan erotik rüyalarla uyanıyordu.

Dawson'daki kanunlara göre, pazar günleri gece yarısına kadar her yer kapalı olmalıydı ve Beth Monte Carlo'ya geldiğinden beri Fallon kapılar ne zaman kapansa hemen bir şişe şampanya açıp Beth'e kendisine eşlik etmesini teklif ediyordu.

Beth Monte Carlo'da çalışmaya başladığından beri, kazandığı tüm parayı biriktirmeyi başarmıştı. Ancak Fallon için özel bir şeyler yapmak istediğinden, bir terzi bulup kendisine kızıl bir elbise diktirmişti. Modeli Flâmenko dansçılarının elbiseleri gibiydi; düşük yakalı, kolları fırfırlı, kalçalarına kadar oturan ve eteklerinde dışa dönük fırfırları olan bir modeldi.

Dawson'da başka hiçbir yerde giymeye cesaret edemeyeceği kadar iddialıydı. Aldığı risk ve başların ona dönmesine neden olacak kadar güzel göründüğünü bilmek de memnuniyetinin bir parçasıydı. İnsanların hâlâ Theo'nun kendisini tek edişi hakkında dedikodular yaptıklarının farkındaydı. Belki de bu elbise onu geçmişte bıraktığının kanıtı olacaktı. Yeni aldığı ipek dantelli iç çamaşırlarını giyerken tek düşün-

duğu Fallon'ın mahvolacağıydı ve bu düşünce yanaklarının daha da pembeleşmesine sebep olmuştu.

Tüm gece sadece Fallon için çalmıştı. Salon ağzına kadar doluydu, tüm gözler sahnedeki Beth'in üzerindeydi. Eller çırpılıyor, ayaklar tempolar tutuyor ve herkes keyifle onu izliyordu. Beth ise bakışlarını köşede kendisini izleyen Fallon'dan ayırmıyordu.

Theo gibi gösterişli bir yakışıklılığı yoktu Fallon'un. Cildi soluk, yüzündeki ifade çok çarpıcı değildi ve gözleri de açık maviydi. Ancak kendisine has bir tarzı vardı - bu gece koyu renk takım elbisesinin içine deniz mavisi bir yelek giymişti. Elleri yumuşak ve bakımlıydı, ayrıca dudaklarına yerleşen gülümseme sadece Beth içindi.

"Bu gece çok güzelsin," dedi Fallon, salon kapandıktan sonra adamın çalışma odasına geçmişler ve adam Beth'e bir kadeh şampanya ikram etmişti. "Yeni elbisen sana çok yakışmış."

Oda çok küçüktü, içeride sadece bir kanepe, geniş cilalı bir masa, sandalyeler ve masanın üzerine yığılmış kâğıtlar vardı. Salona buradan geçiliyordu, yandaki oda da Fallon'ın yatak odasıydı.

"Teşekkür ederim Bay Fallon," dedi Beth gülümseyerek.

Adam ateşin önünde dikilerek, "Sadece John," dedi, "bana Bay diye hitap eden bir kadını baştan çıkarabilmem çok zor."

"O halde beni baştan çıkartmak niyetindesiniz, öyle mi?" Beth muzır bir şekilde sormuştu.

"Salonuma adım attığın ilk günden beri," dedi ve gülümsedi Fallon. "Ancak bu gece, bana daha ileriye gidebileceğimin sinyalini verdin. Haksız mıyım?"

"Bir kadın bunu itiraf edebilir mi?"

"Senin kadar dürüst olan bir kadın itiraf edebilir."

Beth elindeki kadehi masaya bırakıp ayağa kalktı. "O halde beni öpsen iyi olur."

Dudakları dikkatini birçok defa çekmişti. Adamın yüzündeki en çarpıcı kısım dudaklarıydı. Düzgün biçimli ve dolgun dudakları. Köşeleri yukarı kıvrık olduğundan daima gülümsüyor gibiydi. Bunun iyi öpüşüyor anlamına gelmesini umdu Beth.

Fallon, ellerini Beth'in beline koyup ona yaklaştı. Ne kadar eğleniyor olduğuna baktı. "Umarım dalga geçmiyorsundur."

Hiçbir cevap vermedi Beth, dudakları adamınkilere yaklaştı ve kolları bedenini sardı.

Çok güzel öpüşüyordu, ne çok kuvvetli ne de vahşi. Dili dudaklarının arasında yolunu buldu, Beth'in zevkten başı dönmüştü.

Monte Carlo'nun duvarları incecik ahşap plakalardan başka bir şey değildi. Dışarıda dolanıp sohbet edenlerin, merdivenlerden aşağı inip yukarıya çıkanların seslerini duymak biraz endişe vericiydi.

John, kendisini kanepeye yaslamış halde tekrar ve tekrar öperken Beth, nefesinin dışarıdan duyulmasından korkmuştu. Elini elbisesinin içine sokup göğüslerini kıyafetinden serbest bıraktı. Tekrar öpmeye başladığında, zevkten kesilen nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Adam göğüs uçlarını dilinin ucuyla yalarken, "Güzel göğüsler," diye mırıldandı, "bunu yapmayı çok uzun zamandır hayal ediyordum."

Eli eteğinin altına kaydı ve zarifçe bacaklarını okşadı. Parmakları cinsel organını bulana kadar yoluna devam etti. "Çok ıslak," diye fısıldadı Fallon, "sanırım beni gerçekten istemişsin."

Beth etrafta dolaşan insanların varlığını unutmuştu. Adamın parmaklarıyla yaptıklarının ne kadar güzel olduğunu haykırmak istiyordu. Bedenini görebilmek için eteğini yukarıya kadar sıyırması biraz kabaydı, bu Beth'e kendisini kötü

hissettirmişti. Oracıkta kanepenin üzerinde ona sahip olduğunda, ikisi de hâlâ giyinikti. Beth bu duruma hem şaşırmış hem de rahatlamıştı.

Fallon en sonunda, "Centilmence davranmadığım için özür dilerim, lütfen beni affet," dedi.

"Özre gerek yok," dedi Beth, her ne kadar tatmin edici olmasa da bu söz de yeterliydi.

"Elbiseni de kırıştırdım." Adam oldukça mahcup görünüyordu.

"Hallederim." Beth güldü. "Şimdi senin yatağına mı gideceğiz, yoksa ben kendiminkine mi gitmeliyim?"

"Lütfen benimle kal," dedi Fallon Beth'i yeniden öperken, "hassas bir aşık olduğumu ispatlamak isterim."

Bölüm 33

"Uyan John. Dışarıda bir şeyler oluyor," dedi Beth kolundan tutup sarsarak.

John'la beraber geçirdikleri ilk gecenin üzerinden yedi hafta geçmişti. Bu zaman boyunca, onu reddetmek için Beth'in hiçbir sebebi olmamıştı. Fallon sadece duyarlı bir âşık değil, aynı zaman da talepkardı. Alt kattaki bar insanlarla doluyken, akşamları program arasında ve sabaha karşı salon kapılarını kapattıktan sonra bile Beth'in peşini bırakmıyordu.

Beth için ise ihtiyaç duyduğu yegâne şeydi bu. Theo'yu da pek nadir düşünür olmuştu. Düşündüğü zamanlarda ise hissettiği acı değil, belli belirsiz bir keyifti.

Beth bir sürü yeni arkadaş edinmiş ve gelecek için para biriktirmişti. Üstelik sadece geceleri çalıştığından, gündüzleri hastaneye gidip yardım etme imkanı da bulabiliyordu.

Jack'i ise hâlâ çok özlüyordu ama hemen her hafta Bonanza'dan gelen birileri ondan bir mektup getiriyorlardı. Jack orada, Ed Osborne adında bir Ekşi Hamur için çalışıyordu. Adam Devekuşu Oz olarak tanınıyordu, çünkü amaondan çok nadir vazgeçme gibi bir huyu vardı. Beth Jack'in yazdığı mektuplardaki tanıştığı madenciler hakkında anlattığı, küçük ve eğlenceli hikâyelere bakarak orada çok mutlu olduğunu söyleyebilirdi.

Kendisi de mutluydu aslında. John'la aralarındaki ilişki karşılıklı tutkuya dayalıydı. Ama bunu aşk olarak adlandır-

mıyordu ya da gelecekte aşka dönüşmesini ümit etmiyordu Beth. Virginia'da bir eşi ve üç çocuğu vardı John'ın. Yaz ortalarında Monte Carlo'yu satıp evine dönmeye niyetli olduğunu en baştan itiraf edecek kadar da dürüsttü.

"Dışarıda daima bir şeyler olur zaten," dedi John uykulu biçimde, "haydi uyu."

Beth tam sarılıp yeniden yatacaktı ki dışarıdan gelen 'Yangın' feryadıyla yataktan fırlayıp pencereye koşturdu.

Tek görebildiği, Front Sokağı'nı kaplamış olan altın rengi alevlerdi fakat bu görüntü her şeyi anlaması için yeterliydi. Bu defa John'ı yumruklayarak uyandırdı, alevlerin ne kadar hızlı yayılabileceğini geçmişten biliyordu.

Beth, kalın kıyafetlerini üzerine geçirirken John da aceleyle Monte Carlo'daki diğer insanları uyandırmaya gitti.

Beth'in kalbi fırlayacakmış gibi atarak, John'ın peşinden buz gibi soğuk olan sokağa çıktı.

Front Sokağı'ndaki mekân sahipleri ve sokakta yaşayanların çoğu dışarıdaydı. İnsanlar donmuş nehrin üzerindeki buzları kırıp su bulabilmek için aceleyle koşturuyorlardı. Herkes itfaiye ekiplerinin nerede kaldığını sorup duruyordu fakat geçen sene kurulan itfaiye teşkilatının çalışanları, maaşları konusunda ihtilafa düştüklerinden araçlarını hazır durumda tutmuyorlardı.

İnsanlar nehrin üzerindeki buzları kırarak suya ulaşabilmek için çabalarken, Beth dehşet içinde onları izliyordu. Ama bu işlem çok fazla vakit kaybettiriyordu ve binadan binaya sıçrayarak ilerleyen yangın, yolunun üzerinde ne var ne yoksa yalayıp yutuyordu.

Nihayet itfaiyeciler hortumlarıyla beraber geldiklerinde pompalar çalışmaya başladı. Beth, hortumların su çektikçe şişmeye başladıklarını görmüştü ve tıpkı diğerleri gibi o da kısa sürede yangının kontrol altına alınabileceğini düşünmüştü. Ancak toplanan tüm kalabalığı dehşet içine düşürecek bir patlama sesi duydular. Pompalanan su, hortumun içinde donmuş ve genişleyerek hortumu yarıp açmıştı.

Aurora'nın sahibi Tim Chilsholm'u gördü Beth, kendi salonuna sıçrayan alevleri görünce adam ellerini yüzüne kapamış ağlamaya başlamıştı.

Dağ polislerinin komiseri olan Starnes, "Yangının önündeki binalar havaya uçacak!" diye bağırdı, hemen köpekli takımlara emir verip yangın söndürücü temin etmelerini söyledi.

Binlerce insan yardım edebilmek için sokaklara fırlamıştı. Tüm arabalara ve kızaklara, yangının gidiş güzergâhında kalan binalardaki malları uzaklaştırabilmek için el konulmuştu. İnsanlar binalara koşturmuş, alevlere teslim etmeden önce kurtarabildikleri her şeyi almaya çalışıyorlardı.

British North America Bankası'nın müdürü David Dogid'in, "Bankamı kurtarana bin dolar vereceğim!" diye bağırdığını duydu Beth. Ancak bu nafileydi. Diğer dans salonlarının arasında kalan banka kısa sürede yanıp kül olmaya mahkûmdu.

Tüm kent, dinamit gibi patlayan binaların kuvveti altında birbirlerine sokulmuş bekliyorlardı. Beth binaların kül olup yıkıldıkça sahiplerinin nasıl hıçkıra hıçkıra ağladığına şahit oluyordu.

John ise Dawson'ın kuzey ucunda kalan ve kentin en ünlü oteli olan Fairview'i kurtarabilmek için, nehirde battaniyeleri ıslatanlara yardım ediyordu. Beth'in dikkati ise Paradise Yolu'ndaki çadırlarda yaşayan fahişelere kaymıştı. Alevler yırtık pırtık çadırlarına kadar ulaştığında, kızların çoğu çıplak oldukları halde kendilerini dışarıya atmışlardı. Korku içinde bağrışıyorlar ama bir yandan da içeride kalan elbiselerini kurtarabilmek için çabalıyorlardı.

Birkaç adam ise kendi kıyafetlerini üzerlerinden çıkarıp kızların üzerlerini örtmeye çalıştı. Beth kızları güvenli bir yere götürmelerine yardım etti.

Gece boyunca hava o kadar soğumuştu ki yangını seyreden yığınla insan, kıyafetleri tutuşmaya başlayana kadar alevlerden gelen ısıyı fark etmemişti bile.

Yangının içinde kalan büyük viski fıçıları, ateşin etkisiyle havaya uçuyor ve içlerindeki viskiler etrafa saçıldıkları anda donup kalıyordu. Banka kasalarına konan altınlar, güvende olmaları için kasaya koyulan diğer tüm kıymetli eşyalar ve takılarla beraber çok yüksek ısının etkisiyle eriyip gitmişti.

Sonunda kimsenin yapabileceği bir şey kalmamıştı. Sadece dikilip içine düştükleri cehennemi izliyorlar ve patlayan binalardan oluşan yangın şeridinin sona ermesi için dua ediyorlardı.

John Beth'i bulmak için geri geldi. Yan yana kaldılar ve yangına biraz daha uzak kaldığı için sadece alazlanmış halde olan Monte Carlo'ya baktılar. Esen sıcak rüzgârdan yüzleri kızarmış, sırtları donmuş, ciğerleri ise dumanla dolmuştu ancak felaketten bahsedemediler. Golden Nugget da dahil, Front Sokağı'nın büyük kısmı anılarıyla beraber yok olmuştu. Beth'in gözü ortalıkta kafasını tutmuş ağlayıp sızlanan Tek Göz'e takıldı. Adam mahvolmuştu ve yüreğinde onun için bile üzüntü hissetti.

Gökyüzünü kaplayan duman tabakasının arasından günün ilk ışıkları sızmaya başladığında, Dawson'daki ticaretin kalbini oluşturan kısmın yok olduğunu gördüler. Kentin kuzey ucunda kalan Fairview Hotel kurtulmuş ve Monte Carlo ise hafif hasarla atlatmıştı.

İkisinin arasında kalan, gösterişli ve sıcak kısımdan ise geriye sadece simsiyah bir boşluk kalmıştı. Gri kül tabakasından oluşan kalın örtünün içinde, dikili duran kerestelerden gelen yanık kokusu her tarafı kaplamıştı. Beth'in şimdiye dek gördüğü en ıssız yerdi burası.

Yaşanan afet o kadar yıkıcıydı ki Monte Carlo'nun yangından çok fazla etkilenmemiş olmasına bile sevinemiyorlardı. Binlerce kişi evsiz kalmış, hayatları berbat olmuştu. Beth ve John bu insanlardan yüzlercesini Monte Carlo'ya almış ve bulabildikleri her yere yataklar serip yiyecek desteği sağlamışlardı. Aynı şekilde yüzlercesi de Fairview Hotel'in lobisine kamp kurmuşlardı. Günün ilerleyen saatlerinde, yüz on yedi binanın kül olduğunu öğrenmişlerdi.

Dawson City'deki insanların bedenleri kadar ruhları da kuvvetliydi. Olayın üzerinden yirmi saatten az zaman geçmişti ama Aurora'nın sahibi Tom Chilsholm, eskiden salon olarak kullandığı dev çadırı küllerin üzerine yeniden kurmuş ve işletmeye başlamıştı bile. Bu davranışı, diğer insanlara da yılmamaları gerektiğini gösteren bir çeşit işaretti aslında. Birkaç gün içinde, o tanıdık çekiç ve kereste sesleri kente geri gelmişti.

Beth vaktini, evsiz ve kimsesizlere koca kazanlarla çorba pişirip dağıtmakla geçiriyordu. Kentte bir kızak gezdirip tüccarlardan ekmek, et ve sebze temin ediyor, kullanılmayan kıyafetleri ve botları toplayıp bunları insanlara dağıtıyordu.

Yangından sonraki ilk iki gün John da çok aktifti, geceleri yatağa gelmemesini pek yadırgamamıştı Beth. Neticede salonunun ortası, afetzede insanlarla doluyken bunun pek de uygun olmayacağı gayet netti. Fakat sonrasında, bir acayiplik olduğunu fark etti. Yolda dikilip küllerden kalanları izlerken bulmuştu John'ı. Kimseyle konuşmuyordu, en sonunda Beth'le de konuşmaz olmuştu. İlk zamanlarda yiyecek temin etmekle o kadar meşguldü ki John'la pek alakadar olamamıştı. Ama günler geçtikçe ve insanlar bir araya gelip kentin yeniden inşası hakkında planlar yapmaya başladığı halde, o saatlerce tek başına öylece dikiliyordu. Beth'in kafası karışmış ve üzülmüştü.

Hiçbir şeyini kaybetmemişti John, işleri aynı yangından önceki gibi hareketliydi. Göçmenlerin çoğu, kalabilecekleri yeni yerler bulup salondan ayrılmışlardı. Artık işlerin idare edilmesi gerekliydi.

Yangının üzerinden dokuz gün geçmişti. Beth, öğleden sonra, hastaneden eve döndüğünde, John'ı yine kaldırımda yolu seyrederken buldu ve ne kadar pejmürde göründüğü-

nü fark etti. Tıraşsızdı ve üzerinde hâlâ yangının olduğu gün giydiği kıyafetleri vardı. Üzerini o günden beri hiç değiştirmemişti.

Yanına gittiğinde sadece yüzüne baktı ama ne konuştu ne de gülümsedi. "Neyin var?" dedi Beth, "hasta mısın?"

"Hayır, hasta değilim," diye cevapladı John ama gözlerinde en ufak bir pırıltı yoktu.

"Haydi, benimle içeriye gel, burası çok soğuk." Elini adamın omzuna koydu.

John, canı yanmış gibi omzunu Beth'ten kurtardı. "Seni incitecek ne yaptım söyle bana? İnsanlara yardım etmek için dışarıda olduğum için mi? Seni ve salonu ihmal ettiğimi mi düşünüyorsun?" dedi Beth, çok şaşırmıştı.

"Hayır, bu değil," dedi John, donduracak kadar soğuk bakışlarını Beth'e çevirmişti. "Yangın. Tanrı'nın bana ne kadar günahkâr olduğumu gösterme şekliydi bu."

"Ama sen hasarsız kurtuldun." Kafası karışmıştı Beth'in.

"Tam olarak. Tanrı'nın söyleme şekli de bu işte; 'daha fazla günah işleme.' Göremiyor musun?"

Tam olarak ne demek istediğini anlamıştı Beth. "Beni mi kast ediyorsun?" diye sordu inanamayarak.

Başıyla onayladı John. "Zina olduğunu biliyordum ama isteklerime karşı koyamadım."

Beth kahkahayı basmak üzereydi. Tüm bunlar şaka olmalıydı; daha önce bu derin imanı hakkında hiç konuşmamıştı John. Fakat adamlar nehrin üzerindeki buzu eritmek için uğraştığı esnada, John'ın yüksek sesle dua ettiğini hatırlamıştı. Daha sonra düşündüğünde, bunu yadırgamıştı ama o akşam herkes çılgınca dua ediyordu. Hatta kendisi bile sessizce bir şeyler mırıldanmıştı.

"Bu kent tıpkı Sodom ve Gomora gibi," diye devam etti John, sesi heyecansızdı. "Tanrı ne kadar günahkâr yaşadığımızı göstermek için burayı yok etti."

Yeterince dinlemişti Beth. John'ın her zaman fazlaca ciddi ve kendini beğenmiş olduğunu düşünmüştü. Bir kadını gül-

düremeyecek kadar ciddiydi ve iyi bir konuşmacı değildi. İyi sevişmesi ve düzgün kişiliğinden başka hoşuna giden bir şey yoktu. Artık sevişme kısmı iyilik adına yok olmuştu. Açıkça, Beth'in cennet bahçesinin iblisi olduğunu ima ediyordu. Yolun sonuna geldikleri ortadaydı.

"O halde, diğerleri ve eşleri gibi kaç bakalım," dedi alaylı, "ama sakın kaçarken arkana bakmayı ya da çark etmeyi düşünme."

"Sen de kendi günahlarını göz ardı etmezsen iyi olur," dedi John ayıplayarak, "o şeytan müziğinle erkekleri baştan çıkardın."

Beth bu defa gülmesine engel olamadı. Bu sınır bölgesinde, sadece birkaç hafta evvel kendi yolunu o olmadan bulamayan bir adamın ağzından, bu sözlerin dökülmesi gülünç gelmişti.

"Pekâlâ, madem o kadar dindarsın o zaman neden buraya gelip bir salon satın aldın?"

"Sanırım, şeytan beni Tanrı'nın yolundan alıkoymak için uğraştı."

"O halde en iyisi, burayı satıp eski ahlaklı hayatına geri dönmen. Aldığın parayı da kiliseye ve kimsesizlere dağıt," diye azarladı John'ı. "Ama aynısını ben yapmayacağım, kusura bakma. Senin o kutsal tanrın benden ailemi, ağabeyimi ve minik kız kardeşimi aldı. Bana kendimden başka hiç kimseye güvenmemeyi öğretti."

Beth o geceyi odasında geçirdi. Alt kattaki salon tıka basa doluydu çünkü insanların gidip bir şeyler içebilecekleri pek fazla yer yoktu. Salondan gelen kahkahalar ve gürültülü konuşmaları işitebiliyordu. John bu gece keman çalmasını istememişti. Aslında dile getirmese de onu salonunda da istemediği belliydi.

Olanları komik buluyordu. Tiyatrosunda gösteri yapan dansçılar ya da salonda çalışan kızlar da kar gibi saf değillerdi. Kumar ve içki hepsi de günahtı fakat nedense sadece Beth

şeytanın ruhu olarak nitelendirilmişti. Jack'in yanında olmasını diledi Beth, güzel bir şaka yapar onu neşelendirirdi.

Elbette başka salonlara gidip iş bulabilirdi. Hepsi de kollarını açıp sevinçle karşılarlardı Beth'i. Ancak John'ın acayip tepkisi ve yangından sonra sayıca azalan salonlar, Beth'i Dawson'dan soğutmuştu ve buzların çözülüp de gemilerden birisine kendisini atabilmesi için bir ayı vardı.

Yatağının altındaki valizi biriktirdiği paraları saymak için çıkardı. Açar açmaz ilk gördüğü şey, Skagway'e vardıklarında dördünün beraber çektirdikleri fotoğraf oldu. İki yıl kadar öncesine aitti bu. Hepsi de çok genç ve saf görünüyorlardı. Fondaki branda bezi üzerindeki boyanmış dağ manzarası o zamanlar büyüleyici gelmişti, oysa şimdi nasıl da sahte görünüyordu. Sam ve Jack omuzlarına astıkları tüfekleri ödünç almışlardı, ellerine geçen ilk silahlardı bunlar. Beth'in başında hasır bir şapka ve yüksek yakalı mavi bir elbise vardı. O zamanlar bunun gösterişli olduğunu zannedecek kadar aptaldı.

Keyifle parmağını Sam'in fotoğrafta gülümsemeyen yüzünde gezdirdi. Daha sert görünebilmek için sakal bırakmıştı ama işe yaramamıştı bu; hâlâ genç ve kırılgandı. Theo üzerine giydiği işlemeli yeleği ve iyi görünümlü ceketiyle, asilzade bir kumarbaz gibi görünüyordu.

Tek gülümseyen Jack'ti. Sanki dağların ötesinde, kendileri için nelerin saklı olduğunu biliyordu. Ateş etmeyi öğrenmişti. Aslında seyahat için ihtiyaçları olan her şeyi, baraka ve tekne yapmayı bile öğrenmişti. Garip olan, altın peşinde olmayıp sonunda altın arazilerine giden tek kişinin Jack olmasıydı.

Resme bakarken Beth'in kafasından binlerce anı geçmişti. Sheep Kampı'nda geçirdikleri korkunç gece, Chilkoot Geçidi'nde donmak üzere oluşları... Dawson'daki insanların birçoğu benzer çileleri atlatmış, bunlardan kazandıkları ödülleri ise birer onur rozeti gibi üzerlerinde taşıyorlardı.

Güzel hatıraları anımsamayı tercih etti. Happy Kampı'na giderlerken tepelerden aşağı kızaklarla kaydıklarını, Lindemann Gölü'nde geçirdikleri muhteşem geceleri. Oysa şimdi Sam ölmüş, Theo ise çekip gitmiş, geriye sadece Jack ve kendisi kalmıştı.

New York'a gelen göçmen gemisinde Jack ile geçirdikleri akşamı anımsadı. İlk sohbetleri aklına gelince gülümsedi. O pasaklı sokak çocuğunun, en yakın dostu olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Her şey bir yana, ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Hemen yarın birilerini bulacak ve onu Bonanza Koyu'na Jack'i bulmak için götürmesini isteyecekti.

Bölüm 34

Beş köpekten oluşan sürü, karla kaplı donmuş nehrin üzerinde gitmek için sabırsızlıkla havlıyor ve pati atıyordu.

Cal Burgess ayı derisinden yapılmış kemeri Beth'in etrafından sıkıştırırken, "Rahat oturabildiniz mi?" diye sordu.

Başını evet anlamında salladı Beth. Kürk şapkası ve rakun derisi mantosunun altından giydiği kat kat kıyafetlerin içinde oldukça rahat hissediyordu.

Cal'ın işaretiyle köpekler öne doğru atıldı. Köpeklerin ilerlemesi gayet yumuşak olsa da Beth'in kafası ani hareketle sağa sola hareket etti. Altlarındaki kar tabakası yükseliyor, buzdan yapılmış şekerler gibi yüzlerine sıçrıyordu.

Önceki gece tüm eşyalarını paketlemişti Beth. Salonda giydiği kostümleri, zarif kıyafetleri, botları ve ayakkabılarını bir kutunun içine istiflemiş, güvende olacaklarını düşündüğü, restoran sahibi bir arkadaşına bırakmıştı. Kalan her şeyi ise yanına aldığı valize doldurmuştu. Jack için de lüks sayılabilecek yiyecekler ve içki almıştı yanına; meyveli kek, çikolata, reçel, meyve, biraz kuzu eti ve jambon, peynir, şişe dolusu da viski. Kemanı da hemen yan tarafındaki oturaktaydı. Eğer John'la o münakaşayı etmiş olmasaydı, Jack'i görmek için çıktığı bu yolculuk için böylesine heyecanlı olamayacağını düşündü.

Sabah yedi civarı John yanına geldiğinde, Beth mutfakta kahve yapıyordu. Nefesindeki viski kokusunu duyabiliyordu Beth. Yarı açık gözlerinden ve üzerindeki buruşuk elbiselerden, tüm gece içip en sonunda da kıyafetleriyle uyuya kaldığını tahmin edebilmişti.

Biraz kahve ikram etti John'a fakat aldığı tek cevap, mutfağında bile olmaması gerektiğini ima eden tehditkâr bakışlar olmuştu.

"Bu kadar saldırgan olmana gerek yok," demişti Beth kibarca, "kısa süre içinde gideceğim zaten."

"Nereye?"

Umursamadığını biliyordu Beth. Tek korkusu, gidip başka bir salonda çalışmaya başlayacağını söylemesiydi.

"Böylesine memnuniyetsizken kalkıp da nereye gideceğimi sorma hakkın yok bence."

John tehditkâr bir bakışla, "Senin gibi fahişelerin kentin dışına sürülmeleri gerekli," diye cevap vermişti.

O ana kadar John'ın hemen gitmesi için yaptığı imaları sineye çekmişti Beth ama fahişe olarak suçlanmak her şeyi değiştirmişti.

"Sen içten pazarlıklı şerefsiz herifin tekisin!" diye gürlemişti Beth. "Buraya taşındığın ilk günden beri peşimden ayrılmadın! Üç ay boyunca seni uzağımda tutmaya çalıştım. Ancak kendime yenik düştüğümde bile bana yetemedin!"

"Beni baştan çıkardın!" diye sızlanmıştı adam, "erkeklerin zayıflığından yararlanan ahlaksızın tekisin!"

Beth, kendini savunmaya hazır şekilde ellerini kalçalarına yerleştirmişti. "Sen sefil bir yılansın!" diye haykırdı, "suçu bana atıp kendini aklamaya çalışmaya nasıl cesaret edersin! Asıl suçlu olan sensin, bir eşin ve çocukların var! Keşke zavallı karın benden faydalandığını görebilseydi!"

"Benim karım bir hanımefendi! Senin gibi bir fahişeyle asla işim olmayacağını bilir!"

Öfkeden deliye dönmüştü Beth. "Hanımefendiymiş! Ne yani, gırtlağına kadar düğmeli geceliğinin üzerinden gece karanlıkta onu becermene izin mi veriyor! Beni istemene şaşmamalı; bahse varım, minik kirli fantezilerinin hepsi gerçekleşmiştir! Ama emin ol, sen buradayken karını düzecek başka

adamlar da olmuştur. Hem böylece aciz, dindarlık taslayan biri yerine, gerçek bir adam tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıştır kadıncağız!"

John tokat atmak için elini kaldırdığı anda, Beth bileğini havada yakalamayı başardı. "Eğer parmağını bile bana uzatırsan seni pişman ederim! Hemen şimdi Front Sokağı'na çıkıp derini canlı canlı yüzecek yüzlerce adam bulabilirim! Bu kentte tanıdıklarım var! Şimdi çekil git yolumdan!"

John yanından ayrıldığında, yaşadığı utançtan ve en başta onun ne biçim bir adam olduğunu anlayamadığı için öfkeden kıvranıyordu Beth.

Kızak o kadar hızlı yol alıyordu ki Beth etrafını göremiyordu bile. Soğuk havanın etkisiyle, yüzüne bir sürü toplu iğne batırılıyormuş gibi hissediyordu.

John'la ilgili anıları kafasından savuşturmaya çalıştı. Karşısına dikilip kendi mekânında onu yerle bir ettiği için birazcık da olsa gururlanmıştı. Bir-iki yıl evvel olsa bunu yapamazdı ancak yine de bu noktaya gelmemeliydi olaylar. Olanlar yüzünden utanmış ve yüzü kızarmıştı.

Nehir kenarına yığılan karlar, kalın, el değmemiş beyaz bir battaniye gibiydi. Kesilen ağaçlardan geriye kalan kütükler, zeminde tuhaf bir desen oluşturmuştu. Fakat daha geride kalan ve kereste taşımak için fazlaca sarp olan yamaçların karla kaplı zirveleri çok güzel görünüyordu. Etrafta köpeklerin ayak seslerinden başka hiçbir ses yoktu, patilerinden çıkan pıtırtılar ile kızağın metal ayaklarından gelen sürtünme sesi sanki aynı tempodaydı.

Cal'ın kızağın arka tarafında dikildiğini biliyordu Beth ama o da çok sessizdi. Yarışına koşan köpeklerin arasında tamamen yalnız başına gibiydi.

Güneşin soluk ışıkları bulutların arasından süzülüyordu. Dawson'ın tüm patırtısını, öfkesini ve dedikodusunu terk etmek için güzel bir gündü.

Daha önce hiç böylesine bir huzur içinde hissetmemişti Beth. Uzaklaştıkça etrafında var olan daimi bir karmaşa ol-

duğunu fark etti Beth. Bundan uzakta olmanın nasıl olduğunu görmek üzereydi. Sessizlik en iyi şifaydı.

"Nerdeyse geldik," demişti Cal, bunu kulağına eğilip söylemişti. "Birkaç dakika içinde Bonanza'da olacağız. Altın bulana kadar, Rabbit Koyu derlerdi oraya. Bahse varım gördüğün en güzel yerdir."

Köpekler Yukon'dan koya doğru saptılar. Bir dakika içinde, bacalarından dumanlar çıkan, karlarla kaplı barakaları görmeye başladılar. Köpekler yolda koştururken, sanki kasabaya yabancıların geldiğini bildirmek istermiş gibi havlıyorlardı.

Beth'in yaz boyunca efsanevi altın arazileri hakkında kurduğu tüm hayallerde, cennet gibi çiçeklerle kaplı çayırlar, gömlek kollarını sıvayıp suyun içinde altın tepsilerini kaydıran adamlar ve tepelerinde gölge yapan devasa ağaçlar vardı. Belki de herkes buraya koşturmadan evvel manzara gerçekten de öyleydi. Ancak şimdi ağaçlar kesilmişti ve kutular, kazmalar, kovalar ile el arabaları karların üzerlerini kaplamıştı. Zemindeki karı küremek için kalın elbiseler içindeki eğilmiş adamlar ise maymuna benziyorlardı.

"Şurası Devekuşu'nun arazisi!" diye bağırdı Cal. "Flamayı görebiliyor musun? Her sabah onu oraya asar. Kendisi için dikti."

Beth, dalgalanan mavi bir flama gördü ama üzerindeki kahverengi desenin ne olduğunu çıkaramadı. Nihayet köpekler yavaşlamaya başladıklarında, gördüğü kahverengi şeyin deriden kesilmiş bir devekuşu resmi olduğunu anlayınca gülümsedi.

Kapıdaki iki büyük köpekten birisi siyah-beyaz, diğeri ise gri-beyazdı. Haski cinsi köpekler kuyruklarını havaya dikti ve havlayarak barakadan dışarıya çıktılar.

"Onlara daima bir şeyler getirdiğimi bilirler," dedi Cal. "Bu köpeklerini serbest bırakıp kızağın arkasından atladı. "Bu defalık sen vereceksin," diye ekledi.

Beth de kızaktan inip Cal'ın elinde tuttuğu çantayı aldı.

İçindeki iki büyük kemiği çıkardı ve gergin olmasına rağmen köpeklere verdi. Binlerce defa kızak köpekleri görmüştü aslında, dayanıklılıklarına ve cesaretlerine hayrandı ama daha önce içlerinden birine bu kadar yaklaşmamıştı.

"Sakın korkma," dedi Cal, "insan gibidirler ve senden hoşlanacaklardır."

Barakadan biri ses geldi; "Selam Cal!"

İçeriden gür sakalları olan, keçeleşmiş kürk bir şapka giymiş yaşlı bir adam çıktı. Sallana sallana yanlarına geldi. "Kalacak mısın? Yoksa bu güzel bayanı gezmeye mi çıkardın?"

Beth gülümsedi.

"Bayanın gezintisi burada sona erdi Oz," dedi Cal. "Bayan Bolton, diğer adıyla Klondike'ın Çingene Kraliçesi. Jack'i görmek için geldi."

Beth Oz'un elini sıkmak için uzanmadan, adam arkasına dönüp Jack'e gelmesi için seslendi. Sesi o kadar yüksekti ki köpekler bile korktu.

"Hoş geldiniz hanımefendi," dedi Oz tekrar Beth'e dönüp. "Umarım kemanınızı da yanınızda getirmişsinizdir. Ne kadar güzel keman çaldığınız buralara kadar ulaştı."

Jack aniden üstlerindeki bir tepede belirdi ve onlara doğru koşmaya başladı. Çığlıklar atıyordu, sanki arkasından cehennem zebanileri geliyor gibiydi.

"Bu delikanlının sizi gördüğüne çok sevindiğini söyleyebilirim bayan," dedi Oz dişsiz ağzını ortaya koyan bir şekilde gülümsedi.

Sakal bırakmıştı Jack, saçları da omuzlarına kadar inmişti. Çamura bulanmış kıyafetleri ve botlarıyla, tıpkı diğer madencilere benzemişti. Ne var ki yüzü sağlıkla parlıyordu. Golden Nugget'ta son görüştüklerindeki sıska halinden kurtulmuştu.

Mutluluktan kahkahalar atarak Beth'i kucaklayıp etrafında döndürdü. Fakat Beth'in yüreği burkulmuştu, nasıl olurdu da Jack onu tek başına bırakıp gittiği halde buraya böylesine uyum sağlardı?

Oz kahve ikram etmek için onları barakasına davet etti. İçerisi tıka basa eşya dolu, küçücük ve kirli bir yerdi. Kasalardan istiflenmiş bir yatak, ham ahşaptan yapılmış masa ve sandalye vardı. Kalay soba içeriyi iyice ısıtmıştı. Oz ikram ederken kahvelerinin içine viski kattı.

Jack ve Oz büyük bir heyecanla, yangına dair tüm ayrıntıları Beth'e anlattırdılar. Olaydan birkaç gün sonra haberi almışlardı ve Jack, Dawson'a gidip Beth'in iyi olup olmadığına bakmak için hazırlanmıştı ama sonra, Monte Carlo'nun hasar görmediğini onun da evsizlere yardım ettiğini öğrenmişti.

Cal yola koyulmak için kalktı. Beth'e kızaktaki eşyalarını almasını ve giderken kereste götüreceğini söylediğinde, Jack ve Oz'un sadece günü birlik geldiğini ve Cal'la beraber geri döneceğini zannettiklerini fark etti.

"Birkaç gün sizinle kalabileceğimi ümit etmiştim ama gördüğüm kadarıyla başka oda yok. Sanırım Cal'la beraber geri dönsem iyi olacak," dedi Beth.

"Kesinlikle gidemezsin," dedi Jack heyecanla. "Burada Oz'la beraber yaşamıyorum. Tepenin üzerinden bana ait bir barakam var. Eğer biçimsizliğine katlanabilirsen kalmana memnun olurum."

Beth'in valizlerini aldıktan sonra, Cal'ı yolcu ettiler. Jack Beth'le Oz'un barakasından ayrılıp tepeye doğru tırmanmaya başladı.

"Seni görmek gerçekten çok güzel," dedi Jack. Siyah gözlerinde sıcacık hoş geldin parıltıları vardı. "Sanırım Fallon'la aranızda ters giden bir şeyler oldu? Eğer istemezsen anlatmak zorunda değilsin tabii."

Beth konuşamayacak kadar nefessiz kalmıştı. Jack'in John'la arasında olanları haber alması da Beth'i birazcık korkutmuştu. Bu beklenmedik bir şey değildi aslında. Dawson'da kimse gizli saklı bir şey yapamazdı.

Jack'in barakası da kütükten yapılmıştı. Oz'unkine benziyordu fakat daha yeni ve daha genişti, mobilyalar da daha az kabaydı.

"Yatağı sen kullanabilirsin," dedi Jack. "Benim bir kamp yatağım var, işimi görür."

Beth sicimden yapılmış bir madenci sandalyesine otururken, "Fallon ve benimle ilgili ne duydun?" diye sordu.

Jack omuz silkti. "Sadece onunla takıldığını ama mektuplarında hiç bahsetmemen beni birazcık üzdü."

"Sen hayatına her giren kadından bahsettin mi bana?" diye cevapladı Beth.

"Eğer özel olsalardı bahsederdim."

"Tamam. John da özel değildi. Sadece biraz..." Beth bir an duraksadı. Her şeyin sadece seksten ibaret olduğunu nasıl izah edebileceğini bilememişti.

"Sadece bir girişim mi?"

"Evet. Hepsi bu işte."

Jack başını anlayışla salladı. "Peki, kim sona erdirdi?"

Nasıl olduğunu anlatabilmenin herhangi bir yolu yoktu. Ancak yangından sonra John'ın söylediklerini anlatmaya başladığında, komik görünmeye başlamış ve Beth'i güldürmüştü.

"Ahh Jack, inan çok tuhaftı. Onu Aziz Joe olarak değerlendirmemiştim hiç. Tüm günahlardan arınmaya karar verip Dawson'ı Sodom ve Gomora'ya benzettiğinde kendimi tutamadım."

Jack de gülmeye başlamıştı. "Bazen dünyadaki tüm acayip insanların Dawson'da toplandıklarını düşünüyorum. Fallon daima biraz öyleydi. Golden Nugget'a gelir, seni dinlerken tek bir kadeh içki içerdi. Hiç arkadaşı yokmuş gibiydi ve asla kumar oynamazdı. Klondike'a neden geldiğini ve Monte Carlo'yu neden satın aldığını hiçbir zaman anlamamıştım."

"Sebebinden hiç bahsetmedi bana," dedi Beth. "Şimdi düşünüyorum da aslında hiçbir şey hakkında konuşmadık biz. Bu sabah bana bir fahişe olduğumu söyledi. Bu korkunç değil mi Jack? Ama sanırım başıma gelenleri hak ettim."

Jack, Beth'in oturduğu sandalyeye yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü, gözleri anlayışla doluydu.

"Hemen bugün Dawson'a gidip suratını dağıtmayı çok isterdim. Fakat bu daha fazla dedikodudan başka hiçbir şey sağlamaz bize. Eğer kendisini gönüllü olarak bir adama teslim eden bir kadınla para karşılığında bedenini satan bir kadın arasındaki farkı anlayamadıysa, ondan daha zavallısı yok demektir. Kendi kendine işkence etme Beth. Sadece bir deneyim olarak değerlendir bunu. Hâlâ tanıdığım en özel kızsın sen. Benim en yakın dostum ve dünyanın en iyi keman çalgıcısısın. Eğer olanları ben böyle görebiliyorsam, sen değerinden hiçbir şey kaybetmemişsin demektir."

"Evli bir adamla beraber olmamalıydım," dedi Beth, "hataydı bu."

"Hadi ama bana dindarlık taslama," dedi ve güldü Jack. "Hadi, hava kararmadan önce neler yaptığımı göstereyim sana. Sonra da Bonanza'ya gelişin şerefine kör kütük sarhoş olana kadar içeceğiz."

Kaldığı barakanın yaklaşık elli metre arkasına gittiler. Jack, karların altındaki çukurlara dikkat etmesi için Beth'i uyardı; buralar kazdığı yerlerdi. "Zeminin yarım metreden sonrası donmuş durumda ve yazın bile böyle. Bu yüzden ben de kazabildiğim kadar kazıyorum. Sonra oluşan boşluğun içine ateş yakıyorum. Ateş buzu eritiyor, ertesi gün gelip çamurlu araği kürekle boşaltıp şuraya yığıyorum." Az ilerideki, karla kaplı çamur tepeciğini gösterdi Jack. Beth geldiğinde kazdığı kısım hâlâ tazeydi. "Bunlara atık deniyor."

Zemin boyunca paralel çubuklar geçirilmiş uzunca bir oluğun üzerindeki karları süpürdü Jack. "Bu da oluk. Havalar düzelince atıkları kürekle buraya doldurup yıkamaya başlayacağım. Kum, çakıl ve tüm pislik temizlendikten sonra, şansım yaver giderse oluğun dibinde birkaç parça altın kalacaktır."

"Sonra da onları Oz'a mı vereceksin?"

"Burada bulursam vermeyeceğim. Arazi üzerine bir anlaşma yaptık ve burası için para ödemedim ona. Anlaşmamıza

göre; günün belirli kısmını onun için çalışarak geçireceğim ve bulduklarımın hepsi Oz'a ait olacak. Karşılığında da burayı aldım."

Beth anladığını ifade eder şekilde başını salladı. "Peki, hiç altın buldun mu?"

"Henüz bulamadım, zaten yıkamaya başladıktan sonra ortaya çıkacak. Ancak Oz geçtiğimiz iki sene boyunca bir hayli altın buldu. Eğer satmak ister de satarsa, tüm hayatını garanti altına alabilir."

Beth gülümsedi. Dawson'a geldiğinden beri, Bonanza ve El Dorado'da el değiştiren çok büyük miktarlardaki maden arazileri hakkında çılgınca hikâyeler dinlemişti. Bu arazilerden ciddi kazançlar sağlayan adamlardan çoğu, şimdi Dawson'da otel ya da salon işletiyordu. Kimileri ise evlerine zengin olarak dönmüşlerdi.

Elbette Oz gibi, biriktirdiklerini satmayan Ekşi Hamurlar da vardı. Kendi ilkel barakalarında yaşamlarını sürdürüyorlardı. Arada bir kente gidip tomarlarca altını çarçur ediyor ve sonra da geri gelip yeniden işe koyuluyorlardı.

"Oz artık kazamıyor. Yaşlı ve yorgun. Aslında daha fazla altına da ihtiyacı yok ama bırakmak da istemiyor. Bu yüzden benim burada oluşum ona istediği her şeyi sağlıyor; yardım, arkadaşlık ve altın bulduğumuzda yaşadığı heyecan."

Tepenin sağına, ağaçlık arazilere dönen kısmına doğru tırmandılar. "Buraya gelip avlanıyorum," dedi Jack. "Birkaç hafta önce bir geyik vurdum, havalar düzelene kadar ihtiyacımız olan eti temin etmiş olduk. Sonbaharda harika görünüyor burası. Çeşit çeşit meyveler yetişiyor, aşağısı gibi değil yani," dedi ve parmağıyla koyun aşağısında kalan kısmı gösterdi.

Beth, karla kaplı manzaraya bakmak için kafasını çevirdi. "Bence şimdi de çok güzel görünüyor. Ama sanırım, tüm çukurlar, atıklar ve maden ekipmanları karla örtülmüş. Bahse girerim, havaların ısınmasıyla beraber çamura bulandıklarında hurdalık gibi görünüyordur," dedi.

"Daha da kötü. Olukları yıkamak için yapılan devasa hendekler var. Çok çirkin görünüyor."

Jack açtığı deliklerin içinde daha fazla ateş yakmak zorundaydı, bu yüzden Beth barakaya döndü.

Barakayı Jack'in mi yaptığını sormaya gerek bile duymadı. Yatakları itinayla yığdığı duvardaki boşluktan, maharetle yaptığı pencere panjurlarına kadar her yerde izi vardı zaten. Kötü havalarda, dışarıya çıkmadığı süre içinde mobilyaları yaptığını tahmin etti. Masanın bacaklarında gezdirdi parmaklarını. Harika şekiller yontmuş ve pürüzsüz hale gelene kadar zımparalamıştı.

İçerideki her şey bir o kadar da düzenliydi. Tabaklar ve tencereler, lavabonun uzağına istiflenmiş ve bir gömlek sobanın üzerindeki bir kancaya kuruması için asılmıştı.

Yataklara bakarken duvardaki oyuğun içine asılmış resimleri fark etti. Çay ve kahve içmek için rastgele uğrayan birisinin kesinlikle görmeyeceği şekilde yerleştirilmişti.

Resimlerden bir tanesinde Jack ve kendisi vardı. New York'a ilk gittikleri zamanlarda çektirmişlerdi bu resmi. Houston Sokağı'ndaki evden apar topar taşınırlarken ondaki kopyasını kaybetmişti Beth ve resmi yeniden görmek güzel olmuştu. Bir diğer resim, Beth'in Bear'da çalıştığı zamandandı. Philadelphia'dayken bu resmi ne zaman, kimin çektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bu resmi ilk defa görüyordu.

Skagway'de, Jack'le beraber çektirdikleri bir resim daha vardı. Bunu hatırlıyordu; Chilkoot Geçidi'nde bir adam, seyahatle ilgili bir fotoğraf albümü derliyordu. Jack'in bu resmi nereden bulduğunu bilemiyordu çünkü adamı bir daha hiç görmemişti.

Son olarak da Golden Nugget'ın açılış gecesinden, keman çalarken çekilmiş bir resmi vardı. Jack, Theo ve Beth hakkında bir makaleyle beraber Dawson'daki gazetede yayınlanmıştı resim. Sam'in ölümünden de bahsediyordu yazıda. Jack, muhtemelen gazetedeki yetkililerden resmin bir kopyasını rica etmişti.

Duvarda kendi resimlerini görmek Beth'in içini ısıtmıştı. Muhtemelen diğer madencilerin de duvarlarına astıkları resimler vardı ama onlar eski bir dostun resimleri değil, açık saçık elbiseler giyinmiş güzel kadınların resimleri olurdu.

Jack geri geldiğinde, "Bu resimler eski anılarımızı canlandırdı," dedi Beth.

Birazcık utanmış gibi görünüyordu Jack. "Yattığım zaman bunlara bakmak bana iyi geliyor," dedi. "Skagway'de yola çıkmadan önce dördümüzün beraber olduğu bir resim daha var ama ne zaman ona baksam Sam'i görmek beni üzüyor. Tabii Theo'yu görünce de öfkeleniyorum."

Beth, New York'ta çekildikleri resmi işaret etti. "Çok genç ve sıska görünüyorsun, ben de çok suratsızım. Nasıl da değişmişiz."

"O günlerde beni kesinlikle odana çağırmazdın," diyerek sırıttı Jack. "Bunca zaman sonra şimdi burada tek başımıza ve her yere millerce uzaktayız. Oldukça ilerlemişiz!"

Jack'in yanına gelişini takip eden günlerde, Beth tüm bağlarından kurtulmuş ve rahatlamış hissediyordu. Dawson'daki yangın, evsizlere yardım telaşı ve John'ın memnuniyetsizlikleri Beth'ten çok fazla şey götürmüştü.

Sabah uyandığında etrafını saran muazzam sessizlik ve gün içinde kendisinden beklenen hiçbir şeyin olmayışı öylesine güzeldi ki. Bazen, Jack Beth'i alıp Oz'un köpekleri, Şimşek ve Gümüş'ün çektiği kızakla eğlenceli gezilere çıkarıyordu. Ama Beth daha ziyade okuyor, Jack'in yırtılan kıyafetlerini yamıyor ya da köpeklerin neşeli eşlikleriyle, tamamen donmuş koyda ya da ağaçlık arazide yürüyüşe çıkıyordu.

Hava ısınmaya başlamıştı. Güneş çıktığı zamanlarda ise neredeyse ilkbahar gibiydi. Jack beraber yaşaması kolay bir insandı. Daima sakindi ve hiçbir şeyden şikâyet etmezdi. Kazı yaparken Beth elinde kahve ve kekle yanına gittiğinde,

geniş bir gülümseme yayılıyordu yüzüne. Beth geldiğinde yıkanabilmesi için su ısıttığında da memnun oluyordu. Dahası ondan hiçbir beklentisi yoktu.

Fakat hepsinden güzeli, Beth'i güldürüyor olmasıydı. Mesela oturduğu yerde bir şeyler okurken kafasını kaldırıp pencereye baktığında, Jack'i suratını acayip bir şekilde cama yaslamış halde görüyordu. Bir defasında kapıda, hırlamalar ve kazınma sesleri duymuş, ayı olduğunu zannedip çok korkmuştu ancak Jack'in çocukça oyunlarından birisiydi bu da. Çok güldükleri konulardan bir tanesi de tasasız insanlar hakkında yaptıkları gözlemler ve sohbetlerdi. Theo'yla hiçbir zaman böylesine sohbet edememişlerdi. Belki de Sam ve Jack daima yanlarında olmasaydı, çok sıkılırlardı.

Artık günlerde uzamaya başlamıştı. Akşam yemeklerini yedikten sonra, Oz'un barakasına gidiyorlar ve Beth onlar için keman çalıyordu. Bazı akşamlarda, arazileri yakında olan diğer madenciler de kemanın sesini duyup yanlarına geliyorlardı. Bunlar en güzel geçirdikleri vakitlerdi. Adamlardan bazıları, Beth'le beraber şarkı söylüyorlardı. Daima anlatacak güzel hikâyeleri ve yanlarında değerini bildikleri hanım arkadaşları oluyordu.

Bonanza'da az sayıda kadın vardı. Bunlar sert ve yılmayan cinsten kadınlardı. En az erkekler kadar başarılı şekilde donmuş zemini kazıp çukur açabiliyorlardı, dahası diğer işlerle de çok iyi ilgileniyorlardı. Diğer madencilerin çamaşırlarını yıkıyorlar, kek ya da ekmek pişirerek ihtiyaçları olan ekstra parayı kazanıyorlardı.

Beth'in belli belirsiz görüşme ve arkadaşlık etme tekliflerini geri püskürtmüşlerdi. Jack bunun sebebinin, erkeklerinin yanında güzel kadınların dolanmasını istememeleri olduğunu söylediğinde, Beth Dawson'dan gelen dedikoduları duymuş olmalarına yormuştu.

Burada önemli değildi ama Beth biraz da endişeyle fark etmişti ki dışarıda çok daha fazla sosyal dışlanma yaşayacaktı.

Bu yüzden, eğer topluluklara keman çalmayı bırakır ve Dawson'da altına hücum edildiği sırada olan biten hakkında kimseye tek kelime etmezse belki de hayatının skandallarla dolu bu kısmını geride bırakabilirdi.

Bir sabah yıkanıp giyinirken bu sorun hakkında düşündü Beth. Hayatını kazanabilmesinin tek yolu keman çalmaktı. Bu durumda sorunu çözebilecek bir şey yoktu.

Ama dışarıda parlayan güneşi görünce keyfi yerine gelmiş, gelecek için endişelenmenin anlamı olmadığına karar vermişti. Gidip Jack'i bulmayı, eğer kazma işinden vazgeçirmeyi başarırsa kendisiyle yürüyüş yapmasını teklif etmeyi düşündü.

Hava sıcaklığı artmış olmalıydı. Kabinden dışarıya adım attığı anda yüzünün karıncalanmamasından anlamıştı bunu. Damlayan suyun sesini duydu bir anda. Barakaların çatılarından, karla kaplı makinelerden, Oz'un mekânına giden patikadan ve her yerden bu ses geliyordu.

Karlar erimeye başlamıştı!

Heyecan içinde koşmaya başladı, tepeye tırmanıp Jack'i çağıracaktı.

Beth yanına geldiğinde kazma işine mola verdi Jack, küreğine yaslanıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktı.

Beth bir an durdu, sakalları kesilmiş haldeki yüzünü görünce ne söyleyeceğini unutmuştu. "Ne zaman yaptın bunu?" diye sordu.

"Neyi?"

"Anladın işte! Sakalların gitmiş!"

"O mu?" Elini çenesinde gezdirdi Jack, sanki o da yüzündeki kargaşanın sona ermesine şaşırmış gibiydi. "Bu sabah havaların ısınmaya başladığını fark ettim. Düşündüm ki artık sakalları kesmenin vakti geldi."

"Çok daha hoş olmuşsun," dedi Beth. Aslında, çok yakışıklı görünüyordu, köşeli çenesi ve geniş ağzı yüzünün en güzel kısımlarıydı. Ve asla örtülmemesi gerekiyordu. "Elbette çok daha genç."

"Takdirlerinize layık olabildiğime çok memnun oldum bayan," dedi Jack, "ama seni buraya kadar koşturan önemli şey neymiş? Ne söyleyecektin?"

"Sadece karların erimeye başlaması beni o kadar heyecanlandırdı ki."

"Geçen seneyi hatırlıyor musun?" dedi Jack, bir an dalmıştı. "Dizlerinin üzerine çöküp üstün başın çamura bulanana kadar çiçek aramıştın."

"Hadi gidip yine yapalım!"

"Henüz çiçekler açmamıştır ki."

"Belki bir yerlerde buluruz. Hadi gidip bakalım!"

Jack elindeki küreği toprağa sapladı. "Tamam ama sadece senin için."

Tepenin zirvesindeki ağaçlık araziye ulaştıklarında, güzelleşen hava daha da belirginleşmişti. Dallarda eriyip sulan yerlere damlayan karların sesi, adeta bir senfoni gibiydi.

Beth bir kartopu yapıp Jack'e fırlattı, aynı hızda karşılığını da aldı elbette. Jack attığı her kartopundan sonra arkasına saklanabileceği bir ağaç bulup yenisini hazırlıyordu.

Oyun böylece bir süre daha sürdü, ağaçlık arazinin içinde daha da ilerilere doğru gitmişlerdi. Birbirlerini her vurduklarında ve her ıskaladıklarında kahkahalara boğuluyorlardı.

Beth arkasına saklanabileceği kocaman bir ağaç bulmuştu. Jack ise bir anda sessizleşmişti. Nerede olduğunu görebilmek için ağacın arkasından kafasını azıcık çıkarıp etrafa göz gezdirdi Beth.

Bir anda, Jack'in omzunu kaplayan elini hissetti arkasında.

"Bööööö!"

Hiç ses çıkarmadan arkasından dolaşan Jack onu öyle korkutmuştu ki Beth'in aklı uçup gitmişti resmen. Elinde hâlihazırda beklettiği kartopunu Jack'in tam suratının ortasına yapıştırdı. "Asıl sana bööööö!"

Jack gülerek yüzündeki karları temizledi ama burnunda

birazcık kalmıştı. Aralarında sadece bir adımlık mesafe vardı. Beth elindeki eldivenini çıkarıp Jack'in yüzünde kalan karları temizlemek için uzandı. Ama eli yanağına dokunduğu anda, gözlerinde parlayan bir şeyleri fark etti. New York'a giden gemideki bakışlarıyla aynıydı. O zamanlar bunun ne demek olduğunu bilemeyecek kadar masumdu ama artık biliyordu.

Katıksız arzu...

Elini Jack'in yüzünden ayıramadı Beth. İçine doğru akan çok güçlü ve tatlı bir şeyler hissetti Beth, ağlamak üzere olduğunu fark etti.

Jack elini tutup dudaklarına götürdü, avcunu öptü. Dudaklarının yumuşaklığı ve sıcaklığı Beth'in içini ürpertmişti.

Aradaki bir adımı aşan Beth oldu. Elini tekrar uzatıp dudaklarından öpmek için uzandı.

Bir ya da iki saniye boyunca hiç kıpırdamadı Jack, Beth'in dudakları kendi dudaklarının üzerindeydi ama bedenleri birbirlerine değmiyordu. Eli, Beth'in yüzünü kavradı ve büyük bir sevecenlikle öpücüğüne karşılık verdi.

Beth, yine on yedi yaşındaki o saf kız gibi hissetmişti.

Ne kadar süre öylece öpüştüklerini bilmiyordu Beth ama tek bildiği asla bitmesini istemiyor oluşuydu. Bedeninin her bir zerresi arzuyla titriyordu, öpüşmekten daha fazlasıydı istediği ama dudakları ayrıldığı anda tüm büyünün bozulmasından korkuyordu.

Etraflarını saran ağaçlardan karlar eriyerek damlamaya devam ediyordu. Uzaklarda bir yerlerde, madencilerin kazdıkları kuyulardan toprak çeken kovalarının sesleri ve kuş cıvıltıları geliyordu.

Kendisini geriye çeken Jack oldu. Çıplak elleri hâlâ Beth'in yüzünü kavramış haldeydi ama gözlerinin içine bakıyordu.

"Benim güzel Beth'im. Umarım bu bir düş değildir, eğer öyleyse asla uyanmak istemiyorum."

Bölüm 35

Botlarını çıkarmak için kabinin dışında durduklarında, Beth biraz garip hissediyordu. Tepenin üzerindeyken olanlar kendiliğinden gelişmişti. Ancak şimdi barakanın içine girerlerken, bir adım daha ileriye gidip gitmeyeceklerine karar vermek zorunda olduklarının farkındaydı. Beth bunu istiyordu ama ne kadar mantıklı olacağını kestiremiyordu.

Jack onun en yakın ve en iyi dostuydu. Şu koca dünyada, Beth'in içinde olup bitenleri bilen tek kişiydi ve dostluklarını riske atmak istemiyordu.

Jack barakaya girdiklerinde, "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diyerek yalan söylemişti Beth.

"Ama ben korkuyorum," diye itiraf etti Jack. Beth'in başındaki şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve burnuna bir öpücük kondurdu. "Seninle ilk tanıştığım andan itibaren, beraber olduğumuzu hayal ettim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Eğer bazı zamanlarda aklımdan geçenleri okuyabilseydin, utançtan yüzün kızarırdı."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Jack Beth'in mantosunun düğmelerini çözerken "Hayır, alay etmiyorum," dedi, "soğuk gecelerde beni ısıtan senin hayalindi."

Beth'in mantosunu yere bıraktı. Kollarına alıp yeniden öpmeye başladı. Dili Beth'in diliyle flört ederken Beth, artık geri dönüşü olmadığını ve teslim olduğunu anladı. İçindeki arzuyla baş edemiyordu.

Jack, Beth'i bir yandan öpmeye devam ederken bir yanda da sadece kombinezonu kalana kadar elbiselerini çıkarmaya devam etti. Yatağa taşıdı, dizlerinin üzerine çöküp iç çamaşırlarını elleriyle sıyırdı. "Bacaklarının nasıl göründüklerini merak etmiştim hep," dedi Jack, gözlerinin içine bakıyordu. "Teknedeyken bir defasında, dizlerine kadar olan kısmını görmüştüm. O kadar heyecanlanmıştım ki neredeyse düşecektim."

"Ahh Jack," diyebildi Beth sadece.

"Bunca zamandır, senden sonra bile seni arzulamaktan vazgeçtiğimi mi sanıyordun?" diye sordu Jack, eli baldırlarına doğru ilerlemeye devam etti, parmakları kadınlığının birkaç santim ötesindeydi.

Yaşadığı hazzın dalgaları Beth'i konuşamaz hale getirmişti. Tek yapabildiği Jack'e elini uzatmaktı.

Jack birkaç saniye içinde üzerindekileri çıkardı, bu arada barakanın içi soğumaya başlamış ve Beth battaniyelerin altına girmişti. Jack yanında belirip kollarını bedenine doladığı anda, tüm endişeleri, edebi ve üşümesi yok olup gitmişti. Tenine değen ipeksi ten, Beth'e kendisini çok iyi hissettirmişti.

Theo, Jefferson ve Fallon... hepsi Beth'in aklından geçti. Hepsi de iyi âşıklardı ama Jack'le kıyaslandıklarında vasat kalıyorlardı. Parmaklarını o kadar hassas kullanıyor, öyle acelesiz öpüp okşuyordu ki Beth'in bedenindeki tüm sinirler gevşemişti. Tekrar ve tekrar elini Jack'in erkekliğini okşamak için uzatmıştı ama Jack her defasında onu durdurdu. İçinde patlayan bir şeyleri hissettiğinde, tüm duyuları onu terk etmiş haldeydi, nerede ve kim olduğunu bile unutmuştu. Nihayet bedenleri bir olduğunda, muazzam dalgalar her tarafını sardı.

Ağlamaya başladığını fark etti Beth, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Jack onu başka hiç kimsenin götüremediği yerlere taşımıştı.

Jack, tek dirseğinin üzerinde yükselip hemen yanı başında uyuyan Beth'e baktı. Tüm yüreği onun aşkıyla doluydu. Gece yarısı olmak üzereydi ve eve geldiklerinde henüz öğlendi. Üç kere sevişmişler, yemek hazırlamışlar, birbirlerini yıkamışlar, yarım şişe viski içmişler ve sohbet etmişlerdi. Hem her şeyden bahsetmişler, hem de hiçbir şeyden. Bitkin düşmüş olması gerekirdi ama heyecandan uyuyamamıştı. Beth onun ilk aşkıydı. Tek gerçek aşkı. Ve şimdi, nihayet onun olmuştu.

Gemide tanışmalarından bu yana altı sene geçmişti. Bu zaman zarfında başka kızlar da girmişti Jack'in hayatına. Ahlaklı kızlar, ahlaksız kızlar, kibar kızlar, zalim kızlar, mutlu ve mutsuz kızlar... Bazılarına onları sevdiğini söylemiş, diğerlerine ise sevişirken verdiği hazla, sadakatsizliğini telafi etmeye çalışmıştı. Ancak hepsinden, kaçınılmaz hayal kırıklıkları yaşayarak ayrılmıştı.

Oysa Beth, her zaman onun kutup yıldızı olmuştu. Gözlerindeki pırıltının sadece Theo için olduğunu bildiği zamanlarda bile. Beth olmasaydı, hâlâ New York'ta olabilirdi. Montreal'e asla gitmez, Kanada'dan buraya kadar seyahat etmezdi. O kendisini bir arkadaştan öte görmüyor bile olsa Beth'e, sadece yakınında olabilmek için gönüllü olarak var olmuştu.

Şimdi ise buradaydı, ince uzun bedeni yanı başında kıvrılmıştı. Derin bir uykunun içindeydi. Yüzü, bir bebeğinki kadar yumuşaktı. Kapatıldığı hücreden kurtardıklarında nasıl göründüğünü anımsadı Jack. İliklerine kadar üşümüş, tutsak edilmenin korkusuyla yüzü hayalet gibi sararmıştı. Philadelphia'dayken, Pearl'ün mekânının aslında ne olduğunu fark ettiğinde ne kadar içerlediğini hatırladı sonra.

Montreal'de hastanede geçirdiği gece zihnini dağladı. Theo için ağlıyor ama Jack'in kollarında rahat ediyordu.

Chilkoot'ta gösterdiği cesaret ve patika yolları aşarken ki kuvveti, bir kez daha kendisine hayran bırakmıştı Jack'i. Sonra Dawson'da, Sam'i yeni kaybetmişken bir de Molly'nin ölüm haberini aldığı gün... Dişlerini sıkıp her gece Golden Nugget'ta yüreğinden geçenleri çalmıştı. İçki alabilecek parası olmayan madenciler, dışarıda dikilip keman çalışını dinlediklerinden bahsetmişlerdi. Demişlerdi ki; Beth onlara açlıklarını, susuzluklarını unutturuyor, müziği yüreklerine yeni ümitler ekiyordu.

Jack, onların nasıl hissettiklerini gayet iyi anlayabiliyordu. Gemide Beth'i dinlediği ilk andan beri aynısını o da hissediyordu.

Yataktan sessizce kayarak çıktı ve sabaha kadar sıcak kalması için sobaya biraz daha odun attı. Sokak kapısındaki feneri üfleyip söndürdü.

Birkaç hafta içinde, nehirdeki buzlar eriyecek ve altın aramak için binlerce yeni insan gelecekti.

Gülümsedi Jack. Bu minicik barakanın içinde, o altından çok daha fazlasına sahipti.

Beth ve Jack tepede çakıl ve kayaları yıkamakla meşgul olduğu sırada, Oz'un heyecan dolu ıslığını işittiler.

"Ne oldu acaba?" dedi Jack, ayağa kalktı ve aşağıda neler olduğunu görebilmek için ilerledi.

"Muhtemelen, daha önce sakladığı yeri unuttuğu bir şişe viski bulmuştur," diye takıldı Beth.

Haziran ayının ortaları olmuştu. Nehrin üzerindeki buzlar tamamen erimiş, Oz'un altın arazisi yapışkan bir çamur tabakasıyla kaplanmıştı. Ama sıcacık güneş ışıkları, en berbat kısmını kurutmuş, barakanın etrafı yabani çiçekler ve çimenlerle kaplanmıştı.

Beth böylesine büyük bir mutluluk yaşamamıştı hiç. Sabahları gözlerini açıp da yanında Jack'i gördüğü andan, gece

geç saatlerde yeniden yatana kadar hissettiği tek şey, buraya gelmekle en doğru kararı vermiş olduğunu bilmenin keyfiydi.

Ne aşk hakkında, ne de gelecek hakkında konuşmamışlardı. Aslında buna gerek duymamışlardı. Artık hep birlikte olacakları belliydi.

Beth, Oz ve Jack'le beraber çalışmanın yanı sıra, neşe içinde atık yığınlarını yıkıyor ve oluktan geçiriyordu. Bunun zor ve pis bir iş oluşu umurunda bile değildi. Hatta bazen sonuçsuz kalabilecek olması ihtimali bile aklından çıkıyordu. Jack'in yakınında olup sohbet edip gülüşmek, tam güven içinde hissetmesi için yeterliydi.

Bazı günler öğleden sonraları, Oz'un kayığını alıp balık avlamak için koya gidiyorlardı. Beth sıcacık güneşin altında sırt üstü uzanıp keyif yapabiliyor, barakaya döner dönmez sevişmenin hayalini kuruyordu. Diğer zamanlarda, ağaçlık araziye yürüyorlar, Jack yakacak odun keserken Beth de çiçek topluyordu. Şehvet bazen onları burada da yakalıyordu. Açık havada sevişmenin tehlikesi ve muzipliği her şeyi daha da keyifli hale getiriyordu.

"Hadi aşağıya gidip neler olduğuna bakalım," dedi Jack. "Hem bir şeyler atıştırıp biraz baş başa vakit geçirmek güzel olur."

El ele, tepeden aşağıya koşarak Oz'u bulmaya gittiler. Adam yırtık pırtık kıyafetleriyle, oluğun başında eğilmiş bir şeylerle uğraşıyordu.

Yanına geldiklerinde, başını kaldırıp baktı. Yüzündeki geniş gülümseme siyahlaşmış dişlerini açığa çıkarmıştı. Elindeki eski karbonat tenekesini uzatıp gösterdi, "Bakın burada ne buldum?" İçinde minik altın külçeler vardı. "Yüce tanrım!" diye haykırdı Jack, "hepsini bir arada mı buldun?"

"Evet. Bu sabah beş kürek atık yıkadım ama hiçbir şey bulamadım. Altıncısında ise bunlar çıktı," dedi Oz.

"Senin için sevindim Oz," dedi Beth ve sarıldı. "Ne şahane!"

Jack etrafa bakınarak, "Hangi oluktan çıktılar?" diye sordu. Barakanın etrafındaki hemen her yer çukurlarla ve yanlarına yığılmış atıklarla kaplıydı.

"En son kazdığımız yerden," dedi Oz kabine en yakın olanı göstererek, "hatırladın mı? Barakadan çıkarken neredeyse içine düşüyordum da beni son anda tutmuştun."

Jack gülümseyerek Beth'e döndü. "Sen gelmeden hemen önceydi. Orayı kazmamı söylediğinde caydırmaya çalışmıştım."

"Sanırım şimdi de barakayı yerinden kaldırıp altını kazmak istersin," dedi Beth.

Oz gülümsedi. "Olabilir. Ama önce, güzelce giyinip kente inmek istiyorum. Tüm dünyaya, ihtiyar Ekşi Hamur'un turnayı gözünden vurup yeniden zengin olduğunu ilan etmeliyim. Uzun zamandır benimle dalga geçiyorlardı. Onlara dur demenin vakti geldi."

"Arazini satın almak için heveslenecekler dir," diye hatırlattı Jack.

"Eğer yeterli miktarda para teklif ederlerse dikkate alabilirim," dedi Oz.

Beth endişeyle Jack'e baktı. O zaman nereye gideceklerini merak etti ama Jack Oz'a gülümsüyordu,

"Hadi kente git," dedi Jack, "sen gelene kadar yıkamaya devam ederiz biz de. Bakarsın dahası da çıkar. Ancak nerelere uğradığına dikkat et olur mu? Sadece bu kadardan ibaret de olabilir."

Bir saat sonra, Dawson'a gitmek için tekneyle hareket eden Oz'u yolcu ettiler. Hazırlanma işlemi, sakallarını kesip kıyafetlerini daha az yırtık olanlarla değiştirmekten ibaretti. Beth, altın külçelerini koyması için bir kese yapıp boynuna asmış ve bunu da gömleğinin içine yerleştirmişti. Jack kâğıt

oynayıp içki içmeye başlamadan evvel, bir kısmını bankaya yatırmasını öğütlemişti.

Oz gözden kaybolana kadar el sallamışlardı, yaşlı adam Şimşek ve Gümüş'ü onlara bırakmıştı. "Araziyi satarsa ne olacak?" diye sordu Beth. Köpekler koyun kıyısında oturmuş sahiplerinin gidişini izliyorlardı.

"Umarım satar," diye cevapladı Jack, "bir kış daha burada geçiremez."

"Peki ya sen? Yeni sahip seni burada istemeyecektir."

"Umrumda değil," diyerek omuz silkti Jack, "eğer geri gelmezse ben de şansımı başka bir yerlerde denerim."

"Dener misin?"

Jack Beth'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce gülmeye başladı, uzanıp Beth'in yanağını okşadı. "Buraya altın aramak için değil, Dawson'dan uzaklaşmak için geldim. Şimdi sen yanımdasın, nerede olursam olayım mutlu olurum zaten."

Beth'in de hissettiği tam olarak aynı şeydi ama bunu Jack'ten de duymak içini rahatlaşmıştı.

"Eğer kapı dışarı edilirsek, ne yapacağız?" diye sordu Beth.

"Sen ne istersen," diye cevapladı Jack ve Beth'i kollarına aldı. "Benim rüyalarım zaten gerçek oldu."

Beth yüzünü Jack'in yüzüne yasladı. "Seni seviyorum Jack Child."

"Öyle mi?" Jack şaşırmış görünüyordu.

"Hem de tamamıyla. Ancak plan yapmanı umuyorum. Aksi halde seni pataklamaya başlayacağım."

Jack kahkahalar içinde, "Pataklamasını daha fazla isteyebileceğim başka kimse yoktur," dedi.

"Ayrıca, sana seni sevdiğimi söyledim ve bu seni bazı sorumlulukların altına sokuyor," dedi Beth neşeyle burnunun ucuna vurarak.

Jack, Beth'i belinden sarıp kucakladı ve etrafında döndürmeye başladı. "Sizi seviyorum Buyurgan Bayan Bolton. Beş uzun yıldan beri sizi seviyorum."

Beth'i bıraktığında dönmenin etkisiyle sersemlemiş haldeydi kız. "Bir kıza bunları söylemek için pek de romantik bir yol değil," dedi içerleyerek.

Jack gülümsedi. "Bu yüzden Oz için biraz daha yıkama yapmayı öneriyorum. Bakalım neler bulacağız."

O öğleden sonra beş küçük parça daha buldular. Jack bunları da Oz'un teneke kutusuna attı.

"Nerden baksan birkaç yüz dolar eder," dedi düşünceli biçimde, "başka zaman olsa bunları cebe indirmeyi düşünebilirdim."

"Yapar mıydın?"

"Evet. Ancak sen öylesine temiz ve dürüstsün ki eğer bunu yaparsam bir daha benimle asla olmayacağına eminim. Sana teşekkür etmeliyim."

Beth'in içine dokunmuştu bu. "Ne kadar aptalmışım. Benim için doğru kişinin sen olduğunu nasıl fark edemedim?"

"Yapma Beth," dedi Jack. Eğer New York'ta kalıp sıradan insanlar gibi yaşamaya devam etseydik bunu asla anlayamazdık. Bizi bir araya getiren maceralara bir baksana."

Beth bunun, Theo'yu seçtiği için ona kırgın olmadığını ve her şeye rağmen sevmeye devam ettiğini söyleme şekli olduğunu biliyordu.

Oz söz verdiği gibi birkaç gün içinde geri dönmedi. Beth ve Jack yıkama işlemine devam ettiler ama Jack'in atıklarının içinde hiçbir şey bulamadılar. Oz için birkaç küçük parça daha altın buldular ve oluğun içinde kalan altın tozlarını topladılar.

Aslında hava oldukça sıcaktı. Sivrisineklerin verdiği sıkıntı dışında her şey yolundaydı. Ama Oz'un gidişinin üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen, hâlâ hiçbir haberin gelmemiş olması Jack'i endişelendirmişti.

Köpeklerini bu kadar uzun süreyle başkasına bıraktığına

hiç şahit olmamıştı Jack. Zavallı hayvanlar tüm gün nehrin kenarında oturup sahiplerinin gelmesini bekliyorlardı. Fakat Jack, araziyi bırakıp Oz'u aramak için kente gitmeye cesaret edemiyordu.

Dawson'da olan bitenin haberi çabuk yayılırdı. Koyun en uzak kısımları da dahil, gelip giden herkesin mutlaka anlatacak bir şeyleri olurdu.

Yangından sonra geçen süre içinde, kentin yeniden yapılandırıldığı kulaklarına gelmişti. Kanalizasyon, elektrik hatları, ısınma tertibatı ve telefon hatları için direkler kurulmuştu. Nehirdeki buzların çözülmesiyle beraber, binden fazla yeni insan da kente ulaşmıştı. Deniz yolu ne kadar kalabalıksa patikalardan gelen yollar da o kadar sakindi. Gelenlerin büyük kısmının parasız olduğu ve etrafta iş arayıp oyalandıkları anlatılıyordu.

Jack gibi madencilerin yanlarında çalışanlar ise git gide geriliyorlardı çünkü yeni gelenlerden dolayı eleman fazlası ortaya çıkacaktı. Toprak sahipleri de bu çaresiz adamların gaspa ya da topraklara el koymaya kalkışmalarından endişeleniyorlardı.

4 Temmuz günü patlayan havai fişeklerin seslerini işittiler. Saçılan ışıkların gölgelerini görebiliyorlardı. Beth bir sene evvel aynı gün, Molly'nin ölüm haberini aldığını anımsadı.

Oz ise hâlâ geri dönmemişti.

Temmuz ayı ortalarında bir öğleden sonra, Şimşek ve Gümüş'ün çılgınca havladıklarını duydular. Nihayet Oz'un olkayığını fark etmişti Jack. Hepsi onu görmekten memnun olmuşlardı fakat Oz kıyıya güçlükle tırmanabilmişti. Kör kütük sarhoş halde ayakta zor duruyordu. Önceki günlerde çok fazla içtiğini düşündüler çünkü berbat görünüyordu.

Jack ona barakasına gitmesinde yardım ederken, "Hepsini mi kaybettin?" diye sordu.

Oz yatağına çöküp derin bir uykuya dalmadan önce, "Evet, sanırım kaybettim," diyebildi.

O gece iki kere Oz'un barakasına uğradı Jack. İyi olup olmadığına bakmak istemişti ama yaşlı adam hâlâ uyuyordu.

Jack üzüntüyle Beth'in yanına döndüğünde, "Altın arazilerinin üzerine kumar oynamış olmalı. Gelirken yanında iki şişe viskiden başka hiçbir şey getirmedi. Özel eşyaları bile yoktu," dedi. "Sanırım bize araziyi terk etmemizi söyleyecek."

"Olur," dedi Beth, "Vancouver'a giden ilk tekneye biletlerimizi al. Ben yeniden Globe'da çalışmaya başlarım. Senin için de iş bulmak zor olmayacaktır. Bu arada biriktirdiğim para bizi bir süre idare eder."

"Eve gitmek istemez misin?"

"İngiltere'ye mi?"

Başıyla onayladı Jack.

"Artık orayı evim olarak görmüyorum. İngiltere'de bana ait hiçbir şey kalmadı."

"Benim için de aynısı geçerli. Benim için ev, senin olduğun yer. Bence ikimiz de ait olduğumuzu hissettiğimiz bir yer bulabiliriz."

O geceki sevişmeleri hüzünlüydü, çünkü her ikisi için de yeni bir dönem başlayacaktı. Her istediklerini yapabilmelerine olanak veren bu sınırsız özgürlüklerine başka hiçbir yerde sahip olamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Bir keresinde banyo küvetini dışarıya çıkarıp yıkanmışlardı. Buradayken doyasıya yaşadıklarını kimsenin görmesi ya da duyması mümkün değildi. Oysa başka bir kentte yaşasalardı, tıkıldıkları bir göz odada bir sürü insanla, dayanılmaz derecede kalabalık ve mutsuz şekilde yaşayacaklardı.

Ertesi sabah, Beth pişirdiği gözlemelerle Oz'u görmeye gitti. Jack de elinde bir demlik dolusu kahveyle hemen arkasından geliyordu.

Oz'u sakalları kesilmiş ve yeni yıkandığından dolayı hâlâ ıslak olan saçlarıyla barakasının dışında, tertemiz kıyafetler içerisinde oturur halde bulduklarında şaşırmışlardı. Beth, Oz'u daima altmışlarında düşünmüştü ama sakallarını kesince en az yirmi yıl gençleşmişti.

"Demek öyle," dedi Beth ve kekleri masaya bırakıp ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Biz senin hâlâ uyuyor olduğunu düşünmüştük aslında. Yoksa sen Deve Kuşu'nun küçük kardeşi misin?"

Yaşlı adam çarpık şekilde gülümsedi. "Koyda dalış yaptım," dedi, "sanırım, soğuk suyun şokuyla sakallarım da gitti. Şimşek ve Gümüş'ü bu kadar uzun süre size bıraktığım için gerçekten çok özür dilerim fakat durumlar birazcık karışık."

"Hâlâ sıcakken gözlemelerini ye," dedi Jack ve hepsi için fincanlara kahve koydu. "Burayı ne zaman tamamen boşaltmamız gerekecek?"

"Olsen bugün akşama doğru gelecek."

Başını salladı Jack. Olsen, Eldorado'da altın madeni bulanlardan İsveçli bir madenciydi. Dawson'da da bir sürü mülk edinmişti. Korkunç, dev gibi bir adamdı ve birinci sınıf poker oyuncusuydu. Oz'un yanında altınla kente geldiğini duyduğu anda, muhtemelen onu gözüne kestirmişti.

"Dawson artık eskisi gibi değil," dedi Oz üzüntü içinde. "Çok daha gösterişli hale gelmiş ama bir çeşit hüzün var kentte. Ayrıca artık kadınlarda gelmiş!"

"Bu iyi bir şey, öyle değil mi?" dedi Beth bir ağaç kütüğünün üzerine otururken.

Oz buna üzülmüş gibi kafasını salladı. "Eğlence kızları değiller. Şemsiyeleri ellerinde, şık şapkalar giymiş gerçek hanımefendiler, banker eşleri, sosyetik yaşlı kadınlar ve mürebbiyeler. Eşleri ve çocuklarıyla beraber yerleşmek için gelmişler. Şık bir elbise mağazası açılmış. Sahipleri yaşlı Fransız kadınlar. Orada en son Paris modasını yakından takip edebilirsin."

Beth ve Jack birbirlerine baktılar, anlattıkları gerçek mi yoksa tamamen Oz'un hayal gücünün sonucu mu merak etmişlerdi. "Monte Carlo ne durumda?" diye sordu Beth.

"Yeniden boyanmış. Sanki yangından hiç etkilenmemiş gibi ama Fallon uzun zaman önce gitmiş. Söylediklerine göre, sen onu terk ettikten hemen sonra apar topar şehirden ayrılmış."

Jack merakla sordu; "Peki ya Tek Göz?"

"O hâlâ Dawson'da. Louse Town'ın ilerisinde yeni açtığı salonda, bir sürü fahişe çalıştırıyor."

"Peki, bugün nereye gideceksin?"

"Belli olmaz."

"Sence bugün ne kadar denkleştirebilirsin?" diye sordu Jack. "Sen gittikten sonra çalışmaya devam etmem şart olmuş." Kesesine uzandı, içinde altın parçalarının olduğu deri çantayı çıkartıp adamın avucuna fırlattı. "Benim için bir iyilik yap Oz. Sakın hepsini kumarda kaybedeyim deme. Önümüzdeki kış soğuktan ölmeni düşünmek istemiyoruz." Oz çantayı açıp içindeki altın parçalarını eline aldı. Şaşkınlık içinde Jack'in yüzüne bakıyordu. "Biraz da altın tozu var. Yanımda getirmedim ama senin için sakladım."

"Gitmek zorunda kalacağını düşündüğün halde, bunları benim için mi sakladın?" Oz gözlerini kısmış, Jack'e bakıyordu.

"Evet. Bana ait değiller ki."

"Senin kadar dürüst birisini hiç görmedim," dedi yaşlı adam düşünceli biçimde. "En sonunda doğru bir şey yaptım sanırım."

"Yaptın Oz," dedi Jack, arazisinde kalıp kendileri için bir baraka yapmalarına izin verdiğinden bahsettiğini sanmıştı. "Burada gerçekten çok mutluyum. Hele Beth de gelince çok daha mutlu oldum."

"O halde evleneceksiniz değil mi?"

Beth kıkırdadı. "Henüz bana evlenme teklif etmedi Oz. Utandırma Jack'i."

"Böyle güzel gözleme yapan ve en az kendisi kadar güzel keman çalabilen bir kız, ağırlığınca altın eder," dedi Oz ve ağzına bir tane daha gözleme tıktı. "Eğer elini çabuk tutup sen yapmazsan, ben evlenme teklif ederim Jack."

"Senin önünde soramam," dedi Jack gülümseyerek. "Ancak Vancouver'a gitmeyi planlıyoruz. Birazdan koya gidip

bizi Dawson'a götürebilecek birisi var mı diye bakmam gerek. Köpeklerle beraber senin teknene sığamayız."

"Siz tekneyi alabilirsiniz," diye cevapladı Oz. Ben de köpeklerle beraber yürümeyi düşünmüştüm. Hem belki yolda birkaç eski dosta da uğrarım ama önce halletmemiz gereken bazı işler var."

"O halde ben gidip altın tozunu getireyim."

"Onu demek istemedim," dedi Oz ve ayağa kalkıp barakasına girdi.

Jack Beth'e dönüp fısıltıyla, "Yasal pürüz çıkmaması için bazı kâğıtları imzalamamı isteyecek," dedi.

Oz, elinde birkaç parça kâğıtla çıktı dışarıya. "Bunlar senin evlat," dedi kâğıtları Jack'e uzatarak, "hissemin yüzde onu."

Jack şaşırmış halde adamın elinde tuttuğu kâğıtlara baka kaldı. Beth de yaklaşıp kâğıtlara baktı. Bunlar bir bankada Jack Child adına açılmış hesaba ait belgelerdi. Hesaba 20.000 dolar yatırılmıştı.

Beth'in nefesi kesilmişti. "İki yüz bin dolara altın arazisi mi sattın?" diye haykırdı.

"Araziyi Olsen'la poker oynayıp kaybetmedin mi yani?" diye sordu Jack.

"Elbette kaybetmedim. Kumar yüzünden mahvolan yığınla adam gördüm ben," dedi Oz, gülüyordu. "Biraz para kazandım. Sonra da kazandığımı kaybettim fakat daha fazla kumar oynamadım. Araziyi Olsen'a sattım."

"İyi ama bana neden yüzde on hisse verdin?" diye sordu Jack. O kadar duygulanmıştı ki sesi titriyordu.

"Çünkü koca kış boyunca bana göz kulak oldun, benim için bir oğul gibiydin. Ayrıca, eğer etrafı kazmış olmasaydın asla daha fazla altın bulamazdım. Dawson'da benim mahvolduğuma dair söylentiler dolaşıyormuş. Olsen altını görmeden önce bana on sent bile vermedi."

"Bunu alamam," dedi Jack, gözleri dolmuştu, "bu çok fazla."

"Değil. Kendin için altın bulamadın belki ama neticede biz ortağız, öyle değil mi?"

Jack daha da şaşırmıştı. Banka evraklarına kısaca bir göz attı Jack ve ağzı açık şekilde Oz'a şaşkınlıkla bakmaya devam etti.

Oz Jack'in sırtını sıvazladı. "Bulduğun altınları bana vermekle, bunu perçinlemiş oldun. Dürüst Jack'in Çingene Beth'le evleneceğini herkese duyuracağım. Bunu da düğün hediyesi olarak kabul et."

Bölüm 36

Jack tekneyi Dawson'daki iskeleye bağlarken "Bu geceyi Fairview Hotel'de geçiririz," dedi. "En güzel elbiseni giyersin ve Front Sokağı'nı bir baştan bir başa dolaşır hava atarız."

"Restorana gidip iyi kıyafetlerimi almam gerek," diye cevapladı Beth. Yangından bu yana dikilen yeni binaları görünce aklı başından gitmişti. Binalar öncekinden çok daha sağlam biçimde yeniden inşa edilmişti, sanki yangın felaketi hiç yaşanmamış gibiydi.

Etrafta dolanan binlerce insan vardı. Çoğu, önceki sene gelen kılıksız, sıska insanlardı ama son moda elbiseler giyinmiş, kentli görünümlü yerel halk insanın ağzını açık bırakıyordu. Oz'un söylediği gibi, bir sürü saygın görünümlü çocuk ve kadın da vardı.

Skagway'den gelen yolcuları taşımak için White Geçidi'nden buraya tren yolu yapıldığını duymuştu Beth. Ne var ki bu iyi giyimli insanların trenle geldiklerinden pek de emin değildi. Hiçbirisi Yukon'dan ötesi için [illegible] inşa edecek beceriye sahip görünmüyorlardı.

Kuyruklu ceket giymiş, kafasında silindir şapka, ayağında ise çizgili botları olan bir adam ve muslin elbise giymiş, saçlarını tokalarla toplayıp güller takmış bir kadın kol kola yürüyorlardı. Diğer tarafta, çok şık brokar bir ceket ve renkli bir etek giymiş bir kadın, elindeki deri valizle etrafla

salınıyordu. Beth bu valizleri Amerika'ya gelirken birinci sınıf yolcuların ellerinde görmüştü.

Her tarafta benzer şekilde iyi giyimli kadınlar ve erkekler vardı ancak Beth neden geldiklerini hayal edemiyordu. Yılın sekiz ayı dış dünyayla ilişiği kesilen bu minicik şehirde, acaba ne bulmayı ümit etmişlerdi?

Front Sokağı'nda dolaşmaya başladıklarında, Beth elinde küçük bir çanta ve keman kutusunu, Jack ise kalan eşyalarını taşıyordu. Tanıdığı yerlerde olup da hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığı o acayip rüyalardan birisinde gibi hissediyordu Beth.

En iyi sürprizleri, en hüzünlü ayrılıkları ve en büyük mutlulukları buldukları yerdi burası. Oz'la duygusal bir vedalaşmadan sonra, bir sene önceki gelişlerinin ürkütücü hatıralarını anımsadıkları Dawson'a inmişlerdi.

Geçen sene, kalın çamur tabakalarıyla kaplı sokaklarda yürürlerken acemi, küçük yerlerden gelmiş, korkmuş, zayıf, endişeli, toy ve tamamen kafaları karışmış kişiler olabilirlerdi ama Dawson City hepsini değiştirmişti. Zaten aksi de olamazdı. Gün doğumundan, şafak vaktine kadar ahlaksız ilişkilerin yaşandığı, çirkin karakterle ve servet avcılarıyla dolu bu yer, herkesi biraz da olsa değiştirmişti.

Beth, artık basmakalıp topluluklara yeniden ayak uyduramamaktan korkuyordu. Tekne seyahatleri boyunca adam akıllı düşünmüştü bunları Beth. Fakat üzerinde fazla konuşamamıştı, zaten Jack de sessiz kalmıştı. Aynı endişeleri onun da taşıdığını tahmin etti.

"İyi olacağız. Birbirimize sahibiz," dedi Jack aniden. Sanki Beth'in aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Eğer istersek, ilk gelen tekneye atlar buradan gideriz."

Yüzündeki kocaman gülümsemeyi fark etti Beth. Ne zaman aklından geçenleri tahmin etse, Jack'in suratında bu ifade belirirdi.

O akşam saat sekizde, ikisi de çıkıp kenti gezmek için tamamen hazır durumdaydılar. Fairview'deki en güzel odalardan

birisine yerleşmişlerdi. Yerdeki kalın halı, kadife perdeleri, muhteşem Fransız mobilyaları ve tüy yorganlarıyla oldukça şaşalı bir odaydı bu. Beth sinsice, iç duvarları yeterince kalın yapmak için hiç uğraşmamış olmalarının, otel sahipleri için bir utanç olduğunu düşünmüştü. O ve Jack, yan odada kalan kişilerin söyledikleri her sözü rahatlıkla duyabiliyorlardı.

Restoranda gidip Beth'in eşyalarını toplamışlar, sonra da banka çeklerini paraya çevirmişlerdi. Jack kendisi için şık bir takım elbise almış, saçlarını kestirmiş, en iyi ve parlak ayakkabılarını giymişti.

Kapı tıklandığı sırada, Beth Jack'in kravatını bağlıyordu. Jack kapıyı açtığında, elinde bir zarfla dikilen oda hizmetçisini gördü.

"Bayan Bolton için," dedi çocuk, "cevabınızı beklememi söylediler."

Beth şaşırmıştı ama zarfı açıp okumaya başladı. Monte Carlo'nun şu anki sahibi Percy Turnball'dan gelmişti not.

Sevgili Bayan Bolton,

Siz ve Bay Child'ın kente geldiğiniz haberini aldığımda çok memnun oldum. Bu gece sizleri misafirim olarak Monte Carlo'da ağırlamak benim için büyük bir onur olacaktır. Umarım sizi özleyen dinleyicileriniz için kemanınızla birkaç şarkı da çalarsınız.

Sadık hizmetkârınız P. Turnball.

Okuması için Jack'in eline tutuşturdu notu. "Ne dersin?"

"Bu adam hani şu kravat iğnesinde kocaman bir pırlantayla Golden Nugget'a gelen İskoç mu?" diye sordu Jack.

Beth kıkırdadı. Dolores, ondan Domuz Percy diye bahsederdi, çünkü minicik siyah gözleri vardı adamın. Tek Göz gibi, o da kostüm gibi abartılı, ekose desenli takım elbiseler giyerdi. Ancak daha terbiyeli ve cömert birisiydi ve Beth Percy'yi severdi.

"Evet, ne şahane değil mi? Monte Carlo'yu sonunda almış. Ne dersin gidelim mi?"

"Eğer istiyorsan gideriz. Hem son bir defa orada keman çalmak sana da iyi gelebilir."

Beth çocuğa doğru döndü, "Gelmekten mutluluk duyacağımızı ilet," dedi.

Monte Carlo'ya vardıklarında saat daha dokuz olmamıştı. Bir piyanist program yapıyordu ama salonundaki kalabalığın sebep olduğu gürültüden dolayı müziğin sesini güçlükle duyabiliyorlardı. Beth ve Jack salonun merdivenlerinden indiği sırada, insanlar kafalarını çevirip onlara baktılar ve içeride bir hareketlilik oldu.

"İşte orada!" Beth bir adamın bağırdığını duydu. "Anlattıklarından daha da güzelmiş."

Percy Turnball da ortamdaki heyecanı fark etmiş olmalıydı ki kendileriyle tanışabilmek için etraflarını kaplayan kalabalığı ite kaka yanlarına gelmişti. "Her ikiniz de hoş geldiniz," dedi, sağlıklı yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Günün erken saatlerinde kente geldiğinizin görüldüğünden beri herkes çok heyecanlı. Dawson'da birer efsanesiniz Bayan Bolton, yeni gelen çaylaklar bile namınızı duymuş. Sizi dinleme imkânı bulamadıkları için büyük hayal kırıklığı içindelerdi. Ve siz Bay Child, duyduğum kadarıyla bir ayının saldırısına uğramışsınız, zengin olmuşsunuz ve Çingene Kraliçe ile gizlice evlenmişiniz. Hangileri doğru?"

Jack kahkahayı bastı. "Çok uzun hikâye. Ancak Çingene Kraliçe ile evleneceğim ve bu gizli olmayacak."

Turnball Jack'in sırtını sıvazladı. "Bu iyi haber. Zaten ikinizin iyi bir çift olduğunuzu düşünmüştüm hep. Hadi gelin, buraya geri gelişiniz şerefine biraz şampanya içelim."

Turnball içinde şampanya şişesi olan gümüş kovanın bulunduğu masaya doğru ilerledi, Beth ve Jack de hemen ardındaydı. Bardaklar ise gerçek kristaldi ve Fallon'un Beth'e ikram ettiklerinden çok daha kaliteliydi bu şampanya.

Daha önce hiç görmedikleri düzinelerce insan, heyecan

içinde masalarına gelip selam vermişlerdi. Masanın altından Beth'in elini tutan Jack, günün ilk saatlerinde kızın yaşadığı endişeyi silip atmıştı.

Kalabalığın içinde bir sürü tanıdık sima da vardı. Ekşi Hamurlar'ın çoğu kışı geçirmek için Dawson'a gelmişlerdi. Tanıdık simalardan bazıları Skagway'deyken gördükleri temiz yüzlü genç çocuklardı ama birazcık macera yaşamak için yola koyulmuş bu masum çocuklar, artık kimsenin bileklerini bükemediği güçlü kuvvetli adamlara dönüşmüşlerdi. Hâlâ burada olduklarına göre, altın bulamamış olsalar da para kazanıyorlardı. Salonda elbette zengin ya da söğüşlenmeye açık erkekleri avlayan dansçı kızlar da vardı etrafta.

Yine de müşterilerin bir kısmı Beth için yabancıydı. Aralarında çaylaklardan tutun da oduncu ceketleri ve yüksek botlarının içinde çelimsiz görünen adamlara, iyi giyimli zenginlere kadar her çeşit insan vardı.

"Onlar sadece turistler," dedi Turnball hor görerek, Beth'in merakla etrafta gezinen bakışlarını fark etmişti. "Onlar için zor şartlarda yapılan seyahatler yok. İçlerinde deri balar için zor şartlarda yapılan seyahatler yok. İçlerinde deri bavullarını, hatta hizmetlilerini yanlarına alıp gelenler var. Sadece, Dawson City'yi gördüm demek için geliyorlar. Geçen sene dünyadaki tüm gazeteler burada olup bitenleri yazmış. Hiçbirimizin haberi yoktu bundan. Yeni gelenlerden bazıları, bizim hakkımızda bizden bile fazla bilgiye sahip. Tabii ki, altın bulmak için gelenler de var aralarında ama geneli, buranın nasıl bir yer olduğunu görmek istedikleri için buradalar."

Saat onda, Turnball sahneye atlayıp zile vurdu ve tüm müşterilerin dikkatlerini kendi üzerine topladı.

Salonda tam bir sessizlik oluşunca, "Bayanlar ve baylar," diye söze başladı, "şu anda burada bulunan siz konuklarımızın tamamı Klondike hakkında anlatılan efsaneleri duymuş olmalı. Her ne kadar buraya kolay yoldan teknelerle gelmiş

olsanız da ölüme meydan okuyarak ellerinde bavullarıyla, Chilkoot ve White Geçidi'ni aşıp gelen cesur insanlardan haberdarsınızdır.

"Şimdi sizlere takdim edeceğim küçük hanım, geçen sene Şubat ayında Chilkoot'u tırmanarak geçti ve nehir boyunca yaptıkları tekne seyahatinde ağabeyini kaybetti. Ancak yanında taşıdığı ünlü kemanı ile yaptığı müziklerle hepimizi mest etti.

"Keman çalışını ilk defa dinlediğim zamanı hatırlıyorum da bu salonda çalışıyordu. Kente geleli sadece birkaç hafta olmuştu. Namı kendisinden evvel gelmişti buraya fakat Skagway'de yürekleri böylesine çalan kişinin küçük bir kız olabileceği aklıma bile gelmezdi. O gece, gözlerimi yaşlarla doldurmuştu. Ayaklarımı yerden kesmiş ve yüreğimi paramparça etmişti. Şehirdeki diğer tüm adamlar gibi ben de yeteneğine ve güzelliğine hayran olmuştum."

Turnball Beth'e doğru döndü, sahneye gelmesini ima ediyordu.

Abartılı şekilde kollarını açarak sesini bir ton daha yükseltti. "Şimdi sizlere, dünyaca ünlü Bayan Bolton'ı yani Klondike'ın Çingene Kraliçesi'ni takdim ediyorum!"

Salonu kaplayan alkışların arasında, Beth elinde kemanıyla sahneye atladı Önünde uzanan kalabalığa reverans yapmak için eğildi. Programına, eski günlerin anısına 'Kitty O'Neil' ile başladı. İkinci şarkıyı çalmaya başladığında, herkes ayakla tempo tutup Beth'e gülümsüyordu. Bir sonraki şarkı 'The Days Of 49' oldu, hemen arkasından da 'California Gold Rush Jig' ve 'The Lass Glenshee' geldi.

Durakladığı esnada kopan alkış tufanını sakinleştirebilmek için başıyla selam verdi. "Şimdi çalacağım parçayı, ben besteledim. Umarım şarkıda, Chilkoot Geçidi'ndeyken yüzüme çarpan kar fırtınasını, Bennett Gölü'nde kendileri için tekneler yapan insanları ve buzlar kırılmaya başlayıp da nehre açıldığımızda yaşadığımız neşeyi görebilirsiniz. Şarkının orta kısmı ağabeyim boğulduğu zaman yaşadığım kalp kırıklığını, son kısmı ise Dawson'daki neşe ve canlılığı anlatıyor."

Jack, Oz'un arazisinde çalışırken Beth'in güzel bir şeyler çaldığını duymuştu fakat klasik şarkılardan birisi olduğunu zannetmiş ve hatta çok defa da kendisi için çalmasını istemeye niyetlenmişti.

Şimdi çalmaya başladığında, bunun daha önce duyduğu parça olduğunu anladı. O kadar hüzünlü ve güzeldi ki insanın iliklerine kadar işliyordu. Kendisini yeniden Chilkoot Geçidi'nde hissetti. Sırtında taşıdığı yüklerden dolayı beli bükülmüş, sanki arkasındaki kızağı sürükleyerek oraya buraya savrulan karların üzerinde ilerliyordu. Her nasılsa, Beth, müziğinde, tüm yolcuların çaresizliklerini, endişelerini ve korkularını yansıtmayı başarmıştı. Ama Jack ne zaman yüzüne baksa, kendisine parlayarak gülümsediğini görebiliyordu.

Adamların bakışlarında, Bennett Gölü'nün muzip pırıltıları vardı. Jack, Ekşi Hamurlar'ın birbirlerine bakıp gülümsediklerini fark etti. Eski acı anılarının canlandığını anlamıştı.

Dinleyicilerin arasında patikalardan gelmiş olsunlar ya da olmasınlar herkes, nehre açılmanın keyfini hissedebilmişlerdi. Beth, gemici şarkılarının tadını, teknede yüzlerini yalayan rüzgârın keyfini ve sırtlarına vuran güneşin sıcaklığını tüm yüreklere doldurmayı başarmıştı.

Hızlı ve telaşla geçtiği bölüm, Miles Kanyonu'ndaki kargaşa ve korkuyu yansıtıyordu fakat hüzünle akarak geçilen sonraki bölüm, Sam'e ait anıları ifade ediyordu.

Jack, Sam'i sudan çıkardıkları anı görebiliyordu. Kafasındaki yaradan akan koyu kan sarı saçlarına bulanmıştı. Beth'in hali canlandı gözünün önünde; ağabeyinin bedeni yanında, dizlerinin üzerine çökmüş, bağırarak ve acıyla ağlıyordu. daha sonra Sam'i nehrin kenarına kazdıkları mezara yerleştiriyorlar ve ruhu için dua ediyorlardı.

Jack'in boğazına bir yumru oturdu, çünkü tüm bunlar müziğin içindeydi. Etrafına bakındığında, Sam'i tanımayan insanların, hatta Miles Kanyon'u hakkında hiçbir fikri olmayan insanların bile Beth'in ızdırabını anladıklarını görmüştü.

Yukon'da yaptıkları deniz yolculuğunu tasvir ettiğinde,

tüm kırgınlıkları ve ümitsizlikleri vardı ama diğer yandan, çalkalanan nehrin, etrafı kaplayan dağların, ilkbahar çiçeklerinin ve nehrin kenarında su içen geyiklerin bile güzelliği hissediliyordu.

O seyahatin sonunda, kendilerini bir anda Dawson'da bulmuşlardı. Beth tempodaki beklenmedik değişiklikle bunu ifade etmişti. Tüm bestenin verdiği heyecan, kargaşa ve hareketlilik, Jack'e sahili, çamur tabakasını ve binlerce insanı anımsatmıştı.

Sahneye, doğruca Beth'e baktı. Başı kemanının üzerine eğilmiş, siyah bukleleri sırtından aşağıya düşmüştü. Biçimli bedeni, müzikle aynı tempoda hareket ediyordu. Tanıştıklarından bu yana geçen yıllar içinde, o sevimli genç kızın büyüyüp alımlı bir kadına dönüştüğünü fark etti, oysa Jack bu değişimi hiç anlamamıştı.

Parça bitip de Beth başıyla selam verdiğinde, sanki tüm dinleyenler çıldırmıştı. Oturdukları yerlerden fırlayıp onu delice alkışlamışlardı. Arka arkaya yükselen sesler, bir tekrar daha istiyordu. Alkış seslerinden ne söylediği duyulmuyordu ama ağız hareketlerinden teşekkür ettiği anlaşılıyordu. Ne var ki Beth arkasını dönüp sahneden indi.

Jack nedenini anlamıştı, kendi bestesi onu bitkin düşürmüştü. Tüm acı, güçlükler ve memnuniyetler parçanın içindeydi, yeniden çalmayı deneyemezdi bile.

Ümit ettikleri gibi ertesi gün Dawson'dan ayrılamadılar. Tüm tekneler rezerve edilmişti ama Jack, 3 Ağustos tarihinde hareket edecek olan *Maybelline* isimli gemide birinci sınıftan yer ayırtmayı başarabilmişti.

Takip eden öğleden sonrasında, Beth ihtiyacı olan malzemeleri almak için tek başına alışverişe çıkmıştı. Eskiden Golden Nugget'ta çalışan ama artık hamile olan Dolores'le karşılaştığında manavdan çıkıyordu.

Beth'i gördüğünde hızlı adımlarla yanına geldi Dolores.

"Ortadan kaybolduğunda senin için çok endişelendim. Kimse nereye gittiğini biliyormuş gibi görünmüyordu," dedi heyecanla.

"Jack'in yanında kalmaya Bonanza'ya gittim," diye açıkladı Beth, "Dawson canıma yetmişti. Peki ya sen nasılsın? Golden Nugget yandıktan sonra nereye gittin?"

Dolores bir kahkaha attı. "Yangın benim için iyiye giden yola dönüş oldu. İtfaiyecilerden Sol'la o gece tanıştık. Beni kendi evine götürdü, o zamandan beri de beraberiz."

Bir süre ayaküstü sohbet ettiler. Dolores çamaşır yıkadığından, hayatını böyle kazandığından ve Sol'un bebek için barakanın yanına ayrıca bir oda daha yaptığından bahsetti.

"Peki, doğum ne zaman?" diye sordu Beth, Dolores'in başına gelen iyi şeyleri duymaktan memnun olmuştu.

"Doktor Kasım ayında olacağını tahmin ediyor ama biz pek emin değiliz, son do-da tarihimi hatırlamıyorum."

Beth gülümsedi. Dolores'in adet gününe taktığı isim komik gelmişti kulağına. Dolores'in anlattıklarına bakılırsa Sol baba olma fikrinden gayet memnundu. Dolores de çok mutlu görünüyordu. Vedalaştılar ve Beth Fairview'e doğru yola koyuldu.

Yol boyunca yaptıkları sohbeti düşünüyordu ki Beth, aniden bir anda kendisinin de bir süredir do-da olmadığını fark etti. En son Jack'le beraber olmalarından hemen sonra adet görmüştü. Bir sonraki ise bundan bir ay önce, Temmuz başında olmalıydı fakat olmamıştı.

Montreal'deyken bir daha asla hamile kalamayacağı söylenmişti. Bu yüzden dikkatli olması ya da korunması için hiçbir sebep yoktu. Elbette doktor yanılmış olamazdı.

Otel odasına gittiğinde, aynanın önüne geçip kendisine uzun uzadıya dikkatlice baktı. Değişik hiçbir şey yoktu, herhangi bir değişim de hissetmiyordu ancak bir ay gecikmişti. Peki ya hamile kaldıysa ne olacaktı?

Gözlerini kapatıp midesini tuttu. Hamile kalmış olabil-

meyi tüm kalbiyle arzuluyordu. Jack'in bebeğine sahip olmak dünyada başına gelebilecek en iyi şeydi. Fakat Jack geldiğinde ona hiçbir şeyden bahsetmedi. Önce kendisinin emin olması gerekliydi ve o öğlen karşılaştığı eski arkadaşlarından aldığı şaşırtıcı haberler sayesinde heyecanını saklayabildi.

Ertesi gün Jack, yeni barakalar yapacak bazı kişilere yardım etmek için dışarıya çıkmıştı. Beth de aklındaki bebek fikrini uzaklaştırabilmek için eski dostlarını ziyarete gitti ama bu hiçbir işe yaramadı.

Belki sadece beklentisinin gücünden dolayı, belki de gerçek olduğundan bilemiyordu ama göğüslerinin sertleştiğini hissediyordu. Hatta sabah bulantısı bile yaşamıştı. Ziyaret ettiği arkadaşlarıyla sohbet edip gülüştü ancak aklındaki tek şey, Jack'in haberi aldığında ne kadar sevineceğiydi.

31 Temmuz akşamı Dawson City, Alaska'da Bering Denizi'nde bulunan Nome'da altın bulunduğu haberiyle çalkalanmaya başladı.

Beth ve Jack olayı, misafirliğe gelen bir arkadaşlarından duymuşlardı. Ona da bölgenin yakınlarında bulunan bir arkadaşı telgrafla haber vermişti. Çok da kulak asmadılar, sadece bir söylentiydi. Ocak ayında, altın madeni bulunduğuna dair bir başka söylenti daha atılmıştı ortaya ve bir sürü adam duyduklarının peşine takılmış, çoğu da soğuktan dolayı hasta olmuşlardı.

Ama daha sonra dolaşmak için Front Sokağı'na çıktıklarında, herkesin bu konuyu konuştuğunu gördüler. Gittikleri salondaki adamlar, altının sahilde olduğunu ve sadece gidilip alınması için beklediğini söylüyorlardı. Her biri ellerine geçen ilk fırsatta, Nome'a gitmek niyetindeydiler.

Söylenti vahşi bir yangın gibi yayılıyordu etrafa. Bir anda, yüzlerindeki boş ifadeyle ahşap kaldırımlarda dolanarak vakit geçiren tüm adamların gözleri, o tanıdık alevle parlamaya başlamıştı.

Jack bunu çok eğlenceli bulmuştu. Yaşlı Ekşi Hamurlar'dan birisi, Front Sokağı'nda kendisini çevirip de gidip gitmeyeceğini sorduğunda, "Hayır, ben gitmeyeceğim. Bir ömür boyu yetecek kadar altınım var zaten. Tek istediğim, sevgilimle beraber evimize dönebilmek," diye cevapladı.

Bir sonraki gün, şehir heyecan içinde dalgalanıyordu. İnsanlar tekneleri kapmak için kavga ediyordu, bilet bulamayanlar ise sahildeki botlara el koymaya başlamışlardı.

Jack tüm bu olanları çok huzursuz edici buluyormuş gibi görünüyordu. Tepelere doğru bir yürüyüş yapmak için çıkacağını söyledi. Gitmeden önce, para kesesinden beş yüz dolar çıkarıp Beth'e verdi ve Madam Aubert'e uğrayıp Vancouver'da giyebileceği son moda elbiseler satın almasını önerdi.

Fransız kadın becerikli bir terziydi, dükkânında son Paris modasından hazır kıyafetler de satıyordu.

"Oradan hiçbir şey satın alamam, aşırı pahalı," dedi Beth dehşet içinde.

Jack güldü. "Artık zenginiz ve tüm kıyafetlerin Vancouver'da pejmürde kalacak. Ayrıca çoğu kişi Nome'a gidiyor, eminim indirim yaptırmayı başarabilirsin."

Beth de yeni kıyafetler almak istiyordu ama Jack'e beş yüz doların bunun için çok fazla olduğunu söyledi. "Birazını sen al, hem yeni ayakkabılara ihtiyacın var. Başka bir şeyler de alırsın."

Jack o akşam yemek boyunca biraz mesafeliydi. Beth, Madam Aubert'in mağazasında çok güzel kıyafetler bulmuştu. Koyu yeşil ve krem rengi çizgileri olan, etekleri volanlı bir elbise ve minik, yeşil peçeli bir şapka satın almıştı. Hem aldığı kıyafetler hem de terzi kadından duyduğu son dedikodulardan dolayı çok heyecanlıydı ama Jack'in hali biraz hayal kırıklığına uğramasına sebep olmuştu.

Beth yemekten sonra iki bardak viski içmişti ve çakırkeyif hissediyordu. Ayakta zor durduğundan, Jack odaya gitme-

sine yardım etti ve Beth'i yatırdı. "Uyumak için çok erken. Dışarıya çıkıp neler olduğuna bir göz atacağım sanırım. Sana tatlı rüyalar," dedi ve yanından ayrıldı.

Beth, sabah dışarıdan gelen gürültüyle aniden uyandı ama asıl şaşırtıcı olan tek başına oluşuydu. Yataktan kalkıp dışarıdaki gürültünün nedenine bakmak için pencereye gitti. Tek görebildiği, sırtında eşyaları olan yüzlerce adamın perona doğru ilerledikleri oldu.

Jack'in de seyretmek için kalktığını tahmin etti. Ama arkasına dönüp yatağa baktığında, Jack'in tarafının hiç yatılmamış gibi olduğunu gördü; yastıkta başının izi yoktu, çarşaflar ve battaniyeler de hiç bozulmamıştı.

Daha da merak uyandırıcı olan, yeni aldığı takım elbisesinin sandalyenin arkasına asılmış oluşuydu. Yeni ayakkabıları da hemen yanına konmuştu. Gece Beth uyurken uğrayıp kıyafetlerini eskileriyle değiştirmiş olmalıydı.

Beth daha da yaklaşıp baktığında, eşyalarını koyduğu çantanın yerinde olmadığını gördü. Jack daima birazcık saf olmuştu, eğer gecenin geç saatinde birileri yardım istediyse muhtemelen geri çevirememişti. Ama eğer gece uğrayıp üzerini değiştirdiyse ve alet çantasını alıp çıktıysa, neden kendisini uyandırıp nereye gittiğini söylemediğini ya da en azından not bırakmadığını anlamadı Beth.

Yeniden mide bulantısı hissetti fakat bunun açlıktan kaynaklandığını tahmin etti. Kahvaltı etmek için alt kata inerken Jack'in resepsiyona bir not bırakmış olmasını umuyordu.

Ortada not yoktu ve yemek odasından gelen kahve kokusu onun midesini iyice bulandırmadan kendisini dışarıya atmak zorunda kaldı.

Odasına geri çıktı Beth. Açık pencerenin önüne oturup otelin önünden bölükler halinde geçip giden adamları izledi ve bir anda yüreğine bir korku doldu; acaba Jack de Nome'a gitmek için yola çıkmış olabilir miydi?

Çok saçma bir düşünce gibi göründü gözüne, altın arayıcıları hakkında meraktan ziyade küçümser bir tavır içerisinde

zileri hakkında meraktan ziyade küçümser bir tavır içerisinde olmuştu hep. Hatta eğer burada altın aramak zorsa Nome'da aramak berbat olacak demişti. Nome neredeyse kuzey kutbu kadar soğuktu.

Soğuk bir ürperti onu yokladı. Tüm şehir boşalmamıştı ama bu altın saçmalığı ve açgözlülük tüm insanları oraya çekmişti. Altının cazibesine yenik düşecek sadece her yaştan, dürüst ve nezih insanlar da vardı. Üstelik bunlar, sahtekârlardan ve dolandırıcılardan daha da yaygındı.

Ayrıca, Beth gayet iyi biliyordu ki bir adam için ne kadar paraya sahip olduğu pek de önemli değildi, tek bir kart oyunuyla tüm varlığını kaybedenleri de görmüştü. Theo hayallerini gerçekleştirmiş ve Golden Nugget'a sahip olmuştu. Sonra da Beth'in arkasından salonu satıp tüm parayla ortadan kaybolmuştu. Jack'in farklı olduğunu neden düşünecekti ki?

Gözlerini pencerenin manzarasından aldı ve yatağa baktı. Bankaya gidip nakit paraları aldıklarında, birazını yorganların altına koymuşlardı. Jack yanına yaklaşık 1.000 dolar almıştı, 500 dolar da Beth'e vermişti. Eğer geriye kalan paranın olduğu çanta yerinde değilse, bu Jack'in de Theo'dan farkı olmadığı anlamına gelirdi.

Sinirden titreyerek, yavaşça yatağa yaklaşıp yorganları kaldırdı. Elini altına doğru kaydırdı ama hiçbir şey hissetmedi. Ağlamak üzereydi. Yatağın sağ tarafını kaldırdı, ala boştu. Yorganları kapıp yere fırlattı fakat yatağın içinde de bir şey yoktu.

Yaşadığı şokla kendisine geldi Beth, Jack'in de diğer adamlardan farklı olmadığını anlamasının da ötesinde, onu asıl üzen nasıl olup da onun böylesine alçalabildiğiydi.

Buraya altın için değil, sadece kendisine yakın olabilmek için geldiğini söylemişti ve Beth de buna inanmıştı.

Yaşadığı aldatmaca katlanılır gibi değildi, Theo'nun yaptığından bile daha beterdi. En azından Theo'nun bir kumarbaz olduğu her daim aklındaydı ama bunca yıldır hiç tereddüt etmeden güvendiği kişi ve dostu olan Jack, böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi ona?

Kendisini yatağın üzerine attı ve deliler gibi hıçkırarak ağlamaya başladı Beth. Jack'in 500 doları nasıl avucuna sıkıştırıp Vancouver'da vardıklarında fakir görünmelerini istemediğini söyleyişini anımsadı. O parayı sadece kendi vicdanının rahatlatmak için vermişti Beth'e, böylece onu tamamen üzmemiş olacaktı.

Nasıl yapabilmişti böyle bir şeyi?

Bölüm 37

Beth yatağın üzerine uzanmış halde saatlerce ağladı. Biletler hâlâ tuvalet masasının üzerinde duruyordu.

Geçen birkaç haftayı tekrar değerlendirdi zihninde. Jack'in davranışlarında, kendisinin inandığı gibi sadık olmadığını gösteren herhangi bir ipucu bulabilmeyi denedi. Beth onu sevdiğini söylediği zamanlarda karşılık vermek için tereddüt ettiği anlar olmuştu ama Beth bunun sadece şaka olduğunu düşünmüştü.

Bonanza'dayken mutlu olduğunu biliyordu fakat belki de Jack'in kendisiyle beraber mutlu olduğunu düşünürken acele etmişti. Şimdi aklına geliyordu, Jack Dawson'dan ayrıldıktan sonra nasıl bir hayat sürmeyi planladığından hiç bahsetmemişti.

Buraya gelirlerken teknede ne kadar sessiz olduğunu hatırlamak artık şüphe uyandırmaya başlamıştı. O zaman, Oz'un verdiği paradan dolayı yaşadığı şaşkınlığa bağlamıştı bunu. Peki ya nedeni kapana kısılmış gibi hissetmesi olamaz mıydı?

Gülünç görünüyordu ama basit bir hayat süren bir adam için, gerçek bir evde ve saygın insanlarla beraber yaşama fikri hayattayken ölmek gibiydi. Ancak Beth'e bundan bahsedebileceğini biliyor olmalıydı.

Monte Carlo'da geri planda kalmasının sebebi de Percy Turnball, Beth'in bir efsane haline geldiğini söylediğinde

onun gölgesinde kalacağını düşünüp korkmuş olması olabilirdi ama neden böyle düşünmüştü ki? Beth, Jack'ten başka hiçbir şeyi umursamadığını yeterince açık ifade etmişti. Keman çalmak bile ikinci plandaydı artık. Sadece onun için çalmaktan mutluydu ve başka hiçbir dinleyici istemiyordu.

Eğer bebeğini taşıdığını biliyor olsaydı yine de gider miydi?

Akşamın erken saatlerinde, içindeki gurur sayesinde ayağa kalktı Beth.

"Eğer, benimle beraber bir tekneye atlayıp Vancouver'a gitmek yerine, bir grup ahmakla buzulları eşelemeyi tercih ettiyse bu onun cenazesi olacak," dedi kendi kendisine.

Yorganları tekrar yatağa serip üzerini örtüyle kapladı. Lavaboda yüzünü yıkadı ve şişmiş gözlerine kaşlarını çattı.

"Daha fazla ağlamayacaksın," dedi aynadaki görüntüsüne. "Yemek odasına inip güzel bir ziyafet çekecek, sonra da yarınki seyahat için eşyalarını toparlayacaksın. Kimse seni onun gidişinden dolayı perişan halde görmeyecek!"

Ertesi sabah faturayı öderken, "Bavullarımı tekneye taşımama yardımcı olacak birilerini ayarlayabilir misiniz lütfen?" dedi otel müdürüne.

Lobi Nome'ye gitmek için yola çıkmış insanlarla doluydu ve hiçbiri kutup kışına dayanabilecek kadar marifetli görünmüyordu. Birbirlerinin izinden giden koyunlar gibiydiler.

"Elbette Bayan Bolton," dedi müdür gülümseyerek. "Bay Child sizinle orada mı buluşacak?"

"Evet orada buluşacak. İş için çağrıldı da," dedi Beth. Akıllıcaydı, çünkü kurnaz adam, Jack'le evli olmadıklarını bildiğine dikkat çekmek için Bayan Bolton diye hitap etmişti ona.

Jack'in yeni kıyafetlerini de paketlemişti. Odada bırakması terk edildiğinin anlaşılmasına sebep olurdu, gerçi otel müdürünün hali hazırda bunu bildiğini ve üzüntüsünden keyif aldığını düşündü.

Kat görevlisi çocuk, bir el arabasıyla bavullarını taşıyarak hemen arkasından Front Sokağı'na kadar geldi. Etraf Dawson'dan ayrılan insanlarla doluydu. Teknenin fena halde kalabalık olacağını tahmin etti Beth ama kaptanlar, kişi başına kazanacakları paradan dolayı hallerinden memnunlardı.

Neyse ki fazladan kişiler ancak St. Micheal'e kadar gelebileceklerdi. Oradan sonra, kendi seyahatlerini tamamlamak için farklı yollar bulmak üzere ineceklerdi.

Beth yürüdüğü yol boyunca başını dik tuttu. Kalbi kırılmış olabilirdi fakat yeni kıyafetlerinin içinde iyi göründüğünü biliyordu. Saçlarını şapkasının altından tokayla tutturmuştu.

Tanıdıklarıyla karşılaşma fikrinden bile ürküyordu, çünkü Jack'in nerede olduğunu sormaya yeltenebilirlerdi.

Maybelline, küçük ama sağlam görünümlü bir buharlı gemiydi, geçen sene seyahat ederken kullandıkları küçük teknelere benzemiyordu. Tayfalardan birisi, Beth'in valizlerini alıp en üst güvertedeki kamarasını gösterdi. Kamarası küçüktü, yatağının yanında tek adımlık zemin dışında bir şey yoktu. Diğer iki güvertenin ne kadar kalabalık olduğunu görünce, Beth bu durumu pek de fazla önemsemedi. Ranzanın altına bagajlarını yerleştirip üst tarafa tırmandı. Minicik buhar deliğinden dışarıdaki iskelenin manzarasına baktı.

Eğer bu kadar bedbaht hissetmeseydi, muhtemelen bilet kuyruğundaki insanların kavga edişlerine kahkahalarla gülerdi. Tayfalara rüşvet teklif edip gemilere binmeye çalışanlar bile vardı. Beth çaresizliklerine anlam veremiyordu.

Sadece sevilen kişiler için kavga etmeye değerdi. Sam'i korumak için canını dişine takardı Beth. Eğer Molly İngiltere'de sağ salim onu bekliyor olsaydı, geri dönmek bir servet değerinde olabilirdi.

Güverteye çekilen hantal botların çıkardıkları kaba seslerle titremeye başladı gemi. Dışarıda bir adam, bağıra çağıra kendi kamarasının küçüklüğünden şikâyet ediyordu. Cevap verme işi tayfalardan birisine düşmüştü. Kesin bir tavırla adama,

eğer kaldığı yeri beğenmediyse botlardan birisiyle seyahat edebileceğini ve biletini de iki katı fiyata bir başkasına satabileceğini anlatıyordu.

Ansızın bir kadın sesi içeriye sızdı. Geminin böylesine kalabalık olmasının rezalet olduğunu söylüyordu ama ona da verilen cevap aynı olmuştu.

Beth geminin düdüğünün sesini duyduğunda, ranzadan aşağıya indi. Bu, kalan son yolcuların güverteye geçmeleri için uyarıydı. Bundan iki sene önce, aynı büyük heyecanla geldiği bu yerden ayrılmadan evvel son bir kez geriye bakmak zorunda hissetmişti.

Pencere çok küçüktü ve açılmıyordu, bu yüzden görüş açısı karşısında kalan alandan ibaretti. Karşıda malzeme çantaları ellerinde bir grup genç gördü, üzerlerinde kalın paltoları ve ellerinde kürekler vardı. Son dakikada gemiye binmelerine izin verilmesini umuyorlardı hâlâ. Hemen arkalarında, cephesindeki gösterişli oymalarla içerisinin ne kadar şatafatlı olduğunu belli etmeye çalışan bir salon vardı. Oysa bu sahte bir görünüştü, içerisi aslında bir ahırdan azıcık genişti. Gözlerine yaşlar doldu Beth'in, bu manzara Jack'in dürüst olduğuna inanmakla ne kadar da salak olduğunun bir simgesi gibiydi.

Jack yürekten bağlı olduğu kişi, her şeyi ve tek dostuydu. Artık emindi Beth, Jack'in bebeği içinde büyüyordu. Bu sabah kahve kokusunu duyduğu anda, yeniden bulantısı başlamıştı. Jack'in ihanetine rağmen, bu bebeği sevebileceğini gayet iyi biliyordu. Belki zaman içinde onu bile unutabilirdi. Fakat yaşadığı müddetçe, bir daha asla bir adama güvenemeyeceğini iyi biliyordu.

Gözleri şiştiğinden bakışlarını dışarıya odaklayamıyordu. Kuyruktaki adamların arkasından koşan birisini görmüştü. Koşan adamı sadece iki saniyeliğine görebilmiş olmasına rağmen, uzun boylu ve koyu renk saçlı olduğunu fark edebilmişti. İster istemez kalp atışları hızlandı ama dönüp pencereden uzaklaştı.

Bir adamın bağırdığını duydu ve bir anda kulak kesildi. Adam, karısının ve biletinin gemide olduğunu söylüyordu ve bu ses Jack'e aitti.

Kabinden dışarıya çıktı, rüzgâr hızıyla kalabalık güverteye açılan merdivenlere doğru koşmaya başladı. Güvertenin her tarafı yolcular ve bavullarla kaplıydı. Ancak gemi yavaşça hareket etmeye başladığında, rıhtımda öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuş Jack'i görebildi.

Bavulların üzerlerinden zıplayıp insanları itekleyerek, "Oradaki benim kocam! Lütfen onu da alın!" diye bağırdı.

Kalabalığın şaşkın bakışları Beth'e yöneldiğinde, gemiyle rıhtım arasındaki mesafe hızla büyüyordu.

Jack bir-iki adım gerileyip gemiye doğru koştu ve atladı.

Jack boşlukta havadaydı ve muhtemelen suya düşecekti, Beth bu manzara karşısında korkuyla ellerini ağzına kapadı. Neyse ki sadece birkaç santimlik farkla, güvertede dizlerinin üzerine düştü.

Çok pis ve tıraşsız durumdaydı Jack ama Beth'e göre harika görünüyordu. Ona doğru koşup Jack'e kollarını sıkı sıkıya sardı.

"Tanrıya şükürler olsun başardım," diyebildi Jack, nefes nefese kalmıştı, "seni bırakıp kaçtığımı düşünebilirdin."

On dakika sonra, kendi kamaralarına indiklerinde hâlâ zor nefes alıyordu Jack. "Gidip Oz'u görmek zorunda kaldım. Saldırıya uğramış. Islık Willy, Oz'u teknesine kadar taşıyamamış."

Nefesi normale dönmeye başladığında, Jack her şeyi en ince ayrıntısına kadar açıklamaya başladı. Otelde Beth'i bırakıp gezintiye çıktığı akşam, Dawson'a altın aramak için gelen eskilerden biri olan Islık Willy Jack'i durdurmuştu.

Akşamın erken saatlerinde, Willy Oz'un arazisinden üç-dört kilometre uzakta olan kendi ahşap barakasındayken köpeklerin havladıklarını duymuştu. Bir anda bunların Şimşek ve Gümüş olduklarını fark etmişti. Yardım çağırmak için geldiklerini anlayınca, peşlerine takılıp ağaçlık araziye doğru

gitmişti. Oz'u yaklaşık bir kilometre ötede, göğsünde bıçakla yapılmış yaradan kanlar akarken ve bilinci neredeyse kapalı halde yerde yatarken bulmuştu.

Willy ufak tefek bir adam olmasına rağmen, hemen oracıkta derme çatma bir sedye kurup köpeklerin de yardımıyla Oz'u kendi barakasına kadar taşımıştı. Yaşlı adamın tekneye kadar dayanamayacağını bildiğinden, bulduğu eski bir mendille yarasını sarıp bir şişe viski vermiş ve köpekleri yanına bırakıp yardım bulmak için hemen Dawson'a gelmişti.

Jack otele gelip üzerini değiştirmiş fakat hem çok acelesi olduğu hem de her ne pahasına olursa olsun ertesi günkü gemiye yetişmek zorunda olduğundan, ne not bırakmayı ne de Beth'i uyandırıp olanları açıklamayı akıl edememişti.

Willy ile beraber barakaya vardıklarında hava hâlâ karanlıktı. Ancak Oz'un durumunu kontrol ettiklerinde, tekneye taşıyıp hastaneye götürmeye kalkarlarsa yolda ölebileceğini düşünmüşlerdi. Bu yüzden Jack, yapabildiği kadar düzgünce yaralarını sarıp Willy'yi doktor getirmesi için şehre yollamış ve kendisi de Oz'la beraber kalmıştı.

"Ona gelip sana nerede olduğumu anlatmasını söylemiştim," dedi Jack. "Ama geri zekâlı ayyaş, yolda bir şişeye yakın viski içip teknede sızıp kalmış ve Dawson'ı da geçmiş. Willy'nin barakasında tıkılıp kaldım, geri gelebileceğim bir bot yoktu ve Oz'u da o halde bırakamazdım. Willy ayıldığında, akıntıya karşı kürek çekmiş ve Dawson'a doktor bulmak için geri dönmeye çalışırken neredeyse kendisini öldürecekmiş."

"Gecenin geç saatleri olduğunda, doktorun gelmesi sabahın ilk saatlerini bulmuştu. Ben de onlarla beraber geri gelebildim. Önce Oz'u hastaneye yatırdık, sonra Fairview'e uğradım ama sen otelden çoktan ayrılmıştın."

"Beni terk edip Nome'a gittiğini zannettim," dedi Beth. Jack'ten şüphelendiği için kendisinden utanıyordu şimdi. Üzerindeki kan lekeleri ve endişesi, doğruları anlattığının en açık kanıtıydı.

"Nasıl düşünürsün bunu?" diye haykırdı Jack, gözleri acıyla doluydu. "Benim için dünyadaki en önemli şeyin sen olduğunu bilmiyor musun? Tonlarca altına değişmem seni Beth seni seviyorum."

"Ama malzeme çantanı ve parayı almıştın," diyebildi Beth güçlükle, "başka ne düşünebilirdim?"

"Malzemelerimi yanıma aldım, çünkü gerekli olabilirdi ama parayı almadım. Fairview'deki kasanın içindeydi."

Elini gömleğinin içine sokup para kesesini çıkardı Jack. "Alışveriş yapman için sana para verdikten sonra kalanı oraya bıraktım. Oz'un bana verdikleriyle ilgili söylenti her yerde dolaşıyordu ve soyulacağımızdan korktum."

"Ama müdür bana bir şey söylemedi," dedi Beth.

Jack hayretle başını salladı, inanamıyordu buna. "Çakal herif," dedi öfkeyle. "Bahse girerim geri dönmeyeceğimi ve paraya el koyabileceğini ümit etmişti. Beni gördüğünde şaşırmıştı ama rüzgâr gibi çıktım oradan. Yıkanmak için bile vaktim yoktu. Ve şimdi yeni kıyafetlerini mahvederim diye, tüm bu olanları telafi etmek için bile sana sarılamıyorum."

"Yıkanman için su getirebilirim, kıyafetlerini yanıma almıştım zaten. Kimsenin beni terk edip gittiğini anlamasını istememiştim."

Jack gülümsedi. "Seni terk etmek mi? Gemiyi yakalamak için yüzmek zorunda kalsaydım bile yapardım."

Beth, içini kaplayan tüm kederin ve üzüntünün yok olup gittiğini hissetmişti.

"Oz nasıl?"

"Toparlanacak ama göğsündeki yaraya dikiş atılması gerekti. Polisler de bunu yapanı bulmak için çalışma başlam.
Şansı varmış ki tüm parasını Dawson'daki bankaya yatırmıştı.
Altınları da bir çantaya doldurup Şimşek'in yakasına asmış."
"Köpekler Oz'u neden korumamışlar?" diye sordu Beth.
"Willy ve ben de anlayamamıştık bunu. Fakat Oz hastane-
ye giderken bize olan biteni anlatabilecek kadar ayık kalabildi. Arkadaşı olduğunu düşündüğü iki eski tanıdığıyla beraber

barakasında içki içiyormuş. Köpekleri de dışarıya bağlamış. Sanırım adamlar, Oz'un parayı üzerinde tuttuğunu düşünmüşler ve açgözlülük onları ele geçirmiş ama hiçbir şey bulamayınca toz olmuşlar. Oz ise zar zor dışarıya çıkıp köpekleri serbest bırakmış."

"Birkaç arkadaş!" dedi Beth, "eğer köpekler akıllı olmasalardı, Oz oracıkta ölebilirdi!"

Beth yıkanabilmesi için Jack'e bir kova su getirdi. Temizlenir temizlenmez Jack'in ilk işi Beth'e sarılıp öpmek oldu. "Seni ne kadar çok sevdiğimi gösterebilmek isterdim," dedi usulca, "ama iki uykusuz gecenin ardından, bunu kanıtlayabileceğimi sanmıyorum."

Jack uykuya daldıktan sonra, nehri izlemek için güverteye çıktı Beth. Yukon'un yerli dilinde 'en muhteşem' anlamına geldiği söylenmişti. 2.000 kilometre uzunluğunda, kanyonların ve keskin kıyıların arasından kalan bu yer için bunun olabilecek en uygun isim olduğunu düşündü. Buz gibi su o kadar soğuk ve süratliydi ki içine düşen biri, ya hemen donar ya da akıntının etkisiyle dibe çekilirdi.

Ne var ki bir o kadar da güzeldi. Bazen zümrüt yeşili, bazen turkuaz rengini alıyordu. Kıyı şeridinin sığ yerlerinde geyikler yürüyor, ördekler ve kazlar suyun yüzeyinde dolanıyordu.

Ancak Beth, buranın kışını da seviyordu. Buz tabakası dört ayak kalınlığa ulaştığında, Jack'le beraber, Şimşek ve Gümüş'ün çektiği kızakla kayabiliyorlardı.

Güvertede, bagajlarının arasında ezilerek oturan diğer yolculara göz attı Beth ama bu güzelliği fark edememiş olmalarına üzüldü. Bu insanların tek alabildikleri, doymak bilmeyen zenginlik arzusu olmuştu.

Buraya gelişleri, Beth için bir eğitimden farksızdı. İngiltere'de ve hatta New York'ta burada geçirdiği iki yıl kadar hırpalanmamış ve onu sertleştirmemişti. Artık zen-

ginlik ve konfor olmadan da yaşayabilirdi. İnsan bedeninin, tahmin edebildiğinden daha fazlasıyla baş edebileceğini çok iyi biliyordu.

Fakat öğrendiklerinin arasında en önemlisini bugün öğrenmiş olduğunu fark etti; kim olduğu ve yapabilecekleri. Jack'in kaçıp kendisini terk ettiğini zannettiğinde, dehşete kapılmış ve üzülmüştü ama tek başına devam etmekten vazgeçmemişti.

Önceki gece eşyalarını toplarken her şeyin bittiğini ama tek başına gitmekten başka yapılacak bir şey olmadığını hissetmişti. Vancouver'a vardığında, kalacak bir yer bulup çalışabilecek kadar becerikli olduğunu biliyordu.

Bebeğini tek başına büyütmekten bile korkmuyordu. O bir müzisyendi ve her daim çalışabileceği bir yer bulması mümkündü.

Elbette ki Jack'in dönmüş olması, içini rahatlatmış ve neşesini yerine getirmişti ama diğer yandan, bu olayın çok güçlü ve becerikli bir kadın olduğunu keşfetmesini sağlamış olmasına minnettardı.

"Bebekten ne zaman bahsetmeliyim?" diye mırıldandı kendi kendisine. Ellerini mantosunun altından karnının üzerine koydu. Bebek beklediğine emindi ama belki de bir doktor bunu doğrulayana kadar beklemek daha iyi olurdu.

Gün ışığı yitip gidene kadar uyanmadı Jack. Beth kamaraya döndüğünde, gözlerini açtı ve gülümsedi. Beth yüzünü okşamak için eğilirken, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Jack elini tutup öpmek için dudaklarına götürürken, "Çok daha iyiyim artık sen yanımdasın," diye cevapladı. "Bensiz gidiyor olduğunu görünce çok korktum. Yakın zamanda başka bir gemi de bulamazdım. Seninle irtibata geçebilmem için de hiçbir yol olmazdı."

"Ve ben de her tekneyi içinde senin olduğunu umarak karşılayamazdım," dedi Beth alaylı.

Jack Beth'in yüzünü seyrederken gülümsedi. "İzini sürerek peşinden gelirdim. Duvarlara üzerinde 'Çingene Kraliçe Kayıp' yazan ilanlar asardım."

"Oraya vardığımızda ne yapacağız?" diye sordu Beth, yavaşça Jack'in yanına oturdu.

"Sen ne yapmak istersen. Bir başka tekneye atlayıp California'ya gider ve sıcak bir kış geçiririz. New York, Philadelphia, İstanbul, Paris ya da Roma... Nereye gitmek istersen oraya gideriz."

"Sadece seninle olmak isterim. Sıcacık, minik bir banyosu ve mutfağı olan sessiz bir evde sadece seninle olmak."

Jack şaşkınlıkla Beth'e bakıyordu. "Başka bir salon için büyük planların yok mu? Ya da bir dükkân, ne bileyim pansiyon falan?"

Beth kafasını hayır anlamında salladı.

"Dilinin altında bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum!" dedi Jack.

Beth yanına uzanıp kollarını onun bedenine dolarken, "Belki," dedi, "ama şimdilik, bu minicik ranzanın üzerinde sadece sen ve ben varız; bu yüzden ne gerekiyorsa onu yapmalıyız."

1893 yılında Liverpool'da yaşanan bir trajedi, Beth Bolton'ı evinden çok uzaklara sürükleyecektir...

On beş yaşındaki Beth'in bütün dünyası, ağabeyi Sam ve kız kardeşi Molly ile beraber öksüz kalmalarıyla yerle bir olur. Sam, sadece Amerika'ya giderlerse hayatlarını kurtarabileceklerine inanmaktadır. İstemeyerek de olsa Molly'yi koruyucu bir aileye teslim eder ve iki kardeş hayatlarının en muhteşem macerasına atılırlar.

New York'a gitmek için bindikleri gemide bir sürü düzenbaz da bulunmaktadır. Beth keman çalma yeteneği sayesinde Çingene lakabını alır, sonra da karizmatik bir kumarbaz olan Theo ile tanışır ve keskin zekâlı Jack ile arkadaş olur. Amerika'da boğazlarına kadar belaya batmalarına rağmen paçayı kurtarmayı başaran dört kafadar, en sonunda Kanada'nın sarp dağlarında ve Klondike nehrinde altın aramaya giderler.

Beth'in mutluğu bulabilmesi daha ne kadar sürecektir? Ve bu seyahatleri Çingene'nin 'evim' diyebileceği bir yer bulmasını sağlayabilecek midir?

"Aşk, tutku ve kederle örülü."

Daily Mail

"Kolay kolay unutamayacağınız duygusal ve etkileyici bir masal."

Women's Weekly

"Bu destansı öyküde kendinizi kaybedeceksiniz."

Bella

İREM

VERO